

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Σύγραμμα

I. N. Βουτλλον,

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ E. N. τῆς ἐξ Ἀνδρου.

αων.

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ.

1820.

Ἐν τῷ Τυπογραφείῳ τῆς τῶν Κυδωνιέων Σχολῆς,
παρὰ Κωνσαντίνου Τόμπρα Κυδωνιέως.

ny. 10 de Jan 1820 affr. 300
Révol N. Gaspard.
M. Gaspard affr. 300

17959

ΤΑΙΣ ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙΣ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
NEANISIN H. E. N.
ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ
ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ.

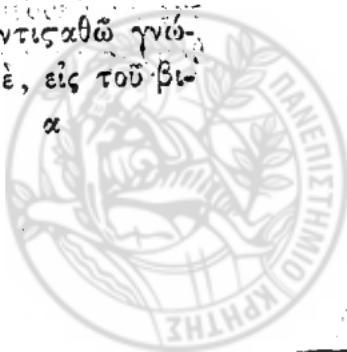

ΦΙΛΟΜΟΥΣΟΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ!

Τὸ σύγραμμα τοῦτο ἐξῆλη πρὸς ἐμὲ παρὰ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον μὲ ἄλλα πολλὰ καὶ ἔκαλα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας συγγράμματα. Ή ἀνάγνωσίς του ἐπροξένησεν εἰς ἐμὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὡσεὶ ἀπεφάσισα νὰ τὸ μεταφράσω πρὸς ἴδιαιτέραν μου ὠφέλειαν. Άλλὰ μόλις ἐτελείωσα τὴν πρώτην ίσορίαν, καὶ πότε ὁ ἀδελφός μου, τοῦ ὅποιου δὲν δύναμαι νὰ γράψω τὸ σὸν ομήριον, χωρὶς νὰ βραχῶσιν οἱ ὄφθαλμοί μου μὲ τῆς εὐγνωμοσύνης τὰ δάκρυα, μὲ παρεκίνησε νὰ καμώ περιεργότερον τὴν μετάφρασιν, διὰ νὰ τὴν ἐκδώσῃ διὰ τῶν τύπων τοῦ Κωνσταντίνου τόμπρα, μαθητοῦ τοῦ ἐνδόξου τῶν Παρισιών τυπογράφου Αμερικάνου Φιρμίνου. Τὸ αὐτὸ ἀπεφάσισε καὶ ὁ σοφὸς τοῦ Κυδωνιακοῦ τούτου γυμνασίου διδάσκαλος, ὁ φιλολογενῆς Γρηγόριος, τὸν ὅποιον ἡ σοφία καὶ ἡ ἀρετὴ ἀνέδειξαν τῶν φιλομούσων Κυδωνιών τὸ καύχημα.

Μή δύναμένη λοιπὸν εἰς τοιαύτας νὰ ἀντιστῆθῶ γνῶμας, ἐπιμελήθην, ὅσου τὸ δύνατὸν εἰς ἐμὲ, εἰς τοῦ βι-

εἰλόν τούτου τὴν μετάρρασιν· μετέσφασα δὲ ὅγις Θλασ·
αילὰ τὰς καλητέρας ισορίας· καὶ εἰς δύο ἡ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἀφῆκα ὀλοκλήρους παραχράφους. Ένω δὲ ἦτον συζήτην εἰς τὸ τέλος ἡ μετάφρασίς μου, καὶ ἄλλοι σοφοί του γένους μας διδάσκαλοι, ιδόντες μέρος αὐτῆς, παρεθάρηναν τὸν ἀδελφόν μου νὰ τὴν ἐκδώσῃ διὰ τοῦ τύπου.

Οὗτον καὶ ἑγώ λαβοῦσα θύρρος, συχαζομένη μᾶλιστα,
ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν γένος μὲ δύο θαυμασμὸν δέγεται τῶν
σοφῶν διδάσκαλων του τὰ ἀριστούργηματα, μὲ ἄλλην τό
σην γενναίαν συγκατάθεσιν δύναται νὰ ἀκούῃ καὶ τῶν
νηπίων του τὰ ψελλίσματα, ἐτόλμησα νὰ σᾶς προσφέρω
βιβλίον, τοῦ ὁποίου ὁ Συγγραφεὺς, ἀν καὶ ἀγνοῶ ποίαν
ἔχει ως πρὸς τὸ ἔθνος του ὑπόληψιν, καταλαμβάνω δύως,
ὅτι ἐπέταχε τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἔγραψε· διότι,
ὅταν τῆς ἀρετῆς τὰ μαθήματα διεγείρωσι τὴν φαντασίαν,
καὶ θέλγωσι τὴν καρδίαν, τότε γίνονται περισσότερον ἀγαπητά, καὶ δυσεξάλειπτα.

Ἐγώ τούλαχιστον, φίλαι μου, ποτὲ δὲν θέλω λησμονήσει τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κακίας τὴν προσωποποιίαν,
τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σωκράτης, ὅτι ἔκαμε Πρόδικος ὁ διδάσκαλός του. Νομίζω, ὅτι τὰς βλέπω ἔμπροσθέν μου·
ὅτι διακρίνω τῆς πρώτης τὴν θαυματήν ὥραιότητα, καὶ τῆς δευτέρας τὴν ἐπίπλασον εύμορφίαν· ὅτι ἀκούω ταύτης τῆς τὰς ψευδεῖς ὑποσχέσεις, καὶ ἐκείνης τούτης ἀληθεῖς καὶ θαυματούς τούτους λόγους. « Τῶν γὰρ ὄντων ἀγαθῶν

(ζ')(

“ καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας θεοὶ δι-
“ δόσασιν ἀνθρώποις· ἀλλ᾽ εἴτε τοὺς θεοὺς ἔλεως εἶναι σοι
“ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεούς· εἴτε ὑπὸ φίλων ἔθε-
“ λεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετητέον· εἴτε ὑπότι-
“ νος πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὡφελητέ-
“ ον· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ᾽ ἀρετῇ θαυ-
“ μάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εῦ ποιεῖν· εἴτε τὴν
“ γῆν φέρειν σοι βούλει καρποὺς ἀφθόνους, τὴν γῆν θε-
“ ραπευτέον· εἴτε ὑπὸ βοσκημάτων οἵει δεῖν πλούτιζε-
“ σθαι, τῶν βοσκημάτων ἐπιψελητέον· εἴτε διὰ πολέ-
“ μου ὄρμᾶς αὔξεσθαι, καὶ βούλει δύνασθαι τούς τε φί-
“ λους ἐλευθεροῦν, καὶ τοὺς ἐγχροὺς χειροῦσθαι, τὰς πο-
“ λεμικὰς τέχνας αὐτάς τε παρὰ τῶν ἐπιταμένων μαθη-
“ τέον, καὶ ὅπως αὐταῖς δεῖ χρῆσθαι, ἀσκητέον· εἰδὲ
“ καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατὸς εἶναι, τῇ γνώμῃ ὑπη-
“ ρετεῖν ἐθιζέον τὸ σῶμα, καὶ γυμνασέον σὺν πόνοις καὶ
“ ἕδρῶτι. ”

Ποτὲ δὲν θέλει φύγει ἀπὸ τὸν νοῦν μου τὸ σεμνὸν καὶ
φιλόξενον τῆς Ναυσικάς θήσος, καὶ μάλιστα ὅταν λεγῃ
πρὸς τὸν ναυαγήσαντα Ὁδυσσέα.

“ Νῦν δὲπει ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκανει,
“ Οὔτε οὖν ἐσθῆτας δευκάσει, οὔτε τεῦ ἄλλου,
“ Όντειν τοιαύτην ταλαπείριν ἀντιάσαντα.
“ Άσυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὕνορα λαὸν. ”

Θέλει μένει πάντοτε εἰς τὴν φαντασίαν μου..... Ἀλλ᾽—

(η)(

σως μὲ λείψει ύ γρόνος, ἐὰν ζητήσω νὰ ἀνεφέρω τὰ ἀγαπητὰ τῆς ἀρετῆς μαθήματα, διὰ τῶν ὅποιών, εἰς τὰς ἀθάνατας τῶν προγόνων μᾶς συγγράμματα, διδασκετας θαυμασίως τὸ πρὸς τὸ Θεῖον σέβας, ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς τῷκὴ καὶ εὐλάβεια, ἢ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπη, καὶ ἢ πρὸς πάντας δικαιοσύνη καὶ φιλανθρωπία. Διὰ τῶν τοιούτων βέσαια μαθημάτων γίνεται τῷντι ἀναπόσπασος ἢ ἀρετὴ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον.

Ἐπρεπεν ἴσως, φίλαι μου, ἀντὶ νὰ σᾶς προσφέρω ἀλλογενῶν ἰσορίας, νὰ σᾶς διηγηθῶ Ἑλληνίδων γυναικῶν τὰς ζωάς. Ήξεύρω, ὅτι τὸ γένος μᾶς εὐτύχησε νὰ γεννήσῃ ὅγι μόνον μεγάλους ἄνδρας, ἀλλὰ καὶ νεανίδας, καὶ γυναικας, θαυμαστὰς εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐνδόξους εἰς τὴν παιδείαν, γυναικας, αἴ τινες, ἐὰν ἦσαν πλούσιαι, ηξεύρουσται, ὅτι ὁ πλοῦτος μόνον διὰ τῆς σοφίας καὶ ἀρετῆς γίνεται τῷντι ἐπωφελής, δίκαιος, δόξης μεγάλης πρόξενος, καὶ φοδούμεναι μήπως Σαπφώ τις ἐπιτυχεύσῃ κατ' αὐτῶν:

Κατθανεῖσα δὲ κείσεαι!

Οὐδέ τις μναμοσύνα πέθεν

Ἐσσεται, οὐδέ ποκ' ὕζερον·

Οὐ γάρ πεδέγεις βρόδων

Τοιν ἐκ Πιερίας. Άλλ' ἀφανῆς

Κὴν Αἴδα δόμοις φυτάσεις·

Οὐδεὶς δέ σε βλέψει παῖδ', ἀμαυρῶν

Νεκύων ἐκπεποταμέναν.

(θ')(

ἐπιμελήθησαν πάντοτε νὰ φανώσιν ἄξιαι τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους θυγατέρες· ἐὰν δὲ ἡσαν πτωχαὶ, γινώσκουσαι, ὅτι « Σοφία μόνον τῶν κτημάτων ἀθάνατον » διὰ τῆς ἑκατῶν ἐπιμελείας ἐκέρδησαν τὸν ἀφθαρτὸν τῆς σοφίας πλούτον, καὶ ἐζέφυησαν μὲ τὸν ἀμάραντον τῆς εὐκλείας τέφανον.

Ηέζεύρω, ὅτι ἡ Θεανὼ, ἡ Θεμιτόκλεια, ἡ Τιμαρέτη, ἡ Ροδόπη, ἡ Πτολεμαῖς, ἡ Φιντὺς, ἡ Φιλτατίς, ἡ Νικοστράτη, ἡ Μέλισσα, ἡ Δημὼ, ἡ Υπατία, ἡ Αθηναῖς καὶ ἄλλαι ἀναριθμοῦτοι μὲ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἀρετὴν· ἡ Σαπφὼ, ἡ Ήριννα, ἡ Πραξιλλα, ἡ Μυρὼ, ἡ Άνυττη, ἡ Τελέστηλλα, ἡ Κόριννα, ἡ Νοσσίς, ἡ Μυρτίς, μὲ τὰ μελῳδικά των ἄσματα· ἡ Αργιλεωνίς, ἡ Γοργὼ, ἡ Γυρτιάς, ἡ Δαματρία, ἡ Τελευτία καὶ ἄλλαι ὅγι ὅλιγαι, μὲ τὸ φιλόπατρι καὶ τὰ σοφά των ἀποφθέγματα, ἐδόξασαν εἰς τὰς λαμπρὰς τῆς Ἑλλάδος ἐπογὰς τῶν γυναικῶν τὸ γένος, καθὼς καὶ σεῖς τὸ σολίζετε σήμερον εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγεννήσεως της, καθὼς θέλουσι τὸ τιμήσει ἀκόμη περισσότεραι εἰς τὸ μετέπειτα, ἐὰν σογασθῶσιν, ὅτι ὅγι μόνον οἱ πατέρες τοῦ γένους ἡμῶν, οἱ κηδεμόνες καὶ προσάται, καὶ οἱ σοφοὶ αὐτοῦ διδάσκαλοι, ἄλλα καὶ πολλοὶ τῶν λοιπῶν ἔθυῶν φιλέλληνες καὶ φιλάνθρωποι σοφοὶ ἔστρεψαν τοὺς ὄφθαλμούς των καὶ εἰς τὰς Ἑλληνίδας καὶ περιμένουσι νὰ ιδῶσι ποίαν πρόοδον θέλουσι κάμει εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, τοιούτων γυναικῶν αἱ ἀπόγονοι. Ηέζεύρω τελευταῖον, ὅτι αἱ ζωαὶ

(i)

αὐτῶν εἶναι προσφυέσερα εἰς τὴμᾶς πρὸς μύμησιν παραδείγματα· ὅτι ἡ διήγησις τῶν σοφῶν καὶ ἐναρέτων αὐτῶν πράξεων διεγείρει θαυμασίως πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ σορτίαν· ἀλλ' ἐγὼ, φῦλαι μου, τοιοῦτον βιβλίον νὰ συντάξω δὲν εἴμαι ικανή· καὶ εὔχομαι ἀπὸ καρδίας νὰ ἐπιγειρισθῇ τοιοῦτον σύμγραμμα σοφός τις τοῦ γένους ἡ μῶν διδάσκαλος, διὰ νὰ τὸ σύμγραψῃ καὶ τῶν γυναικῶν ἔκεινων ἄξιον, καὶ εἰς τὴμᾶς ἀρμόδιον.

Διὰ νὰ μὴν ἀφίσιω δὲ τὴν προσφοράν μου ταύτην διόλου ὑπερημένην Ἑλληνικοῦ σολισμοῦ, τολμῶ νὰ σᾶς προσφέρω, καὶ γιωρὶς νὰ ζητήσω τὴν ἀδειαν, ὅσας τῆς Ἑλλάδος τὸ καύγημα, ὁ σοφὸς Κοραῆς πρὸ τεσσάρων ἥδη ἐνικυτῶν ἔγραψε πρὸς ἐμὲ πατρικὰς συμβουλὰς, βεβαίας οὖσα, ὅτι ὁ φιλογενέστατος οὐτος γηραῖς, καὶ εὐεργέτης μου, θέλει συγγωρήσει τὴν τοιαύτην τόλμην μου. Αἱ συμβουλαὶ αὗται, καθὼς μὲ φαίνεται, ἀνήκουσιν ὅγι μόνον εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἀπλῶς Ἑλληνίδα, ἣ τις ἐπιμυμεῖ νὰ φανῇ τοῦ ώραίου τούτου, καὶ θαυμαστοῦ ὀνόματος ἄξια.

Καὶ ἐγὼ μὲν, φιλόμουσοι νεάνιδες, ὅ, τι δύναμαι κατὰ τὸ παρόν, ἔκεινό καὶ σᾶς προσφέρω. Εἶναν δὲ ἡ προσφορά μου αὕτη φανῇ ὁ πωσοῦν ἐπωφελῆς, θέλετε γιωρὶζει εἰς τὸν πρωταίτιον τὴν γάριν· εἰδὲ καὶ εὔρεθῇ διόλου ἀνωφελῆς, τὸ σφράγιχ εἶναι μόνον ἐδικόν μου. Επειδὴ ὅμως καὶ ὁ σκοπός μου, καθὼς νομίζω, δὲν εἶναι τό-

(ιδ)

σον ἀξιος μορφης, ἐπιτιθεται, ὅτι θελουσι μὲν ἀξιωσι τινας
γνώμην αἱ εὑμενεῖς τούλαγχον νεάνιδες· καὶ τοῦτο μό-
νον ἀρκεῖ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κόπων, ὅσους εἰς τὴν με-
τάφρασιν τοῦ βιβλίου τούτου κατέβαλον. Εὔρωσθε

E. N. ἡ ἐξ Ἀνδρου.

Ἐκ Παρισίων. 28 Ιανουαρίου, 1815

Φιλτάτη Θυγάτηρ Ε.

Επειδὴ πῶς ἄλλως ἔγω νὰ φανερώσω δσκν μ.' ἐπροξένησεν ἀπροσδόκητον γαρὰν ἡ ὥραιά σου ἐπιτισθή, πλὴν δίδων τὴν ὁποίαν ἥθελα σὲ δώσειν δύνομασίαν, ἐὰν ἥμην ἀληθὴς καὶ γνήσιος σου πατήρ. Φιλτάτη λοιπὸν θυγάτηρ, ἐπαινῶ σου τὴν παιδείαν, καὶ μάλιστα τὴν προθυμίαν νὰ τὴν αὐξήσῃς, καὶ νὰ τὴν κοινώσῃς εἰς τοὺς ἀπαιδεύτους.

Άλλ', ὅτι ἀγαπᾶς νὰ τὴν αὐξήσῃς, πρέπει ν' ἀποφύγης τὸν ὄποιον τρέχεις μέγαν κίνδυνον νὰ μείνῃς καὶ τῶν πλέον ἀπαιδεύτων ὑποδεεσέρα. Άν δὲ ἀδελφὸς καὶ εὐεργέτης σου εἴναι ἀρκετὸς νὰ σὲ διδάξῃ καὶ τὸν κίνδυνον καὶ τὰ μέσα τῆς ἀποφυγῆς, δὲν θέλουν ὅμως εἰσθαι περιττὰὶ οὐδὲμοῦ τοῦ γέροντος αἱ συμβουλαὶ, ἐὰν ως εἰς φιλοσόργου πατρὸς παραγγελίας δώσῃς εἰς μντὰς προσοχήν.

Ανάγκη εἶναι πρὸ πάντων, φίλη Ε., νὰ μὴ σὲ λανθάνῃ τί σημαίνει ἡ σοφία. Όσα σ' ἐδίδαξε καὶ ὅσα μ. ἐλ-

(ιγ')(

λει νὰ σὲ διδάξῃ ὁ ἀγαπητός σου ἀδελφὸς εἶναι ὅργανα καὶ μέσα τῆς σοφίας, ὅχι αὐτὴ η σοφία· ἐπειδὴ ὅλα ταῦτα, ἡ κἀν τὰ πλειότερα, δύναται τις νὰ μάθῃ, καὶ μὲν λα ταῦτα νὰ μείνῃ ἀσοφος, ἡ μᾶλλον καὶ αὐτῶν τῶν ἀσόφων ἀσοφώτερος καὶ ἀπαιδευτότερος. Ή ἀληθινὴ σοφία, τέκνον ἀγαπητὸν, εἶναι, ως τὴν ὥριζαν οἱ πρόγονοί μας, ἡ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ.

Καθὼς, διὰ νὰ κτίσῃ τις οἰκον, πρέπει νὰ γίναι οίκοδόμος, νὰ βάψῃ ἐνδύματα, βάπτης, καὶ καθεξῆς ὄμοιώς δι ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους χρείας, ὅ, τι θέλει τις νὰ κατασκευάσῃ μὲ τὰς ἴδιας του χεῖρας, ἀνάγκη εἶναι νὰ γνωρίζῃ τὴν τέχνην τῆς κατασκευῆς του· παρόμοια καὶ διὰ νὰ ζήσῃ τις, ως πρέπει, εἰς τὸ δύοιν τὴν φύσις τὸν ἐγένηντο γένος, ἡ ἡ τύχη τὸν ἐδιώρισε βίου ἐπάγγελμα, πρέπει νὰ μάθῃ τὴν τέχνην τοῦ βίου. Ή τέχνη αὕτη δὲν ἀλλάσσει· ἀλλὰ προσδιορίζεται μόνον ἀπὸ τὰς διαφόρους τῆς τύχης ἡ τῆς φύσεως περισάσεις, εἰς τρόπον ὡσεὶ ἄλλως ζῶσιν αἱ γυναικεῖς παρὰ τοὺς ἀνδρας, ἄλλως πάλιν ἐκ τούτων οἱ προφέσεορες παρὰ τοὺς πραγματευτὰς, καὶ οὗτοι πάλιν ἀπὸ τοὺς ἴδιως ὄνομαζομένους τεχνίτας· ὅλοι ὅμως εἰς τὸν αὐτὸν εκοπὸν τῆς τέχνης τοῦ βίου ἐπιθυμοῦντες νὰ κτυπήσωσιν, ἦγουν νὰ ζήσωσιν εὑδαιμόνως. Άλλὰ τὸ εὐδαιμόνως τοῦτο σημαίνει ἐναρέτως. Διότι ὃς τις ἐλπίζει νὰ εὐδαιμονήσῃ χωρὶς ἀρετὴν, βόσκεται ἀπὸ ματαίας ἐλπίδας, πλανώμενος ἀμέραν ἐξ τη μέρας, ἔως νὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του ὥραν, καὶ

(ιδ')

τότε νὰ καταλαβῇ ὁ ἄτεχνος καὶ ἀτυγχος, ὅτι ἔτρεξε τὸ
σάδιον ὅλον τοῦ βίου χωρὶς τὴν πολύτιμον Τέχνην τοῦ
Βίου. Άς ἐλθωμεν τώρα εἰς τὴν ἔρευναν πῶς ἔχει ν' ἀπο-
κτήσῃ τὴν τέχνην ταύτην η καλὴ καὶ ἀγαθὴ Ε.

Τὴν σεμνότητα καὶ μετριοφροσύνην, ἀναγκαίας ἀ-
ρετᾶς εἰς ὅλους, η φύσις ὅμως τὰς ὥρισε σολισμὸν τῶν
γυναικῶν ἴδιαιτερον. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι η καθημε-
ρινὴ πεῖρα, καὶ η κρίσις, μὲ τὴν ὅποιαν, συμφώνως ἀν-
δρες καὶ γυναικες, κρίνομεν ὅλοι τοὺς ἔχοντας τὰς τοι-
αύτας ἀρετᾶς, η τὰς ἐναντίας κακίας. Άλαζων καὶ κομ-
πασῆς. ἀνὴρ ψέγεται ὀλιγώτερον παρὰ γυναικα κομπά-
στριαν. Κατηγοροῦν τὸν ἀσεμνον ἀνδρα ὅσοι ἔχουσιν οὐ-
θη χρηστά· ἀλλὰ γυναικα ἀσεμνον καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεμνοι
ἀνδρες ἀναγκάζονται νὰ κρίνωσι βδελυκτήν· ως ἔξεναν-
τίας τῆς σεμνῆς καὶ μετριόφρονος γυναικὸς οἱ ἔπαινοι, εἰς
τὸν μετριόφρονα καὶ σεμνὸν ἀνδρα γίνονται ἐκθειασμοί.
Διὰ τί; διότι ἐλαθεν η γυνὴ παρὰ τὸν ἀνδρα πλειότερα ἀ-
πὸ τὴν φύσιν βοηθήματα νὰ ἔναι σεμνή.

Τὰ πλειότερα ὅμως ταῦτα βοηθήματα κινδυνεύουν νὰ
ματαιωθῶσιν, ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῶν κακῶν
παραδειγμάτων, ἐκ τῶν ὅποιων καὶ ὁ φίλος ἀδελφός σου
μακρὸν σὲ πρατεῖ, καὶ σὺ ἀφ' ἑσυτῆς εὔκολον εἶναι νὰ κρα-
τηθῆς, ἔπειδὴ εἶναι ἔζω σου· ἀλλ' εἶναι τις ἀλλος ἀπα-
τεών, Ε. τόσον πλέον δύσφυλακτος, ὅσον εἶναι ἐσωτερι-
κὸς καὶ σύντροφος ἀχύριτος ήμῶν, τὸν ὅποιον η φύσις

μᾶς ἀναγκάζει νὰ συνανασφεφώμεθα καθ' ἡμέραν, καθ' ὥραν, κατὰ πᾶσαν ὥρας σιγμήν. Εξεύρεις τὶς εἶναι ὁ πλάνος οὗτος; Ἡ ἴδια μας ταλαίπωρος κεφαλή καὶ τὸ δυσκολώτερον τῆς ὁποίας ὀλίγον ἀρχήτερα ἐλεγχεῖ Τέχνης τοῦ βίου μέρος εἶναι νὰ φεύγῃ τις τοῦ πλάνου τούτου τὰς ἀπατηλὰς κολακείας. Καὶ ἂν δὲν μὲ πισεύης ἄκουσε τὰ χρυσᾶ τοῦ χρυσοῦ μας Πλάτωνος λόγια. “Τὸ γὰρ « ἔξαπατᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ πάντων χαλεπώτατον» « ὅταν γὰρ οὐδὲ σμικρὸν ἀποστῆ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ ὁ ἐ « ξαπατήσων, πῶς οὐ δεινόν! » Ἡ δυσκολία τῆς φυλακῆς γίνεται τόσον μεγαλητέρα, ὅσον ἔχει προτερήματα πλειότερα ὁ ἀπατώμενος καὶ σπανιότερα, ἀν καὶ ἐπρεπε νὰ ἦναι δλον τό ἐναντίον. Τοῦτο σὲ λέγω, ὅχι διὰ νὰ σ' ἐμποδίσω ν' αὐξήσης τὴν εἰς τὰ μαθήματα προκοπήν του, ἀλλὰ νὰ σὲ κάμω προσεκτικωτέραν ἐναντίον τοῦ ἀπατεῶνος.

Ιδοὺ τί ἐνδέχεται νὰ σὲ λέγῃ κολακεύων καθημέραν ὁ πλάνος. « Ε. σὺ εἶσαι τοῦ πολλὰ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν « λογίων γυναικῶν, καὶ εἰς τὰς Κυδωνίας ἵσως ή ψό- « νη λογία». Ἄν πισεύσῃς τὰ δολερὰ ταῦτα λόγια τοῦ πλάνου, αὐτὸς θέλει σὲ κάμειν ν' ἀμελήσῃς, τὸ ἀπ' ὃσα ἐδιδάχθης, ή διδάσκεσαι, ἀξιολογώτερον μάθημα, τὴν ΤΕΧΝΗΝ ΤΟῦ ΒÍΟΥ. Πρόσεχε, τέκνον, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ θεοῦ! Ὅσον εἶναι μεγαλήτερος ὁ κίνδυ- νος, τόσον πλέον ἀγρυπνος πρέπει νὰ σέκης ἐναντίον τοῦ πλάνου. Οσάκις αὐτὸς σὲ κολακεύῃ μὲ τοιούτους σατα-

νικούς λογισμούς, πρόσθαλλε σὺ ἐναντίον τοῦ τὸν ἀληθι-
γὸν καὶ φρόνιμον τοῦτον λογισμόν. « Ή καὶ τοῦ γέ-
νους μου δυσυχία μὲ κατασένει μίαν τοῦ μικροῦ ἄρι-
“ θμοῦ. Εὰν ἐγεννώμην εἰς τοὺς χρόνους τῆς προγονι-
“ κῆς λαμπρότητος, ἥθελα εἶσθαι ἡ ἐσχάτη ἴσως τοῦ με-
“ γάλου ἀριθμοῦ τῶν καλῶς ἀναθραμμένων γυναικῶν·
“ καὶ, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλὰς ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὸν πόθον
“ τῆς λαμπρότητος ταύτης, πιθανὸν ὅτι μετ’ ὀλίγας ἐ-
“ τῶν ἑκατοντάδας, ἀνήτο δυνατὸν νὰ ἀναβιώσω, θέλω
“ πᾶλιν λογίζεσθαι μία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ». Όποια
ἡτον ἡ κατάσασις τῶν προγόνων ἡμῶν, ὅποια θέλει εἰ-
σθαι σὺν Θεῷ, τῶν ἀπογόνων μας, εἰς τοιαύτην σήμερον
κατάσασιν εἶναι ἡ φωτισμένη Εὐρώπη· ὅπου εὑρίσκονται
πολλαὶ γυναικεῖς σολισμέναι μὲ παιδείαν, ὅχι Προφε-
τόρων ἀδελφαῖ, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῆς ἐσχάτης τάξεως
τῶν πολιτῶν.

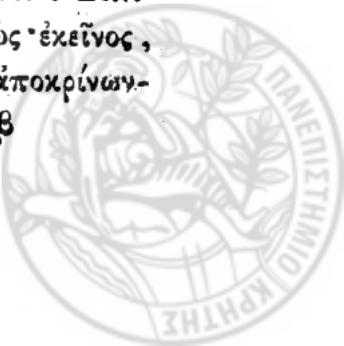
Βλέπεις λοιπὸν, ἀγαπητὸν τέχνον, ὅτι ἡ παιδεία ἀν-
τὶ νὰ σου ἔξεπάρῃ τὸν νοῦν, πρέπει νὰ σὲ παρακινῇ εἰς δο-
ξολογίαν Θεοῦ, πρῶτον μὲν, ὅτι σ’ ἐγέννησεν εἰς τοιαύ-
την χρόνου περίοδον, ὅταν ἡ ταλαιπωρος ἡμῶν πατρὶς
ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τὰ καλὰ τῆς παιδείας· ἐπειτα ὅτι
καὶ σ’ ἐγέννησεν ἀδελφὴν ἀνδρὸς ἵκανον νὰ σὲ σολίσῃ μὲ
παιδείαν. Η πλέον ὅμως εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν δημιουρ-
γὸν δοξολογία (πάλιν σὲ τὸ λέγω)· εἶναι νὰ κατευθύνης
ὅσην ἔχεις, καὶ ὅσην μέλλεις ν’ ἀποκτήσῃς παιδείαν εἰς
τὴν ἀνωτέραν ὅλων τῶν ἐπιτημῶν καὶ τεχνῶν ΤΕ-

(ζ)

ΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ, καὶ νὰ τὴν μᾶθης τόσον καλὰ,
ῶτε νὰ γίσαι καλὴ νὰ τὴν παραδίδῃς μὲ λόγον καὶ μ' ἔρ-
γον, καὶ εἰς τὰς συνηλικιώτιδας σου παρθένους, καὶ ὅ-
ταν σὺν θεῷ ὑπανδρεύθῃς, εἰς τὰ τέκνα σου· διὰ νὰ δεί-
ξης μὲ ταύτην σου τὴν ἐπιμέλειαν, ώτι εἴσαι γνήσιον τῆς
Ελλάδος τέκνον, καὶ νὰ ἐπιταχύνῃς τὸ κατὰ σὲ τὴν ἀ-
ναγέννησιν τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς καὶ πατρίδος.

Εἰς τὴν ἔξουσίαν σου, φίλη Θυγάτηρ, δὲν ἔτοι νὰ γεν-
νηθῆς πρὸ πολλῶν, ἵ μετὰ πολλὰς ἔχατονταδας ἐτῶν,
οὐδὲ νὰ ἔξισωθῆς μὲ τὰς παρελθούσας ἵ μὲ τὰς μελλού-
σας Ἑλληνίδας· εἰς τὴν ἔξουσίαν σου ὅμως εἶναι (μὴν
ἀμφιβάλλῃς ὅτι) νὰ ὑπερβάλῃς πολλὰς ἀπὸ τὰς ἀρχαίας,
καὶ νὰ μή σε ὑπερβάλῃ κάψιμία ἀπὸ τὰς μελλούσας εἰς
τὴν ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ, εἰς τὴν ὁποίαν μόνην
τηρίζεται ἡ ἀληθῆς εὐδαιμονία, καὶ τῆς ὁποίας βραβεῖον
εἶναι ἡ ἀθανασία.

Ταῦτα σὲ λέγει ἀπὸ βάθους πατρικῶν σπλάγχνων ὁ
γηραιὸς Κοραῆς. Ταῦτα μελέτα καθημέραν, ὃν θέλης νὰ
εὐδαιμονήσῃς ζῶσα, καὶ ν' ἀφήσῃς, ἀφίνουσα τὴν ζῶην,
ἀθάνατον ὄνομα. Σπουδασε, φίλον Θαγάτριον, νὰ κα-
τασαθῆς δόμοία τῆς γυναικὸς, τὴν ὁποίαν ἔγέτει ὁ Σολο-
μών· σπουδασε, ὃν ἔρωτα τις εἰς τὸ ἔξης ὡς ἔκεινος,
“ Γυναικα ἀνδρείαν τίς εύρισει; ” Νὰ τὸν ἀποκρίνω-

(μί)
ταὶ οἱ γνωρίζοντές σε, « Τὴν ἐξ Ἀνδρου Ε » (*).

Καταγίνου εἰς ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλληνικῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, καὶ μᾶλιστα τῶν κλασσικῶν. Άλλὰ καταγίνου ὡς μέλισσα, ἀπανθίζουσα ἀπ' αὐτοὺς ὅ, τι εἶναι γρηγορίου εἰς τὸ μέλι τῆς τέχνης τοῦ βίου. Αναγίνωσκε συγγὰ τὸ συναξάριον τοῦ μεγάλου τῆς Ἑλλάδος καυχήματος, τοῦ Σωκράτους, γείραμμένον κορψότερον ἀπό τον Πλάτωνα, ἀληθέζερον ἀπὸ τὸν Ξενοφῶντα. Εἰς κανὲν ἔύνος δὲν ἐγεννήθη τοιοῦτος καλός τεχνίτης τοῦ βίου, ὅποιος ὁ Σωκράτης. Μὴν ἀμελῆς τὸν θαυμασὴν τοῦ Σωκράτους καὶ δεύτερον Σωκράτην, τὸν Πλούταρχον.

Φρόντιζε μᾶλιστα, ὃν θέλῃς ν' αὐξήσῃς τὴν εἰς τὰ καλὰ προκειμήν σου, νὰ μεταδίδῃς τοὺς καρπούς της εἰς τὰς συνηλικιώτιδάς σου παρθένους. Δὲν ἐμπορεῖς, τέκνον ἀγαπητὸν, νὰ φαντασθῆς πόσον γρήγορα αὔξανονται τὰ φῶτα, ὅταν μεταδίδωνται, καὶ πόσην ἡδονὴν πραξεῖται εἰς τὰς φιλανθρώπους ψυχὰς ἡ μετάδοσις αὐτῶν. Όταν κατὰ δυσυχίαν εὑρεθῇ τις περικυκλωμένος ἀπὸ βαρ-

(*) Ἐδῶ ἡ εὐμενὴς καὶ φιλόμουσος νέᾶνις ἀντὶ τοῦ. τὴν ἐξ Ἀνδρου Ε, θέλει ἀναγίνωσκει τὴν ἐκ Βυζαντίου Ρ, ἐὰν ἔναις φερειπτὴν Βυζαντία, καὶ ὄνομάζεται Ρ· τὴν ἐκ Κυδωνίων δὲ Α, ἐὰν ἐγεννήθη εἰς Κυδωνία, καὶ καλῆται Α· τὴν ἐκ Σμύρνης Μ. ἐὰν ἔη πατρίδα τὴν Σμύρνην, καὶ λέγεται Μ· τὴν ἐκ Χίου Δ. ἐὰν τὴν Χίον, καὶ ὄνομάζεται Δ· καὶ οὕτως ἐφεξῆς, βαλλουσα καὶ τὸ ξαυτῆς καὶ τὸ τῆς κατηρίδος της ἴναμα:

Εάρους, πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς φωτίσῃ· ἀλλέως κινδύνευει νὰ βαρβαρωθῇ αὐτός. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίς τίνα ὄνειδίζει εἰς τὸν Εὔριπόν, ὅτι ἔγασε τὰ ἥθη του διὰ τὴν μακρὰν μεταξὺ βαρβάρων διατριέν.

« Βεβαρβάρωσαι, χρόνις ὡν ἐν βαρβάροις. »

Τὸν ὅποιον σ' ἐσυμβούλευκ τῆς μελίσσης τρόπον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν προγονικῶν μας βιβλίων, τὸν αὐτὸν πρέπει, Ε., νὰ μεταχειρίζεσαι καὶ εἰς τὰ βιβλία τῶν ἀλλογενῶν, καὶ ἐξαιρέτως τῶν Γάλλων, ἐπειδὴ γνωρίζεις τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ὡςε νὰ ἐπιθυμῇς νὰ μεταφράσῃς τι καὶ ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ συγράμματα· βιβλία ἀξια μεταφράσεως εἶναι καὶ πολλὰ καὶ καλά· ἀλλ' ὅληγα ἀπ' αὐτὰ εἶσαι ἀκόμη εἰς κατάταξιν νὰ μεταφράσῃς, καὶ διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας σου, καὶ διότι δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ ἐξεύρῃς ἀκόμη τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν τόσον καλά, ὡςε νὰ μεταφέρῃς τὰ νοήματα τῶν Γαλλών εἰς τὴν γλῶσσάν μας, ή όποια οὐδ' αὐτὴ ἀκάμη δὲν εἶναι οὕτ' ἀρκετὰ πλουσία, οὕτ' ἀρκετὰ τριψμένη νὰ τὰ ἐκφράζῃ χωρὶς κίνδυνον Γαλλισμῶν. Μὲ σόλον τοῦτο τέκνον, καὶ αὐτή σου τὴν ἐπιθυμία εἶναι πολλῶν ἐπαίνων ἀξία. Διὰ νὰ κάμης λοιπὸν ἀργὴν, σὺν θεῷ, σὲ πέμπω τὸ νεωσὶ ἐκδοθὲν κομψὸν ἡθικὸν συγραμμάτιον ἀπὸ γυναικα σοφὴν καὶ σεβασμίαν τὴν κυρίαν Γυιζότην (*). Άν ὅχι ἄλλο, γυμνά-

(*) Τὸ σύγγραμμα τοῦτο, τὸ ὅποιον μὲν ἐπειμψεν ὁ σοφὸς Κοραῆς τότε μὲντοι Γαλλικὰ βιβλία, ἐκάθητο εἰς τὸν δρόμον.

) (x') (

Ζεσαι καὶ διὰ τῆς μεταφράσεως καὶ εἰς τῶν Γάλλων τὴν γλῶσσαν καὶ εἰς τὴν μητρικήν σου. Εὖν δύμας ἐπιτύχης νὰ κάμης τὴν μετάφρασιν τοιαύτην, ὅποια καὶ νὰ ἀναγινώσκεται μὲ εὐαρέστησιν, τότε θελεις λάβειν ἀμοιβὴν τῶν κόπων σου τὸν ἔπαινον τῶν ὁμογενῶν, καὶ τὰς εὐλογίας ἐμοῦ τοῦ γέροντος, ὃς τις ἀποθνήσκω πλέον εὐχαριστημένος, ἀφ' οὗ ἴδω ὅτι ή παιδεία ἐπροχώρησε καὶ εἰς αὐτὰς τοῦ γένους μου τὰς γυναικας. Γγίαινε καὶ πρόκοπτε εἰς τὴν ΤΕΧΝΗΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ!

Ο εὔχέτης τῆς προκοπῆς σου

Καραπῆς.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΜΟΥ.

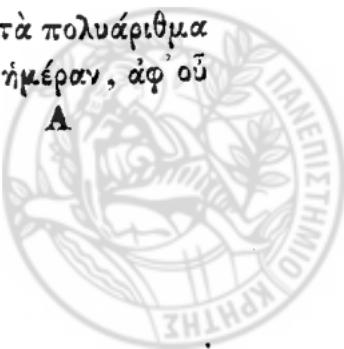
της Λαζαρίδης

Τὰ πτηνὰ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἐλευθερίου.

Η Ἀξιαγάπητος σύζυγος αὐτοῦ τοῦ ἐνδόξου Συγγραφέως, ὃς τις ἐδύνηθι νὰ περιγράψῃ μὲ τόσην εὐφράδειαν καὶ τὰς πλάνας, καὶ τὰς ὀφελείας τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἡ κυρία Ἐλευθερία, τῆς ὧποίας αἱ χάριτες καὶ τὰ σπάνια προτερήματα ἐνέπνευσαν εἰς τὸν ἄνδρα της τὸ περὶ Εὐδαιμονίας θελκτικώτατον ποίημα, εἶχε μεγάλην εἰς τὰ πτηνὰ κλίσιν.

Ἐγγώριζεν αὐτὴ ὅλα τὰ εἴδη, ὅλας αὐτῶν, τὰς γενέas, καὶ τὰ συνήθροιζεν εἰς τὸν καλὸν τοῦ ἀλτευῆλου οἶκόν της, εἰς εὐρύχωρον καὶ πολυέξοδον ὁρνιθῶνα, τὸν ὧποῖον ἔκλειε μόνον τὴν νύκτα, διὰ νὰ φυλάττῃ τὰ πολυάριθμα πτηνά της ἀπὸ τὰ κακοποιὰ ζῶα· τὴν δὲ ημέραν, ἀφ' οὗ

A

ἔδιδεν εἰς ἔκαστον τὴν ἀρμόζουσαν τροφὴν, ἀνοίγουσα ἡ
ἰδίᾳ τὰς θύρας αὐτῆς τῆς φυλακῆς, ἐπροξένει τὴν χαρὰν
εἰς αὐτὰ, νὰ διασκορπίζωνται εἰς τὰς πεδιάδας. Τὸ ἑσπέ-
ρχις συγχάκις ὄλγα τινὰ μόνον ἐπέστρεψον· τὰς ὥραιας
ἡμέρας μᾶλιστα, τὸ χαρίεν αὐτὸ πλῆθος εὑρίσκον ἀνελ-
λειπόντας τὰ πρὸς τὸ ζῆν, ἐλησμόνει τὸ ἄσυλον, ὅπου ἡ
πλέον μεγάλη ἐπιμέλεια συνερίζετο μὲ τὴν μεγαλητέ-
ραν ἀφθονίαν. Ἀλλὰ τὸ παραμικρὸν ἔντομον, ἐνῷ ἵπτα-
ται, θηρευόμενον, τὸ θολὸν τῶν λάκκων ὕδωρ, καὶ ἡ ὑ-
πὸ τὰ φύλλα παραμικρὰ καταφυγή, προετιμῶντο ἀπὸ
μεγάλας κέγγυρου δέσμας. ἀπὸ διαυγέσατε ὕδατα, καὶ
ἀπὸ τὰς ἐκ βρύου καὶ πτῖλου φωλεάς, αἱ ὅποιαι κατε-
σόλιζον τὸν ὄρνιθῶνα. Τόσον εἶναι ἀληθὲς, ὅτι τίποτε
εἰς τὴν φύσιν δὲν δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ τῆς ἀνεξαρ-
τησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας τὰ θέλγητρα.

Ἀφ' οῦ ὅμως ὁ χειμὼν ἥρχισε νὰ γίνεται ἐπαισθητὸς,
ὅλοι σχεδὸν οἱ φυγάδες ἥρχοντο πᾶλιν νὰ ἀπολαύσωσι
τῆς φιλοξενίας τὰς γλυκύτητας. Συγχάκις δὲ συνέβαινε
νὰ φέρωσι μεθ' ἐσυτῶν μέγαν ἀριθμὸν τῆς γειτονίας πτη-
νῶν, τὰ ὅποια ἐζήτουν ἔξισου νὰ ἀποβάλωσι τοῦ φύγους
καὶ τῆς πείνης τὰς βασάνους· διότι ὅλα ὑποτάσσονται
εἰς τὴν ἄμαχον τῆς ἀνάγκης δύναμιν.

Ποτὲ δὲν ἔχωρίζετο χωρὶς δυσαρέσησιν ἡ Ἐλθετία ἀ-
πὸ τοὺς περιποθήζους φίλους της· τὸ ἔνδοξον ὅμως ὄνο-
μα της, αἱ φυσικαὶ χάριτές της, καὶ τὰ θέλγητρα τῆς

συναγερμοῦς τις τὴν ἐκδίουν πολλάκις εἰς τὴν πρωτεύουσαν πόλιν, τὴν ὅποιαν ἥρχετο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ κατοικῇ τὸν Ιαννουάριον μῆνα.

Ήτον δὲ κατὰ τὸν αὐτομνημόνευτον τοῦ 1788 χειμῶνα, ὅτις ἔκαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν τόσας μεγάλας φθορᾶς, καὶ ἐπροξένησε τόσας δυσυγίας. Δάση παμπάλαια κατὰ μέρος ἤφαντοθήσαν· οἱ ποταμοὶ περιστρέφοντες εἰς ἑαυτοὺς ὅρη ὀλόκληρα παγετῶν, τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ἐπισωρευόμενα, διέκοψαν τὰ περιφράγματα, κατεκρήμνισαν τὰ φρούρια, καθὼς καὶ τὰς μικρὰς καλύβας. Εθλέποντο ἄγρια ζῷα νὰ πολιορκῶσι τὰς μικρὰς κώμας, νὰ ὀρμῶσιν εἰς ποίμνια, καὶ ἔως εἰς τῶν βρεφῶν τὰς κοιτίδας. ή σκληρὰ πείνα τὰ ἔδιαζε νὰ κατεσθίωσιν ὅ, τι ἐπροσφέρετο εἰς τὰ ὅμματά των. Εἰς τοὺς μεγάλους δρόμους ἀπήντωντὸ δόσιπόροι, τοὺς ὅποιους τὸ ψύχος τρόπον τινὰ εἶγεν ἀπολιθώσει. εἰς τὰς πεδιάδας καὶ εἰς τὰ δάση, παντὸς εἴδους κυνήγιον εύρισκετο νεκρὸν ἐπάνω τῆς γιόνος· καὶ τὰ πτηνὰ ἔπιπτον πλήθος ἀναρίθμητον εἰς τὰς παγίδας, ὅπου μὲ τὸ παραμικρὸν ἐσύροντο δόλωμα. Ήθελεν εἰπεῖ τις, ὅτι τὰ ἄτρχ ἔχοσαν τοὺς δρόμους των, καὶ ὅτι ή Γαλλία, τῆς ὅποιας τὸ εὔκρατες κλέμα δὲν εἶναι τὸ μικρότερον τῶν προτερημάτων, ὅσα ἐδέχθη ἀπὸ τὴν φύσιν, μετατοπισθεῖσα, ἐφέρθη παρευθὺς εἰς τὴν Γρεολάνδαν, η εἰς τὴν νέαν Ζέμβλαν.

Η Ἐλεετία ἀφ' οὗ ἐνεβαίνωθη, θέτε ὁ πολυάριθμος ὁρ-

4

νιθὸν τοῦ Ωτευῆλου δὲν ἡσθάνετο διώλου· τόσον βλαπτή-
κὸν χειμῶνα ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ Παρίσια, βοηθοῦσα τὸν
δυσυγεῖς τῆς γειτονίας, εἰς τὴν ὅποιαν ἐκατοίκει. Ἡ με-
γάλη τῆς εὐσπλαγχνία ἔκτείνετο εἰς ὅλα τὰ περὶ αὐτὴν
δυσυγῆ ὄντα. Συχνάκις ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς γυναικω-
νίτιδος ἔβλεπε πλῆθος σρουθίων, τὰ ὅποια κατέφευγον
τὴν νύκτα εἰς τὰ ἵπποςάσια τοῦ παλατίου της, τὴν δὲ
ἡμέραν ματαίως ἐζύτουν τὴν παραμυχρὰν τροφήν. Βαλ-
λουσα δὲ ἔκατὴν εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους, ἐσά-
ρονεν ἡ ἴδια τὴν χιόνα, καὶ καθηρίζουσα μέρος τῆς αὐ-
λῆς της, ἐσπούδαξε τὸ πρωτὺνά ῥίπτη παντὸς εἰδους επό-
ρους, εἰς τοὺς ὅποιους ἔβλεπε νὰ χύνεται ἀπειρος ἀριθ-
μὸς πτηγῶν, τὰ ὅποια ἐπλησίαζον ἔως εἰς αὐτὴν, καὶ ἦρ-
χοντο ἐνίστεξας καὶ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ οὐκέματός της.

Μίαν δὲ ἡμέραν, ἐνῷ ἀφιερόνετο εἰς^ο τὴν εὐχαρίστη-
σιν νὰ τρέψῃ οὗτω τὰ σρουθία τῆς γειτονίας, ἐν ἀπ' αὐ-
τὰ καθίζει ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλήν της, καταβαίνει εἰς
τὰς ἀγκάλας της, καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸν χόλπον της.
Ἡ Ἐλευτία νομίζουσα κατ' ἀρχὰς, ὅτι τοσαύτη τόλμη
προῆλθεν ἀπὸ τὸ ψύχος, ἐκ τοῦ ὅποιου ἐφαίνετο κυριεύ-
μένον τὸ πτηγόν, ἔβαλεν ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν νὰ τὸ θερ-
μάνη εἰς τὰς χειράς της, καὶ νὰ τὸ ἀναζωώσῃ εἰς τὸ πῦρ
ἄλλα αἰσθανομένη, ὅτι ἐκάθητο ἡσύγως εἰς τὸν δάκτυ-
λόν της, ἔβαλλετο εἰς τὸν λαιμόν της, καὶ τὴν ἐφίλει
πτερυγίζον. δὲν ἀμφίβαλε διώλου, ὅτι ἡτον ἡμερον σρου-
θίου, τὸ ὅποιον ἐπέταξεν ἀπὸ γειτνιαζούσαν οἰκίαν, καὶ

τὸ ὄποιον ἔσυρεν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ, η εἰς τὸ πρόθυ-
φον ῥιφθεῖσα τροφή.

Αφ' οὗ δὲ ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ ταλαιπωρον σρου-
θίον ὅλας τὰς φροντίδας, τὰς ὅποιχς ἐνέπνεον εἰ; αὐτὴν
ἡ οἰκειότης καὶ χάρις του, δεν ἡθέλησε νὰ τὸ κάρη νὰ
τὰς πληρώσῃ μὲ τὴν ἐλευθερίαν του· ἀγοιζασα λοιπὸν
παράθυρον τοῦ οἴκου της εἴπεν εἰς τὸ πτηνὸν « Εὰν εἴ-
σαι γείτονός τινος, θελει εἶναι ἀνήσυχος διὰ σέ. Πέταξε
ταχέως νὰ παρηγορήσῃς ἐκείνους, οἵ τινες λυποῦνται διὰ
τὴν ἀπουσίαν σου. Αν δὲν δύνασαι νὰ εὔρῃς τὸ ἄσυλόν
του, ἐπίστρεψε εἰς ἄμε, ταλαιπωρον, ἐπίστρεψε ἀκόμη
νὰ σὲ θερμάνω εἰς τὸν κόλπον μου! » Εἰς αὐτοὺς
τοὺς λόγους ἐφίλησε τὸ σρουθίον, τὸ ὄποιον ἐπέταξε,
καὶ ἐχάθη ἀπὸ τὴν ὄψιν της.

Τὴν ἑξῆς ἡμέραν, ὅτε η Ελθετία ἔδιδεν ἀφθόνως εἰς
τὰ πτηνά της τὰς τροφὰς, τῶν ὄποιων είχον τόσην με-
γάλην χρείαν, ὁ αὐτὸς φιγὸς ἐργεται ταλίν νὰ σαθῇ ἐ-
πάνω τῆς κεφαλῆς της, καὶ περιστρεφόμενος εἰς τὴν χει-
ρά της φαίνεται, ὅτι ἐκφράζει τὴν χαρὰν, τὴν ὄποιαν
αισθάνεται, βλέπων τὴν εὐεργέτειδά του· τὸ περιποιεῖται
ταλίν, καὶ τὸ θερμαίνει μὲ τὴν ἀναπνοήν της· Ἐλλ εἶδεν,
ὅτι τὸ πτηνὸν εἶχε περὶ τὸν λαιμὸν κυρνοῦν μεταξωτὸν
δέμα, ἀπὸ τὸ ὄποιον ἐκρέματο ὡς μικρὸν σακκίον τὸ ἄ-
χρον δακτύλου χειροθήκης. ἐξετάζει, ψηλαφᾷ τὸ δέρμα
τῆς χειροθήκης, καὶ νομίζει, ὅτι αἰσθάνεται εἰς αὐτὸ-

γραμμάτιον τι. Ζητήσασα δὲ ταχέως καὶ μὲ περιέργειαν μεγίσην, εύρισκει τῷντι φύλλον χάρτου πολλὰ λεπτοῦ, διπλωμένον εἰς σμικρότατον ὅγκον· τὸ ἀνοίγει, καὶ βλέπει πολλὰς γραμμὰς λεπτογραφίας, τῶν ὅποιών τὸ μέλαν ἀκόμη νωπὸν, ἐδείκνυεν, διτοιχάφοσαν πρὸ ὄλιγον· ἀνέγνωσε κατ’ ἀργὰς ἔκείνους τοὺς τύσον γνωτοὺς δύο σίχους τοῦ Φασίνου, ὄλιγον μόνον μεταβληθέντας.

» Εἰς τῶν πτηνῶν τοὺς νεοσσούς τὴν τρεψὴν ἀπενέμεις,

» Καὶ εἰς τὴν φύσιν ἀπασαν τὴν χάριν διαχέεις“.

Ἐκθαμβώς διὰ τοῦτο ἡ Ἐλβετία ἐτελείωσεν ἀναγινώσκουσα τὰ γραμμάτιον, τὸ ὅποιον περιεῖχεν ἀκόμη καὶ τὰ ἐπόμενα.

« Τίμιοι γείτονές σου τιμωροῦνται ἀπὸ μεγάλην ἀνάγκην· ἥθελες κάμει ὄλιγώτερον δι’ αὐτοὺς, παρὰ διὰ τὰ παμπληθῆ σρουθία, τὰ ὅποια καθ’ ἔκστην βοηθεῖς;

« Όχι ἀναμφιθύλως, ἐφώναζεν ἡ Ἐλβετία, εἰς ὅλην παραδοθεῖσα τὴν ὄρμὴν τῆς καρδίας της· Πῶς νὰ ἀντεῖσθαι εἰς ζήτημα τόσον θελκτικὸν, καὶ γ’ ἀρνηθῶ τι εἰς τόσον χαρίεντα μεσίτην; Παρευθὺς λοιπὸν τρέχει εἰς τὴν χαρτοθήκην της, λαμβάνει ἔγγραφον 600 λιτρῶν, τὸ βάλλει εἰς τὸν μικρὸν σάκκον ἀντὶ τοῦ πρώτου, ἐπειτα διδει εἰς τὸ πτηνὸν πολλὰ φιλήματα διὰ μισθὸν τῆς ὑπηρεσίας του, ἐξέρχεται εἰς τὸ παράθυρόν της καὶ τὸ

ἀφίνει νὰ πετάξῃ. Θέλει αὐτὴ νὰ τὸ ἀκολουθῇ μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς, καὶ ζητεῖ, παρατηροῦσα τὴν διεύθυνσιν τῆς πτήσεως τοῦ, νὰ ἀνακαλύψῃ εἰς ποῖον μέρος κατοικοῦσιν αὐτοὶ οἱ δυσυχεῖς, τοὺς ὅποιους ἔβοήθησεν· ἀλλὰ τὸ πτήσιν διαπεράσαν ταχέως ἐκεῖθεν τῶν δένδρων τοῦ κήπου, κρύπτεται ἀπὸ τὰ ὄμματα τῆς εὐεργέτιδός του, ἀφίνον αὐτὴν παραδεδομένην εἰς τοὺς πλέον εὐαρέσους συγκατημούς.

Ο, τι δὲ μᾶλιστα ἐνηγούλει τὴν φαντασίαν τῆς Ἐλέετίας, ήτον νὰ μάθῃ πῶς ἐδίδαξαν τὸ πιεζὸν ἐκεῖνο σρουθοίν νὰ ἐκτελῇ τοιαύτην ὑπουργίαν. «Πῶς, ἐλεγεν αὐτὴ, ἐδυνήθησαν νὰ τὸ κάμωσι νὰ διευθύνῃ τὴν πτήσιν του εἰς τὸν οἰκόν μου, νὰ γνωρίσῃ τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν δίδω τροφὴν εἰς τοὺς δυσυχεῖς συντρόφους του, νὰ βαλθῇ εἰς τὴν κεφαλήν μου, νὰ μὲ διακρίνῃ, καὶ νὰ μὲ ἐκλέξῃ ἐν συντόμῳ διὰ παρηγορήτριαν τῶν δυσυχούντων ἀνθρώπων, τῶν ὅποιων εἶναι ὁ πιεζὸς διερμηνεύς; . . . Ἐδῶ ἐγὼ χάνομαι· ὅσον περισσότερον συλλογίζομαι. . . .»

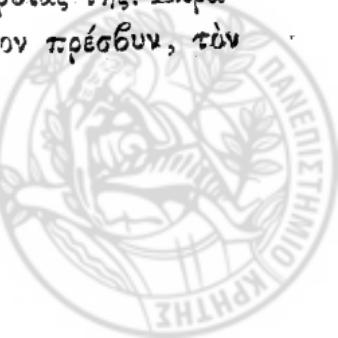
Παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἀκαταπαύσως ἐπογύριζετο τὴν παράξενον αὐτὴν περάσασιν, ἐψυλάττετο ὅμως νὰ εἰπῇ τι· διότι οὕτως ήθελε φονερώσει αὐτὴν τὴν ἀγαθοεργίαν, καὶ ηὔξεις διὰ τῆς πείρας, ὅτι διπλασιάζει τὴν τιμὴν τῆς εὐεργεσίας ή σιωπή. Ενίστε πάλιν ἡ ζωηρότης τῆς λαμπρᾶς φαντασίας της, καὶ ἡ βαθεῖα γνῶσις, τὴν ὅποιαν διὰ τὸν κόσμον εἶχε, τὴν ἐφόδειζον μῆπως ὑπῆρξε τῆς πανωργίας, καὶ φυλαργυρίας τὸ παῖ-

γνιον· διότι μεταξὺ τῶν ἀξίων ἐλέους ἀνθρώπων, τοὺς δόπιούς εἶναι δίκαιον νὰ εὐσπλαχχνίζωμεθα, εὐρίσκονται καὶ πολλοὶ ψευδόπτωχοι, οἱ τινες κακομεταχειρίζονται πολλάκις τὴν εὐπιείσιαν μας.

Μίαν ήμέραν, ἐνῷ τὸ πρωῒ ἐνησχολεῖτο ἡ ἴδια ἀκόμη νὰ σαρόνῃ ἀπὸ τὴν αὐλὴν τὴν χιόνα, διὰ νὰ ἔλθωσι τὰ πτηνὰ, ὁ πιστὸς πρέσβυς ἐπέστρεψε, φέρων εἰς τὸν λαιμόν του τὸν ἴδιον μικρὸν σάκχον, ὃπου αὐτὴ ἡ ἀγαθοποιὸς γυνὴ ἔβαλε τὸ γραμμάτιον τῶν 600 λιτρῶν. ἐφαντάζετο αὐτὴ, ὅτι τὸ ἔπειρψαν πᾶλιν νὰ ζητήσῃ τι, καὶ ἐτοιμάζετο νὰ βάλῃ νέαν ἐγγύησιν τῆς γενναιότητάς της· ἀλλὰ πόσον ἐθαύμασεν, εὐρίσκουσα γραμμάτιον δεύτερον περιέχον τὰ ἔξης.

« Ἡλευθέρωσας, Κυρία, τίμιον τεγγίτην, καὶ τὴν πολιάριθμον οἰκογένειάν του ἀπὸ μεγάλην ἀνάγκην. Αἱ ἑξακόσιαι λίτραι θέλουσιν ἀποδοθῆ ἀμέσως, ἀφ' οὗ ἡ ἐπιειροφὴ τοῦ ἔχαρος, καὶ τὸ ἐργόχειρον ἡμῶν θέλουσι μᾶς συγχωρῆσει νὰ πληρώσωμεν τὸ χρέος μας. »

Ἀνέγνωσε πολλάκις αὐτὴν τὴν ἀνώνυμον ἐπιειροφὴν· καὶ ἐπειδὴ ἐνόησεν, ὅτι πολλαὶ λέξεις ἦσαν ἀσθενεῖς μὲ τῆς εὐγνωμοσύνης τὰ δάκρυα, δὲν ἤδυνατο νὰ κρατήσῃ τὰ ἐδίκα της, καὶ ἐχειροκρύτησε πολλάκις· διότι ἐνέδωκεν εἰς τὴν πρώτην κίνησιν τῆς καρδίας της. Ἐκράτησεν ὄλιγην ὥραν τὸν χαρίζεται ἐκεῖνον πρέσβυν, τὸν

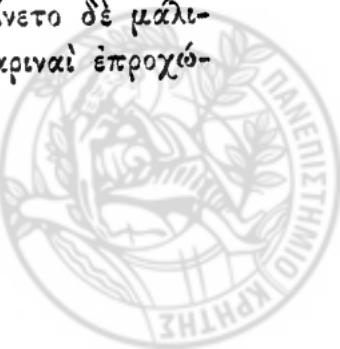

ὅποις δὲν ἔπαυε νὰ γκάδεύῃ· σοχαζομένη ὅμως, πόσον
ἔμελλε νὰ ἦναι ποθητὸν αὐτὸ τὸ σρουθίον εἰς τὴν οἰκίαν,
ἢ τις ἐπισεύετο εἰς αὐτὸ τὴν τύγην τῆς, τοῦ ἔδωκε τα-
χέως τὴν ἐλευθερίαν, ἀφ' οὗ ἔβαλεν αὐτὴν τὴν ἀπόκρι-
σιν εἰς τὸν μικρὸν σάκκον.

« Ἐνόμισα, ὅτι σᾶς κάμνω δῶρον μικρόν· ἐὰν ἦναι
« διὰ δάνειον, ἢ εὐτυχία μᾶλιστα νὰ σᾶς ἥμαι ἐπωφε-
« λῆς, θέλει μὲ κάμει χρεώσην σας. »

Ἐκτοτε δὲν ἐφάνη πλέον τὸ ἥμερον ἐκεῖνο σρουθίον.
Η δὲ Ἐλβετία ματαίως ἔπασχε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ μετα-
ξὺ τῶν ὄμοιών του, τὰς ὅποις ἔσυρεν ἐκεῖ ἡ ἐπιμέλειά της
ἄλλ' ἀφ' οὗ ἥθελε νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς κανέναν ἀπὸ αὐτὰ,
διλον τὸ πλῆθος ἔφευγεν ὡς ἀπὸ ἄγριον πτηνόν.

Τελευταῖον τὸ ψύχος κατέπαυσε, καὶ ἡ χιῶν παρε-
γγέρει εἰς τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας, ὃς τις καθ' ἑκάστην ἐν-
δύναμούμενος, προεμήνυεν ἥδη, ὅτι τὸ ἕαρ δὲν θέλει
βραδύνει νὰ φανῇ. Ματαίως ἡ Ἐλβετία ἔρριπτεν ἀφθό-
νως τὴν τροφὴν· διότι δὲν ἔσυρε πλέον, παρὰ μικρὸν
μέρος ἀπὸ τοὺς περιποθήτους ζένους τῆς. οἱ δὲ ἄλλοι,
εὑρίσκοντες πῶς νὰ πληρώσωσι τὰς χρείας των καὶ ἥδη
ὅλως ἐνησχολημένοι νὰ προετοιμάζωσι τὰς φωλεάς των,
αἵτινες ἔμελον νὰ δεχθῶσι τοὺς πρώτους αὐτῶν ἐπωα-
σμοὺς, ἥρχοντο σπανίως εἰς αὐτὴν. ἐφαίνετο δὲ μᾶλι-
στα, ὅτι ἡγρίευον ὅσον περισσότερον αἱ ἐκριναὶ ἐπροχώ-

ρουν ἡμέραι. Ή Ελείτα ἐλυπήθη ὄλγον καθ' ἑαυτὴν,
διὰ τὴν λήθην καὶ ἀγαρισίαν τῶν, ἀλλ' ἔλεγε πάλιν, δύ-
ναται τις νὰ ὀνειδίσῃ τὰ σρουθία, διέκεινο, τὸ ὄποιον
καθεκάτην μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ἀπαντᾷ;

Τὴν πρώτην τοῦ Μαῖου ἐνεγώρισεν αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ¹
γυνὴ διὰ τὸν εἰς τὴν ἔξοχὴν οἰκόν της τοῦ Θεούλου,
διὰ νὰ διορθώσῃ τὴν φύορὰν τοῦ σκληροῦ χειμῶνος. ἐ-
προσπάθησε μάλιστα νὰ ἐπισκευάσῃ ὅ, τι τὸ ψύχος ἔχαλα-
σεν εἰς τὸν ὄρνιθῶνά της. Ἐκεῖ ὁσάκις ἔρριπτε τὰ ὅμιμα-
τα εἰς τοιοῦτον ἡ τοιοῦτον σρουθίον, τὸ ὄποιον εύρισκε-
το μεταξὺ τῶν πτηνῶν τοῦ ὄρνιθῶνός της, ἐνθυμεῖτο τὸν
χαρίεντα ἔκεινον διερμηνέα τῆς ἀγνωρίσου οἰκίας. καὶ ἀν-
τὸ εἶδος αὐτὸ δὲν εἶναι ἀξιον περιεργίας, μήτε διὰ τὴν
ποικιλίαν τοῦ κελαδήματος, μήτε διὰ τὴν λαμπρότητα
τῶν γρωμάτων. ἡ ἀγαθὴ ὅμως Ελείτια εἶχε διόλα τὰ εἰς
αὐτὴν παρρησιαζόμενα σρουθία μεγάλην ἀγάπην, ἀπὸ
τὴν ὄποιαν νὰ ἐμποδισθῇ δὲν ἥδυνατο, καὶ τῆς ὄποι-
ας τὴν αἰτίαν ἐγίνωσκε καθ' ἑαυτὴν ἡ γενναία της καρδία.

Περὶ τὰ μέσα ὅμως τοῦ ἔαρος, ἡναγκάσθη νὰ ἀφήσῃ
τὰς γεωργικάς της ἐνασχολήσεις διὰ οἰκειοκήν ὑπόθεσιν,
καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ Παρίσια.

Ολίγας δὲ ἡμέρας μετὰ τὸν ἔργομόν της, ἐνῷ τὸν
πρωινὸν ἀνέπνεεν ἀέρα, εἶδε τὸ πιεζὸν ἐκεῦνο σρουθίον,
φέρον τὸν ἴδιον μικρὸν σάκκον εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ τὸ ὄ-

ποῖον, περιπτάγενον, ἐφαίνετο, ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζε πλέον, μηταίως λοιπὸν τὸ ἔχραζε, βίπτουσα τροφὴν εἰς αὐτό, καὶ κάμνουσα πολλὰ γαδευτικὰ σημεῖα· αὐτὸ διαπερῶν πολλάκις ἐπάνω τῆς χεφαλῆς της, ἐφανέρωνεν ἐν ταυτῷ καὶ τὸν φύσον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ καθήσῃ εἰς αὐτὴν. Ή, δὲ Ἐλβετία ἐννοήσασα τότε, ὅτι ἡ μεταβολὴ τῶν ἐνδύματων της, ἐπρεζένει αὐτὴν τὴν ἀπάτην, εἰσῆλθεν εἰς τὸν αἰκόνα της, καὶ ἐφόρεσε ταχέως τοῦ χειμῶνος τὰ ἐνδύματα, μὲ τὰ ὅποια ἐδέχυθη ἄλλοτε πρὸ πολλῶν μηνῶν τὸ πτυνὺν, ὃν καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη οἵτον ἡ θερμοτέρα τοῦ ἔτους. Τότε παρευθὺς τὸ σρουθίον ἦλθε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸν ὄμον της, φανερόνον μὲ τὰς δικρότους χινάσεις του τὸ θάρρος καὶ τὴν γαράν του. Άνοιγει ἀμέσως τὸν μικρὸν σάκκον καὶ εύρισκε εἴγραφον βοολιτῶν μὲ τὸ ἔξτις νέον γραμμάτιον.

« Προσπαθοῦμεν νὰ ἀλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰ ἀργύριαν, τὸ ὅποιον κατεδέχθης νὰ μᾶς δανείσῃς· ἀλλ' ὅχι ποτὲ καὶ ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην, ἡ τις μένει ἐγκεχαραγμένη εἰς τὰς καρδίας μας. »

Η Ἐλβετία ἡθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ πέμψῃ ὅπίσω τὰς ἔξακοσίας λίτρας, ἀλλ' ἐσογάσθη, ὅτι ἡθελεν ὑσερήσει αὐτοὺς τοὺς σεβασμίους ἀγνωρίζους ἀπὸ τὴν γλυκυτέραν ἥδονὴν, τὴν ὅποιαν ἡθελον δοκιμάσει, πληρόνοτες τὸ γρέος των. ἡθέλησεν ἐπειτα νὰ συνηθίσῃ τὸν νοτίμονα ἔχεινον μεσίτην νὰ τὴν γνωρίσῃ καὶ μὲ τὰ ἐνδύματα τοῦ

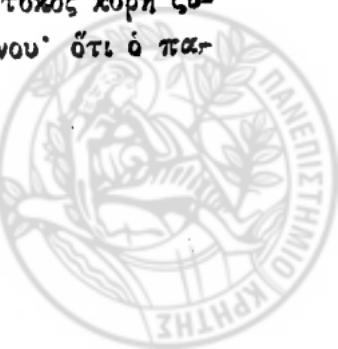
θέρους· ἀφίνουσα λοιπὸν παρευθὺς τὰ τοῦ χειμῶνος, θ-
φύνη εἰς αὐτὸν ἀσκεπῆς καὶ μὲ τὰ λεπτότερα ἐνδύματα
ἐνδεδυμένη· τὸ δὲ σρουθίον ἐσυνήθισε χωρὶς κόπον εἰς τὸ
νέον αὐτὸν ἔνδυμα· καὶ ἐπειδὴ ἡ νόησίς του καὶ αἱ ὑπουρ-
γίαι του ἐπροξένουν εἰς αὐτὸν τὴν ἐλευθερίαν του, ἥρχε-
το ταχτικῶς τὸ πρωὶ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὸ πρόθυρον
τῆς Ἐλευθερίας, ἐκτύπα με τὸ ράμφος του τὰ παράθυρα,
ἐὰν ἡγοπόρει νὰ φανῆ, καὶ δὲν ἐπέτρεψε περιθετικά
νὰ προσφέρῃ, διὰ νὰ εἴται οὕτω, τὴν προσφοράν του εἰς
τὴν ἀξιαγάπητόν του οὐεργέτιδα.

Όλεγχς ἡμέρας μετὰ ταῦτα, μίαν κυριακὴν, ἐνῷ πε-
ριεπάτει ἡ Ἐλευθερία εἰς τὰς ὥραίας διόδους τοῦ φυτολο-
γικοῦ τῶν Παρισίων κήπου, ὅπου ἦτον ὁ πλέον ποθητὸς
αὐτῆς περίπατος, καὶ ἀνεκαύετο περιτριγυρισμένη ἀπὸ
πολλὰ εὔγενη ὑποκαίμενα, τὰ ὅποῖα ἔκαμνον τὴν συνή-
θη συναναστροφήν της, καὶ ἦτον διόλου παραδεδομένη εἰς
ὅλας τὰς χάριτας τῆς πλέον ἀξείχεις καὶ ζωηρᾶς συνομι-
λίας, αἰφνιδίως τὸ ἀγαπητόν της σρουθίον πετᾶ ἀπὸ τὸ
κάλυμμα τοῦ σήθιους νεάνιδος τινὸς, ἢ τις ἐκάθητο ἄντι-
κρύ της εἰς χλοερὸν κάθισμα, ἔρχεται νὰ ἀναπαυθῇ ἐπά-
νω της, καὶ φανερόνει μὲ τὰ διὰ τοῦ ράμφους του κτυ-
πήματα, ὅτι τὴν γνωρίζει. « Εἶναι ὁ ἀξεῖδος μου διερ-
μηνεὺς, φωνάζει αὐτὴ, καταφιλοῦσσα τὸ σρουθίον, ἀλλὰ
πῶς εὐρίσκεται εἰς δημόσιον κῆπον ἐν τῷ μέσῳ τόσου
πληθύους!.... » - « Συγγύώρησόν μοι, Κυρία, τῆς λέ-
γει ιο ἔως οὐτῶν παιδίον, πλησιάσαν εἰς αὐτήν. --

« Αύτὸς εἶναι τῆς ἀδελφῆς μου. - « Καὶ ποίᾳ εἶναι ἡ ἀδελφὴ σου μικρέ μου φίλε; - « Αὐτὴν τὰ λευκὰ ἐνδεδυμένη νεᾶνις, τὴν ὅποιαν ἔκει βλέπεις πλησίον τοῦ πετρός μου καὶ τῆς μητρός μου· τὸ σρουθίον αὐτὸς εἶναι ἐδικόν της, καὶ σὲ βεβαιώνω, ὅτι δὲν θέλει τὸ δώσει. δι’ ὅλον τοῦ κόσμου τὸ χρυσίον». Ἀφ’ οὗ ἐτελείωσεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἔδειξε μὲ τὸν δάκτυλόν του 16 ἕως 17 ἑτῶν νεάνιδα πολλὰ θελκτικῆς μορφῆς, ἢ τις ἀπὸ χαρὰν καὶ θάμβος ἐρυθρίωσα ἔλεγε πρὸς τοὺς γονεῖς της. Εἶναι αὐτή! αὐτὴν ἡ ιδία.

Παρευθὺς ἡ Ελβετία περικυκλοῦται ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ ἀπὸ ἐξ παιδία, τὰ ὅποια ἀμοιβαίως ἀπὸ εὐγνωμοσύνην παρακινούμενα καὶ ἀπὸ σέβας συζελλόμενα, ὁμολογοῦσιν εἰς αὐτὴν χιλίας χάριτας, καὶ δὲν παύουσι νὰ ζητῶσι συγγνώμην. Ή πρωτότοχος μᾶλιστα εὑρίσκετο εἰς τόσην ταραχὴν, ὥστε δὲν ηδύνατο μήτε λόγον νὰ προφέρῃ. ἔθλιβε μόνον εἰς τὴν καρδίαν της τὰς χειρας τῆς Ελβετίας, τὰς ὅποιας ἔθρεψε μὲ τὰ γλυκύτερα δάκρυα· τὸ δὲ πιεσὸν σρουθίον, τὸ ὅποιον τότε δὲν ἔπαιε νὰ πετᾷ ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην, ἐτελειοποίει τὴν πανευφρόσυνον ἔκείνην εἰκόνα.

Τελευταῖον ἡ νέα Διζα. οὕτως ὠνομάζετο ἡ ἀγνώριστος, ἀναλαβοῦσα τὴν δύναμιν νὰ ὅμιλῃ, φανερόνει πρὸς τὴν ἀγαθὴν Ελβετίαν, ὅτι ἡ τον ἡ πρωτότοχος κόρη ξυλογλύφου τινὸς, Βαλμόντου ὀνομαζομένου· ὅτι ὁ πατ-

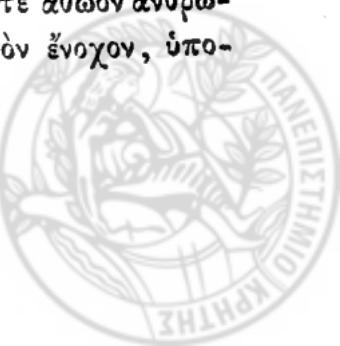
τύρ της ασθενήσας βαρεῖαν ασθένειαν, καὶ μὴ ἔχων ἐργόχειρον, εὑρίσκετο εἰς σενοχωρίαν, τὴν ὅποιαν τὸ ἔργον τῶν παιδίων του πολλὰ μικρῶν ἀκόμη, δὲν ἐδυνήθη νὰ παύσῃ, διὰ τὸ σνομά μόνον τῆς Ἐλευθερίας τῆς ἐνέπνευσε τὴν εὐτυχῆ ἴδεαν, νὰ προξενήσῃ εἰς τὸν πατέρα της βοήθειαν, τὴν ὅποιαν τὸ ηθός του δὲν τοῦ ἐσυγγέρει ἵσως νὰ ζητήσῃ· καὶ ἐν συντόμῳ, διὰ αὐτὴν γωρίες τὴν εἰδησιν τῶν γονέων της, ἐδοκίμασε νὰ πέμψῃ τὸ ἀγαπητόν της σρουθίον, τοῦ ὅποιου ή νόησις ὑπὲρ ἐλπίδα τὴν ἔβαλθησε.

« Ἀλλὰ μὲ ποῖα μέσα, τὰ ὅποῖα δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, τὴν ἡρώτησεν ἡ Ἐλευθερία, ἐδυνήθης νὰ κατεύθυνῃς πρὸς ἐμὲ τὸν κοινὸν ἡμῶν διερμηνέα; - « Ω κυρία μου, ἔχων ἡζευρες πόσον πόνον μου ἐπροξένησεν» ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, γιαδεύουσα τὸ σρουθίον, τὸ ὄπιστον ἔκάθησεν εἰς τὸ σῆθος της.,, Ἐγεινε χρεία νὰ τὸ ἔκθέσω πολλάκις εἰς τοῦ ψύχους τὴν δριμύτητα, ἔγεινε χρεία νὰ λάβω μαλιστα τὴν σκληρό.ητα, νὰ τὸ οὔσερήσω ἀπὸ τροφὴν ὄλοκλήρους ἡμέρας, διὰ νὰ συνηθίσῃ νὰ σὲ βλέπῃ καὶ νὰ σὲ πλησιάζῃ, παρακινούμενον, ως καὶ τὰ ἄλλα σρουθία, ἀπὸ τὴν τροφὴν. τὴν οποίαν ἔρριπτες..... Ἐπαρατήρουν ἐγὼ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου, τὸ ὄπιστον βλέπει εἰς τοὺς ώραίους κάπους σου. Ενίστε τὸ ταλαίπωρὸν μικρόν μου περιεφέρετο τεθορυβημένον εἰς ὅλην τὴν γειτονίαν, καὶ δὲν ἐπέστρεφεν, εἰ μὴ μετὰ πολλὴν ωραν καλούμενον ἀπὸ ἐμέ. Ενίστε ἀ-

πὸ ἄγρια σρουθία κατάδιωκόμενον, ἐπέσρεφε σκοτωμένον ἀπὸ τοῦ βάμφους τῶν τὰ κτυπήματα, καὶ κατεσπαραγμένον τὰς πτέρυγας Τελευταῖον τὸ εἶδον μίαν ἡμέραν νὰ περιστρέφεται περὶ σὲ καὶ νὰ βαλθῇ ἐπάνω εἰς τὴν χεφαλήν σου· τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀφ' οὐ ἔλαβον τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑσερήσω πάλιν ἀπὸ τροφὴν, ἐπέτυχον τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ἔριπτες εἰς τὸ παράθυρον σου τοὺς εὔεργετικοὺς κόκκους, καὶ τότε ἐτόλμησα νὰ κινδυνεύσω τὸν περιέχοντα τὸ πρῶτόν μου γραμμάτιον σάκκον Ἡξεύρεις ὅλον τὸ ἐπόμενον.

Η Ἐλεετία δὲν ἐδυνήθη, ὡς καὶ οἱ περὶ αὐτὴν ὄντες, νὰ μὴν δοκιμάσῃ τὴν πλέον δυνατὴν τῆς καρδίας συγκίνησιν· ἐγνώρισεν αὐτὴν τότε διὰ τῆς καλῆς αὐτῆς καὶ, ἐπωφελοῦς διηγήσεως, πόσον εἶναι ἀγχίνους ἢ πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν τέκνων ἀγάπη, καὶ τὸ πρὸς αὐτοὺς σέβης. Ἐνηγκαλίσθη πολλάκις τὴν νεάνιδα, καὶ τὴν εὐχαρίστησε. διότι τὴν ἔκλεξε συμβοήθον διὰ νὰ σώσῃ τὴν ἀξιοσέβαστον αὐτῶν οἰκογένειαν. Τὴν παρεκάλεσε πρὸς τούτοις νὰ μὴν ἀφήσῃ τὸ ἀγαπητὸν ἔκεινο σρουθίον νὰ γάσῃ τὴν ἔξιν τοῦ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὴν βλέπῃ συγγάκις, καὶ δὲν ἐπιστει, διηγουμένη τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, νὰ λέγῃ πάντοτε τὸ ἔξης, τὸ ὅποιον ἐγὼ θυγάτηρ μου σὲ δίδω διὰ πρώτην συμβουλήν.

Καθὼς, παρὰ νὰ καταδικάσωμεν ποτὲ ἀθῶν ἀνθρώπου, καλλιον εἶναι νὰ δικαιώσωμεν τὸν ἔνοχον, ὑπο-

πτευόμενοι μήπως εἶναι ἀθῶος, οὔτω, διὰ τὸ φόβον μήπως τρέφωμεν τοὺς κακοὺς καὶ πανούργους, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ παραβλέπωμεν τὸν καιρὸν, τῆς πρὸς τοὺς τεμίους καὶ ἀξιοσεβάσους ἐνδεεῖς βοηθείας. “

Η ΈΣΘΗΣ ΤΗΣ ΚΟΤΤΙΝΗΣ

Εηροῦ φύλλου ἔχουσα χρῶμα.

Οσοι τῶν Συγγραφέων προσπαθοῦσι νὰ περιγράψωσι καλῶς τὴν φύσιν, νὰ ἔξιχναῖσσοι τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ ἐλαττώματα, τὰς χάριτας καὶ τὰ γελοῖα τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας πράγματα, εἶναι ως ἐπὶ τὸ πλεῖστον σιωπῆλοι, καὶ τρόπον τιλὰ μισάνθρωποι· φαίνονται δὲ εἰς τὰς πολυάριθμους συνανασφορὰς, διὰ νὰ λάβωσι μόνον σημειώματα τινὰ, καὶ νὰ ἐκλέξωσι πρωτότυπα· φοβοῦνται τὸν οπαραμικρὸν περισπασμὸν, καὶ θέλουσι νὰ ἔναι διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, εἰς τὸν κόρμον ἀδρατοι.

Τοιαύτη ἡτον ἡ Κοττίνη, τὴν ὄποιαν ἀφεῖ μόνον νὰ ὀνομάζωμεν, διὰ νὴ φανερόνωμεν ἐιτάντῳ τὴν πλέον εὐαίσθητον ψυγήν, τὰ ὄντως ἔξαιρετα προτεργάματα, καὶ τὴν πλέον ἀγαπητὴν σεμνότητα. Συγκαταβατικὴ διὰ ὅλας τὰς λοιπὰς, ἡτον μόνον διέκυτὴν αὐτηρά. Η μεγαλητέρα της ἥδονὴ, ἡτογ νὰ ἀκούῃ διαλεγομένους περὶ τῶν συγγραμμάτων της, χωρὶς νὰ ἔναι γνωστὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι νὰ τὰ κρίνωσιν ἥδυναντο· εἰς τὴν πλέον αὐτηρὰν κρίσιν πάντοτε εὐχαριστεῖτο, διαγυρίζομένη, ὅτι δύναται νὰ ὠφεληθῇ δι αὐτῆς· ὁ ἔπαινος ὅμως τῆς

B

ἔφαίνετο ἀνυπόφορος τιμωρία, καὶ πρὸς ἀποφυγὴν αὐτοῦ, μεταχειρίζετο πᾶσαν ἀσφάλειαν ἢ μετριόφρων αὐτὴ, καὶ δῆλα τὰ δύνατά μέσα, ὅσα ἐσοχάζετο, στὶ δικαιώσις ἔπειρε νὰ μεταχειρίζεται.

Καὶ διὰ τοῦτο σπανίως ἔφαίνετο εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ κόσμου, ὅπου τὴν ἔκαμνον νὰ ζητεῖται ἢ ἀμετάβλητος αὐτῆς πραότης, καὶ ἡ γνωσὴ δόξα της. Μὴ ἔχουσα δὲ τὴν τύχην νὰ ἔναι μήτηρ, ἐξεδικίζθη τρόπου τινὰ, τεκνοθετήσασκ τρεῖς θυγατέρας φίλης της γυναικὸς, ήτις εἰς τοὺς πολιτικοὺς τῆς Γαλλίας θορύβους, ἔχασε καὶ τὰ κτήματά της, καὶ τὸν ἄνδρα της. Όλαι αἱ σιγμαὶ, τὰς ὑποίας ἥδυνατο νὰ ὑποκλέψῃ ἀπὸ τὰ κατὰ μέρος ἔργα της ἀφιερόνετο εἰς τῶν χαριεσάτων τούτων ὁρφανῶν τὴν ἀνατροφὴν. Νὰ τὰς διδάσκῃ τέρπουσα, νὰ τὰς ὁδηγῇ εἰς τὴν πρώτην ὁδὸν τῆς Ζωῆς, τῆς ὑποίας παρὰ πᾶσαν ἄλλην, ἐγνώριζε τὰς ἀνωμαλίας, νὰ τὰς φυλάττῃ ἀπὸ τοὺς περιτριγυρίζοντας τὴν νεανικὴν τὴλικιαν κινδύνους, καὶ ἐνὶ λόγῳ, νὰ χύνῃ εἰς τὰς ψυχάς των τοὺς θησαυροὺς τῆς ἐδικῆς της, ἦτον ἡ περιπόθητος ἐνασγύλησις αὐτῆς τῆς φιλοσόργου καὶ γενναίας γυναικὸς, καὶ ἡ γλυκυτέρα ἀπόλαυσις.

Διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ δὲ διόλου ἀπὸ τοῦ σολισμοῦ τῆς ἐνάγλησιν, καὶ μάλιστα νὰ οἰκονομῇ τὴν εἰς αὐτὸν ἀπαιτουμένην ὥραν ἡ σοφὴ Κοττίνη, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποφασίσει νὰ φορῇ πάντοτε τὴν αὐτὴν σολήν· ἔφορει λο-

πὸν ἐσθῆτα ξηροῦ φύλλου ἔχουσαν γρῦπα, καὶ πλευτὸν,
καὶ μαῦρον πῖλον Ἀγγίλις ἀκτεσκευασμένον, ὑποκατέω
τοῦ ὅποιου ἦτον ἀμελῶς πώς συνηθροισμένη ἡ πλέον ὠ-
ραία καὶ ξανθὴ κόμη, καὶ ἐκρύπτοντο δύο μεγάλοι καὶ
κυανοὶ ὄφθαλμοι, ἐκ τῶν ὅποιών εἴησάρχετο πῦρ διὰ τῆς
ἀμεταβλήτου ἰλαρότητος, ἢ τις ἦτον τὸ πρῶτον αὐτῶν
χαρίζατον προτέρημα.

Τὸ δύοειδὲς αὐτὸ δόρειμα ἦτον τόσον περισσότερον ἀ-
γαπητὸν εἰς τὴν Κοττίνην, ὃσον τῆς ἐπροξένει τὴν εὐ-
τυχίαν νὰ διδῷ εἰς τὰς τρεῖς θετὰς θυγατέρας της ἐνδύ-
ματα, καὶ ἂλλα πολυτελῆ σολίδια, μὲ τὰ ὅποια ἡγάπα
νὰ τὰς σολίζῃ. Βεβαιοῦσι μᾶλιστα, ὅτι ἡ φιλία τὴν ἥνω-
σε τόσον μὲ τὴν μητέρα αὐτῶν τῶν ὄρφανῶν, ὡς εἰς ἀπὸ
εἰσόδημα δώδεκα ἔως δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων, ἐ-
λάμβανε μόνον, ὃσον ἦτον ἀρχετὸν εἰς τὴν σεμνὴν ζωὴν
τῆς· τὸ δὲ λοιπὸν ἐφυλάττετο ὡς κτῆμα τῆς οἰκογε-
νείας ὅλης.

Εἰς τόσα δὲ ἀγαθότητος σημεῖα, τὰ ὅποια ἔχαρακτή-
ριζον τὴν Κοττίνην, ἐπρόσθετεν αὐτὴ καὶ τὴν ὄντως ἀ-
ληθῆ ἀπλότητα· ὅθεν συχνάκις τὴν ὑπελάμβανον ὡς πο-
ταπὴν γυναικα, καὶ ἀπέδιδον τὴν τοσαύτην σιωπὴν της,
ἄλλοτε μὲν εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐννοεῖν καὶ ἐκφράζε-
σθαι, ἄλλοτε δὲ εἰς τὸν φόβον μήπως καὶ παρατηρηθῶ-
σιν αἱ εἰς τὴν ὁμιλίαν ἀκυρολογίαι της.

Αἱ συγγόταται αὐται ἀπάται ἔτερον πολλὰ τὴν ἔνδοξον ταύτην γυναικα, καὶ γίνονται νὰ τὴν ἀποσπάσωσι ἥθυναντο ἀπὸ τὰς βαθείας σκέψεις, καὶ ἀπὸ τὰς εἰς τὸν λόγους ἐνασχολήσεις τῆς, αἱ τινες τὴν ἔφερον εἰς τὸν τάφον κατὰ τὸ ἄνθιος τῆς οἰλικίας τῆς, καὶ διαπέμπουσι τὴν σήμερον εἰς τοὺς μεταγενεσέρους τὸ ὄνομά της

Μίαν ήμέραν αἱ τρῆς ἀδελφὴν, τὰς ὁποίας τόσον ἐρυζερῶς ἡγάπα, ἐπροκαλέσθησαν εἰς λαμπρότατον χορὸν, ὅπου ἔμελλε νὰ συναθροισθῇ πολύάριθμος καὶ ἐκλεκτὴ νεότης. Ἡ δὲ Κοττίνη ἥθελησε νὰ ἐπισταθῆῃ ἡ ἴδια εἰς τὸν σολιοῦσν τῶν περιποθήτων αὐτῆς μάθητριῶν, καὶ τὰς ἑσόλισε μὲ δ, τι εἶχε πλέον πολύτεμον ἀλλ' ἐνῷ γὰρ ἀναβῖσι τὴν ἄμαξαν ἔμελλον, ἡ μάτηρ τῶν νεανίδων βιαζομένη νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς ἀπροσδόκητον ὑπόθεσιν, δὲν δύναται νὰ τὰς συνοδεύσῃ. « Πρέπει νὰ ὀμολογήσωμεν, ὅτι εἴναι μεγάλη Κηφία, Ελεγε τότε ἡ νεωτέρα » τόσον περίεργος σολισμός! -- Καὶ ὅς τις ἐπροξένησεν ἐπρόσθεσεν ἡ δευτερότοκος, τόσον κάποιν εἰς τὴν τροφόν μας (οὕτως ἐκάλουν τὴν σγαπητὴν αὐτῶν εὐεργετιδα, ἡ τις δὲν ἐσυγγράβει νὰ τὴν ὄνομάζωσιν, εἰμὲ μὲ σύτὸ τὸ ταπεινὸν ἐπώνυμον) « Ω! ἂν ἡ τροφὸς δὲν ἀπέφευγε τόσου τὰς συνάναστροφὰς, εἶπεν ἡ πρωτότοκος; ἡμεῖς ἥθελαμεν τὴν παρακαλέσει νὰ κάμη τὴν μεγίστη εἰς ήμᾶς εὐεργεσίαν, καὶ νὰ μᾶς δδηγήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν λαμπρὰν συνάθροισιν, -- Δὲν εἴναι, τὰς ἥρωτησεν ἡ τροφὸς, ἡ τόσον προσφυῶς οὕτως ὄνομασθεῖσα, εἰς τὸν οἶκον

τοῦ πλουσιωτέρου τῶν Παρισίων τραπεζίτου; -- Βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ μία, ἐκεῖ μελέτη νὰ γενῆ χρόνος, μανική συμφωνία, καὶ μάλιστα πρὸς ἄλληλους ἀξεῖχ αἰνῆγματα, τὰ ὅποια ὑπεραγαπῶ. -- Ἡθελεν εἶναι πολλὰ σκληρὸν νὰ σᾶς κάμω νὰ σερεθῆτε τόσην εὐτυγίαν. Θέλω σᾶς συνοδεύσει, καλαί μου κόραι, ἀλλ' ἐπὶ συμφωνίᾳ γὰρ μήν με ὀνομάσετε διόλου, καὶ νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ γαξῶ, κακίως θέλω, ἐκείνην τὴν κινουμένην εἰκόνα, ὅπου ἀναμφιέλως θέλω εὑρεῖ πολλὰς σκιτταρίας νὰ κάμω, καὶ μάλιστα νὰ ἀφίνετε ἔκαστον νὰ ἀπατᾶται δι' ἐμὲ, καὶ νῷ εἰργάσινεται ὡς τοῦ ἀρέσκει. Τὸ ὑποσχόμεθα, ἐφώναξαν ἐνταυτῷ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ, ἐπιθυμοῦσαι μεγάλως νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν τόσον λαμπρὰν ἑορτήν. Παρευθὺς δὲ, ἀφ' οὗ ἐνδύθη ἡ Κοττίνη τὴν ἔνδυσαν γένους ἐσθῆτα της, ἔβαλλε δὲ καὶ τὸν μέγαν της πῖλον ἕως εἰς τοὺς ὁρθαλμοὺς, ὠδήγησε τὰς νέας της φίλας εἰς τοῦ πλουσίου τραπεζίτου τὸν οἶκον, ὅπου εὗρον τῷόντι τὴν πλέον πολυάριθμον καὶ λαμπρὰν συνάθροισιν.

Αἱ τρεῖς ὁρφαναὶ ἐφανέρωσαν ἐκ μέρους τῆς μητρός των εἰς τοῦ οἴκου τὴν δέσποιναν, ὅσην δυσαρέσκειαν ἔλαβε μὴ δυνηθεῖσα ἡ ίδία νὰ τὰς παρέργησάῃ· ἡ δὲ Κοττίνη μὲ χαμηλωμένους ὁρθαλμοὺς καὶ ταπεινὴν φωνὴν, ἐπεν, ὅτι ἐπεφορτίσθη αὐτὴ νὰ τὰς συνοδεύσῃ διὰ νὰ μὴν τὰς ὑπερήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσιν τοιαύτης ὄμηγύρεως.

Οἱ ἐνεργητικὸς τῆς ἀγγειού τόνος ἐναντιεῖτο μὲ τὴν

ἀπλότητα τοῦ ἐνδύματός της· τοῦτο δὲν ἀπέφυγε τοῦ οἴκου τὴν δέσποιναν, ἀλλ εὐθὺς καὶ χωρίς κόπον ἐκάτελαβεν, ὅτι ἡτον βέβαια ἐπίσημος γυνὴ ἡ ἀγρώτινος ἐκείνη. Δεν ὑπῆρξε τὸ ἴδιον διὰ τὴν μονογενή καὶ ἐπαδεκαετῆ θυγατέρα της, καὶ διὰ τὰς περὶ αὐτὴν ἀστογάσους νεάνιδας. Γπέλαβον αὗται τὴν Κοττίνην ὡς εὐήγενὴ τῶν τριῶν νεανίδων νεωσὶ ἐλθεῦσαν εἰς τὰ Παρίσια, ἣ τούλαχιστον ὡς πιστὴν αὐτῶν γυναῖκα ἐπιθυμοῦσαν πολλὰ νὰ παρευρεθῇ ποτε καὶ αὐτὴ εἰς τοιούτων ἀνθρώπων συλλογον. Καθίσασα δὲ εἰς παράμερον τοῦ εύρυγύρου καὶ πλουσίου θαλάμου τόπον, ἐλαβεν ἐκείνας τὰς περιποιήσεις, μὲ τὰς ὄποιας νομίζουσι κοινῶς, ὅτι ὑπερτιμῶνται ὅσοι τὰς δέγονται· αἱ δὲ τρεῖς ἀδελφαὶ, λαμπραὶ διὰ τὸν σολισμὸν, διὰ τὰς γάριτας καὶ τὴλεκίαν των ἐπληρώθησαν ἀπὸ περιποιήσεις, καὶ διεσπάρησαν ἀμέσως εἰς τὸν γερόν.

Ὥ, τι μάλιστα διήγειρε τὴν σατυρικὴν κρίσιν τῆς γλευασικῆς νεύτητος, ἥ τις ἀκαταπαύσως διέβαινεν ἔμπροσθεν τῆς Κοττίνης, ἦτον τὸ χρῶμα τῆς ἐσθῆτός της. Με ὅλην τῆς ὕψεως τῆς τὴν ἀσθένειαν, εὔκολως ἐγνώρισεν, ὅτι αὐτὸν ἡτον ἡ γενικὴ σχεδὸν τῆς συνανασροφῆς ὑπόθεσις. Ω τὶ καλὸν χρῶμα! ἐλεγε κατεξολισμένος νέος, ἀνοητῶς μειδιῶν παραξένον πρᾶγμα, νὰ μὴν γίναι συνθισμένον. -- Εἰὸν ἡ Κυαὶ ἐπασπιάζετο, ἐψέλλιζεν ἔτερος ἀνόητος, εἰς τὴν τιμὴν μου ὅλαι τῆς αὐλῆς αἱ γυναῖκες μετεγχείζοντο βέβαια τοῦ ἤπου φύλλου τὸ κέτινον χοῶμα.

-- Έπειδὴ καὶ ὅλα κιτρινίζουσι πλησίον εἰς τὸ κίτρινον τῶν φύλλων γρῦμα, ἐπρόσθετεν ἄλλος. -- Έπειδὴ καὶ τίποτε δὲν ἀρμόζει τόσον, ὃσον ἐσθῆς ἔπειρος φύλλου ἔχουσα γρῦμα. -- Ω̄ τὶ θυμαῖσὸν τὸ κίτρινον τῆς ἐσθῆτος γρῦμα! "

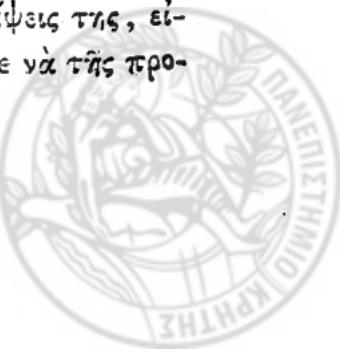
Η δὲ Κοττίνη ἐγέλα ἀνεπαισθήτως δι' αὐτὰς τὰς πρυ-
σκαίρουις προσβολὰς, καὶ αὐτὰ τὰ ἀργαῖκὰ πρωτότυπα.
Άλλ᾽ ὁ, τι ἔκαμε τελείαν τὴν ἀπάτην ὑπῆρχεν ἡ φράσις.
τὴν ὅποιαν μετεγειρίζοντο αἱ τρεῖς ὄρφαναι ὄνομάζουσαι
τὴν Κοττίνην. Η μία ἐξ αὐτῶν μὴ δυναμένη καὶ εἰς τὰς
ἀγκάλας τῆς μεγαλητέρας εὐφρασύνης νὰ λησμονήσῃ τὴν
ἄκραν τῆς εὐεργέτιδός των καλοσύνην, βλέπουσα καθη-
μένην αὐτὴν εἰς παράμερον τόπον καὶ διίλου μεμονω-
μένην, εἴπεν εἰς τὰς δύο της ἀδελφάς. « Ήμεῖς εὐφρα-
νύμεθι, φοβοῦνται ὅμως μήπως ἡ τροφός μας δυσαρε-
στεῖται..... » Αὐταὶ αἱ λέξεις τίκούσθησαν ἀπὸ πολ-
λὰς νεανιδας, καὶ μᾶλιστα ἀπὸ τῆς οἰκοδεσποινῆς τὴν
θυγατέρα. Στοχάζεται αὐτὴ παρευθὺς, ὅτι ἡ ἀγνώριστος
ἐκείνη εἶναι ἡ τροφὸς τῶν νεανιδῶν, καὶ ταραχθεῖσας διύ-
τι τολμῶσι νὰ φέρωσι ποταπὴν γυναικα εἰς τοιαύτην ἀν-
θρώπων συνέλευσιν, καὶ φοβουμένη μήπως τοῦτο ὀκου-
σθῇ καὶ τοὺς ἐνοχλήσῃ, ὑπάγει καὶ κάθεται πλησίον εἰς
τὴν ἔπειρος φύλλου ἔχουσαν γρῦμα ἐσθῆτα, διὰ τὴν ἀ-
ποίαν καὶ μὴ θέλουσα γελᾶ, καὶ ἀρχίζει οὕτω τὴν συ-
νομιλίαν. « Πρέπει νὰ δυσαρεστῆσαι πολλὰ, ἀγαπητή
Κυρά μου, μεταξὺ τύσων ἀνθρώπων. -- Εγώ, Κυρά

μου, ποτὲ δὲν δυσαρεσοῦμαι. -- Εάν ήθελες νὰ περάσης εἰς τὸν ἄλλον θάλαμον, ήθελες εύφει ἄλλας γυναικας καὶ μάλιστα τῆς μητρός μου τὴν θεράπωναν, η τις εἶναι ἔξαιρετον ὑπακείμενον, ἔχει τὴν ἡλικίαν σου, σου ὁμοιότερη, καὶ ήθελες εὐγαριστή πολλά..... -- Ήθελον ὑπάγει μετὰ γυρᾶς, ἀπεκρίθη μειδιώσα η Καττίνη. η τις ἐμάντευε τῆς αἰδιακρίταιν νεάνιδος τὸν σκοπὸν, ἀλλ' εύρισκομαι τόσον καλὰ ἐστῶ..... -- Πλὴν η παντοτινὴ ἀκινησία, εἰς τὴν ἀποίαν πρὸ πολλοῦ εὲ βλέπω· η ὀλίγη γρῆσι, τὴν ὅποιαν πρέπει νὰ ἔγγισ..... -- Δέν με ἐμποδίζει, σὲ βεβαιώνω, νὰ παρατηρῶ, ὅ, τι εἰς ταύτην τὴν ἀμηγυρίν συμβαίνει..... -- Άληθινά; Ω! εῖσαι λαπόν παρατηρήτρια· ἀλλ' ἐπρεπε νὰ παρατηρήσῃς, ὅτι η ἐσθήσ σου..... -- Εἶναι τὸ μόνον εἰς ἐμὲ ἀρμόδιον φόρεμα. Έγὼ ἀπέθανον πλέον ώς πρὸς τὴν νεάτητα, ἀπέθανον ώς πρὸς τὴν ὥραιότητα..... -- Ηῶς ήσουν τάγα; -- Όχι· τόσου ώραία, ὃσον σὺ Κυρία ρου· τοῦτο εἶναι δύσκολον· ἀλλ' ίκανῶς ἐκπειμένη, καὶ εὐαρέστως δεχομένη πανταχοῦ, ώσε νὰ φυλάττω τρυφερὰν ἀνάμυνσιν. -- Αἴ! ἀπατῶμεῖ ἵσως, εἶπεν η νεάνις ἀπὸ τὰς ἀπωρίτεις πληρεῖσα τῆς ἀγνωρίσου, καὶ μεταβαλοῦσα τὸν τόνον τῆς φωνῆς. « Πλὴν ηχουσα καθειρὰ τὰς παρὰ σου συνοδευθεῖσας νεάνιδας νὰ σὲ ἀνημάτωσι τροφάν. -- Εἶναι πολύτιμον εἰς ἐμὲ αὐτὸ τὸ ἄνομα, ἀπεκρίθη ζωηρῶς η Καττίνη, καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὸ κρύψω. Ναι, Κυρία, είρω εἶγὼ τῶν νεανίδων η τροφάς. -- Ω Κυρία, τώρα βλέπω, ὅτι αὐτὸ εἶναι φιλίας μόνης ἐπώνυμου· εῖσαι βέβαια

· οὐδιδάσκαλος καὶ ὁ Μέντωρ αὐτῶν. -- Ο Μέντωρ αὐτῶν! Δὲν ἔγουσι πλέον γρεῖσιν εἶναι τόσον ἀγαθοὶ, τόσον σεμνοὶ, καὶ τὸ ἀποδεικνύεις παρ' ἄλλην τινὰ καλλίτερα. « Εἰς τὴν γυναικα τῆς ψυχῆς ἡ ἀπλάτης διπλασιά-
· τὰς γάριτας, μὲ τὰς ὄποιας ἡ φύσις τὴν ἐπροίκισε. »

Ἐνῷ τὸ θάμβος καὶ ἡ περιέργεια τῆς ἀδιακρίτου νεά-
νιδος ἦτον εἰς μέγιστον βαθὺδην, καὶ ἐπρεπε νὰ τὴν φέρω-
σιν εἰς τὴν ἀληθειαν. νέος τις ἐλθὼν, τὴν ἐπήρεν εἰς Ἀγ-
γλικὸν γορὸν, ὅπου ἔκαψε νὰ λάψψωσιν αἱ χάριτές της.
Πλὴν καὶ χρεώνυσσα, δὲν ἔπαιε ρίπτουσα τὰ ὄμρατα
εἰς τὴν ξηραῦ φυλλού γρῦψαι ἔχουσσαν ἑσθῆτα, καὶ ἐνθυ-
μουμένη μὲ ποέαν ἀξιοπρέπειν, καὶ χάριν μάλιστα ἡ ἀ-
γνωρίσιος ἔκεινη ἔδωκε τὴν πρέπουσσαν εἰς αὐτὴν νουθε-
σίαν. Δισαρεταυμένη δὲ διὰ τὴν ἀπάτην της, ἐγοχάζε-
το πῶς νὰ τὴν διαρθώσῃ.

Ἄφ' αὖ ἔπαινσεν ὁ Ἀγγλικὸς γορὸς, ἐπέρασσαν εἰς δεύτε-
ρον θελαχρον ἀπὸ ἄνθη καὶ κλάδους ἐσελισμένον, ὑπὸ^{τοὺς} ὄποιούς ἔγεινε νὰ πλέον λαμπρὸν καὶ ἐξαίρετον δεῖ-
πνον. Αἱ γυναικες μόναι ἐκάθισσαν εἰς τὴν τράπεζαν· ἡ
δὲ Κοττίνη, ἀφ' οὐ φύμιλησε τὰς τρεῖς θετὰς θυγατέρας
της, καὶ τὰς ἐσύστητεν εἰς τὰς περὶ αὐτὰς εὐγενεῖς γυναι-
κας, ἔτρεψε νὰ καθίσῃ εἰς τὸν ἀγαπητὸν αὐτῆς τόπον.
Ἐκεῖ μόνη, καὶ ἓις νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπὸ δόλους λησμονη-
θεῖσα, δὲν ἀπεσπεισθεὶς ἀπὸ τὰς βαθείας σκέψεις της, εἰ-
μὴ ἀπὸ τοῦ οἴκου τὴν δέσποιναν, ἢ τις ἥλιε νὰ τῆς προ-

σφέρη ή ίδια διάφορα πρὸς ἀναψυχὴν γλυκύσματα, καὶ ἀπὸ τὰς τρεῖς νεάνιδας, αἱ τινες ἀμοιβαίως ἔκαμνον πρὸς αὐτὴν τόσας περιποιήσεις, καὶ ἐδείκνυον τόσα τρυφερὰ σημεῖα τῆς πρὸς αὐτὴν τιμῆς, ὡςε, ὅσοι τὸ ἐπαρατήρησαν, δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ περιπατῶσι τὴν ἑσθῆτά της, καὶ ἥρχισαν νὰ φοβῶνται, μήπως καὶ ηπατήθησαν δι' αὐτῆν.

Πλὴν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θελοντας νὰ φάνενται ἀξιέραξοι, περὶ αὐτὴν περιφερόμενοι, ἐπέμενον ἀκόμη εἰς τὴν χλεύην, καὶ δὲν ἔπαυον γελῶντες διὰ τὴν σκεπτικὴν, ἐνῷ μικρὸς ἀριθμὸς πεπαιδευμένων ἀνθρώπων διελέγοντο δικὰ τὰ νέα τῆς Γαλλικῆς φιλολογίας ἀξιοσημείωτα σύγραμματα. Οἱ λόγοις ἔπεσεν εἰς τῆς Κοττίνης τὸ σύγραμμα τὸ ἐπιγραφόμενον Μαλθίς, καὶ τὸ ὅπουσον πρὸ ὀλίγου εἶγε φανῆ· καὶ ἄλλοι μὲν τὸ ἔκρινον αὐστηρῶς, ἄλλοι δὲ τὸ ὑπερεπήνουν· ἄλλοι οἱ φρόνιμοι καὶ ὑποληπτικοὶ ἀνθρώποι ἐλεγον ὁμοφώνως, ὅτι ἡτον τῆς Συγγραφέως τὸ ἀριστούργημα. « Πόσον ἀγαπῶ ἐκείνην τὴν εἰλικρινῆ καὶ δειλὴν παρθένον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σρατοπέδου καὶ τῆς συγκρούσεως τῶν παθῶν! Ἐλεγεν ἔνδοξος φιλολόγος, σρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἀγνώριστον Κοττίνην. « Πόσον εἶναι εὐγενῆς, πόσον θελκτικὴ, ἔκαστεν ἄλλος, πατῶν τὴν ἑσθῆτά της ὡς πόσον σεβάσμιος τῆς Τύρου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὃς τις δὲν φοβεῖται νὰ κινδυνεύσῃ τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ φυλάξῃ τὴν τοῦ Ἀρχιερατήγου τῶν ἀπίστων! Ιδοὺ πῶς ζωγραφοῦσι τὴν αἰλυθῆ εὐσέειαν·

πόσις πῶς γίνεται ἀγαπητὴ καὶ ἀξιοσέβαστος ἡ θρησκεία... Άλλος πάλιν ἔχει μαζεύει τοῦ ἀνόρειου Μοντμορέγκου τὸν χαρακτῆρα· ἄλλος τὴν φρόνιμον καὶ ποικίλην τοῦ εὐ-γείαματος διασκευήν· καὶ ἄλλος τελευταῖον τὴν θελκτι-κὴν καμψότητα, καὶ μάλιστα τὸ ἡθικὸν τῆς λύσεως.

Εἰς αὐτὰς τὰς λογομαγίας τὸ δεῖπνον ἐτελείωσεν· ἵ-δὲ οἰκοδέσποινα, ἢ τις εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον μὲ τὴν λαμπρὰν συνοδίαν της. Ἐλαβε τὸ πλέον ἐνεργὸν μέρος εἰς ἑκείνην τὴν συνομιλίαν, καὶ ἔδειξεν εὐαισθησίαν, χα-ρακτῆρα καὶ παιδείαν ὅχι μικράν. Ωμιλησαν περὶ τῶν διαφόρων τῆς Κοττίνης συγγραμμάτων· εἶπεν ἔκαστος τὴν γνώμην του, ὑπενάστας τὴν κρίσιν του, ἐδικαιολόγησε τὴν προτίμησίν του· ἀλλ' οἶοι κοινῶς ἐσυμφώνησαν νὰ τὴν τάξωσι μεταξὺ τῶν εὐτυχῶν ἑκείνων ἀνθρώπων, οἴ-τινες τιμῶσι καὶ τὴν πατρίδα καὶ τὸν αἰῶνα, ὅστις τοὺς εἶδε γεννηθέντας· οἱ γυναικεῖς μάλιστα δὲν ἔπαινον τὰ ἐγ-κώμια· ἐσπούδαζον δὲ νὰ ἐπαναλαμβάνωσι διαφόρους τῆς Μαλβίδος περικοπὰς, καὶ ἀνέφερον τὸ σύγγραμμα τοῦτο, ὡς γέννημα βαθείας περὶ τὴν ἀνθρωπίνην καρ-κίαν μελέτης, καὶ ὡς διάχυσιν τῆς πλέον εὐαισθήτου ψυχῆς· Όλοι ἦσαν εἰς τοῦτο σύμφωνοι· καὶ οἱ πλέον ἐ-πιπλόωσι νεανίσκοι ἐπρόσφερον σέβας εἰς τὰ γνωστὰ τῆς Κοττίνης φυσικὰ γαρίσματα. « Δὲν ἀγαπῶ τὰς πεπαι-δευμένας γυναικας, ἐλεγεν εἰς ἀπὸ τοὺς χλευάσαντας πικρῶς τὴν ταλαιπωρὸν ἐσθῆτα· ἀλλ' ἡ Κοττίνη μὲ κα-μπέναλε. -- Καὶ ἐμοῦ, εἰς τὴν τιμήν μου, ἔθρεξε γι-

λιόντες τοὺς ὄφελούς τους. -- Εἴδελον δέωσει τὸ πᾶν διὰ νὰ
τὴν εἰσθῇ, καὶ νὰ τὰ γνωρίσω. ἔλεγεν ἄλλος, εἰς τοὺς
πόδας του περιστρεφόμενος, ἀλλὰ δὲν εὔρισκεται: εἶναι
καθὼς τὰ ἀγαθῶποια ἐκεῖνα ἄστρα, τὰ ὑπὸ νέφους κα-
λυπτόμενα. -- Πῶς ἀποφεύγει τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀ-
μήγυριν, τῆς ὑποίας κάμνει καὶ τὴν γάριν καὶ τὴν εὐ-
τυχίαν; ἐπρόσθεσεν ἡ οἰκοδέσποινα. Πόσον τοιαύτης γυ-
ναικὸς ἡ συναναγροῦσῃ εἶναι ἐπωφελής, καὶ πόσον ἡ φι-
λία της εἶναι πολύτιμος εἰς τοὺς αὐτὴν ἔχοντας; -- Ω,
ναὶ, Κυρία, ἀπεκρίθη ἀκουσάμεν τῶν τριῶν ἀδελφῶν ἡ
νεωτέρα, αἱ ὄποιαι κατ' ἐκείνην τὴν σιγμήν ἐτριγύριζον
τὴν ταπεινόφρονα αὐτῶν εὐεργέτιδα. -- Τί λέγεις, Κυ-
ρία; ἔγεις ἀρά γε τὴν σπανίαν εὐτυχίαν νὰ τὴν γνωρίζῃς;
..... Η νεάνις ηὗθελε νὰ ὀμιλήσῃ ἀκόμη, ἀλλὰ τῆς πρω-
τοτόκου ἀδελφῆς τὸ βλέμμα, καὶ μάλιστα τῆς Κοττίνης
ὄρμητικὴ χειρανομία, τῆς ἔκλεισαν τὸ σόμα..... « Ποία
ὑποψία, ἡκαλούθησεν ἡ οἰκοδέσποινα, πρὸς τὴν ἀγνώ-
ριστον ὄμιλοῦσα. « Εἶναι δυνατὸν ὑπὸ τὸ ταπεινὸν τοῦ-
το ἔνδυμα..... Α! δὲν θυμαίω πλέον διὰ τὸν ἀνίκη-
τον ἐκεῖνον τύνον, ὃς τις μὲ ἐπληξεν, ὅταν μοὶ ἐπαρά-
τησας τὰς νεάνιδες ταύτας. Εἶναι λοιπὸν τφόντι ἡ σο-
φὴ Κοττίνη, τὴν ὄποιαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ δεχθῶ
εἰς τὸν οἰκόν μου· ὁμολογῶ, ὅτι διὰ τοῦτο θέλω εἶμαι
εὐτυχής, καὶ εἰς τοῦτο πρέπει νὰ καυγῶμαι. -- Ω τρα-
φέ μου! ὑπέλαχεν ἡ ὄρφανὴ νεάνις, ῥιψθεῖσα εἰς τὰς ἀγ-
καλας της, συγγράψον μοι, ὃν ἐπρόδωκα τὸ μυσικόν
σου, καὶ παρέθην τὴν ὑποσχεσίν μου· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τὰς πι-

κράτος ἐκείνας γγεύσις, εἰς τὰ τόσον ἀξιοπρέπη ἔργωμα
μετάβασις, ἐμέθυσε τόσον τὰς αἰσθήσεις μου, ώσε δὲν
ἔξειρον, οὔτε τί ἔλεγον, οὔτε τί ἔπραττον. -- Ναι,
εἶπε καὶ ἡ πρωτότοκη ἀδελφὴ, μὲ τόσην τῆς ψυχῆς
τυγχάνοντι, μὲ δονικαὶ ἀξιοπρέπειαν, εἶναι ἡ ἀλεινὴ Κοτ-
τίνη, εἶναι ἡ τροφὸς, ὦ, ναὶ ἡ ἀγαθὴ τροφὸς μας. Ἐκά-
ματε σεῖς πρὸ ὅλιγου τὸ ἔργωμα τοῦ πνεύματός της,
αλλ’ εἶναι χρέος ἡμῶν νὰ κάψωμεν τὸ τῆς καρδίας της.
..... Μὲ δὲ την τὴν βίαν, τὴν ὄποιαν μετεγείρισθη ἡ γεν-
ναία των φίλη διὰ νὰ τὰς ἐμποδίσῃ νὰ δμιλῶσι, μὲ ὅ-
λην τὴν θλίψιν, τὴν ὄποιαν ἐφανέρωνε καὶ μὲ διάφορα ση-
μεῖα, καὶ μὲ τοὺς διασκευμένους λόγους της, δὲν ἐδυ-
νθίσαν αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ νὰ στητισθῶσιν εἰς τὴν εὐχα-
ρίστησιν, τὴν ὄποιαν εἶχον νὰ τὴν ἐκδικήσωσιν ἀπὸ τὴν
χαταφρόνησιν, μὲ τὴν ὄποιαν τὴν χατεβάρυναν πρότε-
ρον, καὶ ἐκῆρυζαν εἰς δλους, ὅ, τι ἔκαμε διὰ τὴν αὐ-
τῶν οἰκογένειαν.

Όταν ἐγνώρισαν τὴν ἀληθῆ τοῦ ἐπωνύμου τροφὸς
σημασίαν, καὶ μᾶλιστα τῆς ἀπλότητος τῶν ἐνδυμάτων
τῆς τὴν αἵτιαν, δῆλη ἡ δυκήγυρις ἀπὸ θάυβος; καὶ θαυ-
μασμὸν κινηθεῖσα, ἐσάθη περὶ τὴν Κοττίνην αἱ γύναι-
κες λαμβάνουσαι τὰς γεῖράς της τὰς ἐκάλυπτον ἀπὸ φι-
λημάτα καὶ δάκρυα· οἱ ἄνδρες ἡσπάζοντο τὴν ἐσθῆτα
ἔκείνην, ἢ τις πρότερον τοὺς ἐφάνη τόσον ἀξιογέλαξος,
καὶ τὴν ὄποιαν τόσον σκληρῶς οἱ νέανίτκοι καθύβρισαν.
Ἐσωρεῖσαν τοῖς πρῶτος γὰρ φανερώσῃ τὴν θλίψιν τοῦ,

καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν· ἔκαστος ἐπεθύμει τὴν γάριν θνῶς μόνου βλέψιματος, τὴν τιμὴν ἐνὸς μόνου λόγου, καὶ τὴ γυνὴ, ἡ τις πρὸ ὅλίγου οὐδὲ ἐβλέπετο κἀν, καὶ τὴν ὄποιαν εὐχαριστοῦντα νὰ καταφρονῶσιν, ἐφαίνετο, ὅτι μετεβλήθη παρευθὺς εἰς ὑπερασπίσεως θεὰν, τὴν ὄποιαν περιετριγύριζον μὲ προσφορὰς, καὶ τῆς ὄποιας ἐπεκαλοῦντο τὴν ἐπιείκειαν.

Ἀλλ' ἀπὸ ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος ἐφαίνετο πλέον πρόθυμος, καὶ πλέον μετανοημένη τῆς οἰκοδεσποίνης ἡ θυγάτηρ. Μείνασα εἰς τὰ γόνατα τῆς Κοττίνης, ἐλεγε πρὸς αὐτὴν μὲ λυπηροὺς λόγους καὶ μεταβεβλημένην φωνὴν. « Ἐγὼ, ναὶ ἐγὼ εἴμαι ἡ πλέον ἔνοχος· ἐγὼ ἐδυνήθην νὰ ἀπατηθῶ τόσον, ὥσε νὰ σὲ νομίσω ἀναξίαν νὰ μένης εἰς τοῦτον τὸν θάλαμον!.... νὰ σοῦ προτείνω!... Ω Κυρία, ἐὰν ἡ ἐπιείκειά σου δὲγ ἐξισοῦται μὲ τὴν φήμην σου, χάνω διὰ πάντα ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὄποιον ἐπρεπε μάλιστα νὰ καυχῶμαι, τὴν ὑπύληψιν δῆλ. καὶ φιλίαν σου. »

Η Κοττίνη ἐπροσπάθησε νὰ σηκώσῃ ταχέως τὴν τεθλιψμένην νεάνιδα, τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τῆς ἐδειξε μὲ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς λόγους, ὅτι ἦτον πολλὰ μακρὰ ἀπὸ τὸ νὰ διατηρήσῃ τὴν παραμικρὰν δυσαρέσκειαν. Διὰ νὰ τὴν καταπείσῃ δὲ διόλου, τῆς ἐπρότεινε νὰ γενῇ φίλη τῶν θετῶν της θυγατέρων, τῶν ὄποιων ἐσυγχώρησε τὴν ἀδιαχρισίαν· ἐπειδὴ ἂν καὶ ἔγειναν αἵτια νὰ λυπηθῇ ἡ ταπεινόφρων αὕτη γυνὴ, ἐπροξένησαν ὅμως εἰς

αὐτὴν ἔπειτα πολλῆς τιμῆς ἀξίαν ἐνφροσύνην.

Η δὲ μήτηρ τῆς νεάνιδος λαβοῦσα ὡς ἀγγέλους γυνὴ τὴν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἔχαλείψῃ διόλου τὴν ἀδιακρισίαν τῆς θυγατρός της, ἵτις ἤδύνατο νὰ θλάψῃ τὴν ὑπόληψίν της, καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀγαθότητα τῆς παρδίας της, τὴν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴν κρίνῃ ποτὲ κατὰ τὸ φαινόμενον, νὰ συλλογίζεται, διὰ πολλάκις ή ἀληθίης ἀρετὴ κρύπτεται ὑπὸ φαινομένην ἀπλότητα, πρὸς δὲ καὶ ὑπὸ ἀσύνηθες καὶ παράξενον ἔξωτερικὸν ἥθος· δεικνύονται δὲ τὴν ἐσθῆτα τῆς ἀγαθῆς Κοττίνης, ἐπρόσθετε μὲ τὸν πλέον ἀγαπητὸν τρόπον. « Βλέπεις, θυγάτηρ μου, εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ καὶ ὑποκάτω ἔηροῦ φύλλου τὸ τορπιότερον ἄνθος, καὶ ὁ γλυκύτερος καρπός. »

ΤΗΣ ΉΔΙΚΙΑΣ ΑΙ ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ:

Άλβερτίνη τοῦ Ρωσάγρου ἔγινεν εἰς ἡλικίαν ἐξ ἑτῶν τὴν μητέρα τῆς· ὁ Θάνατος ἀπογιορδίων αὐτὴν ἀπ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὅποιαν ἐγρεώθει τὸ ζῆν. τῆς ἡρπαστῶν ἐντουτῷ καὶ τὴν πλέον ἀληθῆ φίλην, τὴν ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον, ἥτις εἶχε καὶ πολυμάθειαν καὶ τελείων γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Η Ἀλβερτίνη πολλὰ νέα ἀκόμη διὰ νὰ αἰσθανθῇ ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ τοιωτοῦ γχροῦ, εύρεθη ὑπὸ τὴν ἐπιχρυσινίαν καὶ προσκείαν. Ρωσάγρου τοῦ πατρός της, κωνθερνήτου εἰς θαυματικὸν καράβιον, ἐμπαθοῦς κυνηγοῦ, φίλου τῶν ἡδονῶν τῆς τραπέζης, πολυδαπάνου φιλοπαίκτου, καὶ ὅσις μαλιστα εἶχεν ὡς ἀξιωματικὸν παραιτητὴν παιδικὴν ἡλικίαν αὐτὴν καθ' ἐκεῖτὴν, καὶ νὰ τὴν ἐμπιεσύεται διέλου εἰς τὴν φύσιν.

Οὓσα δὲ πολλὰ ἀγγίνους ἡ Ἀλβερτίνη ἔγινεν παρευθὺνς ἀξιοσημείωτος διὰ τὴν πολυλογίαν της, καὶ διὰ τοὺς ἀκαταπαύσους γαριεντισμούς της, τὰ ὅποια ἔκαμνον τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ρωσάγρου· ἐφαντάζετο αὐτὸς, ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν θυγατέρα του· διαγυ-

ρίζετο μάλιστα, ότι κάμπια νεᾶνις τὴν αὐτὴν ἔχουσα ἡ-
λικίαν, δὲν ήζευρε καθὼς αὐτὴ νὰ ὑμείλῃ, νὰ ἀποχρίνεται
εἰς πάντα, νὰ κρίνῃ μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν, γάριν
καὶ ἀξιέραστον ἀξειότητα.

Εύρισκομένη δὲ ἀκαταπαύσως μὲ ὅσους ὁ πατήρ της
συνανεγρέφετο, ώμιλει ἀδιακρίτως περὶ παντὸς πράγμα-
τος, ἐδέχετο τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην, ἐμιμεῖτο τὸν
ταχὺν ἐκάστου τόνον, καὶ μάλιστα ἥθελε νὰ διηγῆται, κα-
θὼς ὁ πατήρ της, τὰς πλέον ἀξείας διηγήσεις, καὶ νὰ
τὰς σολίζῃ κατὰ τὴν γνώμην τας· καὶ τελευταῖον εἰς ἡ-
λικίαν δέκα ἔτῶν ἦτον ὡς μικρὸν θαῦμα πολυλογίας καὶ
ἀφελείας, πρᾶγμα, τὸ ὄποιον δὲν ἤδυνατο νὰ παρατη-
ρήσῃ τις χωρὶς θαυμασμὸν, καὶ τὸ ὄποιον εἰς ὅλα τὰ Πα-
ρίσια ἦτον γνωστόν.

Ἐν ᾧσῳ ἡ Ἀλβερτίνη εἶχε τὸ ἀνάστημα, τοὺς χαρα-
κτῆρας καὶ τὴν φωνὴν τῆς πρώτης ἡλικίας, καὶ οἱ πλέον
ἀδιάκριτοι λόγοι ἐξερχόμενοι ἀπὸ τὸ ἀθώον σόμα της,
δὲν ἤδυναντο νὰ βλάψωσι τόσον.

Ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἔπαινε νὰ παρευρίσκεται μὲ ἀνθρώπους,
τῶν ὄποιών τὸ μόνον ἔργον εἶναι νὰ εὐφραίνωσι τοὺς πε-
ρὶ αὐτοὺς, καὶ νὰ πληρόνωσι τὸν ἕδιον ἔρανον μὲ βωμο-
λοχίας ἀξείως διηγευμένας. Λαθοῦσα δὲ θάρρος διὰ τὴν
εὐχαρίστησιν, ἢ τις ἐλαμπεῖν εἰς τοῦ πατράς της τοὺς ὄ-
φθαλμοὺς, καὶ διὰ τὰς ἀμέτρους γέλωτας, τοὺς ἔποισους

Γ

αὐτὴν ἐπροξένει, καὶ διὰ τοὺς ἐπαίνους ὅλων τῶν περὶ αὐτὴν, ἔσαλλε πανταχοῦ τὸν λόγον τῆς, ἐδιηγεῖτο ὅλα τὰ ἀνέκδοτα, καλὰ καὶ κακά, ὃς τὸ δύνατον νὰ ἀκούσῃ, καὶ ἐγίνετο, διὰ νὰ εἰπὼ υἱῶσας, ἡ γρηνολογία ὅλων τῶν συνκναστροφῶν, εἰς ὃσας τὴν ἐδέχοντο.

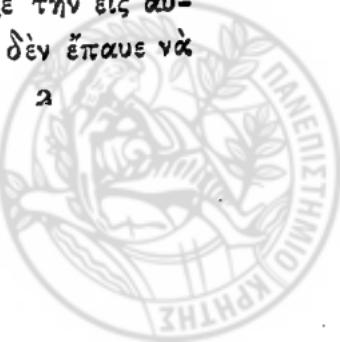
Ο πατήρ της, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα καὶ αἱ πρὸς τὴν πατρὶδα ὑπουργίαι, δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ λανθάσωσι τὰ ὅμιματα τοῦ ἀργυροῦ τῆς διοικήσεως, ἐκλέχθη διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ θεωρήσῃ τὰ διάφορα ναυπηγικὰ ἔργα, τὰ ὄποια ἐγίνοντο εἰς ὅλους τῆς Γαλλίας τοὺς λιμένας· διὰ τὴν ἐκλογὴν δὲ ταύτην ἤναγκάσθη νὰ παραιτήσῃ διὰ πολλὰ ἔτη τὴν πόλιν τῶν Παρισίων.

Η δὲ Ἀλβερτίνη, ἥ τις τότε ἦτον ἔως διώδεκα ἐτῶν, δὲν ἤθέλησε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της· καὶ αὐτὸς πάλιν δὲν ἤδύνατο νὰ ἀφήσῃ τὴν μονογενῆ θυγατέρα του, καὶ τὴν περιπόθητὸν μαθήτριάν του. Ἐλαθε λοιπὸν αὐτὴν γωρίς κάποιν τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· καὶ ἀνὴρ καθέδρα τῆς Γαλλίας εἶχε δι' αὐτὴν πολλὰ θέλγητρα διὰ τὸ εἶδος τῆς δόξης, τὸ ὄποιον ἐκεῖ ἀπέκτησεν, ἀνεγώρησεν δύως μετὰ τοῦ πατρός της Φροσάγου διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ διαφόρους τῆς Γαλλίας πέραθαλασσίους πόλεις, καὶ διαφόρους τῆς Ολλανδίας λιμένας.

Καταλαμβάνει πᾶς τις εὐχόλως, ὅτι ἡ συνεχὴς τῆς Ἀλβερτίνης μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῶν ναυπηγῶν καὶ

ναυτῶν συναναγροφὴ ηὔξησε τὰν εἰς τὰς ἀνεκδότους δημ-
γήσεις κλίσιν της. Ή ἐλευθέρα καὶ γενναιά καρδία της
εὑρισκεν ἐνταυτῷ τὴν ὄνταγκχίαν εἰς αὐτὴν τροφήν. Ἐ-
θέλεπετο καθεκάστην νὰ συνοδεύῃ τὸν πατέρα της εἰς τὰ
διάφορα ναυτικὰ ἔργαστήρια, νὰ ἐνθαδρύνῃ ἡ ἴδια τοὺς
ἔργάτας, νὰ γελᾷ διὰ τὰς βλασφημίας τινῶν, νὰ βάλλῃ
νὰ τραγῳδῶσιν ἄλλοι, καὶ νὰ τραγῳδῇ καὶ αὐτὴ τὰ ἴ-
δια ἐμπροσθεν τοῦ πατρός της, καὶ ἐκείνων, τοὺς ὅποιους
εἰς τὸν οἴκον του ἐδέγετο· καὶ ἐν συντόμῳ ἐλαβε τὸν τύ-
νον, ἐμιμήθη τοὺς τρόπους, τὰς χειρονομίας καὶ σγή-
ματα τῶν ναυτῶν μὲ τόσον ζῆλον καὶ ἐντελείαν, μὲ ὅ-
σην εἰς τὰ Παρίσια εὐχαριστεῖτο νὰ μιμῆται τὰ γελοιώ-
δη τῶν βωμολόγων σγήματα.

Ἡ ξέις αὐτὴ, ἡ τόσον μὲ τὴν εἰς τὰς γυναικας ἀπαι-
τουμένην αἰδὼ καὶ διάκρισιν ἀσύμφωνος, ἐδιδεν εἰς τὴν
Ἀλβερτίνην εἰς ὅσας διέτρεχε πόλεις μεγαλητέραν ὑπό-
ληψιν· ἔκαστος νομίζων, ὅτι ἡ πολυλογία καὶ βωμολογία
της ἦτον ὁ ὄψηλὸς τῶν Παρισίων τόνος, ἐγέλα, ἀφ'οῦ αὐ-
τὴ ἥρχιζε νὰ ὁμιλῇ, ἐσοχάζετο τοὺς πλέον θρασεῖς χαριευ-
τισμούς της ὡς εὐθυμίαν ἀφελῆ, ἐδέγετο, ὅσους αὐτὴ ἐ-
λεγεν ἀξεῖσμοὺς ὡς θαύματα πνεύματος, καὶ ὡς ἔξαιρέ-
του ἀνατροφῆς καρπόν. Συνερίζοντο τίς πρῶτος νὰ προ-
πλατέσῃ καὶ τίς νὰ δεχθῇ τὴν χαρίεσσαν τοῦ Ἐφόρου τῶν
Ναυτικῶν θυγατέρα, ὃς τις, πλέον τυφλὸς τότε διὰ τὰ
προτερήματα τῆς Ἀλβερτίνης, ἐδιπλασίαζε τὴν εἰς αὐ-
τὴν ἀγάπην του, τὸν θαυμασμόν του, καὶ δὲν ἔπαιε νὰ

λέγηι αὐτὴν τὴν σφαλερὰν γνώμην. « Πρέπει νὰ ἀφίνω μεν τὴν νηπιότητα αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν, καὶ νὰ τὴν ἐμπι- σευώμεθα διόλου εἰς τὴν φύσιν.»

Η εὐτυχία, τὴν ὅποιαν ἀπελάμβανεν ἡ Ἀλβερτίνη, τὰ εἰς διαφόρους λιμένας ταξείδιά της, ἀνεκάλυψαν τα- γέως καὶ τοὺς χαρακτῆρας, καὶ τὸ ἀνάσημα της. Μόλις εἶγε 16 ἐτῶν ἥλικίαν, καὶ τὸ ἀνάσημα της ἦτον ὑψηλὸν, οἱ δὲ χαρακτῆρες τῆς σχηματιζόμενοι, ἔκαμπον λαμπρε- τέρους τοὺς ὄφθαλμούς της· ἥθελεν ὅμως ἐπιθυμήσει τις περισσοτέραν εἰς τὰ ὅμματά της ἰλαρότητα, παρισσατέ- ραν σεμνότητα, καὶ χάριν εἰς τὸ ἥθος της· ἀλλ' ἐὰν δὲν ἤ- δύνατο νὰ τὴν βλέπῃ τις χωρὶς νὰ τὴν θαυμάζῃ, δὲν ἤ- δύνατο ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ χωρὶς νὰ βιασθῇ νὰ γελᾷ.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ὁ καιρὸς τῆς ὑπουργίας τοῦ Φραγ- γού, ἐκαλέσθη εἰς τὰ Παρίσια· αἱ δὲ νέαι ἐκδουλεύσεις του ἐπέσυρον εἰς αὐτὸν τὴν εὔνοιαν τοῦ ἡγεμόνος, καὶ τὸν κατέσησαν τιμιώτερον καὶ ἀγαπητότερον, εἰς τοὺς παλαιοὺς φίλους του· ἐδέχετο αὐτὸς εἰς πᾶσαν σιγμάνην σημεῖα τῆς ὑποληψεώς του, καὶ πολλῆς τιμῆς ἀξίας φι- λοφροσύνας· ἀλλ' ἡ μεγαλητέρω του εὐδαιμονία ἦτον· νὰ παρέρησιαζῃ πανταχοῦ τὴν ἀγαπητήν του μαθήτριαν, τὴν ὥραιαν καὶ λαμπρὰν Ἀλβερτίνην, ἥ τις κατ' αὐτὸν ἔμελλε νὰ προσηλώσῃ ὅλων τὰ ὅμματα, νὰ δρέψῃ ὅλας τὰς κεφαλὰς, καὶ νὰ ἐνώσῃ ὅλων τὰς ψήφους.

Καὶ τῷόντι, μόλις ἡ ὥραιά αὐτὴ περιηγήτρια ἐπαρ-
ρησιάζετο εἰς ὅποιαν δῆποτε συναναστροφὴν, καὶ ἐπέσυρε
κατ' ἀρχὰς ὅλων τὰ ὄμματα· ἔθεώρουν τὸ χαριέσατον πρό-
σωπόν της, ἔθαύμαζον τὴν ταχύτητα τῆς ὄμιλίας της,
τὴν ζωηρότητα τοῦ θήθους της· ἀλλὰ παρευθὺς ὁ ἐνθου-
σιασμὸς αὐτὸς ἤφαντετο ὡς ἀδύνατος σκιά. Ἐβλεπεν ἡ
Ἀλεξετίνη ὅλων τῶν περὶ αὐτὴν τὰ πρόσωπα ἀπὸ νέφος
καλυπτόμενα, τὸ ὅποιον ἔφαίνετο, ὅτι ἀμαυροῦται, ὁσά-
κις ἥρχιζεν αὐτὴν νὰ ὄμιλῃ. Νομίζουσα δὲ κατ' ἀρχὰς,
ὅτι τοῦτο προέργυεται ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον ἐκ τῆς πρω-
τευούσης πολεως ἀπουσίαν της, τῆς ὅποιας φοβεῖται μή-
πως ἐλησμόνησε καὶ τὴν χρῆσιν καὶ τὸν καλὸν τόνον,
διπλασιάζει τὸν ζῆλον, διηγεῖται παντὸς εἴδους συμβε-
βηκότα, καὶ κάμνει νὰ λειποθυμῶσι γελῶντες πολλοὶ ἄ-
φρονες καὶ γύναιαι τινὰ. τὰ ὅποια ἦσαν περὶ αὐτήν. Ἀλ-
λὰ διὰ ταύτης τῆς καλῆς ἐκβάσεως, ἢ τις δὲν δύναται
νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν φιλκυτίαν της, βλέπει, ὅτι ὅλοι οἱ
φρόνιμοι, καὶ μᾶλιστα αἱ μητέρες συνάγουσι τὰς ὄφρυς,
ὄμιλοῦσιν εἰς τὸ οὖς, καὶ φαίνονται, ὅτι κατακρίνουσιν
ὅλην τὴν ἐπιψέλειαν, τὴν ὄποιαν καταβάλλει διὰ νὰ ἀφέ-
σκη εἰς αὐτούς. Ἐκθαυμός καὶ τεταραγμένη διὰ τοῦτο
ἡ Ἀλεξετίνη σιωπᾶ. καὶ δὲν ἤξεύει εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ
τὴν παράξενον μεταβολὴν, τὴν ὄποιαν παρατηρεῖ εἰς δ-
λους ἐν γένει, ὃσων ἄλλοτε ἔκαμνε τὴν ἀγαλλίασιν.

Πρέπει βέβαια, ἔλεγεν αὐτὴ εἰς τὸν πατέρα της, τὸ
πνεῦμα καὶ τὰ θήθη τῶν Παρισίων νὰ ἐμεταβεληθοσαν,

ἀρ' οὐ ἀνεγωρήσαμεν ἀπεδῶ· ἐπαρατίρησας πῶς, καθὼς φαίνεται, ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ κακοῦ, ὅ, τι καὶ ἄν κάμω; καὶ δῆμως δὲν σογάζομαι νὰ ἥμαι μήτε πλέον ἀνόητος, μήτε πλέον ἀδέξιος παρ' ὅ, τι ἥμην πρὸ τεσσάρων ἑτῶν. Ἐνθυμεῖσαι, ὅτι τότε μόλις δώδεκα ἑτῶν οὖσα, χάρις εἰς τὴν μεγάλην σου ἐπιμέλειαν, ἡγαπώμην παρὰ πάντων, ἔδεχόμην πανταχοῦ, καὶ ἔζητούμην. Μόνη ἔκαμνον τὸν σολισμὸν ὅλης τῆς συναναστροφῆς· μὲ ἐπαρακίνουν νὰ διηγοῦμαι, ἐκαυχῶντο τὴν εὐφυΐαν μου, ἐνθυμοῦντο τοὺς ἀσείους μου λόγους..... Τώρα ἥθελεν εἰπεῖ τις, ὅτι θέλουσι νὰ μὲ κάμωσι νὰ πληρώσω τὰς τότε εύτυχίας μου. Τὰ αὐτὰ ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα τότε τόσον εὐχαρίστως ἥκουν, φαίνονται σήμερον δυσάρεσα, καὶ μᾶλιστα διεγέρουσι κατ' ἔμοῦ τοὺς τότε ἀρεσκομένους εἰς αὐτά. -- Δὲν βλέπεις, θυγάτηρ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ρόσαγος, πάντοτε τυφλὸς διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην του, καὶ διὰ τὸ σφαλερόν του σύσημα. ὅτι τοῦτο εἶναι τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἀναξιότητος ἀποτέλεσμα; Ἐπιτρέφεις μετὰ τέσσαρα ἑτη πλέον ὠραία παρὰ ποτὲ, ἔγουσα ὅ, τι δύναται νὰ διεγείρῃ τὴν πλέον ζωηρὰν ἐντύπωσιν, καὶ θέλεις νὰ μή σε φοβοῦνται, καὶ θαυμάζεις, ὅτι λυποῦνται κρυφίως, ὅταν παραβάλλωσι μὲ σὲ τὰς δύμικάς σου νεάνιδας, αἱ τινες ὅλαι σγεδὸν ἀνατραφεῖσαι μὲ κύστηρότητα. δὲν ἔγουσιν οὔτε τὸ εὕθυμον, οὔτε τὸ χαρίεν, οὔτε τὴν ἀξιότητά σου. Πρέπει νὰ καταφρούῃς τὴν κρίσιν ἐκείνων τῶν μητέρων. αἱ :ινες ποτὲ δὲν γελῶσιν, ἐκείνων τῶν αὐτηρῶν ὁδηγῶν, τῶν τυράννων τῆς νεότητος, καὶ νὰ τὰς

ἐκδικήσαι, κάμνουσαν καὶ λάμπωσιν, ὅσον δύνασαι περισσότερον, τὰ σπάνια προτερήματά σου.

Λαθοῦσα θάρρος ή Ἀλβερτίνη, καὶ ἀπατηθεῖσα ἀπὸ σοὺς ἐπαίνους ἐνθουσιασμένου πατρὸς, ἡκολούθει τυφλῶς τὸ ὑπ' αὐτοῦ σχεδιασθὲν σχέδιον.

Η φιλοτία της ὅμως εὑρέθη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν πλέον σκληρὰν δοκιμὴν, τὴν ὄποιαν δὲν ἔδυντο ίκανῶς νὰ ὑποφέρῃ. Ἐτυγενή ἡ Ἀλβερτίνη εἰς πολυάριθμον συνάθροιτιν, ὃπου κυριώτερον σκοπὸν εἶχον νὰ εὐφράνωσι πολλὰς εὐγενεῖς ξένας γυναικεῖς· αὐτὴ δὲ κατὰ τὴν συνήθειάν της ἡθελησε καὶ τύτε νὰ δείξῃ σῆμαν της τὴν ἀξιότητα.

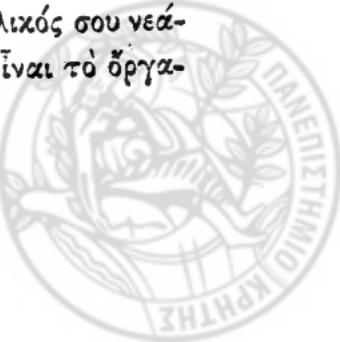
Δὲν ἐπρόφερον κάμψιμαν φαίσιν γωρὶς νὰ βάλῃ καθαύτη τὸν λόγον της. Δὲν ἔλεγον κανέναν πρᾶγμα γωρὶς νὰ προσέσῃ καὶ αὐτὴ τοιούτων ἢ τοιούτον ἀνέκδοτον. Άλλ' εἰς αὐτὸν τῆς φλυαρίας καὶ τῆς ἀνοσίας τὸν κυκεῶνα, ἐδόθη αὐτὴ εἰς περιγραφὰς τόσον εἰς τὴν ἡλικίαν της ἀπρεπεῖς, καὶ εἰς λόγους τόσον παραξένους, ὥσε σῶλαι αἱ μητέρες ἀπαρικρύνουσαι μὲ ἐπιτηδειότητα τὰς αὐτῶν θυγατέρες ἀπὸ τὴν ὥραιαν αὐτὴν πολύλογον. τὴν ἀφῆκαν μόνην ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνδρῶν. οἵ τινες ἐγέλων διὰ τὰς φλυαρίας καὶ γειρονομίας της, τὰ ὄποια κρυφίως κατέκρινον. Πλέπουσα δὲ ἐκυτὴν ἡ Ἀλβερτίνη μόνην καὶ γωρισμένην ἀπὸ τὰς νεάνιδας, ὅσαι τὴν ὥραιαν ἔκείνην συνεκρότουν ὄμηγυριν, ἡθελησε νὰ πλησιάσῃ εἰς αὐτάς.

ἀλλὰ μὲν μόνον νεῦμα, τὸ δποῖον ἔκαμνον αἱ προσεκτικαὶ καὶ ἄγρυπνοι μητέρες τῶν, ἔφευγον τὴν βωμολόχον, καὶ δὲν ἐτόλμων γὰρ ὑψώσωσι τοὺς ὄφθαλμοὺς εἰς αὐτήν. Τελευταῖον εὔροῦσα εὔκαιρον καθέδραν πλησίον ὀρχίκης νεάνιδος, καθίζει, καὶ ἀρχίζει τὴν συνομιλίαν. Αὐτὴ δὲ πολλὰ δειλή, οὐ πολλὰ ἀγαθὴ διὰ νὰ λυπήσῃ τινὰ, ἐρυθριᾷ κατ' ἀρχὰς, συσέλλεται, ἀποκρίνεται μίαν λέξιν, καὶ γελᾷ τελευταῖον καὶ μὴ θέλουσα διὰ τὰς ἀκαταπαύσους φλυαρίας τῆς πολυλόγου· ἀλλ' αἰφνιδίως ή μήτηρ αὐτῆς τῆς νεάνιδος ἔρχεται, τὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν γεῖρα, τὴν σύρει, καὶ τῆς λέγει, βίπτουσα φοβερὸν εἰς τὴν Ἀλβερτίνην ὅμμα. « Θέλεις λοιπὸν, θυγάτηρ μου, νὰ χάσῃς τὴν ὑπόληψίν σου; »

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐφάνησαν ως ἄλλος κεραυνὸς εἰς τὴν Ἀλβερτίνην· ηθελοσε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν, ἀλλ' η ὑπερφάνειά της ἐδέχθη τόσην δυνατὴν συγκίνησιν, ώστε οὐτε λέξιν καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ εἰπῇ. Μεταβᾶσα λοιπὸν παρεγής ἀπὸ τὴν πλέον παράξενον φλυαρίαν, εἰς τὴν πλέον θλιβερὸν σιωπὴν, ὑπῆγε νὰ καθίσῃ εἰς παράμερον τοῦ θαλάμου τόπον, καὶ ἐδόθη εἰς ὅλους τοὺς σογασμοὺς, τοὺς οποίους ἔκαμνε νὰ γεννῶνται τοιαύτη σκηλαρὰ περίσσεις.

Ο δὲ Φριζάργος μὴ γινώσκων εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τὴν αἰφνιδίους αὐτὴν θλίψιν, καὶ τὴν παράξενον τῆς θυγατρός του σιωπὴν, ἐνιάσθη νὰ ἐρωτάσῃ τὴν αἰτίαν· αὐτὴ δὲ τε-

ταραγμένη ἀκόμη διὰ τὴν πληγὴν, τὴν ὅποιαν ἔλαβε, καὶ φοβουμένη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα της, διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ζωηρότητα, εἶπεν δὲ οὖτε εἶναι τόσον καλὰ καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην συνάθροισιν, ὅπου ἔβεβαιώθη. ὅτι ἄλλο δὲν ἐνέπνεε πλέον. εἰμὴ καταφρόνησιν. Ἐπέρασε δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην εἰς τὴν πλέον σκληρὰν ταραχὴν. Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ καὶ τὸ γάριεν τῆς πρόσωπον ἐφαίνετο διόλου μεταβεβλημένον, τὴν ἡρώτησεν ὁ πατέρας μὲ τόσην ἐπιμονὴν, ὥσε δὲν ἔδυνθη νὰ κρύψῃ πολὺν καιρὸν τὴν αἰτίαν τῆς πολλῆς θλίψεως της. Τοῦ ἀνέφερεν αὐτολεξὲι τοὺς ὑβριζικοὺς λόγους, τοὺς ὅποιους πρὸς αὐτὴν μετεχειρίσθησαν. « Σὺ νὰ βλαψής τὴν ὑπόληψιν τινός! ἐφώναξεν ὁ Προσάργιος δῆλος ὄργης· τοιαύτη ὕβρις δὲν εἶναι δύνατὸν νὰ ὑποφερθῇ· ἐλθὲ θυγάτηρ μου, ἐγὼ θέλω σὲ κάμει νὰ λάβης τὴν πλέον ἐπίσημον εὐχαρίστησιν.....» Συνοδεύει τὸν πατέρα της ἡ Άλβερτίνη εἰς τὸν οἶκον τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης γυναικὸς, ητὶς κατάρχας δὲν παύει ζητούσα συγνώμην· ἐπειδὴ, καὶ ἡ φράσις, τὴν ὅποιαν μετεχειρίσθη, ἡκούσθη ἀπὸ τὴν Άλβερτίνην. Ἐπειτα λέγουσα τὴν γνώμην της μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐαισθησίαν ἀξίας γυναικὸς, καὶ φιλοσόφηγου μητρὸς, ἐσοχάσθη χρέος της νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ πατρὸς, καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα νὰ καταλάβῃ διὰ τὰ ἄτοπα τῆς τοιαύτης πολυλογίας, καὶ νὰ φανερώσῃ πρὸς αὐτὴν τὴν κακὴν ὑπόληψιν, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν εἰς διὰ τὰ Παρίσια. « Τὸ σύμα ὄμηλικός σου νεανῖδος, ἐπρόσθεσεν· ή σεβασμία αὐτὴ γυνὴ, εἶναι τὸ ὄργα-

νον τῆς καρδίας της· χρίνε λοιπὸν, κυρίαμου, τί πρέπει νὰ σύλλογιζωνται διὰ σὲ, ὅταν ἀκούωσι.... συγχώρησόν μοι τὴν φράσιν, τὰς ἀνοησίας, τὰς ὄποιας ἀκαταπαύσως προφέρεις. Ή ἀγνοεῖς τί σημαίνουσι, καὶ τότε πρέπει νὰ σὲ ὑπολάβωσιν ὡς ἀγόντον· ἢ ἐννοεῖς ποῦ φέρουσι τὰ ὑπὸ σοῦ λεγόμενα, καὶ πρέπει νὰ προξενῆς θόρυβον εἰς ὅλας τὰς μητέρας.... Άπόδος παρακαλῶ τὴν αὐτηρότητα τοῦ λόγου μου, εἰς τὴν ἀγάπην, τὴν ὄποιαν ἔμπνέεις, καὶ εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὄποιαν ἔκαστος δοκιμάζει, βλέπων τοσαύτας χάριτας καὶ τόσον ἔμφυτον πνεῦμα, διαφθειρόμενα μὲ διηγήσεις, τὰς ὄποιας ἡ αἰδὼς κατακρίνει, καὶ μὲ φράσεις, αἱ τινες δὲν ἐδύθησαν διόλου εἰς τὰς γυναικας, καὶ τελευταῖον μὲ τὴν ἔξιν νὰ ὀμιλήῃς ἀκαταπαύσως, καὶ νὰ λέγῃς ὡς ἔτυχεν, ὅ, τι ἐλθη εἰς τὴν φαντασίαν σου. Μὴ λησμόνει ποτὲ, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἥμεθα καθαροὶ εἰς τὰς πράξεις, ἀλλ' ὅτι γρεωσοῦμεν πρός τούτοις νὰ ἥμεθα καὶ κατὰ τοὺς λόγους. "

Η νουθεσία αὐτὴ ἔκαμεν εἰς τὴν Ἀλβερτίνην τὸ πλέον εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα. Τότε ἐγνώρισεν, διὰ ἣν ἡ συγκατάθασις συγχωρῆ εἰς μικρὰν ἡλικίαν, τοιλυπρὸν πολυλογίαν, καὶ φράσεις ἀπροσοχάσους· δὲν συγχωροῦνται ὅμως ποτὲ εἰς ἐποχὴν, εἰς τὴν ὄποιαν αἱ γυναικες λαμβάνουσι τὸ πρῶτον δικαίωμα νὰ ἀρέσκωσι, καὶ νὰ γίνωνται ἀξιαγάπητοι.

Ο δὲ Φοσάγγος, ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὴν θυγατέρα

του, ἐγνώρισε καὶ αὐτὸς αὐτὴν τὴν ἀληθειαν. Όσον πρότερον εὐγαριστεῖτο νὰ τὴν ἔαλλῃ νὰ λέγῃ τὰς φλύαρίας, τὰς ὄποιας, ἀλλοτε εὐτυχῆ ἀγγεινοίας σημεῖα ὠνόμαζε, τόσον τότε τὸν ἔβλεπον ἐνασχολούμενον νὰ μὴν τὴν συγγωρῆ νὰ προφέρῃ, εἰμὴ ὅσα ἐδέγετο ἡ σεμνότης, ἡ κομιότης, καὶ αὐτὴ ἡ αὐστηρότης.

Ἀνεπαισθήτως τότε ἔλαθεν αὐτὴ τὴν γενικὴν ὑπόληψιν, τὴν ὄποιαν ἐκινδύνευε νὰ χάσῃ· ὄμιλοῦσα ὀλίγον, ἀλλὰ πάντοτε καθὼς πρέπει, καὶ μὲ τὰ θελγυτρά τῆς αἰδοῦς, ἐφάνη πλέον ἐζητημένη εἰς τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της, παρ' ὅ, τι ὑπῆρξεν εἰς τὴν νηπιότητά της. Διετάρησε δὲ τὴν πλέον ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν εὐγενῆ ἔκεινην γυναικα, ἀπὸ τὴν ὄποιαν ἐνόμισεν, ὅτι τόσον σκληρῶς καθυβρίσθη· καὶ συγγάκις αὐτὴ ἡ ἀξία καὶ ἀληθὴς φύλη, σφίγγουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἔλεγεν εἰς αὐτὴν τὴν σωτηριώδη ταύτην συμβουλήν. «Τῶν γυναικῶν ἡ σεμνότης εἶναι ως τὸ διαυγέσατον ὑδωρ, τὸ ὄποιον καὶ ἡ παραχυικρὰ μεταβάλλει ἀκάθαρτος πηγή· καὶ καθὼς πᾶσα τοῦ ἔτους ὥρα ἔχει τὰ ἑαυτῆς ἄνθη, οὕτω καὶ πᾶσα ἡλικία ἔχει τοὺς διαφύζους αὐτῆς βαθμοὺς καὶ τὰς ποικιλίας.»

ΕΙΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ
ΜΟΥ ΑΙΣΥΜΝΙΑΣ.

Πρὸς σὲ, ὡ μακαρία Ψυχὴ, τολμῶ νὰ προσφέρω τὸν μικρὸν τοῦτον πόνον μου. Ἡξεύρω, ὅτι δὲν εἶναι ἀντάξιος οὔτε ὅσων ὑπέφερες δι’ ἐμὲ, οὔτε τῆς μερικωτέρας μητρικῆς φιλοσοργίας, τὴν ὅποιαν πρὸς ἐμὲ ἐδείχνυες· ἀλλὰ τῆς Ἰσαύρας ἡ μήτηρ εἶχε τόσην μὲ σὲ ὄμοιότητα, καὶ ἐγὼ τόσην εὑρίσκον εὐχαρίστησιν μεταφράζουσα τὴν ιερίαν ταύτην· ὥσε δὲν ἐδύνηθην νὰ καταπαύσω τὴν ἄκραν ἐπιθυμίαν, τὴν ὅποιαν ἔλαβον νὰ τὴν ἀφιερώσω πρὸς σέ. Ἐν μόνον δὲν εὔρον εἰς αὐτὴν σύμφωνον. Ἡ Ἰσαύρα ἡσπάσθη τὴν τελευταίαν φορὰν τὴν φιλόσοργον μητέρα της· τὴν εἶδεν εἰς τὰς ἀγκάλας της θνήσκουσαν, καὶ ἐπρόσφερε πρὸς αὐτὴν τὰς τελευταίας τῶν δακρύων λοιδόρας. Ἐγὼ δὲ ἡ δυσυχὴς, ἐνῷ ἦμην ὄρφανη, χωρὶς νὰ τὸ ἡξεύρω, ἔλεγον ἀκόμη τὸ γλυκὺν τῆς μητρὸς ὄνομα· ἐπρόσμενον νὰ σὲ ἴδω πάλιν· ἥλπιζον νὰ ἐπιστρέψωμεν

εἰς τὴν πατρίδα μας, νὰ εἰδῶμεν όμοι τὰς περιποθήτους μου ἀδελφάς· ἂλλ' οἵμοι! ὅταν ἐγὼ τὰς τοιαύτας ἔτρεφον ἐλπίδας, ἐπνεες σὺ τὰ λοισθια, καὶ ἐπρόφερες ἵσως τὴν τελευταίαν φορὰν τῆς Εὐανθίας σου τὸ ὄνομα. Δέξαι λοιπὸν, φιλόσοργε μῆτέρ μου, ἀντὶ τοῦ τελευταίου κἀν ἀσπασμοῦ μου, καὶ τῶν ἐπιταφίων δακρύων μου, τὴν προσφορὰν ταύτην· ἐπίβλεψον πρὸς αὐτὴν μὲ τὴν συνήθη μητρικήν σου εὔμενειαν· ἡξεύρεις, ὅτι τοῦτο μόνον δύναμαι, καὶ τοῦτο σοὶ προσφέρω ὡς μικρὸν σημεῖον τῆς πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνης μου.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΔΑΔΕΡΑΚΟΥ.

Ο Σαιντμάρκος ἔζησε πολὺν καὶ ρὸν ἄγαμος· ὃν δὲ παλαιὸς σωματοφύλαξ τῆς Γαλλικῆς αὐλῆς, ἔγεινεν ἄκρος φίλος μὲ τὸν Δαλεράκον, ἐνα τῶν παλαιῶν συντρόφων του, νέον ἦδη, καὶ ὃς τις ἔκαμνε νὰ προμαντεύεται ὁ λαμπρὸς δρόμος, τὸν ὅποῖον ἔπειτα εἰς τὴν δραματικὴν διέτρεξε μουσικήν. Ἐλαθεν ὁ Σαιντμάρκος μεγάλην ἀπὸ τὴν φύσιν εὐαισθησίαν· ἥτον ὅμως εἰς μόνους τοὺν σενοὺς φίλους του γνωστή. Ο ἀνδρικὸς τῆς φωνῆς του τόνος, ἡ αὐστηρότης τῶν χαρακτήρων του, καὶ ἡ τραχύτης τῶν τρόπων του, τὰ καλὰ τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς του ὑπέκρουπτον προτερήματα· καὶ ἐνῷ προσέτι ἐδοκίμαζε νὰ χαδεύσῃ, ἡ ἀξιέρατόν τι νὰ εἰπῇ, ἥθελε τρέμει τις περισσότερον, ἡ φεύγει, παρὰ νὰ δοθῇ εἰς γαράν, τὴν ὅποιαν εἰς αὐτὸν νὰ ὑποθέσῃ δὲν ἥδυνατο. Ήτον αὐτὸς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον παράξενα ἀντίθετα πράγματα, τὰ ὅποια ἀμοιβαίως καὶ ἔλκουσι καὶ ἀπωθοῦσι, παράξενος ἔνωσις ἥδυτητος καὶ τραχύτητος, πραότητος καὶ μισανθρωπίας, ὑπομονῆς καὶ ζωηρότητος. Ή τιμὴ καὶ αἱ καλλιτεχνίαι ἥσαν εἰς αὐτὸν αἱ ἀγαπηταὶ θεαί. Καταφρονῶν τὸν ἔρωτα, ἐπροτέμα τὴν φιλίαν, καὶ ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν ἐξέναξε διὰ τὰς ὡραίας· ἀπαθῆς κατὰ τὸ φαινόμενον, ποτὲ μὲ

παραχωρόν γέλωτα, δὲν ἔζερόυτίδωσε τὸ μέτωπόν του· ποτὲ οἱ ἀπὸ δασείας ὁφρᾶς καλυπτόμενοι ὁφθαλμοί του δὲν ἔχυσαν δάκρυα..... Ἀλλὰ καὶ οὗτῳ, ποτὲ ὁ Σαιντ-μάρκος δὲν ἔλλειψε σπογγίων, δοκεῖ εόμενα ἔδειπε.

Η μουσικὴ ἐκυρίευε πολλὰ τὰς αἰσθήσεις του· καὶ εἰς αὐτὴν δὲν ἦδύνατο νὰ ἀντισταθῇ· μάλιστα δὲ εἰς τὰς πρώτας τῶν πιο ημάτων τοῦ Δαλεράχου παρασάσεις, τὰς ὁποίας ἦτον πολλὰ περίεργος νὰ θεωρῇ. Εἴτε ἡ φιλία, τὴν ὅποιαν μὲ τὸν συγγραφέα εἶχεν, ἀνοίγουσα τὴν καρδίαν του τὴν ἔκαμνε νὰ διαχέεται, εἴτε τὰ τόσον καθαρὰ ἄσματα, οἱ τόσον ἀφελεῖς βυθμοί, τὰ τόσον θελκτικὰ τοῦ φίλου του ἐλεγεῖα τὸν ἔκαμνον νὰ μετέχῃ ἀπὸ τὰς ζωηροτάτας δλων τῶν θεατῶν συγκινήσεις, δὲν ἦδύνατο νὰ κρύψῃ τότε ὁ, τι εἰς αὐτὸν συνέβαινε καὶ ἔξηρχετο ἀκουσίως ἀπὸ αὐτὴν τὴν φαινομένην ἀπάθειαν, ἢ τις ἦτον τὸ ἀπατηλὸν καλύμμα τῆς πλέον καθαρᾶς τοῦ καλοῦ κρίσεως, καὶ τῆς πλέον εὐαίσθήτου καρδίας.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι εὐρέθην πλησίον του, εἰς τὰς πρώτας τοῦ Καμέλλου παρασάσεις, τὸ ὅποιον πρέπει μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Δαλεράχου νὰ τάξωμεν. Ἐνῷ ἡ ἀμίμητος ὑποχρήτρια, ἢ τις ἔκαμε τὸ μέρος αὐτὸ τόσον παθητικὸν καὶ τύσον δύσκολον, ἐψαλλε τὴν ώραίαν τῆς τρίτης πράξεως σροφὴν καὶ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους.

“ Τὸ φῶμα, ὁ, που κάνεις εἰς τὸν οἶνον του δίδει;

« Όλας τὰς θλίψεις παρευθὺς διόλου ἀφανίζει. »

Ἐκαῖος ἀπὸ τὴν χάριν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν δύναμιν τῆς περισάσεως συρόμενος, ἐφανέρων τὴν ζωηράν του κίνησιν διὰ πολλῶν μὲν ἡδύτατα δάκρυα μεμιγμένων χειροκροτήσεων· ὁ Σαιντμάρκος ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς, βλέπων με ἀπὸ δάκρυα βεβρεγμένον, ἀρπάζει τὴν χειρά μου, τὴν θλίβει μὲν δύναμιν, καὶ μοὶ λέγει μὲν φωνὴν τρομεράν.

“ Πόσον εἶσαι εὔτυχής διότι δύνασαι νὰ κλαίης! ἐγὼ πνίγομαι.... καὶ ἀναχωρῶ. ” Παρευθὺς λοιπὸν ἀπομακρύνεται, ἔζεργεται ἀπὸ τὸ θέατρον, μένει ὑπὸ τὸ περιεύλιον, ἔως εἰς τὸ τέλος τῆς παρασάσεως, περιμένει νὰ ἔξελθῃ ὁ Δαλεράχος, πηδᾶ εἰς τὸν λαϊκόν του, καὶ συγχαίρει μὲν αὐτὸν.... διὰ τὰ κακὰ, τὸ ὅποῖον τοῦ ἐπροξένησεν.

Αὐτὴν ἡ φαινομένη ἀπάθεια εἶναι κοινὴ εἰς πολλοὺς ἄνθρωπους, οἵ τινες μὲν παράζενον φυσικὴν δύναμιν, καὶ σκέψιν σαθερὰν προκινούμενοι. ἐρυθριῶσι τρόπον τινὰ νὰ φανῶσιν εὐαίσθητοι· ἀλλ ὑπὸ αὐτὸν τὸν σκληρὸν φλοιὸν κρύπτουσιν ἐνίστε οἱ παρασάσεις. οἵσαι τὸν ἀγαθὸν ἀποτελοῦσιν ἄνθρωπον, καὶ συγχάκις ὅλα τὰ προτερήματα, ὅσα συνισῶσι καὶ αὐτὸν τὸν ἀξιαγάπητον.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ Σαιντμάρκος, τὸν ὅποῖον ἥγγόσουν πόλιν καιρὸν εἰς τὰς λαμπροτέρας τῶν Παρισίων συναναστροφάς, καὶ ὃς τις γέδυνήθη νὰ καταλαβῇ πόσον ἦτον

ἀξία νέα τις εὐγενής γῆρας, χωρὶς παιδία, ή τις διὰ τὴν ὡραιότητά της, προτερήματα, καὶ γέννησίν της ἐγένετο· Ή απὸ πολλοὺς εὐγενεῖς καὶ ἀπὸ ἑζαίρετα τῆς πρωτευούσης μέρη. Αὐτὴ δικαίως ἐπροτίμησε τὸν Σαιντμάρκον, βεβαία οὖσα, ὅτι θέλει εὗρει εἰς αὐτὸν ψυχὴν ἐλευθέρων, ἀληθινὴν ἀγάπην, καὶ θύος δεδοκιμασμένον. Καὶ ή τοῖς του σκληρότητος εἶχε διὰ αὐτὴν χάριτας· διότι δὲν ἤδυνατο νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὴν προσίσθησιν πολλὰ εὐτυχοῦς ἐνώσεως.

Καὶ δὲν ἦπατο θη εἰς αὐτὴν τὴν προσδοκίαν. Ποτὲ ἄνθρωπος ὁ πλέον εὐπροσήγορος, ἐρώμενος ὁ πλέον σαθερὸς, νυμφίος ὁ πλέον πιεσός δὲν ἔλαβε τόσην φροντίδα καὶ τρυφερότητα, ὥσην ἔδειξεν ὁ Σαιντμάρκος διὰ αὐτὴν, η τις τοῦ ἐπιεύθη τὴν τύχην της. Ή απὸ ὅλους μάλιστα τοὺς ἀντερασάς του προτίμησις, τὴν ὁποίαν αὐτὴ τοῦ ἔδωκε, τὴν κατέσησεν εἰς αὐτὸν τόσου ἀγαπητὴν, ὡς δὲν ἐσαγγέλετο, ὅτι εἶναι ἵκανὸς εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν νὰ δειξῃ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἐγεννήθη δὲ ἀπὸ αὐτὸν τὸν εὐτυχῆ γάμον θυγάτηρ, τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν Ἰσαύραν· εἰκὼν ζῶσα τῆς μητρὸς της, ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς τὴν ὡραιότητά της, τὴν χάριν της καὶ μάλιστα τὴν ἰλαρότητά της. Παρευθὺς ἐξόλισεν ἐκεῖνα τὰ σπάνια προτερήματα μὲ δλα τὰ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα μόνη ή καλὴ προξενεῖ ἀνατροφή. Ό, τι ὅμως κατέσησαν ἀκόμη πλέον ἀξιοσημείωτον τὴν Ἰσαύραν, η-

Δ

τὸν ἡ πρὸς τὸν πατέρα τῆς τρυφερὰ ἀγάπη. Πόσας φροντίδας ἔλαμβανε νὰ τοῦ ἀρέσκῃ, νὰ προλαμβάνῃ τὰς ὄρεξεις του, νὰ καθηδύνῃ τὴν φαινομένην σκληρότητα, ἢ τις τὸν ἔχαρακτήριζε! καὶ αὐτὰ ὅλα τὰ ἔκαμνε μὲ πολλὰ εὐγενῆ τρόπον, καὶ γωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ. Δὲν ἀπήντει ὅτε ἀπὸ αὐτὸν οὔτε χάδια, οὔτε τρυφερὰς διαχύσεις· ἐν μόνον βλέμμα, μία τῆς γειρὸς θλίψις ήσαν δι' αὐτὴν ἀρκετά.

Όσον οἱ ἐμφύλιοι διηρκεσαν θόρυβοι, ἀρνηθεὶς ὁ Σαιντμάρκος πᾶν εἶδος κοινῆς ὑπουργίας, ἐζη εἰς τὸν ἐν Τουρήνη καλὸν ἀγρόν του, ὅπου τῶν ὄρεξεών του ἡ ἀπλότης, τοῦ ἥθους του ἡ ἐλευθερία, καὶ ἡ εὐγένεια τῶν καλῶν τοῦ κήπου τῆς Γαλλίας κατοίκων διεφύλαξαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀναρχίας τὰς ἐρημώσεις.

Ἐδῶ ὁ Σαιντμάρκος ἐδόθη ὅλως διόλου εἰς τὰς χάριτας τῆς γεωργίας καὶ μᾶλιστα εἰς τὰς φροντίδας, τὰς ἀποίας ἡ ἀνατροφὴ τῆς ἀγαπητῆς του Ἰσαύρας ἀπήτει. Ύζερημένος ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς του φίλους, καὶ ἀπὸ ὅλους σχεδὸν τοὺς συσρατιώτας του, ἐντεχαλεῖτο μόνον εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἐζήτει νὰ ἀποσπᾷ ἐσωτὸν ἀπὸ τὸ θλιβερὸν τῶν παρελθόντων θέαμα, διὰ τῆς παρηγορητικῆς τοῦ μελλοντος εἰκόνος. Ή Ἰσαύρα εἰς ἥλικιαν σχεδὸν τότε δεκαπέντε ἐτῶν, ἦτον τέλειον παντὸς ἀξιεράζου πράγματος πρωτότυπον. Τὸ ἥπικόν της παρὰ τοῦ πατρός της κατευθυνόμενον, ἐλαύνε

τὴν τάξιν, ἥτις ἔδιδεν ἀκόμη εἰς τὰς χάριτάς της πε-
ρισσοτέραν ἀξιοπρέπειαν. Τῆς ώραίας ψυχῆς της αἱ
διαχύσεις, καὶ αἱ εὐεργεσίαι, ὅσας εἰς τοὺς περὶ αὐ-
τὴν διεσκόρπιζεν, ἐπερέωσαν οὗτω τὴν ὑπόληψίν της,
ώσε δὲν ἡδύνατο νὰ ἔξελθῃ ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ πατρός
της, γωρὶς νὰ δεγχθῇ τὰς πλέον πολυτίμους φιλοφρασύ-
νας, γωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς εὐλογίας τῶν ἐνδεῶν, τοὺς ὁ-
ποίους ἔβοήθησε, καὶ ὅλων τῶν εὐτυχῶν, τοὺς ὁποίους
αὐτὴ ἔκαμεν.

Ο Σαντορίνος δὲν ἔγαρεν ὄλιγότερον δι' ὅσας εὐ-
χαριστίας ή θυγάτηρ [·] αἰνεῖται πλὴν δὲν ἔφινε νὰ
φανῇ παραμικρὸν τῆς χαρᾶς [·] σημεῖον, καὶ δὲν ἔλεγε
ποτὲ περὶ αὐτῶν λόγον περιωρίετο [·] μέρη δέπτη εἰς
αὐτὴν βλέμμα, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο λέγον. [·]
μόνον τὸ χρέος σου. “

Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν γρόνον τὰ τρομερὰ νέφη, τὰ πρὸ^①
πολλοῦ τὴν Γαλλίαν ταράττοντα, διεφθάρησαν ὅλως διό-
λου. Ὅς τις λοιπὸν εἶχε Γαλλικὴν καρδίαν, καὶ ἐφύλατ-
τε τῶν τιμίων ὑπουργιῶν του τὴν ἀνάμνησιν. Ήθελε τα-
γέως νὰ ταχθῇ ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἀνδρίας
τὰς σημαίας. Ο δὲ Σαντομάρκος ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώ-
των. Ἐμψυχωμένος μὲ τὴν ἴδεαν νὰ δώσῃ εἰς τὴν πα-
τρίδα του τὴν παλαιάν της λαμπρότητα, καὶ δυσαρε-
σούμενος εἰς τὴν ἀνωφελῆ ἀργίαν του, καὶ αἰσθανόμενος
διεγειρόμενον εἰς ἑαυτὸν ὅλον τῆς νεότητός του τὸ πῦρ,

καὶ τῶν γενναίων ἡ τιμὴ, ἀνέλαβε τὸν σρατιωτικόν του
δρόμον, καὶ δὲ εἰράδυνε νὰ διακριθῇ διὰ τοῦ πνεύμα-
τος του, ἐμπειρίας του, καὶ τοῦ ἀκαμάτου ζήλου του.

Η Ἰσαύρα εἰσῆργετο τότε εἰς τὸ δέκατον ἔκτον τῆς
ἡλικίας της ἔτος· ἐπέσρεψε δὲ εἰς τὰ Παρίσια μὲ τὴν
μπτέρα της, ἢ τις ἀν καὶ ἡ ιδία παρώντινε τὸν Σαιντμάρ-
κον νὰ ἀναφανῇ εἰς τοῦ Γαλλικοῦ σρατεύματος τὰ τάγ-
ματα, ἐδυσαρεσεῖτο δύμας κρυφίως διὰ τὰς συγγάς του
ἀγαπητοῦ της συζύγου ἀπουσίας· ἀλλὰ παραδεδο-
ώς καὶ αὐτὸς εἰς τὴν δύζαν της πατρίδος -νις, ἔκρυπτεν
ὅτι εἰς τὴν καρδίαν της συνεργεῖται καὶ ἐφρόντιζε μόνον
νὰ προσενῇ εἰς τὴν αὐτὴν γυναικανή τῆς ηλικίας της τὰς
εὐφροσύνας της αποτελεῖται νὰ τὴν περικυκλώνῃ μὲ τιμίους
συνανατροφῆς ἀνθρώπους.

Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δὲ οἱ ιτιμάρκοις ἐπιτισάτης ὄν-
τῶν πυροβολικῶν ὅπλων, ήρχετο τακτικῶς εἰς τὰ Παρί-
σια, καὶ εἰς τὸν ἐν Τουρκηνῇ ἀγρόν του, ἐν ὅσῳ ἦτον ἀπὸ
ὑποθέσεις ἐλεύθερος. Οἱ δασύθριξ αὐτοῦ μύσαξ, τὸν ὁ-
ποῖον τότε εἶχεν, ηὔζανε τὴν φαινομένην τοῦ βλέμματος
αὐτηρότητα καὶ τοῦ χαρακτῆρός του τὴν τραχύτητα.
Η εἰς τὸ σρατόπεδον διατριβὴν του καὶ τῶν μαχῶν ἡ ἔ-
ξις, ἔδοσαν εἰς τὴν φωνὴν του ἀνδρικώτερον καὶ μεγαλο-
πρεπέστερον τόνον· ἀλλὰ τίποτε δὲν μετέβαλον ἀπὸ τὴν
καρδίαν του. Η εὐτυχία νὰ βλέπῃ τὴν ὑπερφιλουμένην
γυναικά του, ἡ ἀνέκφρασος χαρὰ, τὴν ὑποίαν ἐδοκίμαζε

διὰ τὴν θυγατέρα του, ἢ τις δὲν ἔχόρταινε ποτὲ τὴν παρουσίαν του, ἐγέμιζε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τοῦ θαυμασοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν γλυκυτέραν εὐχαρίστησιν, καὶ τοῦ ἔδιδε τὸν ἄξιον μισθὸν τοῦ πολεμισοῦ, ὃς τις ἐπισρέφει εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τῆς Ἰσαύρας τὰ προτερήματα, καὶ ἡ θαυμασὴ αὐτῆς ὥραιότης, ἢ τις ἐδιπλασίαζε τὰς χάριτάς της, ἐσυρον εἰς αὐτὴν ὅλων τὰς προσφορὰς καὶ τῆς ἔκαμον ὅχι ὀλίγους λατρευτὰς, τῶν ὑποίων πολλοὶ ἐτόλμησαν νὰ ζητήσωσι νὰ μνησευθῶσι μὲν αὐτήν. Ή δὲ μήτηρ της, εἴτε διὰ ἐσωτερικὴν προαίσθησιν, ὅτι δὲν θέλει ζῆσει πολὺν καιρὸν, εἴτε διὰ τὴν τόσον γλυκεῖαν εἰς πᾶσαν μητέρα ἐπιθυμίαν, νὰ σερεώσῃ τὴν τύχην τῆς μονογενοῦς θυγατρός της, παρεκίνει τὸν ἄνδρα της νὰ ἐκλέξῃ ἀπὸ τὰ ἐπιχερδέσερα = μέρη, τὰ ὑποῖα εἰς αὐτοὺς ἐπαρρίσαι^ζοντο· ἀλλ’ αὐτὸς ὃς τις ἐπροτίμα ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα τὸν σρατιωτικὸν δρόμον, ἀπέβαλε διὰ γαμήρους τοὺς εὐγενεσέρους καὶ πλουσιωτέρους νεανίσκους· καὶ διὰ πολλὰ καλὴν τοῦ ἐπαγγέλματός του ὑπεραγάπησιν, ὑπεγρεώθη μόνος του νὰ μὴ δώσῃ τὴν θυγατέρα του, εἰ μὴ εἰς κάνενα τῶν συσρατιωτῶν του, ὃς τις ἦθελε φανῇ τῷντι^τ ἄξιος εἰς τὰς πεδιάδας τῆς τιμῆς.

Κατοικήσας δὲ μερικοὺς μῆνας εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἐδέχθη προσαγὴν νὰ φθάσῃ τὸ τάγμα του, καὶ νὰ προδιατεθῇ εἰς ἀναγκαῖαν ἐκσφρατείαν, ὅθεν ἐκρέματο τῆς

Γαλλίας ή τύχη. Ποτὲ δὲν ἔδοκίμασε τόσου πόνου νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴν γυναικά του. Αὐτὴ πᾶλιν, ἢ τις πρὸ πολλοῦ εἶχε τὴν ὄλεθρίαν τοῦ προσεγγίζοντος τέλους τῆς ἴδεαν, μετεγειρίσθη εἰς τὸν ἀπογωρισμόν της τόσου θελητικὴν ἔκφρασιν, ὡς ὁ ἀνήρ της ἔτρεμε καὶ μὴ θέλων, καὶ ἐφάνη πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του τεταραγμένος. « Πόσον λυποῦμαι, ἔλεγε κλαίουσα ἡ γυνή του. Διότι δὲν ἔλαζες καιρὸν νὰ ἔχλεῖς διὰ τὴν Ἰσαύραν νυμφίον, ὃς τις μέλλει νὰ κάμη καὶ τὴν εὐτυχίαν της, καὶ τὴν ἐτικήν μας! Τί θέλει γενῆ, ἐὰν φονευθῆς εἰς τὰς μάγις· ἡ ἐὰν ἐγὼ η ἴδια..... εἰς τὴν ἀπουσίαν σου τελειώσω..... τώρα ἐγὼ σὲ ἐνηγκαλίσθην διὰ τὴν τελευταίαν φορὰν..... » Άφ' οὐ ἐτελείωσε τοὺς λόγους τούτους, πίπτει σγεδὸν χωρὶς αἴσθησιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνδρός της. ὃς τις, νομίζων αὐτὴν τὴν δυσθυμίαν, ὡς ἀπλὴν διὰ τὸν ὑποπτευόμενον πολυχρόνιον γωρισμόν του λύπην, ἐνάρριυνε τὴν γυναικά του, ἐπαρηγόρησε τὴν φιλτάτην του Ἰσαύραν, τὴν ὅποιαν ἐκίνησεν εἰς δάκρυα ἡ τρύφερὴ αὐτὴ σκηνὴ, καὶ ἀποσπᾶται κρυφίως ἀπὸ τὰς ἀγκάλας των; διὰ νὰ μὴν ἴδωσι τὴν βαθεῖαν θλίψιν, τὴν ὅποιαν ἔδοκύμαζε, καὶ τῆς ὅποιας ἐφοβεῖτο, ὃτι δὲν είναι πλέον κύριος.

Τὰ προαισθήματα ὅμως τῆς γυναικὸς τοῦ Σαιντμάρκου ὑπῆρξαν πολλὰ ἀληθῆ. Όλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀναγρησιν τοῦ ἀνδρός της ὑπέπεσεν εἰς ἀσθένειαν μαρασμοῦ, ἢ τις ἔφερε τὴν ζωὴν της καθ' ἔκαστην εἰς κίνδυνον. Ή ἐπι-

μέλεια καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν τῆς Ἰσαύρας ἀγάπη ὑπὸ τῆς τέχνης βοηθούμεναι, ἐβράδυναν τῆς ἀνιάτου αὐτῆς ἀσθενείας τὴν πρόοδον· δὲν ἐδυνήθησαν ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ἐμποδίσωσι. Μετά τινας μῆνας, ἔγουσα τοὺς ὄφθαλμοὺς εἰς τὴν θυγατέρα της προσηλωμένους, καὶ ίκετεύουσα τὸν οὐρανὸν νὰ τὴν βάλῃ ἀξίως ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἀφίνουσα αὐτὴν μακρὰν τοῦ πατρός της ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπάτης, ἢ τις τὴν ὁραιότητα περικυκλοῦ, καὶ τοῦ κινδύνου, ὃς τις τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀπειρίχνη ἐπαπειλεῖ.

Ο δὲ Σαιντμάρκος, ὃς τις μὲ ἔκαστον ταχυδρόμον ἐδέχετο ἀπὸ τὴν γυναικά του γράμματα, καὶ εἰς τὸν ὄπιον Ἐλασσον τὴν φροντίδα νὰ κρύπτωσι τὴν κινδύνωδὴ κατάστασί της, ἥτον μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ περιμένῃ τὸν θάνατον αὐτῆς τῆς ὑπεραγαπωμένης γυναικός.

Τεταραγμένος ἀπὸ τῶν ὅπλων τὸν χρότον, ἐνησυχεῖτο ἀδιακόπως εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπουργίαν του, καὶ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἔργα του· εὐγαριστεῖτο δὲ μόνον νὰ ἀποκρίνεται ἐπὶ ποδὸς εἰς τὰς ἐπισολὰς τῆς θυγατρός του, ὅπου ἡ γυνή του ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ γράψῃ μερικὰς γραμμὰς, διὰ νὰ τὸν βεβαιώνῃ περὶ τῆς ὅγείας της, καὶ νὰ μὴν τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὰς κατεπειγούσας περισάσεις, εἰς τὰς ὄποιας εὑρίσκετο. Πῶς νὰ περιγράψω τὴν τρομερὰν πληγὴν, μὲ τὴν ὄποιαν ἐπλήγη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅταν τὴν ἐπισολὴν τῆς θυγατρός του ἀνοίξας, τῆς ὄποιας

μόλις έγνωρίζε τότε τοὺς γαρακτῆρας, ἀνέγνω ταύτας τὰς λέξεις ἀπὸ τὴν Ἰσαύραν γείραμμένας. « Δὲν ἔχεις πλέον σύζυγον..... καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πλέον μητέρα... » Ἀκίνητος, μολις ἀναπνέων, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ θάμνος καὶ τὴν θλίψιν, ἀνέγνω τρὶς κατὰ συνέγειαν τὴν σκληρὴν αὐτὴν τῆς τύγης ἀπόφασιν, μένων πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀκινησίαν· τότε δὲ εἰς ἀπὸ τοὺς συσφατιώτας του ἐμβαίνει εἰς τὴν σκηνὴν, τὸν κράζει αὐτὸς ὅμως δὲν ἀποκρίνεται· τὸν κράζει καὶ δεύτερον, καὶ παρατηρεῖ τὴν αὐτὴν σιωπήν· τελευταῖον ὁ φίλος του τὸν λαμβάνει ἀπὸ τὴν γεῖρα, τὸν ἐρωτᾶ· καὶ αὐτὸς ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, τοῦ παρρησιάζει τὴν ὀλεθρίαν ἐπισοδίην, κάμνων νεῦμα πρὸς αὐτὸν, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ὀμιλήσῃ. Αὐτὸς ὁ φίλος, ὃς τις τοσάκις ἥκουντε τὸν Σαιντμάρκον νὰ ἐγκωμιάζῃ τὴν γυναικά του, νὰ τὴν ἀναφέρῃ ως τὸν πολυτιμώτερον θησαυρὸν του, ως τὸ πρωτότυπον ὅλων τῶν ἀρετῶν, ἐνόησε τότε τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς σιωπῆς, καὶ προσπαθεῖ νὰ τοῦ προσφέρῃ παρηγορίας, τῶν ὁποίων εἶχε γρείαν. « Μήν ἐλπίζῃς νὰ ἐλαφρώσῃς τὴν θλίψιν μου, εἴπε τελευταῖον ὁ Σαιντμάρκος, βαθέως σενάξας. « Όχι ποτὲ, οχι, τίποτε δὲν θέλει ίσορροπήσει μὲ δ, τι ἐγὼ ἔχασα..... Καὶ ἡ θυγάτηρ μου! ἐπερύσσθεσεν, ἐνῷ ἦτον τόσον τεταραγμένος. ἡ φιλτάτη μου Ἰσαύρα!..... μόνη!..... παρητημένη ἐν τῷ μέσῳ, τῶν Παρισίων!..... Ίππους, οἴπους καὶ ἀναχωρῶ παρευθύς. -- Δὲν δύνασαι, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ φίλος του· ἡργόμην νὰ σὲ εἰπῶ, ὅτι προγωρεῖ ὁ ἔγχθρος, καὶ αὔριον

τὴν αὐγὴν γίνεται ἡ προσθολή. -- Εἴγεις δίκαιοιν, ἀπεκρίθη ὁ Σαιντμάρκος· ὃ κρότος τοῦ ἐπαπειλοῦντος ἔχθρικοῦ πυροβόλου εἶναι καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως τὴν κραυγὴν ἴσχυρώτερος Μίαν ὥραν μόνον, μίαν ὥραν καὶ τρέχω εἰς τὴν ταξιν μου. -- Υπόμεινε Σαιντμάρκε νὰ μὴν τὲ ἀφίκω μόνον. -- Διὰ τί; Εἶγὼ ἔχω δύναμιν, εἴμαι ἡ συγκος καὶ εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν ἀφιερωμένος Ένῷ ἐπρόφερεν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ψυχρὸς ἵδρως κατέβρεγε τὸ πρόσωπόν του Εἴθε, ἐπανέλαβεν αὐτὸς, νὰ τίσαι δάκρυα· ἀλλ’ εἶναι ἀδύνατον· ὅλον φέρεται εἰς τὴν καρδίαν. -- Μὲ σπαράττεις Σαιντμάρκε· ύπόμεινε νὰ μείνω πλησίον σου. -- Αἱ, καλὰ, ἔσω, μεῖνε Θέλω, πρὸ πάντων, νὰ ἀποκριθῶ εἰς τὴν θυγατέρα μου, νὰ θαρρύνω τὴν φιλτάτην μου Ισαύραν, νὰ τῆς εἰπῶ, ὅτι δὲν ἐφονεύθην ἀπ’ αὐτὸν τὸν κεραυνόν· θέλει τὸ πισεύσει δυσκόλως. “ Παρευθὺς ἔγραψε μεγάλην ἐπισολὴν, τὴν ὅποιαν συγγάκις μὲ βαθεῖς διακόπτει σεναγμοὺς, καὶ μὲ ἐκείνην τὴν ἀπόπληκτον σκέψιν, ἢ τις προζενεῖ τὸν πόνον· τῆς ψυχῆς· φιλεῖ τὴν σφραγίδα τῆς ἐπισολῆς, καὶ δοὺς αὐτὴν εἰς τὸν πισώτερον οἰκιακόν του, τὸν διορίζει νὰ τὴν φέρῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ τὴν ἐγγειρίσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του· ἔπειτα λαμβάνει τὰ ὅπλα, δέχεται τὸν βραχίονα τοῦ φίλου του, βάλλει εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ὄλεθρίαν ἐκείνην ἐπισολὴν, καὶ ὑπάγει, ὅπου τὸν κράζει τὸ καθῆκον καὶ ἡ τιμῆ.

Κατ’ αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ Ισαύρα ἀπὸ σεβασμίαν φιλήν

ώδηγουμένη, εἰς τὴν ὄποιαν τὴν ἐσύγκειτο θυγάτερον τῆς, ἐνηγορεῖτο εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν τελευταίων θελήσεων της. Ἐκαμενὸν διὰ τόπον τῆς Τουρκίας, τὸν ὄποιον ἐδιέβησε διὰ τόπον τῆς ἀναπαύσεως της. Ἡ Ἰσαύρα ἔλαθεν ἡ ἴδια τὴν εὐσεβῆ ἀνδρίαν νὰ σολίσῃ τὸ τελευταῖον αὐτὸν ἄσυλον τῆς καλπτέρας μητρὸς, ως τὴν διώρῳσε Σαιντμάρκος ὁ πατέρας της εἰς τὴν ἐπισοδὸν, τὴν ὄποιαν ἐδέχθη, καὶ ἡ τις ἐφερενεῖς αὐτὴν τὴν πρώτην παρηγορίαν της. Ἐκαμενὸν δὲ γλύψωσιν εἰς τὴν εἴσοδον δύο εἰκόνας, ἐκ τῶν ὄποιων ἡ μία ἐπαρρήσιαζε τὸν Υμέναιον κλαίοντα καὶ ἀφίνοντα νὰ πέσῃ ἡ λαμπάς του ἀπὸ φῶς ὑσερημένη. Εἰς τὴν βάσιν ἐγράψθησαν αὐταὶ αἱ λέξεις

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΥ ΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΣΒΕΣΘΟ!

Ἡ δὲ ἄλλη ἐπαρρήσιαζε τὸν θεὸν Ἀρην τεθλιψμένον καὶ βαρύθυμον, φέροντα εἰς τὴν μίκην χεῖρα τῆς νίκης τὸν σέφανον, εἰς δὲ τὴν ἄλλην κυπαρίσσου κλάδον. Εἰς τὴν βάσιν ἀνεγινώσκετο.

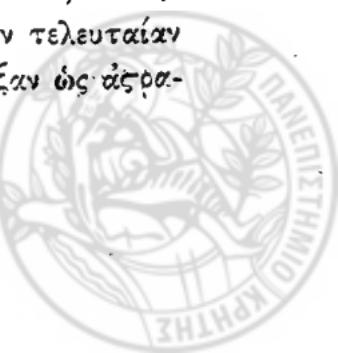
ΑΙ ΛΑΜΠΡΟΤΕΡΑΙ ΔΑΦΝΑΙ ΔΕΝ ΔΥΝΑΝΤΑΙ
ΠΟΤΕ ΝΑ ΑΠΟΣΠΑΣΩΣΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΛΙΨΙΝ.

Ο τάφος, ὃπου ἀνεπαύετο ἡ γυνὴ τοῦ Σαιντμάρκου, ἦτον ἀπὸ μαῦρον μάρμαρον κατεσκευασμένος. Τὸ ἀνώτερον μέρος ἐζολίζετο ἀπὸ Αίγυπτιακὸν ὄπλισμὸν, τὸν ὄποιον ὁ ἀνήρ της εἶγε λάθει ἀπὸ αἰωνιατικὸν Ἄραβα,

ἐλευθερόνων τὴν ζωὴν Γάλλου τινὸς ἡγεμόνος, εἰς ἐκείνην τὴν προσβολὴν μαχομένου. Τὸ κάτωθεν τοῦ τάφου εἰς διαφόρους βαθμίδας ἐσγηματισμένον ἐκαλύπτετο μὲδιάφορα ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκάστη ὥρᾳ προσφέρει τοῦ ἔτους, καὶ τὰ ὅποια καθ' ἐκάστην ἀνενεοῦντο. Οἱ τοιγιοὶ μὲδιαφόρα κεκαλυμμένοι, ἵσαν μὲδιαφόρους εἰκόνας ἐξολισμένοι, αἴ τινες πολλὰς τοῦ γαμηλίου ἕρωτος ἐξεικόνιζον ἴσορίας. Ποτὲ δὲ ἡ ἡμέρα δὲν παρείσδυεν εἰς αὐτὸν τῆς θλίψεως τὸν ναὸν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὅποιου ἐπιτάφιος λαμπτὰς διέγεε ὧχρὸν ἀσθεσον φῶς· καὶ ἐν συντόμῳ τῇ Ἰσαύρᾳ ἐκαμένῳ, τι ὁ πατήρ της ἐφαντάσθη διὸν νὰ τιμήσῃ τὰ λείψανα τῆς γυναικός του, καὶ ὑποχρέωσεν ἐκυρίην νὰ μὴν προσθέσῃ τίποτε περισσότερον.

Αἱ πολυάριθμοι εὐτυχίαι καὶ αἱ μεγάλαι τοῦ Γαλλικοῦ σρατοῦ νίκαι, ὅπου ὁ Σαντμάρχος ἐδοξάσθη μὲ τῆς ἀνδρίας του τὰ θαύματα, ἔφερε τελευταῖον τὰ προοίμια τῆς τόσον ἐπιθυμητῆς εἰρήνης, ἢ τις ἐσυγγρώησεν εἰς αὐτὸν τὸν ἀνδρεῖον ἀξιωματικὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν οἶκόν του. Η σπουδὴ, τὴν ὅποιαν εἶγε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἀγρόν του, ἥτον τόσον ζωηρὰ ὡς καὶ ἐκείνη, τὴν ὅποιαν ἄλλοτε ἐδείκνυεν, ὅταν μετὰ ἐνδόξους ἐκσρατείας ἔφερε νέας εἰς τὴν σύζυγόν του δάφνας. Μόδευσε χωρὶς νὰ ταῦθη διιδου, ἔρθασεν εἰς τὸν πύργον του περὶ τὰς ἐπτὰ ὥρας τὸ ἐσπέρας· σιγμὴν ὀλεθρίαν καὶ ἀξιοσημείωτον, καθ' ἣν ἦξευρεν, ὅτι τῆς ζωῆς του ἡ σύντροφος τὴν τελευταίαν ἐξέπνευσε πνοήν. Καταβαίνει ἀπὸ τὴν ἀμαξᾶν ὡς ἀτρα-

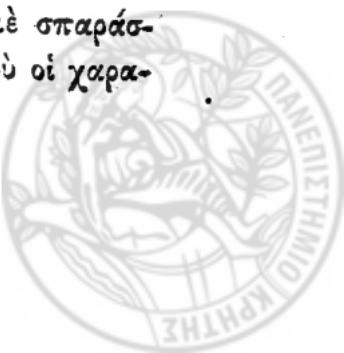

πή· καὶ χωρὶς νὰ εἰπῇ μήτε καν λόγον εἰς τοὺς περικυ-
κλοῦντας αὐτὸν ἀνθρώπους, οἵ τινες ἐπεύχοντο τὴν ἐπι-
στροφὴν του, εἰσέρχεται εἰς τὸ προπύλαιον, διέρχεται
τοὺς διαφόρους θαλάμους, καὶ διαβαίνων ταχέως ἔως εἰς
τὴν ἐκκλησίαν, κλείεται πολλὰς ὥρας, ἵσως διὰ νὰ μὴν
ἔξελθῃ πλέον, ἐὰν τῆς Ἰσαύρας ἡ φωνὴ καὶ αἱ παρακλή-
σεις δὲν τὸν ἀπέσπων ἀπὸ τὴν θλιβερὰν βαρυθυμίαν,
εἰς τὴν ὅποιαν κατεβαθίσθη.

Η δὲ Ἰσαύρα, ἡ τις τὸν περιέμενε τὴν ἀκόλουθον ἡμέ-
ραν, ἡτον, καθ' ἣν ἔφθασε σιγμὸν, εἰς τὸ πέρας τοῦ κή-
που ἐνασχολουμένη πῶς νὰ παρηγορήσῃ τὸν σεβάσμιον
αὐτὸν πατέρα της, καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ μὲ τὴν πρὸς
αὐτὸν ἀγάπην της, μικρὸν ἀναπλήρωσιν τῆς μεγάλης σε-
ρήσεως, τὴν ὅποιαν ἐδοκίμασε. Μαθεῦσα δὲ παρά τινος
ὑπηρέτου τὸν αἰφνῆδιον τοῦ πατρός της ἐρχομὸν, τρέχει
ἔντρομος, καὶ χωρὶς πνοὴν, ζητεῖ πανταχοῦ τὸν ἀγα-
πητὸν τῶν ἡμερῶν της αἴτιον, λυπεῖται· διύτι δὲν ἔφά-
νη πρώτῃ εἰς τὴν ὄψιν του, διέρχεται εὐρύγωρον σὸδὲν,
εἰς τὴν ἐκκλησίαν φέρουσαν, καὶ δὲν ἀμφίβαλλε πλέον,
βλέπουσα τὴν θύραν κεκλεισμένην, ὅτι ὁ πατήρ της ἔσπευ-
σε νὰ πληρώσῃ τὸ πρῶτον καθῆκον, τὸ ὅποιον εἰς αὐτὸν
ὑπηγόρευεν ἡ καρδία του. Δὲν τολμᾷ νὰ τὸν διακόψῃ·
ἀκούει μόνον κατ' ἀρχὰς μὲ μεγάλην σιωπὴν, συζέλλου-
σα, ὅχι χωρὶς πόνον, τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἐναγ-
καλισθῇ τὸ μόνον τῆς ἀγάπης της ὑποκείμενον. Ήμισυ
τῆς ὥρας, ἡ κάλλισον ἡμίου αἰώνος παρῆλθεν. Η Ἰσαύ-

ρα ἀκαταπαύσως προσέγουσα, νομίζει, ὅτι ἀκούει μεγάλους σεναγμοὺς, καὶ φοβουμένη διὰ τὸν πατέρα της, τοῦ ὁποίου ἤξευρε τὴν μεγάλην εὐαισθησίαν, τὸν ὄνομάζει, τὸν κράζει, κρούει τὴν θύραν· πλὴν κάπιμία δὲν ἀποκρίνεται φωνῇ, οὔτε κάπιμίαν ἀκούει ταραγήν. Ἐντρομος λοιπὸν; κρούει μὲν δὲν τὴν δύναμιν, καὶ κράζει μὲ τὴν πλέον σπαράσσουσαν φωνήν. « Πάτερ! . . . ὁ πάτερ μου! . . . ἦλθες· καὶ ἀκόμη δὲν εἴμαι εἰς τὰς ἀγκάλας σου! . . . Εἶναι η Ἰσαύρα· εὐχαρίστησε τὸν δίκαιον πόθον της· μὴν τὴν ὑσερῆς πλέον ἀπὸ τὸ μόνον ἀγαθὸν, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν γῆν ἔγει! »

Ἐνῷ τούτους ἐτελείονε τοὺς λόγους· ὁ Σαιντμάρκος φαίνεται παρευθὺς εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας, τὴν κλείει καὶ λαμβάνει τὰς κλεῖς. Ἡ δὲ θυγάτηρ του ἐκβάλλει χαρᾶς φωνῇν, ρίπτεται εἰς τὸ σῆθος του, καὶ τὸν καταφίλετον αὐτὸς ὅμως μὲ προσηλωμένον βλέψμα, μὲ κεχηνὸς σόμα, μὲ θανατηφόρον ἐπὶ τοῦ μετώπου ωχρότητα, καὶ μὲ πλανώμενον βάδισμα ἀναισθητεῖ εἰς τῆς Ἰσαύρας τὰ χάδια, καὶ περιφέρων περὶ αὐτὴν ἔνηροὺς καὶ πλανωμένους ὄφθαλμοὺς, φαίνεται, ὅτι ζητεῖ τὴν θυγατέρατου ἣν καὶ ἡ τον εἰς τὰς ἀγκάλας του. Έξερχόμενος τελευταῖον κατὰ μικρὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ληθαργικὴν θλίψιν, ἀναγνωρίζει τὴν Ἰσαύραν, ἐκβάλλει τρομερὰν φωνὴν, καὶ τὴν σφίγγει εἰς τὴν καρδίαν του ἔπειτα παραιτήσας αὐτὴν, ὀπισθοδρομεῖ μερικὰ βήματα, καὶ φωνάζει μὲ σπαράσσουσαν φωνήν. « Ναι, εἶναι η ίδια. . . . ίδού οἱ χαρα-

κτῆρές της..... ίδοις ή φωνή της..... ἀγαπητὴ καὶ ὁ
λεθρία ὄμοιότης! -- Τέ! ἐπανέλαβε μὲ ἀγελικὴν ὑλαρότη-
τα ή Ἰσαύρα, αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες, μὲ τοὺς ὄποιους μὲ Ἀ-
προίκισεν ή πλέον τρυφερὰ μήτηρ, δύνανται νὰ αὐξήσωσ-
τὰς θλίψεις σου; -- Συγχώρησον θυγάτηρ μου, συγχώ-
ρησόν μοι αὐτὴν τὴν ταρσῆν, τὴν ὅποιαν δὲν δύναμαι
νὰ ἐφησυχάσω, αὐτὸ τὸ ἀνίκητον ἀποτέλεσμα τόσον α-
ληθινῆς καὶ ἀγαπητῆς εἰκόνας! Ἐλθὲ, ὦ! Ἐλθὲ νὰ
ἔμψυχώσῃς αὐτὴν τὴν βαρύθυμον καρδίαν. ὑποδάσας
αὐτὴν τὴν πλανωμένην, καὶ τὴν ισιδερόποιαν κεφαλήν. Ἄλλα-
δι ἀγάπην Θεοῦ, προσπάθει νὰ μὲ βλέπῃς, ὅσον τὸ δυνα-
τὸν, ὀλιγότερον μή με κάμνης νὰ ἀκούω, εἰμὴ ὅσον δύ-
νασαι σπανίως, αὐτὴν τὴν φωνὴν, τῆς ὄποιας η ἡδύτης μὲ
σπαράττει, καὶ τῆς ὄποιας η ἔχφρασις μὲ καταβαρύνεις
καὶ μὲ φονεύει.... Ω Ἰσαύρα, δὲν δύνασαι νὰ ἐνοχάζῃς
τί ὁ δυσυχὴς ὑποφέρει πατήρ σου!

Απ' αὐτὴν τὴν τόσην γέδειαν καὶ σκληρὸν σιγμὸν δὲν
ἔτολμα πλέον η Ἰσαύρα νὸς ὑψώσῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς εἰς
τὸν Σαιντμάρκον, μήτε λόγαν καὶ νὰ τοῦ εἰπῃ. Οτάσκις
δὲ η θυγατρικὴ ἀγάπη τὴν ἔσυρε πρὸς τὸν δυσυχῆ πα-
τέρα της, τὸν ἔβλεπε νὰ τρέμῃ φοβερὰ ὠγρύτης διεχέ-
το εἰς τὸ πρόσωπόν του, καὶ μὲ ὀλην τὴν δύναμιν, τὴν
ὄποιαν μετεχειρίζεται νὰ οἰκονομῇ τῆς θυγατρός του τὴν
εὐαισθησίαν, δὲν ἥδυνατο νὰ δαμάσῃ, μήτε νὰ κρύψῃ
τὸν πόνον του.

Τόσαι ταραχαί, τόσαι προσβολαὶ μετέβαλον τόσον τὴν ὑγείαν τοῦ Σαιντμάρκου, ὡςε ἐφοβήθησαν διὰ τὰν ζωὴν του. Δὲν ἔλαμβανε κάρμιαν τροφὴν· ποτὲ ὑπνος δὲν ἐδρόσιζε τὰ πεπυρωμένα βλέφαρά του. Άχατάπαυσος βαρυθυμίᾳ, τρομερὰ λειποσκρκίᾳ καὶ ἀδιάκοπος μάλιστα θέρμη, ἵσαν σημεῖα γενικῆς τοῦ σώματος ἀταξίας, καὶ προσεγγίζοντος τέλους. Ματαίως ἡ Ἰσαύρα ἐδιπλασίαζε τὰς φροντίδας καὶ πρόνοιῶν της· τίποτε δὲν ἦδυνατο νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἄκραν θλίψιν του. Εἶναι τοῦ ἔλεγε τὸν παραμικρὸν λόγον, δὲν ἀποκρίνετο αὐτὸς ἄλλο, εἰμὴ αὐτὰς τὰς θλιβερὰς λέξεις. “Ἄγαπητὰ καὶ ὀλεθρία ὄμοιότης!,,

Ἐπειδὴ καὶ ἡ ὑποψία τῆς Ἰσαύρας ἤντανε καθ' ἔκαστην μὲ τοῦ πατρός της τὴν ἀσθένειαν, ἐτόλμησε νὰ τοῦ εἰπῇ νὰ παραιτήσωσι τὴν Τουρκίην καὶ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὰ Παρίσια, διὰνὰ συμβουλευθῶσι καὶ νὰ μεταχειρισθῶσι πρὸς διατήρισίν του τῆς τέχνης τὴν βοήθειαν, «Νὰ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν πύργον! ἐπανέλαβεν αὐτὸς μὲ ἐπαπειλοῦσαν φωνὴν, καὶ τίς νὰ συναναστρέφεται καθ' ἔκαστην μὲ αὐτὴν; τίς νὰ βάλλῃ εἰς τὸν τάφον της ἄνθη νὰ δίδῃ εἰς τὰ ἀγαπητὰ λείψανά της τὰς χρεωσουμένας προσφοράς; Ὁχι, ὅχι, δὲν θέλω ἀφῆσει ποτὲ αὐτὸ τῆς ἐναπαύσεώς της τὸ ἄσυλον, εἰμὴ διὰ νὰ ὑπάγω νὰ τὴν εῦρω· ἐκεῖ τούλαχιζον δὲν θέλομεν φοβηθῆ τῆς τύχης τὰς προσβολάς· καὶ ἡ ιδία αἰωνιότης δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς ἀποχωρίσῃ. ”

Τεθλημένη ἡ Ἰσαύρα διὰ τὴν τόσον σαθερὸν τοῦ πατρός της ἀπόφασιν, ἐνάμισεν, ὅτι πρέπει νὰ μὴν παραπονῆται πλέον, καὶ νὰ παύσῃ ἀπὸ πᾶσαν τοῦ πατρός της παρατήρησιν. Κλείσασα δὲ εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ὅλην τὸν πόνον, τὸν ὁποῖον τὴν ἔκαψεν αὐτὸς νὰ ὑποφέρῃ, ἐποχᾶσενο μόνον πῶς νὰ τὸν ἀποσπάσῃ διὰ τῆς μουσικῆς ἀπὸ τὴν θλίψιν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν προετιμάσῃ εἰς ἀπόπειραν, τὴν ὁποίαν ὡς τελευταίαν ἐποχᾶσενο καταφυγήν. Μεταξὺ τῶν ἔχοντων, τὰ ὄποια εἶχεν, ἤξευρε νὰ ψᾶλῃ θασμασίως καὶ μὲ τὴν ἀρπην. Συγνάκις εἶδε τὸν πατέρα της νὰ σέκῃ νὰ τὴν ἀκούῃ, καὶ νὰ δίδῃ ἴδιαιτέραν εἰς τὰ ἄσματα τοῦ Δαλεράκου προσογήν, τὰ ὄποια αὐτὴ ἐπροτίμη, εἴτε διὰ τὴν γάριν καὶ ἀληθειαν, τὴν ὁποίαν ἔχουσιν, εἴτε διὰ νὰ παρεισάξῃ εἰς τοῦ πατρός της τὴν καρδίαν τὴν γλυκεῖαν τῆς φιλίας ἀνάμνησιν. Οἱ ιατροὶ, τοὺς ὄποιους ἐσυμβουλεύετο, τὴν ἔθεσιά των, ὅτι μόνον μέσον νὰ φέρῃ τὸν Σαιντμάρκον εἰς τὴν ζωὴν, ἥτον νὰ τὸν κάψῃ νὰ ἀποβάλῃ τὴν βαρυθυμίαν ἐκείνην, ἥτις τὴν καρδίαν του κατέτρωγε, καὶ ὅτι τὰ δάκρυα μόνα ἡδύναντο νὰ τὸν ἐλαφρόσωσιν. Ἐχουσα κατὰ νοῦν διὰ παντὸς αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἔκλεζεν, ἐδοκίμασεν εἰς τὴν ἀρπην τοῦ Δαλεράκου τὰ ἄσματα, τὰ ὄποια τῆς ἐφαίνοντο εἰς τὸν σκοπόν της ἀρμοδιώτερα· ἀλλὰ τοῦ ἐνδόξου αὐτοῦ τονισοῦ τὰ ποιήματα εἶναι τόσον πολλὰ, τόσον θελκτικά, τόσον ἐκφραστικά, ὡςε ἡ νέα αὕτη μουσουργὸς ἔμεινεν ἵκανὸν κακιῶν νὰ σερεώσῃ τὴν ἐκλογήν της. Ἐνόυισε τελευταῖον, ὅτι εὔρεν εἰς τὸ ἄσμα

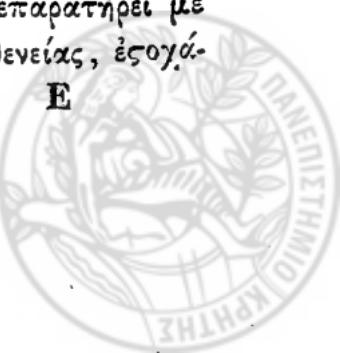

τοῦ Φενωδάσου, τὴν μελαγχολίαν καὶ ἀπλότητα, τὴν δύποίαν ἡθελε μὲ τὰ ἄσματά της νὰ ἐκφράσῃ. Ἐλθοῦσα παρευθὺς εἰς πεπαιδευμένον ἄνθρωπον, φίλον τοῦ Σαντμάρκου, τοῦ λέγει τὸν σκοπόν της, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὸ πάρ' αὐτῆς ἐκλεχθὲν ἡδύτατον ἄσμα, λέζεις δυναμένας νὰ ἐκτελέσωσιν εἰς τὸν πατέρα της τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἔχρει αὕτη πάθος περισσότερον, ἢ λεπτὰ νοήματα, θελκτικὴ ἀλήθεια, καὶ ἀπὸ ζένον σολισμὸν ἐλευθέρα, ὁ λόγιος οὗτος ἄνθρωπος ἐπιθυμῶν ἐξίσου νὰ σώσῃ τὸν φίλον του καὶ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγαπητὴν αὐτὴν θυγατέρα, ἔμεινεν ἴκανὸν καιρὸν διὰνὰ συνθέση αὐτοὺς τοὺς τόσον ἐπιθυμητοὺς σίχους. Ἄλλοτε εὔρισκεν, ὅτι δὲν ἐξέφρασε καλῶς, ὅ, τι ἐπασχε τῆς Ἰσαύρας ἡ καρδία· ἄλλοτε δὲν ἐνόμιζεν, ὅτι μετεχειρίσθη περιέργους φράσεις, αἴ τινες ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ πάθος καὶ τὴν φύσιν· διότι τίποτε δὲν εἶναι τόσον δύσκολον, ὅσον νὰ κινήσῃ τις εἰς οἷκον χωρὶς νὰ γενῇ δυσάρεσος· τίποτε τόσον σπάνιον, ὅσον νὰ πλήξῃ τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ καταβαρύνῃ τὸ οὖς.

Ο Σαντμάρκος ὅμως ἔπιπτε καθ' ἑκάστην εἰς μέγαν λήθαργον. Ή κεφαλή του, ἢ τις ἥτον τόσον καλῶς διωργανισμένη, ἤρχισε μάλιστα διὰ τὴν ἀϋπνίαν καὶ ἀτροφίαν νὰ πλανᾶται ἐνίστε. Ή δὲ Ἰσαύρα, ἢ τις ἐπαρατήρει μὲ ἄπαυσον ἀνησυχίαν τὰς προόδους τῆς ἀσθενείας, ἐσογά-

E

σθη, ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ περισσότερον· καὶ χω-
χὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν φίλον τοῦ πατρός της νὰ ἐ-
πιδιορθώσῃ τὰς λέξεις τοῦ ἄσματος, τὸ ὅποῖον ἔμελλε
νὰ ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην της, ἡθέλησε τὴν αὐτὴν ἡ-
μέραν νὰ κάμη τὴν δοκιμήν. Υπῆγε λοιπὸν τὸ ἑσπέρας
εἰς τὴν σοὰν, ἢ τις ἐκτείνετο ἔως εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅ-
που δὲν ἔλειπε ποτὲ ὁ πατέρος της νὰ ὑπάγῃ νὰ κλείεται
εἰς τὰς ἐπτὰ ὥρας, καὶ νὰ μένῃ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος.
Ήτον δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς τὸν καιρὸν
τῆς ἰσημερίας. Άδυνατον λυκόφως ἐφώτιζεν αὐτὴν τὴν
σοὰν, ἢ τις διὰ τὸν ὑψηλὸν της θόλον ἦτον εὐρύχωρος
καὶ ἡχώδης. Άφ' οὗ ὁ Σαιντμάρκος ἦλθε νὰ κλεισθῇ πλη-
σίον εἰς τῆς γυναικός του τὸν τάφον, ἢ Ἰσαύρα μαῦρα
ἐνδεδυμένη, ἔχουσα δὲ καὶ τὴν μεγάλην της κόμην ὅπί-
σω ἐρριμμένην καὶ εἰς τὴν πλέον εὔγενην καὶ θελκτικὴν
θέσιν, καθηταὶ ἐμπροσθεν τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας, ὡςε
νὰ βλέπεται πλαγίως, καὶ συμφωνοῦσα μὲ τὴν ἄρπην
καὶ ὑπὸ τῆς θυγατρικῆς ἀγάπης ἐμπνεομένη μὲ τὴν πλέον
ζωηρὰν θλίψιν ἐτραγῳδῆσε τοὺς ἔξης σίχους.

Εἶδαν εἰς τὰς ἀγκάλας μου
Ἐκπνέουσαν ἐκείνην,
Ή τις τὸ ζῆν μὲ ἔδωκεν·
Ω σκληροτάτη τύχη!
Οὐτος διπλοὺς ἦν θάνατος
Εἰς φᾶην θυγατέρα·

Κλαίουσα δὲ τὴν τρυφερὰν
Μητέρα μου παροῦσαν
Πάντοτ' εἰς τὴν καρδίαν μου,
Ἐλεγον θλιβούμενη·
Ἀνδρίζου· ὁ φιλόσοργος
Ἐτι πατήρ σου μένει.

Διακόψασα ὄλιγον ἡ Ἰσαύρα τοὺς θρηνῶδεις αὐτοὺς τόνους, καὶ σρέψασα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ ὅμικτα, ἐνόμισεν, ὅτι ἀκούει ὄλιγην ταραχὴν· καὶ τρώντι ὁ Σαιντ-μάρκος ἔχθαμβος, καὶ ἀπὸ τοσοῦτον μελωδικὴν φωνὴν, καὶ ἀπὸ τοσοῦτον τρυφερὸν καὶ μελαγχολικὸν ἀσυρα ἐλκυσθεῖς, θῆνοιξεν ὄλιγον καὶ πολλὰ τίσυγχως τὴν θύραν τοῦ μικροῦ ναοῦ, ὅπου ἦτον κλεισμένος, καὶ ἔδωκεν ὄλην του τὴν προσοχὴν. Ἡ θυγάτηρ του λαβοῦσα θάρρος διὰ αὐτὴν τὴν καλὴν ἔκβασιν, ἀναλαμβάνει τὴν πρώτην σάσιν της, καὶ ἄδει τὰ ἐπόμενα.

Ζωῆς μου τὸν πρωταίτιον
Βλέπω νὰ ἐπιστρέψῃ·
Νομίζουσα δὲ τὴν πολλὴν
Θλίψιν του νὰ πραῦνω,
Προσφέρω τὴν ὁμοίωσιν
Ἐκείνης, ἥν τὴ γάπα·
Ἄλλ' ἡ ὁμοίωσις αὐτὴ,

E

Εἰς ἣν καὶ ἐκαυχώμην,
Δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμὲ,
Εἴμη συνθλίβον βάρος.
Ἐγὼ τὴν φέρω τρέμουσα·
Η θέα της ταράττει
Τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐμοῦ πατρὸς
Καὶ τὰ διασπαράττει.

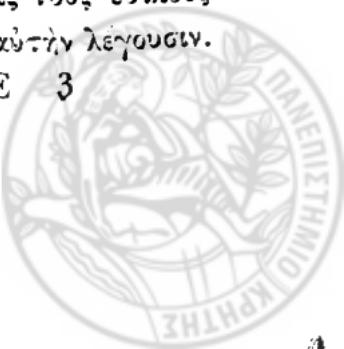
Ἐλκυσθεὶς καὶ μὴ θέλων δὲ Σαιντμάρκος διὰ τῶν τοσούτων θελκτικῶν θρήνων, προσέγει ἀκόμη περισσότερον καὶ ἔργεται ὅπισθεν τῆς Ἰσαύρας, ἢ τις προσποιουμένη, ὅτι δὲν τὸν βλέπει, δίδεται εἰς ὅλην τὴν ὄρμὴν τῆς καρδίας της, καὶ ζητεῖ νὰ δώσῃ καὶ εἰς τοῦ πατρός της, τόσον δυνατὴν συγκίνησιν, ὡςε νὰ τὸν φέρη εἰς τὰς εὐχάς της, καὶ νὰ τὸν διατρήσῃ εἰς τὴν ἀγάπην της. Αἱδει λοιπὸν τοὺς ἀκολούθους σίχους.

Τίς δὲν σενάζει δι' ἐμέ;
Τὸ μόνον μου τὸ θάρρος
Εἰς τὴν μεγάλην θλίψιν του
Διόλου δεδομένον
Μὲ φεύγει, καὶ τὸν θάνατον
Μόνον ζητεῖ καὶ θέλει.
Πρέπει λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς
Πάντοτε νὰ σενάζω·

Δὲν θέλω λείψει δὲ ποτὲ,
 Νὰ λέγω δυσυγοῦσα,
 Θρηνοῦσ' ἀπαρηγόρητα
 Τὸν αἴτιον ζωῆς μου,
 «Φαίνεται, ἐλησμόνησεν
 ὅτ' εῖν' αὐτὸς πατήρ μου!»

Ἐγὼ νὰ τὴν λησμονήσω! ἐφώναξεν ὁ Σκιντιμάρχος,
 εφίγων αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν του· νὰ τὴν λησμονήσω!
 Ἄ! ἐγὼ θέλω εἶμαι ὁ πλέον ἔνοχος πατέρος..... Ενίκη-
 σας θυγάτηρ μου· πῶς νὰ ἀντιστῶ εἰς ταύτην τῆς φύ-
 σεως τὴν φωνήν!..... Ναι, αἰσθάνομαι νὰ γύνωνται τὰ
 δάκρυά μου..... καὶ εἶναι τὰ πρῶτα τῆς ζωῆς μου.....
 ἀντὶ δὲ νὰ ἐρυθριῶ, λαμβάνω μᾶλιστα παραχυθίαν.....
 Ω! ἄφες τα μὲ τὰ ἐδικά σου νὰ μιγθῶσι, καὶ εἰς τὸ ἔξτης
 δὲν θέλεις βρέγει μόνη μὲ δάκρυα τὸν τάφον τῆς μη-
 τρός σου!..... Τελειώσας αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ ἀξιω-
 ματικὸς, ἐκθαμβωτικοὶ πίπτει εἰς τῆς Ἰσαύρας τὰ γόνατα,
 ἥ τις ὑπεδάσαξε μὲ ἔκπληξιν αὐτὴν τὴν σεθαρμίαν κε-
 φαλήν, ὅπου τὰ αἰσθήματα βαθύτερον πάλιν ἐγεννῶντο.
 Ήθελεν αὐτὴ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ταπεινὴν αὐτὴν τοῦ πα-
 τρός της θέσιν, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας του· φοβεῖται
 διμώς μήπως διακόψῃ τὴν πολύτιμον αὐτὴν συγκίνησιν.
 Τρέμει νὰ ἐμποδίσῃ, ὅσα οἱ τοσοῦτον γρόνον ἀκαμπτοι
 ὀφθαλμοὶ γύνουσι δάκρυα, οἵ τινες ἥδη εἰς τοὺς ἐδίκους
 εἴσις προστιθεμένοι, φαίνονται, ὅτι πρὸς αὐτὴν λεγούσιν.

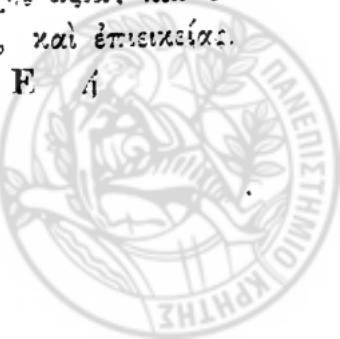

“ Ό πατέρ σου σοῦ γρεωσεῖ τὴν ζωήν· ἐπλήρωσας δέ, τι εἰς αὐτὸν ἔχρεώταις.”

Αὐτὴ ή σκηνὴ, τὴν ὅποιαν νὰ περιγράψω ἀδυνατῶ, ἔκαμεν όλον τὸ ὑπό τῆς Ἰσαύρας ποθούμενον ἀποτέλεσμα. Ο Σαιντμάρκος ἐνθυμούμενος πόσην λύπην ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν τὴν τελείαν τῆς θυγατρικῆς ἀγάπης εἰκόνα, δὲν ἔπαιε πάντοτε λέγων. « Ναι ἐγὼ θέλω ζῆ διὰ νὰ σὲ ἀγαπῶ· ναι, θέλω φροντίζει διὰ τὴν ζωήν μου· δὲν εἶναι πλέον ἐδική μου θυγάτηρ μου! εἶναι ἐδική σου. -- Ω ἀνέχραστος εύτυχία! ἐπανέλαβεν ή Ἰσαύρα, η τις δὲν εἶγεν ἀκόμη δύναμιν νὰ ὁμιλῇ· εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς, ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ ζῆς δι' ἐμέ! εὔρον πάλιν τὸν πατέρα μου· καὶ ο οὐρανὸς τὴνέλπει νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἐγχείρημά μου..... Άς ὑπάγωμεν, παρακαλῶ, ἀς ὑπάγωμεν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνης, η τις ἀπὸ τὴν μακαρίαν κατοικίαν, τὴν ὅποιαν κατοικεῖ, μὲ ἐνέπνευσε τὸ μόνον νὰ σὲ σώσω μέσον..... Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, ο ἀξιωματικὸς πάντοτε εἰς τὴν θυγατέρατου ἐπιτηριζόμενος, τὴν ἀκούλουθεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου τοῦ τάφου τῆς γηναικῆς του ή θέα καὶ τὸ θελκτικὸν τῆς Ἰσαύρας σέβας, τὸν κάμνουσι νὰ γύσῃ νέον δακρύων ποταμὸν ὄλιγότερον ή τὰ πρῶτα, καυτικῶν, καὶ εἰς τὰ ὅποια εὗρεν ἀκόρεστον εὐχαρίστησιν. Ή τρυφερὰ καὶ προνοητικὴ Ἰσαύρα τὸν ἔκαμνε πρῶτον νὰ ὑπεσχεθῇ νὰ μὴν ἔρχεται μόνος εἰς τὸν τάφον αὐτὸν. Κατήντησε ἔπειτα νὰ μὴν τὸν ἀφίνῃ νὰ ἐπισκέπτεται αὐτὸν τὸ μνημεῖον, εἰμὴ τὸ ἐσπέ-

ράς τὴν συνηθισμένην ὥραν, καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ, καθ' ὃν καιρὸν μόνον ἀνανέονται τὰ ἄγθη καὶ ἔκαμψε τὴν προσευχὴν του. Κατέπειτε δὲ ἀνεπαισθήτως τὸν πατέρα της, νὰ κάμη μικρὸν εἰς τὸ προσώπιον περίπατον, ἐπειτα εἰς τὰ πέριξ, καὶ τελευταῖον εἰς τοὺς πλησίους πύργους, ὅπου ἔκαστος ἐσπούδαζε νὰ τὸν χαροποιῇ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἀπὸ τὴν θλιβερὰν ἰδέαν του. Καὶ οὗτως αὐτὴ ἐδύνηθη νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὰ συνήθη ἔργα του καὶ εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν. Παρευθὺς λοιπὸν ἀνέλαβε τὴν εἰς τὸν σρατὸν τάξιν του, καὶ προέβη εἰς ἀνώτερον βαθμόν.

Η δὲ Ἰσαύρα, τῆς ὁποίας ἡ χάρις καὶ ἡ ὡραιότης ἦσαν τὰ μικρότερά της γαρίσματα, ἤνωθη μὲν νέον τινὰ τοῦ πατρός της συσρατιώτην. Εὗρε δὲ εἰς αὐτὴν τὴν ἐνωσιν τῶν ἀρετῶν της τὴν ἀνταμοιβὴν, καὶ ὑπῆρξεν ὡς ἡ μήτηρ της ἡ πλέον εὐτυχὴς γυνή. Ἐφθασε δὲ ὁ Σαιντμάρκος εἰς βαθὺ γῆρας· καὶ ἐφαίνετο, ὅτι ὁ οὐρανὸς τὴν δύναμιν καὶ ὑγείαν του διατηρῶν, ἥθελε νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του τὸν δίκαιον τῶν φροντίδων της μισθόν. Ἐγεινεν ἡ Ἰσαύρα πολλῶν τέκνων μήτηρ, τὰ ὁποῖα ὅλην τοῦ Σαιντμάρκου ἔκαμπνον τὴν εὐφροσύνην· φέρων δὲ αὐτὰ εἰς τὰ γόνατά του, καὶ αἰσθανόμενος, ὅτι ἀνανεοῦται μὲ τὰ γάδιά των, διηγεῖτο εἰς αὐτὰ τὸ ἀνέκδοτον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει, ὅτι ὅσον ἡ Θλίψις εἶναι βαθεῖα, τόσον εἶναι καὶ μεγάλης προσογῆς ἀξία, καὶ ὅτι πάντα διὰ τῆς ὑπομονῆς διαιρέονται, καὶ ἐπιεικές.

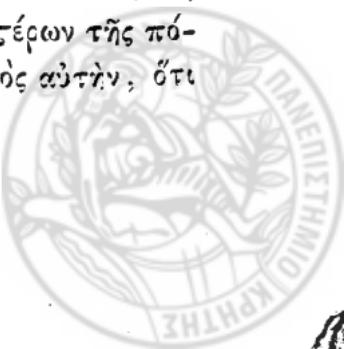

Ἐναγκαλιζόμενος ἔπειτα τὰ μικρά του ἐγύνια ὁ εεβά-
σμιος αὐτὸς γέρων, ἔλεγεν « Ω! ἐὰν ποτὲ ή μήτηρ σας
ἥθελε δοκιμάσει θλίψιν, ή τις σπαραγτει τὴν καρδίαν,
χωρὶς νὰ συγγιωρῇ τὰ δάκρυα, σπουδάσατε, ὡς τέκνα
μου, νὰ εὔρητε ως τὴν ἐδικήν της φωνὴν θελκτικω-
τάτην. καὶ κάμετέ την παρευθὺς νὰ ἀκούσῃ ἄσμα τοῦ
Δαλεράκου. »

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟ-
ΣΜΟΝ ΒΗΜΑ.

Ο Μερίμβαλος μετεγειρίζετο εἰς τὴν Νέμασον τοῦ συνηγόρου τὸ ἐπάγελμα, ὃπου ἀπῆλαυσε γενικὴν τιμὴν καὶ μεγίστην ὑπόληψιν. Διόλου παραδοθεὶς εἰς τὸ ἔγυμον αὐτὸ ἔργον, ἔλαβε πολλὰ βραδέως τοῦ Ἰμεναίου τοὺς δεσμοὺς, καὶ ἐγνώρισε τὴν εύτυχίαν νὰ ἴναι πατήρ εἰς τὴλικίαν πεντήκοντα ἑτῶν· ἐγέννησε δὲ θυγατέρα Ἀγαθίνην ὄνομασθεῖσαν, τῆς ὅποίας ἡ ἀνατροφὴ ὑπὸ ἀλαζόνος καὶ ματαιόφρονος μητρὸς κατευθυνομένη, ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ εἰς τὴν καρδίαν της ὑπερηφάνεια, τὴν ὅποίαν οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ σκέψις νὰ ἐκρίζωσταις ηδυνήθησαν. Ἐφαντάζετο ἡ Μεριμβάλη, ὅτι τίποτε δὲν ηδύνατο νὰ συγκριθῇ μὲ τοῦ ἀνδρός της τὴν ἀξιότητα· ὁ δὲ πλοῦτος, δίκαιος μισθὸς τῶν ἔργων του, ἐπειδὴ καὶ τοῦζανε καθ' ἔχασην τὴν ἀλαζονίχν ταύτης τῆς γυναικὸς, ἀνέθρεψεν αὐτὴ τὴν ἀγαπητὴν Ἀγαθίνην της μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἶναι ἀνωτέρα καὶ αὐτῶν τῶν περιφανεστέρων τῆς πάλεως νεανίδων, καὶ δὲν ἔπαινε λέγουσα πρὸς αὐτὴν, ὅτι

ἐνδόξου νομικοῦ καὶ μάλιστα πολύταλάντου ἡ θυγάτηρ εἶναι ἀξέια νὰ δέχεται ὅλων τὰς προσφορὰς, καὶ δὲν ἐχρεώσει νὰ προσφέρῃ κάπιμίαν πρὸς ἄλλον τινά.

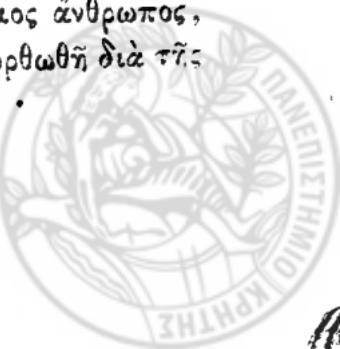
Η Αγαθίνη, ἀν καὶ ἐγεννήθη μὲ εὐαίσθησίαν, ἡ τις συγχώνις καὶ διὰ τῆς ἀξιογελάσου ἐφαίνετο ματαιοφροσύνης της, ἀκολουθήσασα ὅμως πολλὰ πιεσῶς τῆς ὑπερηφάνου μητρός της τὰς συμβουλὰς, δὲν ἐβράδυνε νὰ γενῇ ἀξιοσημείωτος εἰς ὅλην τῆς Νεμαύσου τὴν πόλιν διὰ τὸ ἀγέρωχον ἥθος της, τὸ ὅποιον πολλάκις καὶ ἔως εἰς τὴν ἀνοισίαν τὴν ἔφερεν. Εἰὰν εἰσήρχετο εἰς σύλλογον ἀνθρώπων, λαμβάνουσα πάντοτε τὸν πρῶτον τόπον, περιέφερε περὶ αὐτὴν μὲ τόσον θάρρος καὶ καταφρόνησιν τὰ ὕματά της, ὡςει ἐφαίνοντα λέγοντα τρόπον τινὰ, διὰ μάλιστα ἔπρεπε νὰ τιμῶνται διὰ τῆς παρουσίας της. Εἰὰν ἐπαρρόποιαζετο εἰς τὸ θέατρον, ἡ εἰς δημόσιον περίπατον, τὸ ὑπερήφανον βάδισμά της, ἡ προσπεποιημένη σάσις της, ἡ ὑψηλὴ φωνή της, καὶ τὸ βαρὺ ἥθος της ἐδείχνυν, ὅτι ἐνομίζετο τούλαχιστον ὁμοία μὲ ὅσας ὁ βαθμὸς καὶ ἡ γέννησις διέκρινε νεάνιδας· καὶ τελευταῖον εὔρεν ἡ Μεριμβάλη εἰς τὴν Αγαθίνην τὴν ἀληθῆ τῶν παραξένων φρονημάτων της μιμήτριαν· καὶ οὕτως ἡ θυγάτηρ ἦτον ζῶσα εἰκὼν, καὶ ἀψευδὲς τῆς μητρός της ἀντίτυπον.

Εἰς τῆς Προβηγκίας τὰς πόθεις, ὅπου ὅλοι τάττονται κατὰ τὸν βαθμὸν καὶ τὴν τύχην των, δὲν δύναται τις

ατιμωρήτως νὰ οἰκειοποιηθῇ τὰ δικαιώματα ἔκείνων, τοὺς ὄποιους ἡ κοινὴ ὑπόληψις τάττει ὑπεράνω αὐτοῦ. Νὰ θελήσῃ νὰ παραβῇ τὴν συνήθειαν ταύτην εἶναι ἀπάτη, διὰ τὴν ὄποιαν τελευταῖον σκληροὺς ὑποφέρει πειρασμούς· ματαίως νομίζει, ὅτι κάμνει νὰ κλίνῃ πρὸς ἑαυτὸν ὁ ζυγὸς, ὃς τις εἰς ἔκαστον τὸ ἀνάλογον δίδει βάρος του. διότι πάντοτε εἶναι παροῦσα ἡ κοινὴ γνώμη, ἢ τις τὴν ἴσορροπίαν διατηρεῖ.

Ἐπρεπε λοιπὸν ἡ Ἀγαθίνη νὰ ὑποφέρῃ πολυαρίθμους καταχρονήσεις. Ἐλαῖν δὲ πολλὰς νουθεσίας, καὶ ἥθελε διορθωθῆναι βέβαια, ἐὰν ἀκαταπταύσως ὑπὸ τῆς μητρός της πλανωμένη, δὲν ἐσοχαῖτο ὡς ἀδικίαν τῶν συνόρων τὴν γραμμὴν, τὴν ὄποιαν τῆς Νεμαύσου οἱ κάτοικοι, ἀν καὶ ἐτίμων τὸν σεβάσμιον πατέρα της, ἔθαλον πάντοτε μεταξὺ τῆς θυγατρὸς ἐντίμου νομικοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων τῶν πρώτων τῆς πόλεως ἀξιωματικῶν.

Ο Μερίμβαλος ἀκαταπαύσως εἰς ἀναγκαίας ἐνασχολούμενος ὑποθέσεις, καὶ ἐμπιευόμενος πολλὰ τυφλῶς εἰς τὴν σύζυγόν του τῆς μονογενοῦς αὐτῶν θυγατρὸς τὴν ἀνατροφὴν, δὲν ἐγνώρισε τόσον ταχέως τοὺς γέλοιώδεις τῆς Ἀγαθίνης σκοποὺς, ἢ τις τότε δεκαπέντε ἔτῶν εἴγενη λικίαν. Μαθὼν δῆμος παρά τινων ἀληθινῶν φίλων του. τὸν ὑπεργίφανον χαρακτῆρα, τὸν ὄποιον ἀνεπαισθήτως ἐλάρμανεν ἡ νεᾶντις, καὶ κρίνων ὡς φρόνιμος ἄνθρωπος, ὅτι ποτὲ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο δὲν ἥθελε διορθωθῆναι τὴν

μπτρός της, ή τις μάλιστα ως σέρετὴν τὸ ἐνόμιζε, ἀπεφάσισε νὰ γωρισθῇ ἀπὸ τὴν ὑψηλούφρονα ταύτην νεάνιδα, καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὰ Παρίσια εἰς περίφημον τῶν νεανίδων συολεῖον, ὅπου οὐδεὶς βασιλεύει ή ἀκριβέστερα ισότης. Ἡ Μεριμβάλη εἶχε μεγάλην θλίψιν νὰ γωρισθῇ ἀπὸ τὴν Ἀγαθίνην· ἀλλ' ή μόνη ίδεα, ὅτι η θυγάτηρ της εἰς τὰ Παρίσια οὐθελε λάθει ἐπιδεικτικωτέραν ἀκόμη ἀξιοπρέπειαν, καὶ οὐδύνατο νὰ ἀποκτήσῃ μὲ τὰ προτερήματά της πραγματικὰ δικαιώματα, νὰ διακρίνεται, καὶ νὰ ὑπερέγῃ ὅλας τῆς Νεμαύσου τὰς νεάνιδας, τὴν ἔκαμε νὰ συγκατανεύσῃ. Ἐλεγε δὲ ως αἰτίαν εἰς δσους ἔθαυμαζον, ὅτι η ἀνατροφὴ τῆς Νεμαύσου δὲν οἷροζεν εἰς τοῦ Μεριμβάλου τὴν θυγατέρα, καὶ ὅτι μόνη ή πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας πόλις εἶγε τὰ ίκανὰ μέσα νὰ τὴν κατασκισωσιν ἀξέσχον τῆς ὑψηλῆς κατασάσεως, τὴν ὁποίαν ὑπέσχετο εἰς αὐτὴν ὁ πλοῦτος καὶ τὸ ἔνδοξον τοῦ πατρός της ὄνομα.

Ο δὲ Μεριμβάλος, δεστις δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς τῆς γυναικός του σογασμούς, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ μόνον τέλος ήτον νὰ ἔξαλείψῃ τὴν ἀξιογέλασον ταύτην ὑψηλοφροσύνην, ήτις ἀπαρέσκει καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους παρατηρουμένη, τῶν ὁποίων ὁ ὑψηλὸς βαθὺὸς δύναται νὰ ἐκληφθῇ ως αἰτία, ἔφερε τὴν Ἀγαθίνην εἰς νεανίδων παιδευτήριον, ὅπου αἱ σερεωθεῖσαι συνήθειαι, καὶ ὁ μέγας τῶν μαθητριῶν ἀριθμὸς ἕμελλον νὰ γενήσωσι τὸ ἐλπιζόμενον σωτηριῶδες ἀποτέλεσμα. Ἡ νέα μαθήτρια δὲν ἐ-

θράδυνε νὰ δεχθῇ ζωηρὰς κλονήσεις. Τὸ ὑψηλόν της ἥθος,
καὶ ὁ ὑπερήφανος τόνος της ἐπέσυρον εἰς αὐτὴν τὰ πλέον
δηκτικὰ σκώμματα. ἡ δὲ τίγεμονικὴ φωνὴ της κατήντησε
παρευθὺς εἰς σιωπὴν. Ἐκεῖ, μόνος ὁ εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ
ἀξιότητα διδόμενος τόπος ἀπὸ τοὺς ἄλλους
διακρίνεται. Ἐκεῖ δὲν φαίνεται κολακεία, καὶ πάντοτε
προσφέρεται χάρις ἀντὶ χάριτος. ἐκεῖ μάλιστα οὔτε βαθμοὶ,
οὔτε προγόμια· ἐκεῖ ἀπλοῦ τεχνίτου ἡ θυγάτηρ
μεταχειρίζεται τὸ σὺ πρὸς τὴν θυγατέρα μεγάλου ἀξιωματικοῦ ὄμιλοῦσα· καὶ ἡ πολυτάλαντος κληρονόμος δὲν
ἔχει τι περισσότερον ἀπὸ τὴν πτωχοτέραν ὄρφανήν· αἱ
δὲ νέαι καρδίαι οὕτως ὑπὸ τὴν σάθμην τῆς ἴσοτητος τατούμεναι,
δέχονται πάντοτε μετριοφροσύνης μαθήματα,
βλέπουσι μόνον ἀμιλλῆς ὑποκείμενα, δοκιμάζουσιν ἐλευθέρας
καὶ ἀφιλοκερδοῦς φιλίας κινήσεις, καὶ τελευταῖον
λαμβάνουσι τὴν πολύτιμον ἔκείνην ἔξιν νὰ γίνωνται ἀξιοπαρατήρητοι διὰ τῆς πραγματικῆς, καὶ ὅχι διὰ τῆς
φαινομένης αὐτῶν ἀξιότητος. Εὔτυχες καλῶς διευθυνομένης ἀγωγῆς οἴκημα! γλυκεῖα τοῦ βίου ἐποχὴ, καθ' ἣν
φιλοτιμοῦνται μόνον νὰ καταστῶσιν ἀξιαγάπητοι, καὶ
καθ' ἣν ἡ ἀξιότης εἶναι πάντοτε εἰς τὴν ἀνταμοιβὴν της
βεβαία! Ιερὲ τῆς νεολαίας ναὲ, τὸν ὅποιον κάμμια ἀκάθαρτος δὲν μιαίνει πνοὴ, ἀλλ' οὔτε βέβηλος βλέπει ἀφθαλμὸς, ὅπου τὰ προτερήματα εἶναι ἐνταυτῷ ἀντίζηλα
καὶ ἀδελφά· ὅπου ἡ αἰδὼς ἐνοῦται μὲ τὴν φαιδρότητα,
ὅπου ἡ γεννομένη ὡραιότης, καὶ αἱ περιβαλλόμεναι χάριτες εὑρίσκουσι τὴν εὐδαιμονίαν εἰς τῆς ἀθωότητος τὰ

άθυρματα! τίς δύναται νὰ σὲ γυωρίσῃ, χωρὶς νὰ λάβῃ διὰ σὲ τρυφερὰν καὶ σεβασμίαν ἀγάπην; Τίς δὲ γυνὴ εἰς τὴν ιερὰν ἀνατραφεῖσα περιογήν σου δὲν διατηρεῖ εἰς ὅλην της τὴν ζωὴν τὴν πλέον εὐφρόσυνον ἀνάμνησιν;

Η Ἀγαθίνη ὑπῆρξεν ὀλίγον καιρὸν χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ συνηθίσῃ εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ζωὴν. Δὲν μεταβαίνει τις εὐκόλως ἀπὸ τὴν τυφλὴν οἶσιν εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι εἴναι πολλὰ μικρὸν πρᾶγμα, ἀπὸ τὴν θδονὴν νὰ κολακεύεται, εἰς τὴν ἀηδίαν τῶν νουθεσιῶν, καὶ ἀπὸ τὸ δικαίωμα νὰ προσάζῃ εἰς τὴν ταπεινοτέραν ὑποταγὴν· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ νέα μαθήτρια εἶχεν ίκανὸν πνεῦμα, ὥσε νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι ἀνωφελῆς ἀντίστασις ἔθελε προζευκτεῖ μάλιστα νέας εἰς αὐτὴν ἀθυμίας. ὑπεκρίθη, ὅτι συνηθίζει κατὰ μικρὸν εἰς δλους τοὺς νόμους τοῦ σχολείου, ὅπου ὁ πατέρας της τὴν ἔθαλε, καὶ δὲν ἐνέραδυνε νὰ καταστῇ ἀξιοπαρατήρητος, διὰ τὴν λεπτομερῆ ἀκρίβειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπραττεν ὅλα της τὰ καθήκοντα, καὶ διὰ τὰς εἰς πολλὰ εἰδὴ προσδόους της· κατήντησε τελευταῖον νὰ κερδήσῃ τῶν πολυαρίθμων συμμαθητριῶν της τὴν φιλίαν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ εἰς δεκαπέντε ἑτῶν ἡλικίαν τὰ ἐλαττώματα εἶναι τρόπον τινὰ ἐρρίζωμένα, καὶ ἡ ἔξι αὐτῆς τῆς νηπιότητος μάλιστα συνηθίσθεῖσα ὑπερηφάνεια δὲν ἐξαλείφεται τόσον εὐκόλως, ἡ Ἀγαθίνη διετήρησε πάντοτε ὑπὸ φαινομένην γλυκεῖαν οὐκειότητα, ἀξιοπαρατήρητον σοβαρότητα ὡς πρὸς τὰς κοινὰς μαθητρίας· ἐφιλιό-

νετο δὲ μόνον μὲ ἔκείνας, ὅσαι διὰ τὰ προτερήματά των ἀπὸ τὰς λοιπὰς διεκρίνοντο. Ή τοιαύτη τῆς Ἀγαθίνης προτίμησις ἐγέννησεν εἰς αὐτὴν ἄμιλλαν, ἥτις τὰς εὐτυχεῖς ἀναπτύσσουσα διαθέσεις, ὅσας παρὰ τῆς φύσεως ἐλαχεῖ, τὴν ὡδήγησε ταχέως εἰς τὸν ὑψηλὸν τῆς τελειότητος βαθμὸν, ὃς τις ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν τὰ μεγαλήτερα ἐγκώμια, καὶ τὴν τρυφερὰν ἀγάπην τῆς ἀξίας γυναικὸς, ἥτις τὴν ἀγωγὴν τῆς διεύθυνεν. Οἱ τι ἀνήκει εἰς τὴν παιδείαν ἦτον οἰκεῖον εἰς αὐτήν· τὰ δὲ πρὸς διάχυσιν μαθήματα, τὰ ὅποια σχεδὸν ἤξευρεν δλα, ἐφαίνοντο, ὅτι ἦσαν μόνον ἀπλοῦς σολισμὸς τῶν θαυμῶν τῆς γνώσεων. Εἰς δὲ τῶν Παρισίων τοὺς οἶκους, ὅσοι εἶχον ἀναφορὰν μὲ τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον ἡ Ἀγαθίνη, διελέγοντο μόνον περὶ αὐτῆς· καθ' ἔκαστον ἔτος συνέλεγεν δλους τοὺς σεφάνους· ἡ δὲ φυσικὴ τῆς σοβαρότητος, τῆς ὅποιας ὑπέκρυψε μόνον τὴν ἐπιφάνειαν, εὔρισκεν ἀκόμη τροφὴν, τὴν ὅποιαν δὲν ἤδύνατο νὰ ὀνειδίσῃ τις· διότι ἦτον ὁ δίκαιος τῆς ἐπιμελείας, καὶ τοῦ πνεύματός της μισθός.

Η δὲ Μεριμβᾶλη, μὲ τὴν ὅποιαν συχνάκις εἰς τὴν Νέμαυσον συνέγαιρον διὰ τὰς μεγάλας τῆς θυγατρός της προόδους, ἀπελάμβανε χαρὰν, ἥτις μὲ μόνην τὴν ματαιοφροσύνην της ἤδύνατο νὰ συγχριθῇ. Παρευθὺς αὐτὴ παρεκίνησε τὸν ἄνδρα της νὰ λάβῃ τὴν Ἀγαθίνην ἀπὸ τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ κάμῃ ἀφ' οῦ ἔλθῃ, νὰ λάμψωσιν ἡ ἀξιότης, καὶ αἱ χάριτές της εἰς τὸν τόπον, ὃς τις τὴν εἴ-

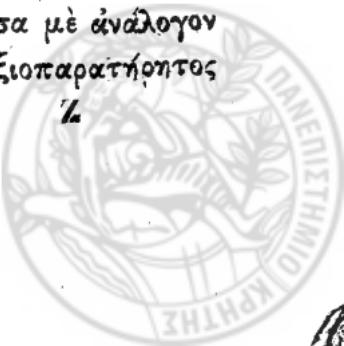

δε γεννηθέσαν, καὶ νὰ σερεώσῃ ἐπικερδῆ κατάσασιν. Οἱ
Μερίμβαλος λοιπὸν, ὃς τις μὲ τὴν πλέον ἀξιέρασον κο-
σμιότητα ἔνονε τὴν καλητέραν πατρικὴν καρδίαν, ὑπῆ-
γεν εἰς τὰ Παρίσια διὰ νὰ βεβαιωθῇ μόνος, ἐὰν τῷρόντες
ἔδαμασεν ἡ θυγάτηρ του τὴν ἀνυπόφορον ἐκείνην ὑπερη-
φάνειαν, διὰ τὴν ὅποιαν τόσα ὑπέφερεν. Ή δὲ Ἀγαθίνη,
μεγάλως ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπισρέψῃ εἰς τὴν μητέρα της,
ἥτις διὰ τῶν ἐπιστολῶν της ἀκαταπαύσως τὴν ἐπλάνα,
ἐδιπλασίασε τὴνπρὸς τὰς συμμαθητρίας της οἰκειότητα,
καὶ τὸ πρὸς τὴν γυναικαν, εἰς τὴν ὅποιαν τὴν ἐπισεύθη ὁ
πατήρ της, σέβας καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐλάβειαν. Ὑπεκρί-
θη δὲ μὲ τόσην χάριν καὶ ἐπιτηδειότητα, ὥσε ἔκαστος, εἰς
ἐκεῖνον τὸν τόσον δικαίως περιώνυμον οἶκον, ἔσπευδε νὰ
κάμῃ πρὸς τὸν Μερίμβαλον τὸ πλέον εὐάρεσον διὰ τὴν Ἀ-
γαθίνην ἐγκώμιον. Οἱ εὐτυχὴς λοιπὸν οὗτος πατήρ, εἰς
τὰς παρακλήσεις ὑπείκων τῆς θυγατρός του ὡς καὶ εἰς
τὴν φυσικὴν κλίσιν του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως ἀ-
πὸ τὸ σχολεῖον ἡ θυγάτηρ του. Ἀπεχαιρέτησεν αὕτη ὅχε
χωρὶς θλέψιν τὰς κολλησιούσας τὴν ὑπερηφάνειάν της συμ-
μαζεῖ ~~τελεσθεῖσας~~ ὑπεκρίθη, ὅτι ἀφίνει τὰς λοιπὰς μὲ ἀθυ-
μία ~~τελεσθεῖσας~~ φ' οὐ ἔλαβε τὴν ἄλειαν ἀπὸ τὴν σεβασμίαν
γυναικαν, ἥτις δύο ἔτη ἐπεῖχε τόπον μητρὸς ὡς πρὸς αὐ-
τὴν, ἔμεινε μερικὰς ἡμέρας εἰς τὰ Παρίσια, διὰ νὰ γνω-
ρίσῃ ὅ, τι ἡ προτεύουσα αὕτη προσφέρει εἰς τῶν φιλοτέ-
χνων τὴν περιέργειαν, καὶ ἀνεγκώρησαν μὲ τὸν ταχυδρό-
μον διὰ τὴν Νέμαχον, ὅπου ἔψυχε πλουσία ἀπὸ ἐξαί-
ρετα προτερήματα, καὶ χάριτας, δεκαεπταετῆς οὖσα,

· καὶ θερμῶς ὑπὸ τῆς μητρός της περιμενομένη, τῆς ὁ-
ποίας ηὕτησεν ἀκόμη τὴν παράξενον ὑπερηφάνειαν.

Όλεγας ἡμέρας μετὰ τὸν ἐργομόν τῆς Ἀγαθίνης, ἔ-
μελλον νὰ ἑορτάσωσιν εἰς τὸ δημόσιον τῆς Νεμαύσου
παλάτιον τὴν γέννησιν ἡγεμόνως, ὃς τις εἶναι ή ἐλπὶς
τῶν Γάλλων καὶ η ἀγάπη. Όσους ή ἀρχαία αὗτη πόλις
περιέχει προῦχοντας, τῶν σρατευμάτων ἀξιωματικοὺς,
ἐμπόρους, ὅλοι ἐκαλέσθησαν εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, τὴν
ὅποιαν ἔνελλον νὰ σολίσωσι προσέτει αἱ ὥρατέραι καὶ
περιφανέστεραι γυναῖκες.

Ο δὲ Μερίμβαλος, ὃς τις ἦτον ἐκ τοῦ πολιτικοῦ συ-
στήματος, διωρίσθη εἰς τῶν ἐπιστετῶν τῆς μεγαλοπρε-
ποῦς ταύτης ὄμηγύρεως. Ἐκαςός μαθὼν τῆς ὡραίας Ἀ-
γαθίνης τὴν ἐπιστροφὴν, ἐφλογίζετο ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ
τὴν ἴδῃ, καὶ νὰ βεβαιωθῇ ἐὰν ἦτον ἀξία τωόντι τῆς με-
γάλης ὑπολήψεως, τὴν ὅποιαν εἰς τὰ ιερίσια θαβεν.
Α δὲ Μερίμβαλη, τῆς ὅποιας ή μητρικὴ αγάπη, ἐσκότι-
ζε τὴν χεφαλὴν, ἡτούμασε διὰ τὴν θυγατέρα της τὸν
λαχυπρότερον σολισμὸν, καὶ ἤθελε νὰ ἐνώσῃ ὅ, τι δύ-
νανται νὰ ἐφεύρωσιν ὁ πλοῦτος καὶ η πολυτέλεια. Ο Με-
ρίμβαλος ἤναντιώθη ῥητῶς εἰς τὸν τοιοῦτον σκοπὸν, καὶ
ἡθέλησεν, ὅτι ή Ἀγαθίνη, παρέβησιασθεῖσα μὲ ἀνάλογον
εἰς τὴν ἡλικίαν της ἔνδυσσα, νὰ φανῇ ἀξιοπαρατήσοτος

διὰ τὸν γλαφυρὸν ἀπλότητά της, καὶ νὰ κάμη κύριον
σολισμόν της τὸ εὐπροσήγερον, τὴν χάριν καὶ τὴν σεμνότητα τοῦ ἥθους της. Κατευθυνόμενος ἔπειτα κατὰ μέρος πρὸς τὴν θυγατέρα του, καὶ ὀνομάζων αὐτὴν γαρὰν
καὶ παρηγορίαν τοῦ γήρατος του, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ
τὴν θελκτικωτέραν φωνὴν. « Εἶναι σχεδὸν δύο ἔτη, θυ-
γάτηρ μου, ἀφ' οὐ ἀφῆκες τὴν πόλιν ταύτην, εἰς τὴν ὁ-
ποίαν ἔλαβες τὴν ζωὴν. Κατέκεινη τὴν ἐποχὴν, ἀδά-
ματος ὑπερηφάνεια, καὶ ἀξιογέλχος οἵτης, κάμνουσαι
νὰ νομίζῃς, ὅτι εἶσαι πολλὰ πάνωτέρα ἀπὸ ὁ, τι εἶσαι καὶ
ἀπὸ ὁ, τι εἴμαι, σου ἐπέσυραν τὰ σκάμψατα καὶ τὸ μῆ-
σος ὄλων τῆς πόλεως ταύτης τῶν χατοίκων. Πολὺν και-
ρὸν τυφλὸς διὰ τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου, δὲν ἐδυνήθην
νὰ ἐκρίζωσω καὶ αὐτὴν τὴν γέννησίν του τὸ κινδυνῶδες
αὐτὸ διάττωμα, τὸ ὅποῖον ἥθελε δικραφθείρει καὶ τὴν εὐ-
τυχίαν σου καὶ τὴν ἐδικήν μου. Ἐπρεπε διὰ νὰ καταν-
τήσω εἰς αὐτὸ τὸ τέλος, νὰ χωρίσθω ἀπὸ ὁ, τι εἰς τὸν
κόσμον ἔχω πολυτιμότερον, καὶ νὰ πιγευθῶ τὸ ὑπόλοι-
πον τῆς ἀγωνίσης σου εἰς ἀλλοτρίας χεῖρας. Ο σύρανὸς
μὲ ἀντήμειψε διὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν θυσίαν· διότι ἐπι-
στρέφεις εἰς τὴν πατρίδα σου προηγουμένη ἀπὸ τὴν εὐα-
ρεστοτέραν ὑπόληψιν. αὔριον θέλεις φανῆ εἰς ὄλης τῆς πό-
λεως τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἢ τις σὲ περιμένει, καὶ σὲ ἐπιθυ-
μεῖ αὔριον, ἀγαπητή μου Ἀγαθίνα, κάμνεις τὸ πρώτον
εἰς τὸν κόσμον βῆμά σου..... Ω! ἐὰν η ἐπικείλειά μου
καὶ η ἀγαπή μου θίνει ἀνταραιούσης τίνος ἐκ μέρους σου ἀ-
ξιει, ἐὰν εἶσαι ὅσον, καὶ ἐγὼ, διὰ τὴν καυτὴν ὑπόληψιν

ζηλότυπας, δείχθητι εἰς τὴν ἑτοιμαζομένην ἑօρτὴν, μὲ τὴν ἀξιέραχον ἔκεινην εὐγένειαν, τὴν ἀδιάσπαστον σύντροφον τῆς ἀληθοῦς ἀξιότητος· ἐξιλέωσαι, ἐὰν ἦναι δυνατὸν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν πλάνην τῆς νηπιότητος σου, καὶ κάμε γινεύτυχήσω τόσον, ὥσε νὰ ἀκούσω τοὺς ἀνθρώπους λέγοντας. « Όσον ὑπῆρξε ματαιόφρων καὶ ἀξιογέλασος, τόσον εἶναι μετριόφρων καὶ φρόνιμος. »

Η Ἀγαθίνη, θελήθεεσα κατ' ἐπιφάνειαν διὰ ταύτας τὰς συμβούλας, καὶ ὑποκρινομένη, ὅτι ἐπείσθη περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν, ὑπεσχέθη. ὅτε θέλει πρᾶξει κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ θέλει δειχθῆ ἀξία θυγάτηρ του. Υσερήθη λοιπὸν, ὅχι χωρὶς ὀλίγην δυσαρέσκειαν, τὴν πλουσίαν σολὴν, τὴν ὁποίαν δι' αὐτὴν προτοίμασεν η μήτηρ της, καὶ ἀπεράσισε νὰ κάμη σολισμὸν, ὅπω ὑπὸ πλασμένην ἀπλύτητα ἐδυνήθη νὰ παρεισάσῃ τὴν πλέον ἔντημένην φλαφυρότητα.

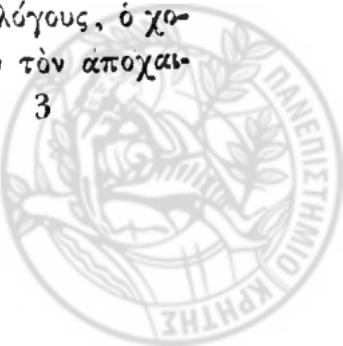
· Όταν ἔφθασεν η διὰ τὴν συνάθροισιν διαριθμεῖσα ὥρα, η Ἀγαθίνη ὑπῆργε μὲ τοὺς γονεῖς της εἰς τὸ δημόσιον παλάτιον, ὅπου μέρος τῶν κατοίκων τὸν ἕδη συναθροισμένον. Άφ' εὗ ἔφανη, τὴν τριγυρίζουσι, τὴν βλέπουσιν, ἔξεταζουσι τὰ βασιλικὰ καὶ τὸ ἡθός της, παρατηροῦσιν ὅλας της τὰς κινήσεις, συλλέγουσι καὶ τὸν παραμικρὸν, ἐξ τοῦ σύμφατος τῆς ἐξερχόμενον λόγου. Αὐτὴ δὲ πιστή

εἰς τὰς ὑποσχέσεις της, περιπατεῖ μὲν χαμηλωμένους ὁ-
φθαλμοὺς, ὄμιλεῖ τρέμουσα, ἐρυθριᾶς εἰς ἔκαστον δι᾽ αὐ-
τὴν λεγόμενον ἔπαινον, καὶ λαβοῦσσα τόπον μεταξὺ τῶν
νεανίδων τῆς κοινῆς κλάσσεως, προξενεῖ γενικὸν θαυμα-
σμόν. Υψοῦται, δοσον φαίνεται, ὅτι ταπεινοῦται, καὶ ἐ-
νόνει τελευταῖον διλων τὰς ψήφους. Τοῦ Μεριμβάλου ή
ἀγαλλίασις ἔφθασεν εἰς τὸν ἄκρον βαθμόν· αἱ δὲ συγχα-
ριτήριοι τῶν περὶ αὐτὸν φωναὶ βρέχουσι τοὺς ὁφθαλ-
μούς του μὲν τὰ γλυκύτερα δάκρυα. Προσεγγίζει αὐτὸς
πρὸς τὴν θυγατέρα του, λαμβάνει μίσαν τῶν χειρῶν της,
τὴν βάλλει εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ τὸ βλέμμα του
φαίνεται πρὸς αὐτὴν λέγον, ὅτι αὐτὴ εἶναι τοῦ γέρατος
του ή χαρὰ καὶ η παρηγορία.

Μετὰ τὴν συμφωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν πορταζούσι τοῦ
νέου ἡγεμόνος τὴν γέννησιν, ὑπὲρ τῆς συντηρήσεως τοῦ
ὅποίου δέκα χιλιάδες φωναὶ ἐπικαλοῦνται· τὸ δὲ ὑπέρτατον
Ὄν, ἀρχίζει μεγαλοπρεπής χορός, τὸν ὁποῖον ἀνοίγουπ
κατ' ἀρχὰς αἱ τέσσαρες τῆς πόλεως δέσποιναι. Η Μεριμ-
βάλη μὲν ὑπεροπτικὸν μειδίασμα δείχνει, ὅτι εἶναι ἔχ-
θαμβος, διὰ τί η θυγάτηρ της νὰ μὴ συναριθμηθῇ μὲ αὐ-
τάς· ἀλλ' η Ἀγαθίνη παρευθὺς ἔχαλέσθη νὰ τὰς διαδε-
χθῇ. Ο εὐγενής καὶ λαμπρὸς χορός της παρατηρεῖται πά-
ρα πάντων τῶν χορευτῶν· τὸ δὲ εὐλικρινὲς καὶ σεμνὸν
κατ' ἐπιφάνειαγ ἥθος της αὐξάνει τὰς χάριτάς της. Όλοι
οἱ νεανίσκοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εύρεσκονται καὶ πολλοί

διαφόρων ὅπλων ἀξιωματικοὶ, ἐπιθυμοῦσι νὰ χορεύσωσι μὲ τὴν νεωσὶ ἐλθοῦσαν. Υπόσχεται αὐτὴ κατ' ἄρχας εἰς τοὺς χορευτὰς, τῶν ὁποίων ὁ τρόπος δεικνύει μεγάλην κατάστασιν καὶ ἔξαιρετον ἀνατροφήν· ἀποβάλλει δὲ πολλὰ ἐπιτηδείως ὅλους ἐκείνους, ὅσοι δὲν φαίνονται, ὅτι ἔχουσιν οὗτε τὸ ἐν, οὗτε τὸ ἄλλο προτέρημα. Μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων παρόησιάζεται νεανίσκως τις, τοῦ ὁποίου τὸ σεμνὸν ἦθος καὶ ὁ δειλὸς τόνος κρύπτουσιν ἀπὸ τῆς Ἀγαθίνης τοὺς ὄφθελμοὺς τὴν προσωπικὴν ἀξιότητα καὶ τὸν βαθμὸν, τὸν ὁποῖον εἰς τὴν πόλιν ἔχει. Ἀποβληθεὶς κατ' ἄρχας ἀπὸ τοῦ Μεριμβάλου τὴν θυγατέρα, ὅλην ἀπὸ ὑψηλοφροσύνην πληρωθεῖσαν διὰ τὰς πρὸς αὐτὴν προσφορὰς, καὶ περισσότερον ἡ πρότερον εἰς τὴν φυσικὴν της παραδοθεῖσαν ὑπερηφάνειαν, δὲν παραιτεῖται διόλου περιμένει τὴν εὐκαιρίαν, καὶ ἔργεται νὰ τὴν καλέσῃ καὶ τρίτον διὰ νὰ χορεύσωσι τὸν χορὸν, ὃς τις μετ' ὀλίγον μέλλει νὰ ἀρχίσῃ. Αρνεῖται πᾶλιν καὶ μάλιστα μὲ ὀλίγην ἀνησυχίαν. Οἱ ἀγνώριστοι τολμᾷ νὰ ἐπιμένῃ ἀκόμη..... “ Όχι, κύριε, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. -- Πρέπει, κυρία, νὰ συγχωρῇς τοις περισσότερον παρ' ἄλλην τινὰ τὴν προθυμίαν, τὴν οποίαν ἔκαστος ἔχει νὰ εἶναι συγχορευτής σου. -- Με ἔκαλεσαν τόσοι, ὡς δὲν ἡξεύρω πλέον ποῦ εἶμαι. -- Φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν ἔδωκες εἰς ἄλλον ὑπόσχεσιν διὰ τοῦτον τὸν χορὸν. -- Αληθεύει· ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ ἀναπαυθῶ. -- Δὲν δύναμαι νὰ εἰπῶ πλέον τίποτε. “ Εἰς αἵτοις τοὺς λόγους, ὁ χορευτὴς κάμνει μὲ σέβας πρὸς τὴν Ἀγαθίνην τὸν ἀποχαι-

ρετισμός, τὸν ὁποῖον αὐτὴ μόλις ἀντιστέφει, καὶ ἀπέρχεται ἔκθαμβος καὶ τεταραγμένος, διὰ τὸν βίᾳον τόνον καὶ τὸ ὑπεροπτικὸν βλέμμα ἔκείνης, τῆς ὁποίας τὸ ἐγκώμιον εἰς ὅλην ἀντίγει τὴν ὄμηγυριν.

Άργιζει τελευταῖον ὁ χορός· ὁ δὲ ἀγνώριστος εἰς ὅλους παραδοθεὶς τοὺς σογασμούς του, ἐλυπεῖτο ἀκόμη, ὅχι διὰ τὴν ἄρνησιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ διὰ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔγεινε, καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν προσκαλέσῃ ποτὲ, ὅσον θελκτικὴ καὶ ἄν ἦτον, τοῦ Μεριμβάλου τὴν θυγατέρα. Άλλὰ τὸ θάμβος του διπλασιάζει. ὅταν, μετ' ὄλιγας σιγμὰς, τὴν βλέπῃ ἀπὸ καραβίου ὑποκυθερνήτην ἀγομένην, καὶ ἐτοιμαζομένην νὰ χορεύσῃ μὲ αὐτόν. Ρίπτεται τότε εἰς τὸ μέσον, προσεγγίζει τὴν Αγαθίνην, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν μὲ φωνὴν ὅχι πλέον κολακευτικὴν καὶ δειλήν. « Δὲν δύνασαι, κυρία, νὰ χορεύσῃς. -- Τί λέγεις; ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ ἀξιωματικός. -- Πρέπει νὰ παρατηρήσῃ ἡ κυρία, ὅτι πρότερον μὲ εἶπεν, ὅτι δὲν ἔδωκε διόλου ὑπόσχεσιν δι' αὐτὸν τὸν χορὸν, καὶ τότε ἡ πρὸς ἐμὲ ἄρνησίς της εἶναι ὕβρις, καὶ δὲν θέλει ποτὲ χορεύσει. -- Άλλὰ, κύριε, λαμβάνεις τόνον..... -- Εἶναι τιμίου ἀνθρώπου, ὃς τις δὲν ὑποφέρει ποτὲ τὴν ἀτιμίαν. -- Λέγε ὅ, τι θέλεις· ἡ κυρία θέλει χορεύσει. -- Εἶναι εἰς τὴν ἔξουσίαν της νὰ κάμη ὅ, τι ἀγαπᾶ, ἀλλὰ μετ' ἐμοῦ ἵσως. -- Μετ' ἐμοῦ, σοῦ λέγω, ἡ κάμνω καὶ χορεύεις σὺ ἡ ἴδιος. -- Πιτὲ δὲν ἀπέρριψα τοιαύτας

προσκαλέσεις, καὶ μετὰ τὸν γόρὸν σὲ περιμένω -- Εἴ-
ναι οἰεστραμένος οὗτος ὁ νεανίσκος" εἶπε με χαμηλὴν
φωνὴν ὁ ἀξιωματικὸς, κάμνων νὰ περιστραφῇ μερικὰ βή-
ματα ἡ Αγαθίνη, ἥ τις τρέμουσα, καὶ αἰσθανομένη, ἀλ-
λὰ πολλὰ βραδέως, ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σφάλματός
της, ἵσχαται καὶ παρακαλεῖ τὸν ἀξιωματικὸν νὰ τὴν ὁ-
δηγήσῃ εἰς τὸν τόπον της. Ματαίως θίλει αὐτὸς νὰ γο-
ρεύσῃ διὰ νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίγηλόν του. Ωχρὰ, καὶ
περιπλανωμένη τὸν ἀρίνει παρευθὺς, καὶ ζητεῖ παντα-
χοῦ τὸν πατέρα της διὰ νὰ προλαβῇ τὸ κακὸν, τὸ ὄποιον
φοβεῖται. Μόλις ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν κυνέρνητην, καὶ
οὗτος ἐξελθὼν διὰ τὸ νεῦμα, τὸ ὄποιον πρὸς αὐτὸν κά-
μνει ὁ ἀγνώριστος νεανίσκος, γίνεται ἀμέσως ἀράνης.

Η δὲ Αγαθίνη, τῆς ὄποιας τὰ βήματα κλονοῦνται,
καὶ τῆς ὄποιας ἡ ψυχὴ εἶναι τεταρχημένη; ἀργοπορεῖ ὀ-
λίγον νὰ εὔρῃ τὸν Μερίμεναλον, ὃς τις ὡς ἐπισάτης τῆς
ἱερτῆς ἐντογούεται τότε νὰ δώσῃ προσαγγάς τινας. Δια-
περᾶ τὸ πλήρος διὰ νὰ φθασῃ εἰς αὐτὸν, τὸν λαμβάνει
ἀπὸ τὴν γεῖδα, καὶ τοῦ λέγει μὲ τὴν ἀπὸ λύπην καὶ ἀπὸ
ἔλεγχους τῆς ουνεδίσεως προξενούμενην ταραχήν. "Ἐλ-
θε, πάτερ μου, ἐλθε, νὰ ἐμποδίσῃς μεγάλην δυστυχίαν."
Τὸν φέρει παρευθὺς ἔξω ἀπὸ τὸν χορὸν, ὅθεν εἰδεν ἐξερ-
γαμένους τοὺς δύο ἀντίγηλους. καὶ τοῦ διηγεῖται ὅλα τὰ
συγδάντα. Ο Μερίμεναλος. ὃς τις μερίζει τὸν φίδον καὶ
τὴν Ολιψιν τῆς θυγατρύς του, ἐξέργεται μὲ αὐτὴν, ἐξε-

τάξει τοὺς περὶ τὸ παλάτινον φύλακας, ἐὰν εἴδον. νὰ περάσωσι δύο λογομαχοῦντας ὀνθρώπους· δὲν δύναται νὰ μάθῃ τίποτε· πλανᾶται ἐδῶ καὶ ἔκει εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ παλατίου. Άκούει παρευθὺνς μακρότεν τῶν διασαυρουμένων μαχητῶν τὸν πάταγον· φωνάζει· διάφοροι φύλακες προβάνουσι μὲ λαμπάδας εἰς τὰς χεῖρας, καὶ εὑρίσκουσιν ἐκτεταμένον εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς τὸ αἷμά του βεβυθειμένον τὸν ἄγνωριστον νεανίσκον, ὃς τις κατ' ἀρχὰς ἐπλήγωσε τὸν ἀντίηλόν του, ὅχι ὅμως καὶ τόσον βαρέως, ὥσε νὰ τὸν βιάσῃ νὰ παραιτήσῃ τὴν μάχην, καὶ ὃς τις ὑποπίπτει θῦμα τῆς ὑπερηφάνου Ἀγαθίνης, καὶ τῆς ὑβρισθείστης τιμῆς. Αὕτη δὲ εἰς τοῦ πατρός της τὰς ἀγκάλας οὔσα, παραδίδεται εἰς ὅλην τὴν θλίψιν της, καὶ προσπαθεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν θνήσκοντα νεανίσκον βοήθειαν, τὸν ὁποῖον οἱ φύλακες ἐσήκωσαν διὰ νὰ φέρωσιν εἰς τὴν πλησιερέστατην οἰκίαν. Ἀλλ' ὁ δίκαιος οὗτος τοῦ πατρός, καὶ τῆς θυγατρὸς πόνος διπλασιάζει ἀκόμη καὶ μεταβάλλεται εἰς τὴν πλέον σπαράσσουσαν ἀπελπισίαν, ὅταν ὁ Μεριμβαλός προσεγγίσας, γνωρίζῃ διὰ τοῦ φωτὸς τῶν λαμπάδων, τὸν πληγωθέντα, τὸν ὁποῖον μετακομίζουσιν ἐκπνέοντα. « Θεέ μου! φωνάζει μὲ πανταγόθεν ἀντηγοῦσαν φωνὴν, εἶναι ὁ νέος Διόνυσος, ὁ οἵος ἐνὸς τῶν πρώτων ἀρχόντων τῆς πόλεως, ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς σεβασμιωτέρας οἰκουγενείας! Ω. πόσον μέγα εἶναι τὸ σφάλμα σου, θυγάτηρ μου, καὶ πόσα κακὰ θέλει προξενήσει εἰς τὸν πατέρα σου τὸ πρῶτον εἰς τὸν κόσμον βῆμά σου! » Βεβαρυμένη τῆς πειράνης ἀπὸ τοὺς

δικαίους αὐτοὺς ἐλέγχους, καὶ ἀπὸ τὸ σπαράσσον αὐτὸ^ν θέαμα, τοῦ ὃποίου ὑπῆρξε μάρτυς, ἐκέκλει καὶ αὐτὴ τρομερὰς κραυγὰς, καὶ πίπτει ἀναισθητος εἰς τοῦ Μεριμ· βάλου τὸν κόλπον. Μεταχειρίζεται οὗτος τὰς ὄλιγας δυνάμεις του νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν πρώτην ἀμαξαν, τὴν ὃποίαν βλέπει, καὶ οὕτως ἔσυνηθη νὰ ἐπισρέψῃ μὲ αὐτὴν εἰς τὴν κατοικίαν του. Παρευθὺς διαδίδεται εἰς ὅλην τὴν ὁμήλυριν ὁ λόγος, ὅτι τοῦ Ὁδηκούρτου ὁ υἱὸς ἐπληγώθη θανατηφόρως εἰς μονομαχίαν, τὴν ὃποίαν διηγείρεταις θυγατρὸς τοῦ Μεριμβάλου ή ἀδιαχρισία. Διακόπτεται παρευθὺς ὁ χορός· ταράττονται θορυβοῦνται· ή ἐκπληξις, οἱ φιλομητοί, οἱ σεναγμοὶ διαδέχονται τὴν γραφὴν, καὶ τῆς εὐθυμίας τὰ ἄσματα· Ο σεβάσμιος Ὁδηκούρτος, καὶ ὅλοι οἱ τῆς οἰκίας του ἀπὸ τοὺς φίλους των ὑποδαπαζόμενοι, ζητοῦσιν, ἐπικαλοῦνται βούθειαν, ἐξέρχονται εἰς τὸν πόνον βεβυθισμένοι, καὶ μὲ δάκρυα βεβρεγμένοι, διὰ νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸν πληγωθέντα, τοῦ ὃποίου ὅλα μηνύουσιν, ὅτι ή ζωὴ εἶναι εἰς τὸν μεγαλήτερον κίνδυνον. Ή δὲ Μεριμβάλη εὑρίσκεται τότε περιτριγυρισμένη ἀπὸ ὅλους, ὅσοι τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐκεῖνον συμπληροῦσι σύλλογον· ματαίως θέλει νὰ ἀναγωρήσῃ, καὶ νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ὄνειδισμοὺς, μὲ τοὺς ὃποίους προσβάλλεται· η ἀνόητος ὑπερηφάνειά της λαμβάνει τελευταῖον τὴν δικαίαν καὶ ἀξίαν δι' αὐτὴν τιμωρίαν. Ἐκαστος τὴν δεικνύει ὡς πρώτην αἰτίαν τῆς συμβάσους δυσυχίας. « Αὐτὴ, λέγει εἰς, μὲ τὴν ἀξιογέλεσον ματαιοφροσύνην της διέφθειρε τὴν φυσικὴν τῆς θυγατρὸς της ἀγαθότητα. --

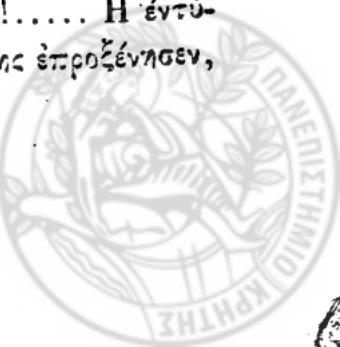
Αὐτὴν, ἐπρόσθεσεν ἄλλος, θέλουσα νὰ τὴν ὑπερυψώσῃ, διέφθειρε τὴν εὔτυχίαν της, καὶ τὴν ὑσέρισεν ἀπὸ τὴν ὑπόληψιν, τὴν ὅποιαν προσφέρομεν εἰς τὸν δυσυγῆ πατέρα της. -- Μὲ τὴν κεφαλήν της θέλει ἀποκριθῆ, φωνάζει τρίτος, διὰ τὴν ζωὴν τοῦ νέου Ωδηκούρτου· σὺνει εἰς αὐτὴν, ἐὰν γάσωμεν τὸν νεκνίοκον αὐτὸν, ὃς τις ἔμελλε νὰ ἦναι τῆς πατρίδος του ἢ τιμή. -- Άς ἔξελθῃ παρευθὺς, προφέρουσιν ἐνταυτῷ χιλιαὶ ὁμόφωνοι φωναὶ, καὶ ἂς παύσῃ προσθέτουσα μὲ τὴν παρουσίαν της βάρος εἰς τὴν θλίψιν, τὴν ὅποιαν ὥποφέρομεν!“

Η ὑψηλόφρων Μεριμβάλη μὴ δυναμένη νὰ ἀντιστῇ εἰς τόσον βιαίαν προσβολὴν, καὶ αἰσθανομένη πόσον εἶναι δίκαιοι οἱ σκληροὶ ὄνειδισμοὶ, μὲ τοὺς ὅποιους τὴν καταβαρύνουσιν, ἔξεργεται ἐκπεπληγμένη· ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐμπαιγμῶν καὶ τῶν κρυσταγῶν. Η νὺξ ἔχεινη ὑπῆρξε θυελλώδης διὰ τὸν πληγωθέντα· ἡ ἐπομένη ἡμέρα τὴν ἀκόμη περισσότερον· ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὰς τρεῖς συεδὸν ἡμέρας, ἔπνεε τὰ λοίσθια. Τῆς Νεμαχύσου δὲ ὁ λαὸς δὲν ἔπαινε περιτριγυρίζων τοῦ προέδρου Ωδηκούρτου τὸ παλάτιον· ἄνδρες· γυναικες· γέροντες, παιδία ἐπικαλοῦνται τὸν οὐραγὸν ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ μονογενοῦς ἔκεινου οἵου· ὅλοι ὀργύνουσι νὰ τὸν ἐκδικήσωσιν, ἐὰν ὑπέκυπτεν εἰς τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον.

Ο δὲ Μεριμβάλος δὲν εὐχαριστᾷ μόνον νὰ πέμπῃ πᾶ-

σαν σιγμὴν νὰ μανθάνῃ τοῦ πληγωθέντος τὴν κατάσα-
σιν· ἀλλ' ἔτόλμησε νὰ παρέψησιασθῇ ὁ ἕδιος εἰς τοῦ Ωδη-
κούρτου τὸ παλάτιον· κατευθυνόμενος δὲ πρὸς αὐτὸν μὲ
τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ θύρρος, τὰ ὄποια ἡ βαθεῖα ἐμ-
πνέει: Θλίψις, ἔζήτησεν ὅγι νὰ δικαιώσῃ τὴν Ἀγαθίνην,
ἀλλὰ νὰ βεβαιώσῃ τὸν σεβασμὸν αὐτὸν ἐξουσιασθῆν πε-
ρὶ τῆς μεγάλης ἀθυμίας. τὴν ὄποιαν ὑπέφερεν. « Εἶναι
εἰς τὸ πρόσωπόν σου ἔζωγγραφημένη, ἀπεκρίθη ὁ Ωδη-
κούρτος· σπουδασε ὅμως νὰ τὴν κρύπτῃς ἀπ' ἐμὲ· διύτι
αὐξάνει τὴν ἐδίκην μου· εἶναι ἵκανη αὐτη ὡς πρὸς δυσυ-
χῆ πατέρα. « Ο Μερίμβαλος κινηθεὶς εἰς δάκρυαδὶα τῆς
Θελκτικῆς ταύτης ἀποχρίσεως. ἔζήτησεν ὡς χάριν νὰ τὸν
φέρωσιν εἰς τοῦ ἀσθενοῦντος τὴν κλίνην, διὰ νὰ πλύνῃ. ἔ-
λεγε, μὲ τὰ δάκρυα τὸ αἷμα, τὸ ὄποιον ἡ θυγάτηρ του
ἔκαμε νὰ γυθῇ· ἐβεβαίνε δὲ, ὅτι δὲν θελει ἐπιζήσει, ἐὰν
τοῦ ἀρνηθῶσι τὴν τελευταῖαν ταύτην παρηγορίαν. Ενό-
μισαν λοιπὸν χρέος των νὰ ἐνδώσωσιν εἰς τὰς δεήσεις του·
καὶ ὁ ἕδιος Ωδηκούρτος τὸν ἔφερεν εἰς τοῦ θεραπείας την
κλίνην, ὃς τις τότε εἰς τὴν παραφροσύνην βιαίου βεβιθ-
σμένος πυρετοῦ, δὲν ἔπαιε λέγων, ἀλλοτε μὲ ἀδύνατον,
καὶ ἀλλοτε μὲ τραχεῖαν φωνήν. « Όλεθρία ώραιότης!..
ἀποθνήσκω λοιπὸν θῦμα σου!..... Ω πάτερ μου, Ω συγ-
γενεῖς μου!..... καὶ ὅλοι τῆς πατρίδος μου οἱ κάτοικοι,
τῶν ὄποιων ἡ ἀθυμία ἔσθασε καὶ εἰς ἐμὲ, θελήσατε νὰ-
τὴν συγχωρήσετε!..... ἔπειτα ἐπρόσθεσε μὲ τὸν πλέον
ἐκφραστικὸν τόνον. « Εἶναι τόσον ώραία!..... Ή ἐντύ-
πωσις, τὴν ὄποιαν εἰς ἐμὲ ἡ πρώτη θέα της ἐπροξένησεν,

ητον τόσον βαθεῖα! Ω, έὰν γέ ψυχή της ὠμοίαζε τὸ οὐράνιόν της πρόσωπον, ήθελον προσπαθήσει νὰ τὴν αρέσω, καὶ νὰ τὴν ὄνομάσω σύνηγόν μου· καὶ δι' αὐτὴν ἀποθηκώσκω εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας μου, τιμώμενος, ἀγαπώμενος, διωρισμένος νὰ διατρέξω τὰ εὔγενη τῶν περογόνων μου βῆματα..... Όλεθρία ὑπερηφάνεια, δι-
συχῆς Ἀγαθίνη..... Ω πάτερ μου, ὃ συγγενεῖς μου,
θελήσασε νὰ τὴν συγχωρήσετε! ”

Έκαστη λέξις ἀπὸ τὸ ἐκπνέον ἔκεινο σύμα ἔξεργομένη, ἔγραφετο εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ Μεριμβάλου, δις τις φιλῶν πολλάκις τὰς ψυχρὰς τοῦ θνήσκοντος χεῖρας, καὶ βρέχων αὐτὰς, μὲ τὰ δάκρυα του ἐπανελάμβανε θρη-
νῶν! “ Όλεθρία ὑπερηφάνεια, δυσυχῆς Ἀγαθίνη! ὃ πά-
τερ, καὶ συγγενεῖς του θελήσατε νὰ τὴν συγχωρήσετε!
Τεθλιψμένος διὰ τὴν σπαράσσουσαν αὐτὴν σκηνὴν ὁ Με-
ριμβάλος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν οἰκόν
του, ὠδηγήθη εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἄνθρωπον τοῦ παλατίου,
καὶ ἔσπευσε νὰ ἀναφέρῃ εἰς τὴν θυγατέρατου αὐτολεῖς
ὅσα εἶπεν ὁ νέος Ωδηκοῦρτος. Πῶς νὰ ζωγραφήσω τὴν
ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν εἰς αὐτὴν ἐπροξένησαν τὴν δυσυ-
χῆ; “ Πᾶς! ἐλεγεν αὐτὴ μὲ τόσην σγεδὸν δυνατὴν πα-
ραφροσύνην, μὲ ὅσην καὶ ὁ πληγωθεὶς, διεκρίθην ἐγὼ
ἀπὸ τὸν σεμνότερον, καὶ γενναιότερον τῶν ἀνθρώπων!.
.... ἥδυνήθην νὰ προσηλύσω τὴν ἐκλογήν του, νὰ γενῷ
σύνηγός του! δὲν ὑπάκουεν, ἐρχόμενος πρὸς ἐμὲ.

εἴμη εἰς τὸ εὐγενὲς αὐτὸ συναίσθημα, διὰ τὸ ὅποιον ἔμελλον νὰ καυγῶμαι! Α, ἐγὼ ἐπροξένησα τὴν δυσυχίαν τῆς ζωῆς μου. "

Η κατάστασις ὅμως τοῦ πληγώθεντος ἐγένετο καθ' ἑκάστην πλέον κινδυνώδης· καὶ μὲ δῆλην τῆς τέχνης τὴν βοηθείαν, μὲ δῆλας τὰς περὶ αὐτὸν περιποιήσεις, ὁ θανάτος τὸν ἥρπασεν, ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν, τῆς ὅποιας ἦτον ἡ μόνη ἐλπίς, ἀπὸ τοὺς πολυαριθμούς φίλους του, οἵ τινες τὸν ἐδείκνυον ὡς παράδειγμά των, καὶ ἀπὸ δύος τῆς Νεμαύσου τοὺς κατοίκους, οἵ τινες τὸν ὑπερεφίλουν, καὶ ἐσέβοντο εἰς τοὺς πατρός του τὰς ἀρετάς. Εἶναι ἀπέριγραπτος ὁ πόνος τοῦ τελευταίου τούτου· δῆλη ἡ πόλις εἰς τόσην εὔρισκετο λύπην, ὡςε ἥθελεν εἰπεῖ τις, ὅτι συνέδη κοινῇ τις εἰς αὐτὴν δυσυχία. Άλλὰ τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τῆς Αγαθίνης τὴν θλίψιν, ὅταν ἔμαθεν, ὅτι ὁ νέος Λιδηκοῦρτος ἀπέθανε; Ματαίως ἥθελησαν νὰ τὸ κρύψωσιν· οἱ ψιθυρισμοὶ, καὶ αἱ ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ Μεριμβάλου ἀκουόμεναι κατέρρει ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὴν τὸ φρικτὸν αὐτὸ συμβεβηκός· « Απέθανε λοιπόν! ἔλεγεν αὐτὴ εἰς τὴν παραφροσύνην, καὶ απελπισίαν της· καὶ εἴμαι ἐγὼ αἰτία τοῦ θανάτου του! Ω, ποίαν φρίκην πρέπει νὰ προξενῶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του, καὶ εἰς δύος τῆς Νεμαύσου τοὺς κατοίκους! Ακούω ἥδη τῆς ἐκδικήσεως αὐτῶν τὰς κραυγάς. Α! ὃς φύγωμεν, ἃς ἔξελθωμεν διὰ πάντα ἀπὸ ταύτην τὴν πόλιν,

εις τὴν ὄποιαν ἔλαθον τὸ ζῆν! Δὲν τὴν πορῷ νὰ κάμω ἐν μόνον βῆμα, χωρὶς νὰ κινδυνεύω: νὰ συναντήσω ἐν μόνον βλέμμα, γωρὶς νὰ φρίττω. “

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦ λαοῦ ὁ θόρυβος ηὔξανεν τόσον, ὥσε νὰ ἐπαπειλῇ τὸν ἴδιον Μεριμβάλον, ἐξῆλθεν οὗτος τὸ ἑσπέρας ἀπὸ ἔξοδον τοῦ οἴκου του εἰς τὰ τείχη τῆς Νεμαύσου ἄγουσαν, καὶ ἔφθασε τὴν ἄμαξαν, τὴν ὄποιαν εἶχε πέμψει ἐκεῖθεν τῶν συνόρων. Ή δὲ Ἀγαθίνη ὑπὸ τοῦ πατρός της βασαζούμενη ἐπροχώρει μὲ παραφερόμενον βῆμα ἀλλὰ μόλις ἦτον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καὶ οἱ νεκρόσιμοι κώδωνες ἀντίχυσαν εἰς ὅλην τὴν πόλιν διὰ νὰ κηρύξωσι τὴν ἀδιόρθωτην σέρπιν, τὴν ὄποιαν ἔπαθεν. Οἱ γοερὸις αὐτὸς καὶ σπαράσσων ἕχος ἔφερεν εἰς τῆς Ἀγαθίνης τὴν ψυγὴν τὴν τρομερωτέραν ἐντύπωσιν· ἔκαστος τόνος, ὃς τις ἔκκλητε τὸ οὖς της, ἦτον δι' αὐτὴν ὡς ἔιφους πληγὴ, καὶ μὲ ἀνήκουστον βίαν ηδυνήθη μὲ τοὺς γονεῖς της νὰ φθάσῃ τὴν περιμένουσαν ἄμαξαν, ἵτις τοὺς ἔφερεν εἰς κατοικίαν, τὴν ὄποιαν εἶχε μερικὰς λεύγας μακραν τῆς πόλεως.

Η δὲ Μεριμβάλη τῆς ὄποιας ὁ χαρακτὴρ ἦτον ἔως τότε ἀκαμπτος, ἐγνώρισεν, ἀλλὰ πολλὰ βραδέως, τὸν κρημνὸν, ὃπου κατεκρήμνισε τὴν δυσυγῆ θυγατέρα της· ἔπειτε νὰ ἀποβάλῃ τοὺς ὑψηλόφρονας σκοπούς της, καὶ

νὰ ταπεινώσῃ τὰς ὑψηλὰς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας εἴγε διὰ
τὴν σερέωσίν της. Καὶ ὁ Μερίμναλος, ὃς τις δὲν ἡδονά-
το πλέον νὰ παρρησιασθῇ ἔμπροσθεν τοῦ προέδρου εἰς
τῆς Νεμαύσου τὸ κριτήριον, τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε πολὺ^ν
καιρὸν ἡ δόξα καὶ ἡ τιμὴ, ἔχασεν ἐνταυτῷ τὴν κοινὴν
ὑπόληψιν, τὸ ἐπάγγελμά του, καὶ τὴν τύχην του. Ή Λ-
γαθίνη εἰς τὸ βάθος μεμονωμένη μένουσα ἔξοχῆς, δὲν
ἔδυνήθη ποτὲ νὰ δέση τοὺς δεσμοὺς ἀξέιδεν δι' αὐτὴν Υ-
μεναίου. Περιορίζουσα δὲ τὴν ἀπόλαυσιν, ἢ τις ἔμενε
πλέον δι' αὐτὴν εἰς τὴν γῆν, νὰ ἐπιμεληται τὸ γῆρας
τῶν γονέων της, δὲν ἔπαυε διηγουμένη τὸ ἀνέκδοτον
τοῦτο εἰς ὅσας κατὰ συμβεβηκός ἀπήντα νεάνιδας, διὰ
νὰ ἀποδεῖξῃ εἰς αὐτὰς, ὅτι εἰς τὴν εὐτυχίαν ἡ δυστυχία
τῆς ζωῆς συντείνει ὅχι ὄλιγον τὸ πρώτον τοῦ ἀνθρώπου
εἰς τὸν κόσμον βῆμα.

Τ Α ΤΡΙΑ ΓΕΝΗ.

Η σημερινή μανία, καὶ τῆς νῦν ἀνατροφῆς τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, νὰ ἐγίζωσι μόνον ὅλα τὰ πράγματα γωρίς νὰ φέρωσι τίποτε εἰς τὸν βαθμὸν τῆς τελειότητός του, ἢ εἰς τὸ παραχωρὸν ἐπωφελὲς τέλος του. Δὲν συναντῶνται εἰς τὸν κόσμον, εἴμην ἐπιπόλαιοι νόες, οἱ τινες ματαιολογοῦσιν εἰς ὅλα. γωρίς ποτὲ νὰ σκεφθῶσι, καθὼς πρέπει, περὶ τίνος· εἴμην ψιττακοί, οἱ τινες λέγουσιν εἰς ἐν μέρος ὅ, τι ἔκουσαν εἰς ἄλλο· νομίζουσιν, ὅτι ἔγουσι τὸ πνεῦμα, τὴν ἔκθεσιν, καὶ τὴν σοφίαν τῶν μεγαλητέρων μουσικῶν· διότι ἐσύνθεσαν ἐν μόνον ἄσμα φρυντάζονται, ὅτι εἶναι παράμιλλοι μὲ τοὺς πλέον ἐξαιρέτους ζωγράφους· διότι ἀντέγραψαν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου κάμμιαν εἰκόνα, ἢ διότι ἐσχεδίασαν κάμμιαν ἐξογήν, ἢ κάνεν τῶν πεδιάδων ἄνθος. Τελευταῖον σογαζοῦνται, ὅτι ὑπερέβησαν τὰς πλέον πεπαιδευμένας γυναικας· διότι ἥθελησαν νὰ γράψωσι διακοσίων φύλλων μυθιστορίαν. Αἱ περισσότεραι τῶν τοιούτων ὑπολήψεων ὁμοιάζουσι τὸν πλάτανον, ὃς τις μεταβάλλει κατ' ἔτος φλοιόν. Προσκολλῶνται μόνον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. θέλουσι νὰ παρατηρῶνται μόνον προσκαίρως, καὶ εἰς τὴν

ματαίαν ἐπιθυμίαν νὰ λάμψωσι μερικὰς ὥρας, θυσιάζου-
σι τὴν πολυχρόνιον τῶν ἀληθινῶν προτερημάτων από-
λαυσιν καὶ τὴν ἀληθεστέραν καὶ σαφερωτέραν εὐδαιμονίαν
τῆς ἑαυτῶν ζωῆς.

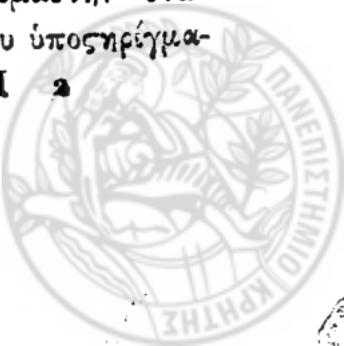
Τοῦ Ἀρκούρτου ὁ Κόμης εἶχε τρεῖς θυγατέρας, αἱ τι-
νες ἔξι αὐτῆς τῆς νηπιότητος ἐδείκνυν χαροκτῆρα δια-
φόρων κλίσεων. Ἡ πρωτότοκος, Ἀριάνδη ὄνομαζομένη,
ἐδόθη ὅλη εἰς τὴν ζωγραφίαν· ἡ δευτερότοκος, Ἐσέλλη
καλουμένη, ἐκαλλιέργει τὴν μουσικὴν, καὶ ἡ νεωτέρα
Ζελία, θέλουσα νὰ ἕξεύρῃ ὅλα, δὲν ἐτελειοποίει τίποτε.
“ Ποία ἀνυποτία, ἔλεγεν εἰς τὰς δύο ἀδελφάς της, ὅταν
ἔχῃ τις τὸ ὄνομα, καὶ τὸν πλοῦτόν μας νὰ μήν καλλι-
εργῇ ὅλας τὰς τέχνας! Ἡ Ἀριάνδη γνωρίζει μόνον τὰς γρα-
φίδας της. Ἡ Ἐσέλλη εἶναι εὐτυχὴς μόνον μὲ τὸ πολύ-
γορδόν της· ἔγω δὲ, θέλουσα νὰ ἔκτείνω τὴν σφαίραν τῶν
ἰδεῶν μου, καὶ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ ὅσας ἡ φύσις μοῦ ἔχάρε-
στεν εὐτυχεῖς διαθέσεις, καλλιεργῶ ἐνταῦθῃ τὸν χορὸν,
τὴν μουσικὴν, τὴν ζωγραφίαν, καὶ τὰς διαλέκτους. --
Ἐξαίρετα, ἀπεκρίθη ἡ Ἀριάνδη· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἔκαστη
τῶν καλλιτεχνῶν τούτων ἀπαιτεῖ ὅλας σου τὰς σιγμὰς.
ὅλας σου τὰς δυνάμεις, ἔπειται, ὅτι γνωρίζεις μόνον τὰ
προλεγόμενα· καὶ ἔκτος τοῦ χοροῦ, τὸν ὅποιον ἕξεύρεις
τῷόντι θαυμασίως, ὁμολόγησε, ἀγαθὴ Ζελία μου, ὅτι
δὲν ἔμαθες τίποτε. -- Ἡθελον ἀποθάνει παρευθὺς ἔγω, ὑ-
πέλαθε ζωηρῶς αὕτη, ἐὰν ἐπρεπεν, ως αἱ δύο σεῖς. νὰ
ζήῃ μαζὶ ὅλοκλήρους ἕμέρας εἰς τὴν καθέδραν, καὶ νὰ ἔχω

προσηλωμένον τὸ πνεῦματος εἰς τὸ αὐτὸ πρᾶγματί εἰς
ἔμει χρειάζεται κίνησις καὶ ποικιλία ὅθεν δισχυρίζομαι,
ὅτι τίποτε δὲν δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τὸν γαρόν.
Ποία εὐχαρίστησις νὰ ἐγιέτη τις μόνον εύρυγάρου θελά-
μου τὸ σανίδωμα, καθὼς ὁ ζέφυρος τῶν ὑδάτων τὴν ἐπι-
φάνειαν! Ποίαν τίδονὴν λαμβάνει τις, ὅταν ἀκούῃ τοὺς
θεατὰς λέγοντας. « Πόση χάρις! Πόσην τὰ κινήματά
της ἔγινοις σεμνότητα! Ποῖοι πόδες, πόσον ἡ κεφαλή
της εἶναι καλῶς τεθειμένη! Ἡθελε τὴν ὄνομάσει τις θεὸν
τῶν ἀνθέων διατρέχουσαν τὸν κόσμον, καὶ προμηνύου-
σαν τὸ ἔχο, ἡ Ἀταλάντην, ἢ τις τρέχει συλλέγουσα τὰ
χρυσᾶ μῆλα εἰς τὸν κῆπον τῶν Εσπερίδων. -- Τοιοῦ-
τος θρίαμβος εἶναι ἀναμφιβόλως πολλὰ γλυκὺς, ἀπεκρίθη
ἡ Ἐσέλλη, ἢ τις πρὸ ὀλίγου εἶχε μουσουργήσει μεγάλην
καὶ πολυσύνθετον ἀρμονίαν· ἀλλ' ἔκαστον γένος ἔχει τὴν
χάριν του. Εἶναι ἀλλο τίποτε τόσον θωπευτικὸν, τόσον
εὐφρόσυνον, ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἀκροκτῶν παρέπ-
σιάζεσαι εἰς τὸ πολύχορδόν σου, ὃσον νὰ ἀκούης μετα-
βαῖνον ἀπὸ σόματος εἰς σόμα: « Εἶναι ἡ Ἐσέλλη τοῦ
Ἀρκούρτου· πνεῦμα τῆς πρώτης τάξεως εἰς τὴν μουσικὴν
ἔκθεσιν..... Καθίζεις περιφέρουσα τὰ βλέμματά σου,
τὰ ὅποια δίδουσι νὰ καταλάβωσιν, ὅτι συζέλλεσαι καὶ
ὅτι ζητεῖς τὴν αὐτῶν συγκατάβασιν. Αρχίζεις, καὶ εὐθὺς
εἰς τὸ ἀκροατήριον βαθυτάτη βασιλεύεις ειωπή· ἔκαστος
μένει ἀκίνητος, καὶ κρατεῖ τρόπον τινὰ τὴν ἀνεπνοήν
του· μετὰ τὸ λαμπρότερον προοίμιον, τὸ ὅποιον φαίνε-
ται, ὅτι μουσουργεῖς ἐξ ἴδιων, ἀκόλουθες ἔξαιρετος τοῦ

Διασέκου ἀρμονία, τὴν τριχυμία, ἢ αἱ ψυχαὶ τοῦ Στελεχοῦς, καὶ οἱ διέφοροι τοῦ Ἰαδίνου τόνοι. Δὲν ἔχει προσθέσθαι τί νὰ προτιμήσωσι. « Ποία γάρις! ποῖον κάθισμα, ποία λαμπρὰ χεῖρ, φωνᾶς σου πανταχόθεν· οἱ ἄδιοι ποιηταὶ αὐτῶν τῶν ἔξαιρέτων περικοπῶν δὲν ἔθελον τὰς μουσουργήσεις καλύτερον. » Σηκύνεσαι, καὶ παρευθὺς χῆλια εὑγείαντας πανταχόθεν· συνεργόντας τίς πρῶτον νὰ παρήγονται διὰ νὰ σὲ φέρῃ εἰς τὸν τόπον σου· ὅλων οἱ ὄφθαλμοὶ προσηλόνονται ἐπάνω σου· σιγγαίρουν μὲ σὲ καὶ σὲ ὄνομαζουσι θαυματήν μουσουργόν. Πῶς, τοιοῦτον ὄνομα νὰ μὴν περιστρέψῃ τὴν κεφαλήν! -- Καταλαμβάνω, ὑπέλασθεν ἡ Ἀρμάνδη, πόσον πρέπει νὰ γάρετε καὶ αἱ δύο διὰ τοιαύτας εὐτυχίας· ἐγὼ ὅμως, ἢ τις προχρήνω ἀπὸ τὴν πρόσκαιρον χαρὰν, τὴν ἐπίμονον εὐτυχίαν, ἐπροτίμησα τὴν ζωγραφίαν· διότι αὐτὴ δίδει περισσοτέρας ἀληθεῖς καὶ ἐπωφελεῖς ἀπολαύσεις. Σεῖς διὰ νὰ λάμψετε, ἔχετε χρείαν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ μεγάλης ὁμηρύγρεως· ἐγὼ δὲν ἔχω χρείαν κάγενος. Ποτὲ δὲν εἶμαι τόσον εὐχάριτος, όσον ὅταν εύρισκωμαι μόνη. Ποία εὐτυχία νὰ σχεδιάζῃ τις εἰς λεπτὸν ὑφασμά θελητικήν σανα σκηνὴν, τῆς ὅποιας ὑπῆρξε θεατής. ἢ τοποθεσίαν χωρικὴν φέρουσαν εἰς τὸν νοῦν γλυκείας ἀναμνήσεις, ἢ τοὺς χρωστήρας φῦλος τινὸς, ἢ ἀγαπητὸν ἄνθρακα! Δέν με χρειάζονται, οὕτε ὑπερβολικοὶ τῶν χειρῶν χρότοι· οὔτε ἐγκώμια, τὰ ὅποια προφέρει τὸ σόμα καὶ ἀφυεῖται ἡ καρδία· εἶμαι ἀρχετὴ ἐγὼ εἰς ἐμαυτήν· ὅταν δὲ εὑρίσκωμαι ἐμπροσθεν τοῦ ταπεινοῦ μου ὑποσηρέγμα-

τος, λησμονῶ τὸν κύριον ὅλον, τοῦ ὁποίου παραμερόν
ἰγνογραφῶ μέρος. -- Ω, ἀπεκρίθη ἡ Ζελία, ποτὲ δὲν
θέλεις δυνηθῆ νὰ μοῦ ἀποδεῖξῃς, ὅτι αἱ ὄλοκληραι ἥμε-
ραι, τὰς ὁποίκις ζῆς μὲ τὴν ζωγραφίαν σου, ἀτόλιγος,
πάντοτε καθημένη, καὶ μὲ διάφορα χρώματα βαμμένη,
δύνανται νὰ παραθληθῶσι μὲ μίαν μόνην νύκτα γοροῦ.

-- Οὕτε μὲ τὴν ἀπλουσέραν συμφωνίαν, ὑπελαθεν ἡ Ἑ-
σπέλλη. -- Απατᾶσθε, ἀγαθαὶ μου φίλαι· ὅσον περισσό-
τερον παρατηρῶ τὰς ἐναγγυλήσεις μου, καὶ τὰς ἐδικάς
σας, τόσον περισσότερον χαίρω· διότι ἐδόθην διόλου εἰς
τέχνην, ἢ τις μὲ εὐχαριστεῖ τόσον, καὶ ἢ τις δύναται εἰς
ὅλας τὰς περισάσεις νὰ γενῇ ἐπωφελής πόρος ζωῆς.

-- Ω, ἀπεκρίθη ἡ Ζελία τραγῳδοῦσα· ἥμεῖς εἴμεθα τό-
σον πλούσιαι, καὶ τόσου μεγάλου ὀνόματος! Προωρίσθη-
μεν βέβαια νὰ δίδωμεν, καὶ ὅγι ποτὲ νὰ λαμβάνωμεν.
-- Αγαπητή μου Ζελία· ἔγειναν καὶ δυσυγεῖς, τῶν ὁ-
ποίων ὁ πλοῦτος ἦτον ὅμοιος μὲ τὸν ἐδικόν μας. -- Αἱ
καλὰ, ὑπελαθεν ἡ Ἑσπέλλη. εἰς αὐτὸν τὴν περίστασιν μὲ
φαίνεται, ὅτι ἡ μουσικὴ δίδει τόσου πόρου, ὅσον καὶ ἡ
ζωγραφία. -- Αναμφιβόλως, ἀγαπητή μου Ἑσπέλλη· ἔαν
προτιμᾶς εἰς τὴν τέχνην, τὴν ὁποίαν καλλιεργεῖς, τὴν
βαθεῖαν γνῶσιν ἀπὸ τὰς ἐπιπολαίους ἴδεας. Νὰ ὁμελή-
σω ἐλευθέρως; Τὸ προτέρημά σου, ἀν καὶ ἀξιοσημείω-
τον, εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα πολλῆς γυμνάσεως, περιορ-
ζεται μόνον εἰς τὸ νὰ δώσῃς τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκθε-
σιν εἰς τὰς διαφάρους περικοπὰς, τὰς ὁποῖς ἡξεύρεις ἀ-

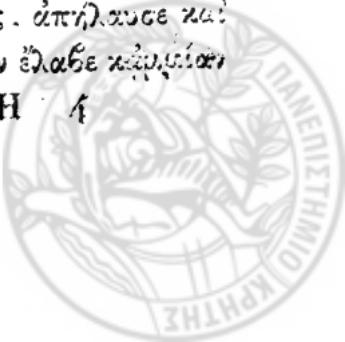
πὸ σκέους, καὶ τῶν ὄποιων μουσουργεῖς τόσον ἐξαέρεται τοὺς τόνους· ἀλλὰ δὲν ἡξεύρεις εἰς τί συνίσταται οὐτὶ ἡ μελιδία, τὴν ὄποιαν ἐκφράζεις μόνον γυμνής γὰρ ἡξεύρηται· ἀρχὴν της· ἐν συντόμῳ ἀγνοεῖς τὰς πρώτας τῆς μουσικῆς ἀρχαῖς. Φίλοι, ἔχεις τὸν τόπον σου, ἐξ μῆνας πρότερον ἡθελον μυηθῆ ὅλα τῆς μουσικῆς· τὰ μυστήρια, καὶ ἀναγνώσει τῶν μεγαλητέρον μουσικῶν τὰς μελωδίας, ὡς ἀναγνώσκωσι καὶ τῶν μεγελῶν ποιητῶν τὰ φέρεται· γῆματα. Όταν φθάσῃς εἰς αὐτὸν τὸν βαθμὸν, τότε βέβαια θέλεις σερεώσει τὴν εὐτυχίαν, τῆς ζωῆς σου· τότε θέλεις οἰκονομήσεις καὶ παραγοράν· εἰς τὰς δυσυχίας, καὶ πόρον· εἰς κακοὺς ἀνάγκης.

Δὲν ἔπειταν αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ οὕτω φιλονεικηῦσαι, ὁσάκις εὑρίσκοντο ὅμοι· Ή δὲ Ἑλληνη, ἡ τις δὲν ἡδύνατο νὰ ἀντισαθῇ εἰς τῆς Ἀρμάνδης τὰς λόγους, ἐδοκίμασε πολλάκις νὰ σπουδάσῃ τὴν ἀρμονίαν καὶ νὰ μὴν περιωρίζεται μόνον εἰς τὴν περᾶξιν· ἀλλὰ ἡ εὐκολία νὰ θυμάζεται τις μὲ τὴν ἔξιν, τὴν ὄποιαν ἔχει, κάμνει πολλὰ ὄχληρά τὴν μελέτην· ὅθεν ἡ ἱεᾶνις αὐτὴ συρομένη ἀπὸ τὴν ἐπιπόλαιον κλίσιν τῆς, εὐχαριστήθη μόνον νὰ φέρῃ εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν μουσουργίαν τῶν περισσότερων· αἱ τίνες ἐγράφαντα τρόπον τινὰ εἰς τὴν μηνή μην της· ἀλλὰ δέκα ἡδύνατο ποτὲ νὰ συγκινεῖται μόνη τὴν παραμικρὰν συμφωνίαν, μῆτε νὰ ἀναγνῶσῃ ἐκ πρώτης ὅψεως τὴν εὔκολωτέραν ἀρμονίαν.

Όσον δεὶς τὴν Ζελίζν, οὐ τις δὲν ἐκαταλάμβανε πῶς ἀφίνοντο νὰ αἰχμαλωτίζωνται ἀπὸ τὴν σπουδὴν, καὶ τῆς ὁποίας τὸ σύμβολον ἦτον, ὅλα νὰ τὰ δοκιμάζῃ, δὲν ἔπαινεν ἀξεῖδιμόν μὲ τὴν Ἀρμάνδην διὰ τὴν εἰς τὴν ζωγραφίαν ἐνεγγύλησόν της, καὶ ἔγέτει πάντα τρόπον νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ ἔργον της, ἀπὸ τὸ ὄποιον δυσκόλως ἀπεσπάτο. Πολλάκις ή Ἀρμάνδη ἐπροτίμα καὶ ἀπὸ τὰς εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν γινομένας πολυαρίθμους συνέλευσεις, καὶ ἀπὸ τὰ θέατρα, καὶ ἀπὸ τὸν ᾗδιον περιπάτον, τὴν εὐγαρίστειν νὰ ἀρχίσῃ δεκάκις τὴν σκιαγραφίαν κεφαλῆς κατὰ τὰ ἀρχαῖα πρωτότυπα, η ἔξογῆς τινὸς κατὰ τὸ σχέδιον τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων. Καὶ τελευταῖον, ὑπογρέωσεν ἔχυτὴν νὰ δοθῇ διόλου εἰς τὴν τέχνην, τὴν ἀποίσιν ἐπροτίμησ, καὶ νὰ φθάσῃ τὸν εἰς αὐτὴν δυνατὸν τῆς τελειότητος βαθμόν. Δὲν ἔβραδυνεν ὅμως νὰ λάβῃ τὸν δίκαιον καὶ τῆς φιλοπονίας καὶ τοῦ ζῆλου της μισθόν. Πολλαὶ θυμάσιαι είκόνες, τὰς ὑποίας ἀγωνύμως ἔκαμε νὰ ἐκθέσωσιν εἰς τὴν δημόσιον τῆς ζωγραφίας σοὰν, προσῆλθσαν ὅλων τὰ δύματα, ἔλαθον τῶν περιφημοτέρων ζωγράφων τὰ ἐγκάμια· καὶ αὐτὴ η ἀδιάφορος καὶ ἀπόκρυφος ἀνταμοιβή ὑπῆρξεν εἰς τὴν Ἀρμάνδην γιλιάκις πρωτιμωτέρα, ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους γειροκροτήσεις, ὅτας αἱ ἀδελφαὶ της διηγείραν εἰς τὰς λαμπροτέρας τῶν Παρισίων ὁμηρύρεις.

Ηγήθη η Γαλλία εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐποχὴν, η τις μεταβολῆςα τὴν τάξιν τῆς ἴδιας Ειμαρμένης, η-

φάνισε τόσων τὴν κατάσασιν, ἔθερισε τόσους ἀθώους, καὶ ἔκλεξε διὰ θύματά της ὅσους ἔκαμεν ἐπισήμους ή ἀ-
ξία, καὶ η εὐγένεια. Ο Κόμης τοῦ Αρχούρτου ώς καὶ ὁ-
λη του ή οἰκογένεια δὲν ἔδυνηθη νὰ ἀποφύγῃ τὴν γενι-
κὴν αὐτὴν καταδίκην. Εφέρθη λοιπὸν κατ' ἄρχας μὲ τὰς
τρεῖς θυγατέρας του εἰς τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ τὸ φρού-
ριον, πλησίον τοῦ ὄποιου εἶχε μέγαν ἀγρόν· ἐκεῖθεν δὲ
πάλιν ἐφέρθη μόνος εἰς τὰ Παρίσια καὶ ἐβλήθη εἰς φυλα-
κὴν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν ἔξηρχετό τις, εἰ μὴ διὰ νὰ ὑ-
πάρχῃ εἰς θάνατον. Φυγὼν δὲ ὡς διὰ θαύματος ἀπὸ τοὺς
καταδιώκοντας αὐτὸν ἀπανθρώπους, ἐσώθη εἰς τὸν οἴκον
παλαιοῦ τινος τῶν γονέων του ὑπηρέτου Αντωνίου τὸ ὄ-
νομα, ὃς τις ἦν εἰς ταπεινὴν περιοχὴν ἐπάνω εἰς τὰς
ῆγθας τοῦ Μάρνα ποταμοῦ. Αὐτοῦ ο Κόμης ἀπῆλαυσε
ἕνο σχεδὸν ἔτη δλας τῆς φιλοξενίας τὰς γλυκύτητας καὶ
παρηγορίας. Ο γηραιὸς αὐτὸς ὑπηρέτης, ἀφ' οὗ ἔχασε
τὴν μικρὰν του περιουσίαν, τὴν ὅποιαν εἶχε πισευθῆ, χω-
ρὶ νὰ τὸ ηξεύρη, εἰς δόλιον ἀνθρώπων, ἔγεινεν ἄλιεν
εἰς τὸν Σαιντμᾶρον εἰς τὸ πέρκες τοῦ δάσους τῶν Βιγ-
κέων. Άφ' οὗ ἐδοκίνησεν ὁ ἴδιος τὸν Κόμητα νὰ φύγῃ
ἀπὶ τὴν φυλακὴν, τὸν ὠδηγήσεν εἰς τὴν καλύθην του με-
γαρκὰ ἐνδύματα, καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα συγγενοῦς του, τοῦ
ὑπάρχου ἡδυνηθη νὰ λάβῃ τὸ βατήριον ὁ δὲ Κόμης. ὃς
τις μὲ τὰς ἀπλουσέρας ὄρεζεις καὶ μὲ τὰς γεωργικὰς ἔ-
ξεις ήνονε τὴν πλέον φιλάνθρωπον ψυχὴν. καὶ ὃς τις.
ἀφ' οὗ ἄλλοτε διέσπειρε τύσας εὔεργεσίας. ἀπῆλαυσε καὶ
αὐτὸς τῆς εὐγνωμοσύνης τὴν ἡδονὴν, δὲν ἔλαβε κάρυεισι

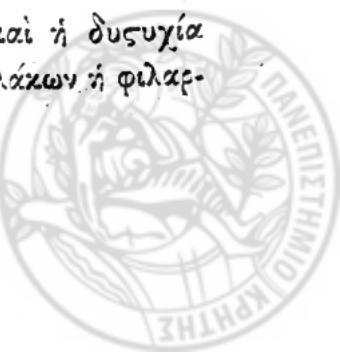
δυσκολίαν εἰς τὴν νέαν αὐτὴν ζωήν. Γνωσθεὶς δὲ εἰς τὸν Σαιντμᾶρον ὡς ἀνεψιὸς τοῦ Ἀντωνίου, τὸν ὅποῖον ὅλος ἐτίμων, ἔβοήθει αὐτὸν εἰς τὰ ἀλιευτικά του. ἔργα, καὶ ἐπέρχα μὲ αὐτὸν ὄλοντίρους τίμερας ἄλλοτε μὲν κωπηλατῶν εἰς τὸν Μάργαν, ἄλλοτε πρετοιμᾶς· ἡ ἐπισκευάζων τὰ δίκτυα. Ἐλαβε μᾶλιστα μεγάλην εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ὑπόληψιν, καὶ ἐνομίζετο ὁ καλήτερος ὅλων τῶν πέριξ ἀλιεύς. Ἡγάπησε τελευταῖον τὴν εύτυχῆ ταύτην ἀ, φάνειαν, ἡ τις αὐτὸν περικαλύπτουσα καὶ διατηροῦσατὸν ἔκαμε νὰ λαμβάνῃ τὴν πρώτην εὐχαρίστησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὃς τις εύρισκει εἰς τὴν φιλοπονίαν του καὶ δύναμιν τὴν ὑπαρξίαν καὶ ἐλευθερίαν του. Ο Κόμης ἦθελεν ἀρνηθῆ εὐχαρίστως τὴν δόξαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἀπὸ τὸ ὅποια ἥτον ἄλλοτε πλήρης, διὰ νὰ ζήσῃ τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς του ἀγνώριστος ὑπὸ τὰ ἀπλὰ ἔκεινα ἐνδύματα, καὶ εἰς τὴν καλύβην τοῦ Ἀντωνίου, ἐὰν εἶγε μεθ' ἔσυτον καὶ τὰ περιπόθητα τέκνα του.

Η Άρμένδη, ἡ Ἐσέλλη, ἡ Ζελίχ μείνασαι καὶ αἱ τρεῖς εἰς τὸ φρούριον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ, ὅπου τὰ εἰχον κλείσει κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν ἄξιον πατέρα των, σύρισκοντο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν δι' αὐτὸν, καὶ τὸν ἐόμιζον ὡς θῦμον τῶν ἀπανθρώπων καταδιωκτῶν τει, ὅταν μίαν ἡμέραν ἐδέγκησαν γραμμάτιον ἐκ τῶν χειρῶν του, διαλαμβάνον, ὅτι ζῆ ἀκόμη καὶ ὅτι εἶναι εἰς ἀσφαλειαί. Ἡτον ὁ γενναῖος Ἀντώνιος, ὃς τις προφασιζόμενος οἰκειει καὶ ὑποθέσεις, καὶ λαβὼν βατήριον διὰ τὸν ἀγίον Γερ-

μανὸν, ἡδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δεσμωτήριον τῶν τριῶν ἀδελφῶν, εἰς τὰς ὑποίας ἡ μεγάλη του ἥλικία, ἡ ἀφάνης του κατάστασις, καὶ μαλισταὶ τὸ τόλμητον τὸν ἔκαμον νὰ λάβῃ εἰσόδον. Τὰς εὗρεν ἡνωμένας καὶ τὰς τρεῖς εἰς παλαιὸν πύργον, τοῦ ὅποιου τὰ σιδηρᾶ παράθυρα ἐ-
βλεπον εἰς τὴν πεδιάδα. Εἶχον φροντίσει ἔως τότε διὰ τὰς ἀνάγκας των· ἡ δὲ νεότης των κατεπράγνε τὴν λύσ-
σαν τῶν τυράννων, οἵ τινες ἡ εὐσπλαγχνισθέντες, ἡ λυ-
σμονήσαντες, τὰς ἀφῆκαν νὰ ζῶσι.

Ποία ὑπῆρξεν ἡ χαρά των, ἀφ' οὗ ἔμαθον ὅσα ὁ Ἀν-
τώνιος εἶπεν εἰς αὐτάς. Δὲν ἡδύνατο νὰ ἔξαρχεσθῇ εἰς ὅ-
σα τοῦ ἔκαμον ζητήματα· ἐκινεῖτο εἰς δάκρυα διὰ τὴν
εὔγνωμοσύνην των, καὶ δὲν ἤζευρε τί νὰ εἰπῇ, δι' ὅσας
εἰς αὐτὸν ἐδείκνυν περιποιήσεις. Τελευταῖον ἀφ' οὗ τὰς
ἔκαμε νὰ ἐλπίσωσιν, ὅτι θέλουσιν ίδει πάλιν τὸν ἄξιον
αὐτῶν πατέρα, τὰς ἀφῆκε καὶ ἦλθε νὰ παρηγορήσῃ καὶ
τοῦτον, ἀναφέρων εἰς αὐτὸν ὅ, τι ἔκει εἶπον, καὶ κάμνων
νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θέλει ποτὲ ἀπολύσει τὴν εὐδαιμονίαν
νὰ ιδῇ καὶ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ περιπόθητα τέκνα του.

Όλα ὅμως τοῦ Ἀρκούρτου τὰ ὑπάρχοντα ἐπωλήθη-
σαν· ἐνῷ δὲ ἐζῆν εἰς τοῦ Ἀντωνίου τὸν οἶκον τόσον εύτυ-
χης, ὃσον ἡδύνατο νὰ ἴναι μακρὰν ἀπὸ τὰς θυγατέρας
του, αὐταὶ πάντοτε κεκλεισμέναι, ἐζῶν μόνον ἀπὸ τὴν
βοσκείαν ἐκείνην, τὴν ὅποιαν ἡ νεύτης καὶ ἡ δυσυχία
ἐμπνέουσιν· ἀλλὰ τῶν βαρβάρων δεσμοφυλάκων ἡ φιλαρ-

τοῦ

γυρία τὰς ἔφερε παρευθὺς εἰς τὴν πλέον σκληρὰν Ἑλλείψιν·
καὶ ἔκτὸς τῆς εἰς τοὺς φυλακωμένους διδομένης ὀλίγης
τροφῆς, ὑπέροῦντο καὶ ἀπὸ τὰ πλέον ἀναγκαῖα εἰς τὴν
Ζωὴν. Τότε ἐμφανίσθη, ὅτι τὸ ὄνομα καὶ ὁ πλοῦτος δὲν ἐ-
λευθερόνουσι πάντοτε τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὴν ἀνάργητην,
καὶ ὅτι τῆς τύχης ὁ τροχὸς ὑψόνων τοὺς πλέον ἀγνωρί-
ζους ἀνθρώπους, ταπεινόνει πολλάκις ἐκείνους, τοὺς ὁ-
τοίους ἄλλοτε νὰ ὑπερλάμψωσιν ἔχαμε.

Ματαίως ή Ἐσέλλη, ἐδίδετο εἰς τὸ ἔξαιρετον τῆς μου-
σουργίας προτέρημά της. Οἱ τόνοι τοῦ πολυυχόρδου τῆς
ἀντίγουν μόνον εἰς τὸν ἀδιάβατον θόλον, ὑπὸ τὸν ὅποι-
ον τὴν εἶχον κεκλεισμένην, καὶ ἔκτὸς τῆς Ἀρμάνδης, ἡ
τις πάντοτε εὐχαριστεῖτο νὰ τὴν ᾁκούῃ, κάνεις δὲν ἦτον
ἔκει μήτε νὰ συμφωνήσῃ μὲν αὐτὴν, μήτε νὰ τὴν ἐπαινέ-
σῃ. Η δὲ Ζελία, ἡ τις δὲν ἦδυνατο ποτὲ νὰ προσηλωθῇ
εἰς κάγινην πρᾶγμα, ἐκάθητο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὴ γινέ-
σκουσα τί νὰ κάμη, καὶ εἰς μεγάλην εὐρισκομένη ἀηδίαν.
Ἀπεκοιμάτο ἀφίνουσα νὰ πίπτῃ εἰς τοὺς πύδας τῆς τὸ
βιβλίον, τοῦ ὅποιου μόλις εἶχεν ἀνογύνωσει μερικὰ φύλ-
λα· η δὲ Ἀρμάνδη εὐτυγής, προσεκτική, ἐγγεδίαζεν εἰς
τὸ παράθυρον καθημένη, τὴν ώραιωτέραν τῶν πέριξ τοῦ
ἄγιου Γερμανοῦ τοποθεσίαν. Καὶ οὕτως αἱ τρεῖς ἀδελ-
φαὶ ἐσχημάτιζον συγγάνις τῶν τριῶν γενῶν τὴν ἔνθεσιν.

Ἐπεισ λόγος εἰς τὸ φρούριον νὰ ὑπερήσωσε τὴν Ἐσέλ-
λην ἀπὸ τὸ σῆργανον, τὸ ὅποιον ἐκάψινε τὴν μάνην παρτί-

γορίσαν της· ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν οἱ δεσμοφύλακες, πάντοτε νὰ κερδίσωσιν ἔτοιμοι, ἐλαχῖν ἀπὸ τὴν Ἀρμάνδην μερικὰ χρυσά· νομίσματα καὶ οὕτω δὲν ἔσθασαν εἰς αὐτὴν τῆς σκληρότητος τὴν ὑπερβολήν. Ἡ πρωτότοκος αὗτη ἐφαντάσθη νὰ καταγῆσῃ ἐπωφελὲς τῆς ζωγραφίας τὸ πρότερημα, τὸ ὅποιον ἔφερεν εἰς τῆς τελειότητος τὸν βαθμὸν, καὶ διὰ νὰ καταπράσῃ μὲ τὸ δόλωμα τοῦ κέρδους τὴν σκληρότητα τῶν δεσμοφυλάκων· καὶ διὰ νὰ προμηθεύῃ καὶ εἰς ἑαυτὴν καὶ εἰς τὰς ἀδελφάς της ὅ, τι ἦτον εἰς αὐτὰς ἀναγκαῖον. Ἡργισε λοιπὸν νὰ συνθέτῃ διαφόρους εἰκόνας, νὰ ζωγραφῇ διαφόρους τοποθεσίας, τὰς ὅποις ἔκαμνε νὰ πωλῇ εἰς τὰ Παρίσια ὁ φύλαξ τοῦ δεσμωτηρίου της, μὲ τὸν ὅποιον ἐσυμφώνησε νὰ μερίζῃ τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος· οὗτος δὲ κερδίζων ὅγι οὐλίγα δὲ αὐτῶν, ἐπιμελεῖται πάντοτε νὰ προμηθεύῃ εἰς τὴν ἀγγίνουν Ἀρμάνδην, δ, τι ἦτον ἀναγκαῖον· καὶ ἀν δὲν εἶχε κατημίαν διόσκολίαν, ἡ ἐλεγγόν τῆς συνειδήσεως νὰ τὴν ἀπατᾷ εἰς τὴν ἀληθῆ τιμὴν, τὴν ὅποιαν ἐλάχισταν αἴτιον εἶναι τὰς εἰκόνας της· ἔδιδε πάλιν εἰς αὐτὴν ἴχανὰ ἀργύρια διὰ νὰ καταπράσῃ τὴν σκληρὰν τύγην της, καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς τὰς ἀδελφάς της ὅ, τι ἥδινατο νὰ τὰς θέλῃ καὶ νὰ τὰς ἀποσπᾶ ἀπὸ τὴν ἴδεαν τῆς ὄδυνηρᾶς αἰγμαλωσίας των. Ἡγόρασε λοιπὸν διὰ τὴν Ἐσέλλην ὅλην τὴν νεωσὶ ἐκδοθεῖσαν μουσικὴν. διὰ τὴν Ζελίκην βιβλία καὶ διάφορα ἐκδοθέντα χρῶν εἶδη. καὶ δι' ἑαυτὴν διάφορα κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρωτότυπα, καὶ διάφορα τῶν περιφημιστέρων ζωγράφων τχέδια, καὶ ἐν συντόμῳ ὅ, τι ἥδινατο νὰ τὴν διευθύνῃ

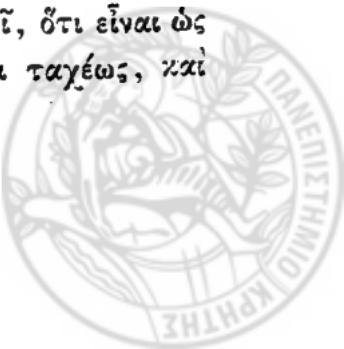

εἰς τὰ ἔργα της. Όλύγον κατ’ ὄλιγον τὸ ὑψηλὸν τοῦ πύργου μέρος εἰς τὸ ὅποίον ἐκάθηντο, ἐξολίσθη μὲ τῶν διαφόρων τεχνῶν τὰ σύμβολα, καὶ ἔγεινεν ὡς ἐργαστήριον, τοῦ ὅποίου ὁ συλισμὸς τὰς ἔκαμεν νὰ λησμονήσωσιν, ὅπερι τῶν τωρύντι δεσμωτήριον.

Η Ἑσέλλη καὶ ἡ Ζελία δὲν ἔπαινον φανερώνουσαι εἰς τὴν πρωτότοκον ἀδελφήν των, ὅλην αὐτῶν τὴν εὐγνωμοσύνην. καὶ ἐγνώρισαν πόσον ὥφελεῖ τὴν τέχνην, ὅταν τὴν μάθη τις ἐντελῶς. «Ω! ἐὰν ποτὲ ἐξέλθωμεν ἀπὸ τὴν δεσμωτήριον, ἐλεγεν τὴν πρώτη, μὲ ποίαν ἐπιμονὴν, μὲ ποῖον ζῆλον θέλω δοθῆ εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς συνθέσεως! -- Ἐπειδὴ καὶ δὲν δυνάμεθα τὴν, ἐπρόσθεσεν τὴν δευτέρα, μὲ τὰς τέχνας μας, νὰ συνεισφέρωμεν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τύχης μας, πρέπει, ἀγαλλίμου. Ἑσέλλη, νὰ φάπτωμεν ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ βοηθῶμεν τὴν Ἀρμάνδην νὰ οἰκονομῇ τὰς χρείας τῆς κοινῆς τημῶν ὑπάρξεως. -- Ω, ἀφετέ με, ἀπεκρίθη αὐτὴ σφίγγουσα αὐτὰς εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἀφετέ με, ἀδελφάς μου, νὰ ἀπολαύσω καὶ εἰς αὐτὴν τὴν αἰγμαλωσίαν, τὴν γλυκυτέραν τῆς ζωῆς μου εὐδαιμονίαν· ἀντὶ νὰ δοθῆτε εἰς τὸ ἐπίπονόν ἔργον, τὸ ὅποιον πρέπει ἐξ ἀρχῆς νὰ μάθετε, ὑπομείνατε νὰ σᾶς προμηθεύω ἐγὼ, διὰ τὸ δύναται νὰ σᾶς φυλαξῃ καὶ ἀπὸ τὴν δυσυγίαν καὶ ἀπὸ τὴν πτωχίαν. Συγχωρίσατέ μοι. ἐχν τῆμαι κακατὰ τὸ παρόν εὐτυχεσέρα· ἄλλοτε ἴσως καὶ σεῖς γενῆτε εὐτυχεσέρα.»

Ἐπεφόρτισε λοιπὸν τὸν δεσμοφύλακα, εἰς τὸν ὄπιον
ἔδωκεν ἐξαιρέτον ὡραίας τοποθεσίας ζωγραφίαν νὰ πω-
λήσῃ, νὰ ἀγοράσῃ διὰ μὲν τὴν Ἑιδέλλην τὴν μουσικὴν .
τοῦ Φοδέλφου καὶ τὴν μέθοδον τῆς ἀρμονίας τοῦ Κα-
τελου, διὰ δὲ τὴν Ζελίαν τὴν Ἰταλικὴν γραμματικὴν,
καὶ τὸ λεξικὸν τοῦ Βενερόνου· δίδουσα ἐπειτα τὰ διάφο-
ρα ταῦτα πράγματα εἰς τὰς ἀδελφάς της, καὶ διεγείρου-
σα αὐτὰς μὲ τὸ παράδειγμά :· εἰς νὰ τελειοποιηθῶσιν εἰς
τὰς τέχνας, τὰς ὅποιας ἔκλεξαν, ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν
νὰ εὐχολύνῃ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ταχείας προόδους, καὶ
νὰ κάμη ἐπωφελῆ τὴν δυσυχίαν καὶ αἰγματωσίαν των.

Ἡ θεία πρόνοια, ἥ τις πάντοτε ἐπαγρυπνεῖ διὰ τοὺς
δυσυχεῖς, καὶ ἐκτείνει τελευταῖον εἰς αὐτοὺς χεῖρα βοη-
θείας, ἐσυγγχώρησεν, ὡςε ἥ ἀγαθὴ καὶ γενναία Ἀρμάνδη,
νὰ εὔρῃ εἰς τὴν τέχνην, τὴν ὄποιαν τόσον ἐντελῶς ἐγί-
νωσκε, τὴν πλέον ἀξίαν ἀνταμοιβήν τῆς ἀνδρίας της
καὶ τῆς εἰς τὸν Θεὸν πεποιθήσεως. Ο δεσμοφύλαξ, ὃς τις
εἶχε συνήθειαν νὰ προμηθεύῃ ὅ, τι αὐτὴ ἐπεθύμει, ἐφε-
ρε μίαν τήμεραν, γραφίδας, διάφορα ὑφάσματα, τὰ ὅποια
τίγρασεν εἰς τὰ Παρίσια ἀπὸ εἰκόνων καὶ χρωμάτων ἐμ-
πορον. Ἄφ' οὐ δὲ ὁ δεσμοφύλαξ ἐξῆλθεν, ἐνῷ ἐξήπλονεν
ἥ Ἀρμάνδη ἐν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑφάσματα, βλέπει εἰς τὸ ἄ-
κρον αὐτὴν τὴν ἐπιγραφήν. « Πρόσεξε εἰς τὴν λαβὴν τῆς
μεγαλῆς γραφίδος. » Ἐκθαμβώσ καὶ τρέμουσα. θεωρεῖ
μετὰ προσοχῆς τὴν λαβὴν, καὶ παρατηρεῖ, ὅτι εἶναι ὡς
μικρὰ θήκη κατεσκευασμένη· τὴν ἀνοίγει ταχέως, καὶ

εύρισκει τοῦ πατρός της ἐπιζολήν· μὲ αὐτὴν δὲ ἡ-
τὸν καὶ μικρὸν γραμμάτιον περιέχον τὰ ἔξις. «Βάλε τὴν
ἀπόκρισίν σου εἰς τὴν αὐτὴν τῆς γραφίδος λαβήν· εἰπὲ,
ὅτι δὲν σοῦ γρησιμεύει, καὶ δός την εἰς τὸν αὐτὸν δε-
σμοφύλακα.»

Η Αρμάνδη καὶ αἱ δύο της ἀδελφαὶ ἀσπάζονται μὲ
τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀμοιβαίως ἔκεινην τὴν
ἀπὸ τὸν πλέον φιλόξοργον πατέρα ἐπιζολὴν, ὃς τις τὰς
βεβαιόνει πάλιν διὰ τὴν τύχην του, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ
περὶ τῆς σκληρᾶς αὐτῶν κατασάσεως. Σπεύδουσι λοιπὸν
νὰ τοῦ ἀποκριθῶσι, καὶ νὰ ἐγχαρισήσωσιν ὅλας αὐτοῦ τὰς
ἐρωτήσεις· χλείουσι πάλιν τὴν κοινὴν αὐτῶν ἐπιζολὴν εἰς
τὴν ἐπιτήδειον θήκην. ἐνόνουσι δὲ καὶ τὴν ἔξις εἰς τὸ
ἀνώνυμον γραμμάτιον ἀπόκρισιν. «Σοῦ πισευόμεθα τὸ
μυστικόν μας καὶ τὴν ζωὴν μας· ἀγνοοῦμεν. τίς εἶσαι·
ἄλλ' ὁ Θεὸς, ὃς τις δέχεται τὰς εὐγάστρας μας, θέλει μᾶς ἀ-
ξιώσει ποτὲ νὰ σὲ γνωρίσωμεν.» Εἶδωκεν εὐθὺς ἡ Αρ-
μάνδη εἰς τὸν δεσμοφύλακα τὴν ῥηθεῖσαν γραφίδα, ὃς
τις τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὑπῆγεν εἰς τὰ Παρίσια νὰ τὴν
φέρῃ εἰς τὸν αὐτὸν ἔμπορον· οὗτος δὲ ὑποκρινόμενος, ὅτι
δυσκολεύεται νὰ τὴν λάβῃ ὡπίσω, ἔδωκεν ἀντ' αὐτῆς ἄλ-
λην, τὴν ὅποιαν ὁ τρομερὸς ἔκεινος Ἀργος ἔφερεν εἰς τὴν
ἀγαπητὴν του φυλακωμένην· οὕτως ὠνόμαζεν αὐτὸς τὴν
Ἀρμάνδην· ἐπειδὴ δὲ αὕτη ἡρώτησε τὸ ὄνομα τοῦ ἔμ-
πόρου τῶν γρωμάτων. «Εἶναι ὁ Βεργάρδος, ἀπεκρί-
θη αὐτὸς παρευθὺς, ὁ ἔμπορος τῶν εἰκόνων, ὃς τις κατο-

καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Λούθρου· εἰς αὐτὸν πωλῶ ὅ, τι
μὲ δίδεις· ὃ! εἶναι φιλότεγγος, καὶ τὸν ὑπεσχέθην νὰ
τοῦ φέρω ὅλας σου τὰς ζωγραφίας· ἀγοράζει πολλά· πλη-
ρόνει καὶ καλά. “Οἱ λόγοι αὗτοι ὑπῆρχαν διὰ τὴν νεά-
νιδα ως γλυκεῖα φωτὸς ἀκτίς, η τις μετὰ μεγάλην λάμ-
πει τριχυμίαν.

Ἔξευρεν αὐτὴν, ὅτι ὁ Βερνάρδος ἦτον ὁ τιμιώτερὸς
ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρός της ὅχι μι-
κρὰς εὐεργεσίας· ἥτον λοιπὸν βεβαία, ὅτι ὁ ἄξιος αὐτὸς
ἔμπορος θέλει ζητήσει νὰ φανῇ εὐγνώμων. Ἐκρυψεν εἰς
τὴν καρδίαν της τὴν χαράν της, καὶ ἐσοχάσθη νὰ κάμη.
τρόπον νὰ περάσῃ κάμμια ζωγραφία της εἰς τὸν Σαιντ-
μῶρον. Εἶπε λοιπὸν εἰς τὸν φύλακά της, ὅτι θέλει τὸν
δώσει, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, νέαν εἰκόνα, ἐκ τῆς
ὅποίας ἥλπιζεν, ἐλεγεν αὐτὴν μὲ ἔμφασιν, νὰ λάβῃ ὅχι ὀ-
λίγα ἀργύρια.

Ἄφ' οῦ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ ἔμειναν μόναι, καὶ εὐλόγησαν.
πᾶλιν τὸν ἀγχίνουν Βερνάρδον, ἐξέτασαν τὴν τελευταί-
αν γραφίδα, τὴν ὅποίαν ἔδωκεν εἰς τὸν δεσμοφύλακα,
καὶ εὗρον εἰς αὐτὴν ὄμοίχν μὲ τὴν πρώτην θήκην· οὕτω
δὲ δὶ' αὐτῆς τῆς ἐξαιρέτορ ἴδεας ἥδυνθησαν νὰ γράφω.
σι πρὸς τὸν πατέρα των, ὃς τις ὀλόκληρον σχεδὸν ἔτος
εἶχεν ἀλληλογραφίαν μὲ τὰς θυγατέρας του, καὶ ἐναν-
τίον ὅλων τῶν ἐπαγγυπτνούντων Ἀργών.

Βεβαιωθεῖσα ἡ Αριμάνδη, ὅτι ἡ εἰκὼν, τὴν δύοιαν·
 νὰ ζωγραφήσῃ ἐμελέτα, ἥθελε πέσει διὰ τοῦ Βερνάρδου·
 εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πατρός τας, παρεδόθη ὅλη εἰς τὴν
 γάριν τῆς φαντασίας της καὶ εἰς ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ
 πνεύματός της. Διὰ μὲν προσφέρη εἰς αὐτὸν τὸ τρυφερώτε-
 ρον ἐνέχυρον τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν τέκνων ἀγάπην.
 Εἶωγραφήθη λοιπὸν αὐτὴ καθημένη καὶ φέρουσα εἰς τὰς
 χεῖρας μικρὰν τοῦ πατρός της εἰκόνα, καὶ βλέπουσα αὐ-
 τὸν μὲν ἥθος, τὸ δόποντα ἐφανέρων δὲν τὴν ἐκ τοῦ γο-
 ρισμοῦ του ἀθυικίαν της. Εἶωγράφησε δὲ καὶ τὴν Εἰσέλ-
 λην καὶ τὴν Ζελίκην πλησίον της, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν σά-
 στιν. Αἱ τρεῖς θελητικώταται αὗται κεφαλαὶ ἦσαν παρο-
 μοιόταται· τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμούς των.
 ἐνόμιζεν, ὅτι βλέπει τις ὅλας αὐτῶν τὰς κινήσεις νὰ ἐκ-
 φράζωσι τὴν αὐτὴν ἔφεσιν· ἐνόμιζεν ὅτι τὰς ὄχονεις νὰ
 προφέρωσι τὴν αὐτὴν δέησιν. Διὰ νὰ τείσῃ δὲ τὸν
 δεσμοφύλακα, καὶ νὰ θωπεύσῃ τὴν φιλαυτίαν του ἡ Αρ-
 μάνδη, τὸν ἐῶγράφησεν εἰς τὸ πέρας τοῦ πίνακος σαρό-
 νοντα τὴν θιλίθερὰν κατοικίαν τῶν τριῶν ἐκείνων δυσυ-
 χῶν, καὶ βλέποντα αὐτὸς μὲ εὐσπλαγχνίαν, τὴν ὄποιαν
 καὶ μὴ θελων ἐδείκνυεν. Ἐφάνετο δὲ ἐκ μὲν τοῦ ἔνδος βέ-
 ρους τὸ ὑποσήριγμα τῆς Αριμάνδης, ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου
 τὸ πολύχορδον τῆς Εἰσέλλης, καὶ ἐμπροσθεν, ἡ τράπεζα
 τῆς Ζελίδας, ὅπου εὑρίσκοντο πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία·
 ὅλα ἐῶγραφήθησαν μὲ τόσην ἀκρίβειαν, μὲ σσην ἐντέ-
 λειαν καὶ ζωηρότητα. Εἴλεποντο μὲν τὰ σιβαρὰ ἐκεῖνα
 τείγη, τὰ ὄποια ἐγώριζον ἀπὸ τον κόσμον ὅλον ἐκείνας,

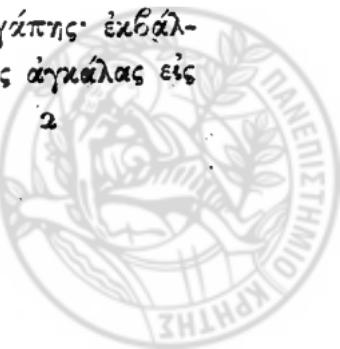
αἵτινες ἔπειροπε νὰ κάμνωσι μάλιστα τὸν σολισμόν του· ἐλυπεῖτό τις διὰ τὴν ἐγκατέλειψίν των καὶ ἐμέριζε μὲ αὐτὰς τὰς θλίψεις των· ἐνόμιζεν, ὅτι αἰσθάνεται τὴν ὑγρασίαν τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων θόλων, καὶ τῶν παλαιῶν καὶ διεφθαρμένων σύλων· ἀλλὰ μία τοῦ Ἡλίου ἀκτὶς διὰ τῶν κηρυκλίδων τοῦ παραθύρου διεργομένη, καὶ εἰς τὰς τρεῖς οὗτω συνηθραισμένας προσβάλλουσα, ἐφαίνετο, ὅτι τὰς ἐμψυχόνει, καὶ προμηνύει τὸ πέρας τῶν δυσυχῶν των.

« Λάθε, εἶπεν ἡ Ἀρμάνδη, δίδουσα εἰς τὸν δεσμοφύλακα αὐτὴν τὴν εἰκάνα· ἴδού ὅ, τι ἐζωγράφησα καλύτερον· θέλομεν κερδέσσει, ἐὰν δὲν ἀπατῶμε, ίκανὰ ἀργύρια.... Εἶπαν σὺ, ἔκραξεν αὐτός· εἶναι αἱ ἀδελφαὶ σου! -- Αᾶ! μὰ τὴν ζώνη μου, εἴμαι κ' ἐγώ! μὲ τὸν μάλινον παγύνν σκοῦφον εἰς τὴν χεφαλήν, μὲ τὸν καπνὸν εἰς τὸ σόμα, μὲ τὰ κλειδιά εἰς τὴν ζώνην· ἔπειτα ἔκεινος ὁ στυρπυγος ὄφθαλμος, τὸν ὄποιον τίποτε δὲν ἀποφεύγεται.... Ω! σίνα λοιπὸν παρόμοιο· -- Εἶπε· εἰς τὸν ἔμπορον, ὑπέλαθεν ἡ Ἀρμάνδη, ὅτι εἶναι αἱ τρεῖς τοῦ Κόμητος τοῦ Ἀρκούρτου θυγατέρες εἰς τὴν φιλακήν των· καὶ εἴμαστε βεβαία, ὅτι αὐτὴν ἡ εἰκὼν, ὃν καὶ μὲ βίσαν ἐζωγραφημένη, θέλει μᾶς δώσει τὸ διπλάσιον ὅλων ἐκείνων, ὅπας μέχρι τοῦ δε ἐζωγράφησα. -- Ω, ἀφες μή νὰ κάμω ἐγώ· ηζεύρω καθὲ τὸ ἔργον μου. » Εἰς αὐτὰς τοὺς λόγους ἐξέρχεται, καὶ ὅταν ἦτον δύνατὸν νὰ λείψῃ ἀπεκεῖ, ὑπῆγε καὶ ἔφερεν αὐτὴν τὴν θελκτικὴν, εἰκόνα εἰς τὸν αἰγαθὸν Βερνάρδον, ὃς τις μόλις δύναται νὰ κρύψῃ.

τὴν συγκάνησιν τῆς καρδίας του, καὶ νὰ κρατήσῃ τὰ ἔ-
τοιμα νὰ χυθῶσι ἕσκρυπά του· ἀλλὰ λαμβάνων παρευθὺς
τόνου τραχύν· καὶ τὴν ἀδιαφορίαν ἐμπόρου, ὃς τις θέλει
ὅλα νὰ τὰ ἀγοράζῃ εὐθυνά, λέγει κατ' ἀρχὰς, ὅτι δὲν ἀ-
γοράζει ποτὲ οἰκογενειῶν εἰκόνας. « Πλὴν, αἱ, ὑπέλα-
βεν ὁ δεσμοφύλαξ, κύτταξε πόσον αἱ τρεῖς αὐταὶ κεφα-
λαὶ εἴναι ωραῖαι, καὶ ποίᾳ ἔκθεσις δὰ.... Ἐπειτα ἐ-
γὼ, ὃς τις εὐρίσκομαι ἐκεῖ κοντὰ διὰ νὰ τὰς κάμνω νὰ
ἀξίζουν..... δεσμοφύλαξ, ὃς τις τὰς λυπεῖται! τοῦτο
εἶναι νέον, καὶ δὲν εἶναι δύνατὸν νὰ πληρωθῇ πολλὰ ἀ-
κριδά, ὅσον καὶ ἀν ἀγορασθῇ. -- Όμολογῷ, ἀπεκρίθη
ὁ ἐπιδέξιος Βερνάρδος, ὅτι δὲν βλάπτει τὸ πρόσωπόν
του διόλου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰκόνος, καὶ μόνον αὐτὸ-
μὲ κάμνει νὰ τὴν ἀγοράσω..... Πόσον θέλεις; -- Εἰ-
κοσιπέντε λουτζιά σωσά. -- Εἰκοσιπέντε λουτζιά! Υθελεν
εἶναι πολλότατα, ἀν σὲ ἔδιδον καὶ τὰ ἡμισυ· καὶ ἐπει-
τα, τὸ λέγω πάλιν, τοῦτο τὸ κάμνω· διότι εἴσαι εἰς αὐ-
τὴν τὴν εἰκόνα, η τις μέλλει νὰ σου προξενήσῃ ποτὲ με-
γάλην τιμὴν καὶ νὰ σὲ καμη ἀξίου τῆς ὑπολήψεως ὅλων
τῶν ἀνδρείων. -- Αἱ καλὰ, διὰ ἑκατὸν σκοῦδα, ἀλλὰ
πληρώμένα τώρα. -- Δὲν ἀγοράζω ποτὲ χωρίς νὰ πληρό-
νω παρευθύς. » Ο Βερνάρδος δίδει ἀμέσως ἑκατὸν σκοῦ-
δα εἰς τὸν δεσμοφύλακα, ὃς τις λαμβάνει πρῶτον δι-
έχειτὸν ἑκατὸν φράγκα, τὸ δὲ ἐπιλοιπον μερίζει μὲ τὴν
Ἀρμάνδην, εἰς τὴν ὅποιαν ὄμνυει, ὅτι μόνον διακόσια
φράγκα ἐπώλησε τὴν εἰκόνα· καὶ οὕτως ἐλαβεν αὐτὸς
τὰ δύο τρίτα τῆς τιμῆς.

Ἄλλ' ἡ Ἀριμάνδη, ἥ τις δὲν ἔθλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν φαι-
νούμενην πώλησιν, εἰ μὴ τὴν εὔτυχίαν νὰ προσφέρῃ εἰς
τὸν πατέρα τῆς θελκτικὸν τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῶν
τέκνων του ἐνέχυρον, ὑπεκρίθη, ὅτι εὐγχαριστήθη δὶ' αὐ-
τὴν, καὶ ἥθελε δώσει εὐγχαρίσως καὶ τὰ ἔκατὸν ἔκεινα
φράγκα εἰς τὸν δεσμοφύλακα, ἐὰν δὲν ἦσαν εἰς τὰς ἀ-
δελφάς της ἀναγκαῖα. Οἱ τιμιοὶ αὐτὸς ἔμπορος ἔτρεξεν ὁ Ἰ-
διος νὰ φέρῃ εἰς τὸν Σαιντμᾶρον τὴν ἀγορασθεῖσαν εἰ-
κόνα. Οἱ Κόμης κατέκεινην τὴν σιγμὴν ἤλιευε μὲ τὸν
πισὸν Ἀντώνιον· ὁ δὲ Βερνάρδος ὠφελήθη ἀπ' αὐτὴν τὴν
ἀπουσίαν, διὰ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸν τὴν πλέον εὐφρό-
συνον ἔχσασιν. Ἄφοῦ εἶπε τὸ μυσικὸν εἰς μόνην τὴν γραῖ-
αν τοῦ Ἀντωνίου γυναικα, βάλλει τὴν εἰκόνα πλησίον εἰς
τὴν κλίνην τοῦ κόμητος· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ
προσαρμόσῃ περὶ αὐτὴν ἔνδα, τὴν περιέφει μὲ ρόδα μὲ
χρίνους, καὶ μὲ ἐλίγυρους· κάμνει νὰ ὑποσχεθῇ ἡ γραῖα,
ὅτι δὲν θέλει τὸ προειπεῖ δόλου εἰς τὸν κόμητα, καὶ οὐ-
τῶς ἐπιτρέφει εἰς τὰ Παρίσια. Τὸ ἑσπέρας ἔρχεται οὐ-
τος μὲ τὸν πισόν του σύντροφον, ἀφ' οὗ τὴν εὔτυχεσέραν
ἔχαμον ἄγραν. Μετὰ τὸ μικρὸν δεῖπνον, καὶ τὴν συ-
νήθη ὄμιλίαν, λαμβάνει ὁ Κόμης τὸν λύχνον καὶ ἐμβαί-
νει εἰς τὸν ταπεινὸν θάλαμον, ὅπου ἐξοχάζετο εἰς τοὺς
θλιβερωτέρους νὰ παραδοθῇ σοχασμούς. Τίς δύναται νὰ
περιγράψῃ τὸ θάμνος καὶ τὴν ἔχσασίν του, ὅταν εἶδε τὸ
σημεῖον τῆς πρὸς αὐτὸν τῶν τέκνων του ἀγάπης· ἐκβάλ-
λει θλιβερὰν καὶ ὀξεῖαν φωνὴν· ἔκτείνει τὰς ἀγκάλας εἰς

ἐκείνην τὴν πιστὴν τοῦ ἀγαπητοτέρου πράγματος εἰκόνα, καὶ διὰ τῶν δακρύων, τὰ ὅποια καταβρέχουσι τὸ σεβάσμιόν του πρόσωπον, κάμνει νὰ ἀκουσθῶσι μόνον αὐταὶ αἱ λέξεις. « Τὰ τέκνα μου!... τὰ φίλτατα τέκνα μου!...»

Εἰς αὐτὰς τὰς χραυγὰς φθάνει ὁ γέρων ἀλιεὺς καὶ ἡ γυνὴ του, οἵ τινες δὲν δύνανται νὰ γορτάσωσι τὸ θελκτικὸν αὐτὸ θέαμα, καὶ συλλυποῦνται τὸν Κόμητα διότι ἐγωρίσθη ἀπὸ τόσον ἀγαπητὰς θυγατέρας. « Φαίνεται, ἐπαναλαμβάνει ὁ Κόμης, ὅτι μὲ ὄμιλοῦσιν, ὅτι μὲ κράζουσι..... Καὶ αὐτὰ τὰ ἄνθη προξενοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν τόσον γλυκεῖαν ἀπάτην!..... Βλέπων τοὺς ὥραίους τούτους κρίνους, νομίζω, ὅτι θεωρῶ τὰς θυγατέρας μου ἀναπνέων τῶν βόδων τὴν εὐωδίαν, νομίζω, ὅτι αἰσθάνομαι τὴν ἀναπνοήν των, καὶ αὐτὰ τοῦ ἐλιχρύσου τὰ ἄνθη μοῦ προσφέρουσι τὸ τρυφερὸν σύμβολον τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης των..... Οὐ Βερνάρδος βέβαια· καὶ τίς ἂλλος ήδύνατο νὰ ἔναι ὁ διερμηνεὺς τῶν φιλτάτων μου; Μόνον αὐτὸς ο ἄξιος καὶ ἔξαιρετος ἀνθρώπος ἤδύνατο νὰ συλλάβῃ τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν ἰδέαν· ὡς πόσον αὐτὸς προσθέτει εἰς τῆς εικόνος ταύτης τὴν χάριν.

Η γυνὴ τοῦ Άντωνίου μὴ δυναμένη πλέον νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν, ἐφανέρωσεν, ὅτι ἡτον τωόντι ὁ Βερνάρδος. Ἡλθεν αὐτὸς μερικὰς ἡμέρας ἐπειτα μὲ πολύτιμον περιβάλλον, εἰς τὸ ὄποιον ἔβαλε τὴν εικόνα καὶ τὴν ἔθεσαν πάλιν εἰς τὸν πρῶτον της τόπον. Ο δὲ Κόμης τοῦ Αρ-

κούρτου, ἀφ' οὗ ἔδειξεν ὅλην του τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν διακριτικὸν τῶν θυγατέρων του συνεργὸν, τὸν ἐπεφόρτισε μὲν νέαν ἐπιεισολήν, διὰ τῆς ὅποιας ἐφανέρων πρὸς αὐτὰς θῆν τὴν εὔτυχίαν, τὴν ὅποιαν τὸν ἔκαμπον νὰ ἀπολαμβάνῃ αἱ ἀγαπηταὶ αὐτῶν εἰκόνες.

« Ἔως εἰς ἑκείνην τὴν ἡμέραν, ἐλεγεν εἰς αὐτὰς, ἐτρόμαζον τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν μένων μόνος εἰς τὸν ταπεινὸν κοιτῶνά μου, παρεδίδομην εἰς ὅλην τὴν σκληρότητα τῆς διαχωρίζουσης ἡμᾶς τύχης· ἀλλὰ κατὰ τὸ παπαρὸν παύω πλέον εὐχαρίστως ἀπὸ τὸ ἔργον μου· καὶ ὅταν τελειώσω καλῶς τὴν ἡμέραν μου, ὅταν προξενήσω εἰς τὸν πιεσθὲν Ἀντένιον εὔτυχη ἄγραν, ἔρχομαι μετὰ γαρῆς εἰς τὴν καλύτην του· τρέχω νὰ σᾶς εἰδῶ, φίλτατα τέκνα μου· σᾶς ἀφίνω μίαν σιγμὴν διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ταπεινὸν δεῖπνόν μου, καὶ ἐπιειρέψω παρευθὺς νὰ συνομιλήσω μὲ ἑστᾶς, ἔως οὐ γλυκὺς ὑπνος νὰ κλείσῃ τοὺς ὄφθαλμούς μου. Το πέρωι ἐγειρόμενος, σᾶς καλημερίζω, καὶ ὑπάγω νὰ ἀρχίσω πᾶλιν τὸ ἔργον μου μὲ τὴν γλυκεῖαν ἐλπιδα νὰ ἐπιειρέψω πᾶλιν τὸ ἑσπέρας, καὶ νὰ σᾶς φανερώσω πῶς ἐπέρασα. Ὡλαζή μου Ἀρμάνδη, εἰς σὲ χρεωστῷ αὐτὴν τὴν ἀνεξήγητον εύτυχίαν, αὐτὴν τὴν παρηγορίαν, ἥ τις μὲ καμνεῖ νὰ λησμονῶ ὅλας μου τὰς ὀντογνωμοσύνας· εἴτε ὁ οὐρανὸς νὰ σὲ δώσῃ τὴν δικαιίαν ἀνταμοιβῆν! »

Τωόντι ὁ Κόμης τοῦ Ἀρκούρτου ποτὲ δὲν ἔπαυε νὰ

Θ 3

ρίπτη τὰ βλέμματά του τὸ πρωὶ καὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὰ πρόσωπα τῶν τριῶν θυγατέρων του, καὶ νὰ τὰς ὄμιλῃ ώς νὰ ἱσαν ἔκει διὰ νὰ τὸν ἀκούωσιν. Όταν ἀνεχώρει, ἐκάλυπτε μὲ παλαιὰ ῥάκη ἔκεινο τῆς χάριτος καὶ ζωγρότυτος τὸ ἀριστούργημα, διὰ νὰ τὸ χρύψῃ ἀπὸ τῶν ἀδικούτων τὰ ὅμματα· ὅταν ἐπέστρεφε, ἐθιάζετο νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀγαπητὴν ἔκεινην εἰκόνα, ἐμπροσθεν τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειπε ποτὲ νὰ σέκη πολλὴν ὥραν, νὰ ὄμιλῃ μὲ τὰς τρεῖς θυγατέρας του καὶ νὰ φανερόνη πρὸς αὐτὰς τὴν ἀκρανίαν εἰς τὸ νὰ τὰς ἴδῃ καὶ νὰ τὰς ἐναγκαλισθῇ ἐπιθυμίαν του.

Ηκούσθη τελευταῖον ἡ τοιαύτη εὐγή του· ὁ νεφελώδης Ὁρίων, ὃς τις ἐκάλυπτε τὴν Γαλλίαν μὲ τόσας τρικυμίας, ἥρχισε νὰ φωτίζεται. Ἐλαβεν ἥδη ἡ δικαιοσύνη εἰς τὰς χεῖράς της τὴν ῥομφαίαν καὶ τὸν ζυγὸν, τὰ ὅποια εἶχεν ἀρπάσει πρότερον ἡ ἀναρχία. Ἐμπροσθεν της ὁ φθόνος, ἡ ἀρπαγὴ, καὶ ἡ ὑπόκρισις εἰδὸν κατασρεφόμενον τὸ βδελυκτὸν αὐτῶν βασίλειον· ἡ δὲ φρίκη ἔφυγε καὶ αὐτὴ τρέμουσα· ἐπαυσαν ἐνὶ λόγῳ οἱ ἀδίκοι θάνατοι, καὶ αἱ δημευσεῖς· τὰ δεσμωτήρια ἤνοιγθησαν. Ο Κόμης τοῦ Ἀρκούρτου δὲν ἤργοπόρησε, χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὰς παρακινήσεις τοῦ ἀκαμάτου Βερνάρδου, νὰ λάβῃ τὴν ἐλευθερίαν του. Τὸ πρῶτον ἔργον του ὑπῆρξε νὰ ταχύνῃ τὴν τῶν τριῶν θυγατέρων του. τὰς ἐποίας ὑπῆργε νὰ εὑρῇ ὁ ἴδιος εἰς τὸ φρούριον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ, ὃπου ἦσαν δύο ἔτη σχεδὸν κλεισμέναι. Ἐμπροσθεν τοῦ γενναίου

αὐτῶν ὑπερασπιζοῦ, καὶ τοῦ ἀγαθοῦ Ἀντωνίου συνέπει
αὐτὴ ἡ τάσον γλυκεῖα καὶ τόσον ἐπιθυμητὴ πρώτη ἔντευ-
ξις. Οἱ Κόμης καὶ αἱ θυγατέρες του δὲν ἔχορταινον νὰ
βλέπωνται, νὰ ἐναγκαλίζωνται, καὶ νὰ μιγνύωσι τὴν τρυ-
φερὰν τῆς καρδίας των διέγυσιν. Η Ἑσέλλη καὶ η Ζελία,
αἱ τινες πρὸ ἐνὸς ἔτους ἐδόθησαν διόλου εἰς τὴν σπου-
δὴν, ἐπρυσκάλουν καὶ δεύτερον τὴν τύχην νὰ τὰς φέρῃ
εἰς δυσυχίαν. « Δύναμαι τώρα, ἐλεγεν ἡ πρώτη, νὰ
συμφωνήσω μὲ τὸ πολύγορδόν μου πᾶν εἶδος μουσικῆς,
καὶ μάλιστα νὰ διδάξω τὴν ἀρμονίαν. -- Εμαθον, εἴπεν
ἡ δευτέρα, τὴν Ἰταλικὴν διάλεκτον τόσον καλὰ, ὥσε νὰ
τὴν διδάξω, καὶ νὰ μεταφράσω τὸν Τάσον καὶ τὸν Πε-
τράργυν· δὲν φοβοῦμαι πλέον νὰ μὲ κατασκῆ ἡ δυσυ-
χία, ὥσε νὰ μὴ δύναμαι μὲ τὸ ἔργον μου νὰ ζήσω. --
Εἰς τὴν ἀδελφήν σας, ἐπρόσθετεν ὁ Κόμης, εἰσθε χρεῶ-
σαι διὰ τὸ πολύτιμον αὐτὸ κέρδος σας. Ωἱ ἀγαπητὴ
μου Ἀρμάνδη, ἀπόλαυσε τώρα ὅλην τὴν εὔτυχίαν, τῆς
ὅποιας εἶσαι ἀξία· λέγε πάντοτε τί ἔκαμε τὸ ἔξαίρετον
προτέρημά σου· αὐτὸ ἐγλύκανε τὴν ἔρημίαν σου· σὲ ἔκα-
με συγχάκις νὰ λησμονήσῃς τὴν αἰχμαλωσίαν σου· ἥλευ-
θέρωσε καὶ σὲ καὶ τὰς ἀδελφάς σου ἀπὸ τὴν τρομερὰν
δυσυχίαν· ἥπάτησε τὴν προσογὴν τῶν δεσμοφυλάκων·
διεπέρασε τὰ τείγη τοῦ δεσμωτηρίου, διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ
προσφέρῃ εἰς τὸν δυσυγῇ πατέρα σου τὴν γλυκυτέραν,
παρ' ὅσας ἥλπιζε ποτὲ νὰ λάβῃ· παρηγορίαν· ἔδωκε δὲ
καὶ εἰς τὸν ἀγαθὸν Βερνάρδον τὴν ἀφορμὴν νὰ φανῇ εὐ-
γνώμων πρὸς ἐμέ· μᾶς φυλάττει τελευταῖον ἀπὸ τὴν ἀ-

νάγκην, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ἔβιθισεν ή ἀρπαγή τῶν δι-
καιωμάτων μας; καὶ τῆς περιουσίας μας ή ὑσέρησις.”

Η ὑσέρησις αὐτῇ ὑπῆρξε πρόσκαιρος· ὁ Κόμης, ὃς τις
δὲν ἀνεγόρησε διόλου ἀπὸ τὴν Γαλλίαν, ἔλαβεν ὅπιστα
ὅλην του τὴν περιουσίαν. Πρῶτον ἐπροσπάθησε νὰ βε-
βαιώσῃ εἰς τὸν Ἀντώνιον καὶ εἰς τὴν γυναικά του ἐτή-
σιον εἰσόδημα, τὸ ὄποιον ἐπροξένησεν εἰς τὸ γῆράς των
καὶ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν των. Ἐδωκεν ἐπειτα
εἰς τὸν γενναῖον Βερνάρδον δι', τι ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς ἀ-
νορέσους δεσμοφύλακας, οἵ τινες τοῦ ἐπώλουν τῆς Ἀρ-
μάνδης τὰς εἰκόνας· τὸν ἐβίασε δὲ νὰ δεχθῇ ὅλων αὐ-
τῶν τὴν συλλογὴν, ἔκτὺς ἔχεινης μόνης, ή τις παρί-
σανε τὰς τρεῖς θυγατέρας του εἰς τὴν φυλακήν. Τὴν ἐ-
βαλεν εἰς τὸν μέγαν τοῦ ἐν Παρισίοις παλατίου του θά-
λαυρον, γράψας εἰς τὴν βάσιν τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην.
“Νὰ ἐίγιζῃ τις μόνον ὅλx τὰ πράγματα γωρὶς νὰ ἐπι-
μένῃ εἰς κάνεν, γεννᾷ ἀμάθειαν καὶ κόρον· νὰ ἐκλεξῃ δὲ
μίαν μόνην τέγυνην, καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν βαθύὸν τῆς
τελειότητός της βεβαιώνει τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὄποιου δύ-
ναται νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν καιρὸν τῆς ἀνέσεως του, νὰ νε-
κήσῃ τῆς Εἰμαρμένης τὴν σκληρότητα, καὶ νὰ κάμη ἐ-
λαυν τῶν περὶ αὐτὸν τὴν εὐτυχίαν.

ΘΥΓΑΤΡΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ.

Ο ἄφοβος καὶ περιβόητος τῆς Βουργουνδίας Δοὺξ, ὃς τις διὰ τὴν ἀνδρίαν καὶ τόλμην του Κάρολος ὁ Τολμηρὸς ἐπωνομάσθη, ἀφ' οὗ μὲ πολυαριθμούς κατακτήσεις ἐπηγένετο τὰς πατρικὰς ἐπαργίας του, ἐπεχειρίσθη νὰ τὰς ἀνυψώσῃ εἰς βασιλείουν ὑπὸ τὴν ἀμεσον τοῦ αὐτοκράτορος Φιδερίκου Δ'. ὑπεράσπισιν. Εἶχεν ἥδη κατεξουσιάσει τὴν Πικαρδίαν καὶ Νορμανδίαν, ὅπου ἐξήσκησε μὲ βάρβαρον μανίαν τοῦ νικητοῦ τὰ δικαιώματα· ὅθεν εἰς τὰς δυσυχεῖς ἔκεινας ἐπαργίας καὶ Τρομερὸς προσηγορεύθη. Πᾶσα πόλις εἰς τὰ ὄπλα του ἀνθισαμένη, ἐλεγλατεῖτο καὶ κατερημοῦτο, χωρὶς γένους καὶ ἡλικίας διάκρισιν. Πᾶς διοικητὴς, ἢ ἀργηγὸς, ὃς τις ἤρνεῖτο νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας εἰς τὴν παραμικρὰν τοῦ Καρόλου εἰδῆσιν, ἐφονεύετο ἀπανθράπως· ἐνὶ λόγῳ ὁ φοβερὸς οὗτος πολεμιστὴς εἶχεν ὡς ἀξίωμα, νὰ τρομάζῃ τοὺς ἔχθρούς του μὲ τὴν σκληρότητα, διὰ νὰ τοὺς ὑποτάσσῃ εὔκολότερον μὲ τὰ ὄπλα

Ἐναντιώθη ὅμως εἰς τὸν δρόμον του, καὶ ἐμπόδισε τὰς προόδους του Λοδοβίκος ΙΑ. πανουργότατος ἐνταυτῷ, καὶ ζηλοτυπώτατος ἡγεμῶν, ὃς ε νὰ ὑποφέρῃ νὰ γεννηθῇ εἰς τὴν ἐδίκην του ξένη ἔξουσία. Ἐσρεψε λοιπὸν ὁ Κάρολος τὴν φιλοδοξίαν του εἰς τὰς ἐπαρχίας, τῶν ὑποίων ἡ κατάκτησις τοῦ ἐφαίνετο εὐκολωτέρα. Ἐλατε δὲ κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τὸν Σιγισμόνδον, τῆς Αύστριας τὸν Δούκα, ὃς τις διὰ τὰς ἀνοήτους ἡφανίσθη δαπάνας του, τὸ Κομητάτον τῆς Φερέττης, καὶ τὸ Λανδγραφάτον τῆς Άλσατίας, ὅθεν ἥδηνατο εὔκόλως εἰς τὴν Λοθαρίγιαν νὰ ἐφορυκήσῃ, τὴν ὅποιαν εἶχε τότε ὁ νέος Δοὺξ Ρένος Β'. τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Ρένου ἔγονος, Κέμης τῆς Προβηγκίας καὶ Ανδεγαυίας. Ἀλλ' ὁ νέος οὗτος ἡγεμῶν δὲν ἐτρόμαζεν οὔτε τὴν μεγάλην ἀνδρίαν, οὔτε τὴν γνωστὴν Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ βαρβαρότητα. Ἀπὸ τὴν ἀγάπην καὶ πίσιν περικυκλωμένος τῶν Λοθαρίγων, οἱ τινες ἐλευθέρως τὸν ἔκλεξαν ἐαυτῶν ἡγεμόνα, ἀντέση ἐπικερδῶς εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους τοῦ Καρόλου προσθολὰς, καὶ ἀπέδειξεν εἰς αὐτὸν, ὅτι ὁ ἡρωϊσμὸς εἰς πάσας ἀνήκει τὰς ἡλικίας, καὶ ὅτι πολλάκις ἡ νεύτης ἀπὸ ἀνδρίαν καὶ ἀπόφασιν κατευθυνομένη. δύναται νὰ καταφρονῇ καὶ τὴν μεγαλητέραν φήμην, καὶ νὰ ἀναπληρῇ τὴν εἰς τὰς μάχας μεγάλην ἐμπειρίαν.

Ἀφ' οὗ ἐπεγειρίσθη καὶ πᾶλιν παρήτησε πολλὰς τῶν πρωτευουσῶν τῆς Λοθαρίγιας πόλεων πολιορκίας, ἀπεφάσισε κατὰ τὸ 1476 νὰ ἐφορυκήσῃ καὶ κατὰ τοῦ Ναγ-

κείου. Ό δὲ νέος Δούκς εἶχεν ὑπάγει κρυφίως εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Γαλλίας διὰ νὰ ζητήσῃ παρὰ Λοδοβίκου τοῦ ΙΑ. βοηθειαν, τὴν ὅποιαν ἤρνηθη ὁ δόλιος οὗτος μονάρχης· ὁ Κάρολος τότε ἀπὸ τὴν τοιαύτην ἀπουσίαν ὥφελούμενος, ἤρχισε τῆς πόλεως ταύτης τὴν πολιορκίας, ἢ τις ὑπερασπίζετο μὲν καὶ ἀπὸ τὰ περὶ αὐτὴν ὄχυρώματα, πολὺ ὅμως περισσότερον ἀπὸ τὴν εἰς αὐτὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν μεγαλυψυχίαν τῶν κατοίκων της.

Τοῦ Ναγκείου ἡ προσασία εἶχε τότε πιευθῆ εἰς τὴν ἐπιμελειαν διοικητοῦ, τοῦ ὅποιου ἡ ἴσορία δὲν ἀναφέρει τὸ ὄνομα· ὅλα ὅμως τὰ ἔργα του μαρτυροῦνται, ὅτι ἡ ἀνδρία καὶ ὁ μέγας του χαρακτὴρ ἀντέταξαν κατὰ τοῦ Καρόλου κραταιὰν ἀντίστασιν, καὶ τοῦ παρέπειαν ἐνταυτῷ τὸ θελκτικώτερον τοῦ θυγατρικοῦ ἥρωϊσμοῦ παραδειγμα.

Εἶχεν ὁ διοικητὴς οὗτος δεκαεπτὰ ἔως δεκκοκτὼ ἐτῶν μονογενῆ θυγατέρα Τελεσίαν ὄνομαζομένην, ἢ τις διὰ νὰ ἐπιμελῆται καὶ νὰ ἐπιτείνῃ τὸ γῆρας τοῦ πατρὸς της, ἤρνηθη συγγάκις πολλῶν ἡγεμόνων προσφορὰς, τοὺς δποίους αἱ αρεταὶ καὶ γάριτες της εἶχον καθυποβάλει:

Ἐσερήθη δὲ ἡ τελεσία τὴν μητέρα της, καθ' ἣν ἡμέραν εἶδε τὸ φῶς· ἡ δὲ βαθεῖα θλίψις, τὴν ὅποιαν ὑπέφερεν ὁ πατήρ της διὰ τὸν θάνατὸν τῆς πιστῆς συμβίου τοῦ, ἡδύνατισε τύσον τὰ ὄργανα τοῦ εὐαίσθητου αὐτοῦ

ἀνθρώπου, ὥσε ἔχρεώτει τὴν ὑπαρξίν του, καὶ τὴν ἐπι-
στροφὴν τοῦ λογικοῦ του εἰς τὰς διὰ αὐτὸν τρυφερὰς τῆς
θυγατρός του φροντίδας. Απέδειξα ἄλλοτε, δὲ τι εἰς πολ-
λὰ αὐτηροὺς μᾶλιστα καὶ ισγυροὺς ἀνθρώπους, τῆς καρ-
δίας αἱ ὁδύναι γίνονται ζωηρότερον ἐπαισθηταί. Τουτοῦ-
τος ἦτον ὁ πατὴρ τῆς φιλοπάτορος καὶ ώραίας Τελεσίας·
ἀνατραφεῖς εἰς τὸ σρατόπεδον, ἀντίζηλος καὶ συσρατη-
γὸς τῶν ἀνδρειοτέρων τοῦ καιροῦ του ἵππεων, ἔκρυπτεν
ὑπὸ φαινομένην αὐτηρότητα, καὶ ὑπὸ τὸν τραχύτερον
καὶ ἡγεμονικώτερον τόνον μεγάλην εὐαισθησίαν, καὶ ἴ-
λαρὸν χαρακτῆρα, τοῦ ὅποιου ἦτον ἀδύνατον νὰ ἔγῃ τις
ἀκριβῆ ἰδέαν, ἐὰν δὲν ἐμελέτα εἰς σενήν φιλίαν ὅλας
τῆς καρδίας του τὰς κινήσεις. Όταν εἶγεν ὑπὸ τὴν ὑπο-
ταγήν του πολεμισάς, ἦτον ἀδυσώπητος σρατηγὸς, τοῦ
ὅποιου ἐν μόνον βλέμμα ἔκαμνε νὰ τρέμωσι, καὶ τοῦ ὅ-
ποιου ἡ τρομερὰ φωνὴ τοὺς ἐπάγονεν ἀπὸ φόβου. Όταν
ἡρχετο εἰς τὸν οἴκον του, ἦτον ὡς ἄγγελλος ἐπισκέψεως,
τοῦ ὑποίου οἱ ὁφθαλμοὶ ἐβρέχοντο ἐμπροσθεν τῶν ἀγα-
πητῶν του, καὶ τοῦ ὅποιου ὁ δειλὸς καὶ θωπευτικὸς τό-
νος ἐφαίνετο ἐπιτήδειος περισσότερον νὰ ὑπακούῃ, πα-
ρὰ νὰ προσάρῃ· ὅθεν ὅσον ἡγαπᾶτο ἀπὸ τοὺς κατοίκους,
τοὺς ὅποιους ἐκυβέρνα, τόσον ἐτιμᾶτο ἀπὸ τοὺς σρατιώ-
τας του, καὶ ἐφοβεῖτο ἀπὸ τῆς πατρίδος τοὺς ἐγκέρους.
Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὰς ἀνδραγαθίας του καὶ τὴν εἰς τὸν λαὸν
ὑπόληψίν του συνήργησε μᾶλιστα νὰ ἐκλεγθῇ Πένος ὁ Β'.
τῆς Λοθαριγίας Δοὺς· τὸν ἐδωκεν οὗτος ὅλην του τὴν
πίσιν, καὶ τὸν ὀνόμασε τοῦ Ναυκείου διοικητήν. Ἐπε-

φατήρησαν μάλιστα, καθὼς ἐνόμιζον, ὅτι ὁ νέος ἡγεμὼν
ἐμάρτυρε τόσον δημοσίως τὸν διὰ τὴν Τελεσίαν θαυ-
μασμόν του, καὶ ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν τόσας θωπευτικὰς
προσφορὰς, ὡς ἐπρόσμενον νὰ τὴν ἴδωσι σύζυγόν των
καὶ μεγάλην τῆς Λοθαρίγιας δούκισσαν· ὅθεν τοῦ Ναγ-
κείου οἱ κάτοικοι εἰς μεγάλην ἐδίδοντο χαρὰν, ἵτις μὲ
μόνην τὴν τρυφερὰν καὶ σεβαστὴν ἀγάπην ἦδύνατο νὰ
συγχριθῇ, τὴν ὄποιαν εἰς τὸ τέλειον αὐτὸ τῆς θυγατρι-
κῆς εὐλαβείας ἐπρόσφερον προτότυπον.

Τότε δὲ καὶ Κάρολος ὁ Τρομερὸς, ἀφ' οὗ μετεχειρί-
σθη ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ πολεμικοῦ του πνεύματος,
καὶ ὅλην του τὴν ἐπιτηδειότητα νὰ κατακυριεύσῃ ὅλους
τοὺς περὶ τὸ Νάγκειον τόπους, ἐκρότησε τῆς προτευού-
στης ταύτης πόλεως τὴν πολιορκίαν. Μὲ ὅλην δὲ τὴν δυ-
σκολίαν, τὴν ὄποιαν εὑρίσκον νὰ φροντίζωσι τὰ πρὸς τὸ
ζῆν, καὶ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ὑπεραγαπωμένου νέου αὐτῶν
ἡγεμόνας, οἱ πιστοὶ Λοθαρίγιοι ἀπέκρουσαν πολὺν καιρὸν
ἐπικερδῶς τὰς πολυαριθμούς τοῦ Καρόλου προσβολὰς,
ὅς τις τόσον περισσότερον παρωξύνετο, ὅσον δὲν ἦτον
συνειθισμένος νὰ εὑρίσκῃ εἰς πολιορκουμένους τόσην ἴ-
σχυρὰν ἀντίστασιν. Ὄλοι τοῦ Ναγκείου οἱ κάτοικοι πρὸς
ὑπεράσπισιν τῶν ἴδιων οἴκων γίνωσκαν μὲ τὴν φρουράν.
Οἱ γέροντες ἔτρεχον εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς πλατεί-
ας, παροξύνοντες μὲ τὸ ἴδιον παράδειγμα τοὺς παῖδας
καὶ τὰς γυναῖκας νὰ φέρωσιν εἰς τὰ ὄγυρώματα ὅ, τι νὰ
ἀποσπάσωσιν ἦδύναντο, διὰ νὰ τὸ ρίψωσιν ἀπὸ τὰ τεῖ-

χή κατὰ τῶν πολιορκοῦντων. Εἶτα ἡσαν σωροὶ πετρῶν,
τὰς ὅποιας ἄλλοι μὲν ἐπεσώρευον, ἄλλοι δὲ μὲ ὄρμὴν ἔρ-
ριπτον. Έδὼ ἐφαίνοντο φλόγες ἀναμμέναι ὑπὸ μεγάλους
λέβητας, ὅθεν παρευθὺς ἀνέβρυν οὐέμαρροι ἐλαίου βρά-
ζοντος, τὸ ὅποιον πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας γυναικες
κατὰ τῶν ἔχθρων ἔχυνον. Ήθελε τοὺς ὀνομάσει τις μίαν
μόνην ἐνωθεῖσαν οἰκίαν διὰ νὰ ἀπωθήσῃ τὸν κατ' αὐτῆς
ἐπελθόντα κακοῦργον. Ποτὲ τῆς πατρίδος ὁ ἔρως, καὶ ἡ
πρὸς τὸν ἡγεμόνα ἔνορκος πίσις δὲν ἐγέννησε μεγαλή-
τεον ἡρωϊσμὸν, οὕτε περισσότερα θαύματα.

Βλέπων ὁ Κάρολος, ὅτι ὅλη του ἡ βία ἦτον ἀνωφε-
λῆς καὶ ὅτι οἱ γενναιοὶ Λοθάριγοι, οὗτε τὰ τρομερά του
ἔφοβοῦντο δπλά, οὗτε τὰς μεγάλας του ἔτρεμον ἀπειλᾶς,
διέκοψεν ὀλίγον τὴν πολιορκίαν καὶ ἐπρόβαλε μερικὰς
συνθήκας. Εὔγιτει μόνον ἀπὸ τοῦ Ναγκείου τοὺς κατοί-
κους νὰ τοῦ ἀνοίξωσι τὰς πύλας, ὑπογρεούμενος νὰ σε-
βισθῇ τὰς οἰκίας των καὶ νὰ τὰς διαφυλάξῃ ἀπὸ τὴν ἀρ-
παγὴν· μαρτυρῶν δὲ τὴν μεγίστην ὑπόληψιν, τὴν ὅποιαν
ἔλαβε διὰ τοὺς κατοίκους, οἵτινες ἔδειχθησαν τόσον γεν-
ναιοὶ, ὅσον καὶ πιστοὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἡγεμόνα, ἐφανέρωνε
τελευταῖον, ὅτι θέλει νομίζει μεγίστην του τιμὴν νὰ κά-
μη συμμαχίας συνθήκην μὲ τόσον ἀξιέπαινον λαὸν, καὶ
ὅτι ἐνήργει μόνον, ἐλπίζων ἐπίμονον εἰρήνην.

Τοῦ Καρόλου αἱ προσφοραὶ ἦσαν εἰλικρινεῖς· διότι διὰ
τῆς Βαρβαρότητος καὶ φιλοδοξίας του ἀφῆκε νὰ διέλθω-

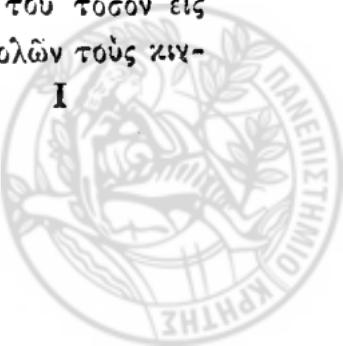
ειν εὐαισθησίας σημεῖα· ή δὲ ἀρετὴ δὲν ἦτον διδλου ἔ-
νη ἀπὸ τὴν ζέουσαν, φιλόδοξον, καὶ φίλαργον ψυχήν-
του· ἀλλ' ἐλαθεν εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, τὴν δικαίαν
τῶν ἀπίσων καὶ παρασπόνδων πολεμισῶν τιμωρίαν, οἵ-
τινες καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἑαυτῶν ζωῆς παραβαίνουσι
τὰς συμφωνηθείσας συνθήκας. Ἐκάπνιζεν ἀκόμη η Πικαρ-
δίκ ἀπὸ τὰς τρομερὰς φλόγας, διὰ τῶν ὅποιών τὰς ὡ-
ραιωτέρας της κατερήμωσεν ἐπαργύρις. τὰς ὅποιας ἔκα-
τοντάκις ὥμοσε να εεβασθῇ. Ἐγένατεν η Νορμανδία ὑ-
πὸ τὰ ἐρείπια, διὰ τῶν ὅποιών τὰς καρποφόρους ἐσκέ-
πασε πεδιάδας της· καὶ πρὸ ὀλίγου τοῦ Δεοδίου η πόλις
ἔγεινε τῶν αἰματωδεσέρων καταδιωγμῶν τὸ θέατρον,
διὰ τῶν ὅποιών ἐτιμώρει τοὺς πολυαρίθμους αὐτῆς κα-
τούκους. Ὁθεν οἱ Λοθάριγοι δὲν ἔβλεπον εἰς Καρόλου
τοῦ τρομεροῦ τὰς προτάσεις, εἰμὴ φρικτὴν παγίδα, τὴν
ὅποιαν νὰ ἀποφύγωσιν ἀπεφάσισαν· ὁ γενναχῖος μᾶλιστα
διοικητὴς ἐφάνη ὁ πλέον δύσπιεσος· διὰ δὲ τῆς ἀνδρικῆς
εὐγλωττίας του, ὡς καὶ διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν τῶν Ναγ-
κειωτῶν εὐλαβείας, τοὺς ἔπεισε νὰ μὴν δεχθῶσι κάμμιαν
εἰρήνης συνθήκην. Ὄλοι ἀπεφάσισαν νὰ ἐνταφιασθῶσι
καλλιον ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ὄχυρωμάτων τῆς πατρίδος
των, παρὰ νὰ ἀφήσωσι νὰ εἰσέλθῃ ἄπιεσος καὶ παράσπον-
δος πολεμισῆς, ὃς τις ἦθελε τοὺς κάμμει νὰ πληρώσωσε
τόσον πολυτιμώτερον τὴν ἀνόητον αὐτῶν εὔπιεσίαν, ὅ-
σον εὗρεν εἰς αὐτοὺς περισσοτέραν εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρί-
δα ἀφιέρωσιν καὶ μεγαλητέραν ἀντίστασιν.

Μαθών ὁ Κάρολος τὴν τέλειάν τῶν Ναυγκειωτῶν ἀπόφασιν καὶ μάλιστα τὴν σφοδρὰν τοῦ διοικητοῦ δημηγορίαν, ὃς τις μὲ τὰ ἀμαυρότερα τὸν ἔωγράφησε χρώματα, ὡμοσε νὰ ἐκδικηθῇ. Ἐπειμψε λοιπὸν παρευθὺς, καὶ διὰ τὴν τελευταίαν φορὰν κήρυχα νὰ εἰπῇ πρὸς τοὺς Λοθαρίγους, ὅτι ἑὰν τὴν αὐτὴν ἡμέραν δὲν ἥθελον παραδώσει τὴν πόλιν, καὶ δὲν ἥθελον τὸν γνωρίσει ἑαυτῶν ἡγεμόνα, ἥθελε τὴν κυριεύσει ἐξ ἐφόδου καὶ φονεύσει ὄλους τοὺς κατοίκους. Ἡ ἀπειλὴ αὕτη παρώξυνε μάλιστα τοὺς Λοθαρίγους· καὶ ἐδιπλασίασαν τὴν τόλμην των· ὁ δὲ διοικητὴς Βέναιος, ὅτι θέλει γενῆ τὸ πρῶτον θῦμα, ἀλλὰ προτίμων παρὰ τὴν ἀπισίαν τὸν θάνατον, διέτρεψε τὴν πόλιν, ἐδημηγόρει, συνήθροιζεν ὅλας τὰς δυνάμεις· τὰς διέσπειρεν εἰς ἔκαστον μέρος, τὸ ὄποιον ὁ ἴδιος ἤρευνα, καὶ τὸ ὄποιον οὔτως ἐκυβέρνα, ὡςε νὰ ὑπερβῇ ὅλην τῶν πολιορκούντων τὴν ὄρμήν. Ἡ δὲ Τελεσία, ἣ τις εἰς τόσουν μέγαν κίνδυνον ὑποχρέωσεν ἑαυτὴν, νὰ μὴν ἀφήσῃ διόλου τὸν πατέρα τῆς, ἐμέριζε τὸν ἡρωϊκὸν αὐτοῦ ἐνθουσιασμὸν, καὶ κατὰ τὸ παραδειγμά του ἐδημηγόρει τὰς γυναικας, καὶ τὰς περὶ αὐτὴν νεάνιδας. Ἐφερεν εἰς παραδειγμα τὴν μεγάλην τῶν γυναικῶν τοῦ Βελλοβάκου ἀπόφασιν, καὶ τὴν εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα ἀφιέρωσιν, αἰτινες δὲν ἐφοβήθησαν νὰ μεθέξωσιν ἀπὸ τῶν μαχῶν τὴν φρίκην, καὶ νὰ ἀντιταγθῶσι κατὰ πάντων τῶν κινδύνων διὰ νὰ ἐμπδίσωσιν τὸν αὐτὸν Κάρολον τὸν Τρομερὸν, νὰ διαπεράσῃ τὰ τείγη των, καὶ νὰ τὰς ἀποτελέσῃ τῆς σκληρότητός του θύματα. « Ἐδλέποντο, ἐφώναζεν ἡ Τε-

λεσία μὲ τὴν πλέον ἔλκυσικὴν φωνὴν, ἐβλέποντο αἱ μητέρες, ὡς καὶ αἱ δειλαὶ νεάνιδες, μὲ τὸ προσυχὸν καθοπλιζόμεναι, καὶ φορτίσ βαρύτατα φέρουσαι, τὰς δὲ συνθλαθείσας λόγγας ἐνόνουσαι, καὶ δέσμας ἀποτελοῦσαι νὰ τὰς συνδένωσι μὲ τοὺς πλοκάμους τῆς ἑαυτῶν ἁεφαλῆς, καὶ νὰ καταβαρύνωσιν ὑπὸ τὰς ἀπειλούσας αὐτῶν αἰγυμὰς τοῦ Καρόλου τοὺς στρατιώτας, καὶ νὰ τοὺς βιάζωσι νὰ παραιτῶσι τὴν πολιορκίαν. Δὲν ἦσαν αὐταὶ περσούτερον ἀπὸ ἡμᾶς εἰς ἔνδοξον θάνατον ἀποφασισμέναι, ἐπρόσθεσεν ἡ Τελεσία, δὲν ἦσαν ὡς ἡμεῖς τόσον πολυάριθμοι· διὰ τί νὰ μὴν ἀκολουθήσωμεν τῶν γενναίων αὐτῶν γυναικῶν τὸ παράδειγμα, τῶν ὅποιων οἱ μεταγενέσεροι θέλουσι φυλάξει πολὺν καιρὸν τὴν ἐνθύμησιν; Διὰ τί νὰ μὴν λάβωμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς αὐταὶ, τὸν τόσον δίκαιον τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀφιερώσεως ἡμῶν μισθόν;

Τῆς Τελεσίας ἡ δημητηρία ἐπροξένησεν εἰς ὅλων τὰ πνεύματα ζωηροτάτην ἐντύπωσιν. Συνερίζοντο τίς νὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ τίς νὰ μιμηθῇ τὸν θελκτικὸν τῶν γυναικῶν τοῦ Βελλοβάκου ἡρωϊσμόν. Οὔτε ὁ κόπος τῶν πολυμόγυθων ἔκείνων ἕργων, οὔτε τοῦ τρομεροῦ καὶ σκληροῦ ἔχθροῦ αἱ ἀπειλαὶ, οὔτε ἡ φρικτὴ τῆς ἐφύδου προσδοκία ἐδυνήθησαν νὰ τρομάξωσι τὰς μητέρας, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰς θυγατέρας τῶν πισῶν τοῦ Ναγκείου κατοίκων. Ὁλαι ἀπεφάσισαν νὰ τοὺς βοηθήσωσι μὲ τὴν δύναμιν καὶ τόλμην των· καὶ ἡ ἀδυναμία τοῦ τόσον εἰς τὸν θέρους τῶν ὄπλων καὶ εἰς τῶν προσβολῶν τοὺς κιν-

δύνους ἀνεπιτηδείου γένους, ἐφαίνετο, ὅτι ἀφανίζεται,
ὅτον ἡ ὀλεθρία ἐπλησίᾳ τιγμή, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἀπο-
φασισθῇ ἡ ἡ νάκη, ἢ ὁ ἀφανισμὸς αὐτῶν.

Ο δὲ Κάρολος, τὸν ὅποῖον τόσην ἀντίσασις καὶ τόλυη
παρώζυνε μᾶλιστα, μετεγειρίσθη ὅλον τὸ πολεμικὸν πνεῦ-
μα του, καὶ ὅλας του τὰς δυνάμεις ὠφελούμενος δὲ ἀ-
πὸ σκοτεινοτάτην νύκτα, διὰ νὰ ἀπατήσῃ τοὺς πολιορ-
κουμένους, ἔκαμε κατ' ἀργὰς εἰς διάφορα τῶν ὁγυρωμά-
των τοῦ Ναγκείου μέρη πολλὰς ψευδεῖς προσβολάς· ἀφ
οὗ δὲ ἡ ἡμέρα ἐρχόντη, ἐνώσας τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ σρατεύ-
ματός του μέρος ἔμπροσθεν τοῦ πλέον διεφθαρμένου προ-
μηχῶνος; ἐκρότησε τὴν ἔφοδον μὲ τόσην ἐπιτηδείοτη-
τα καὶ ὄρμὴν, ὥσε εἰς δύο σχεδὸν ὥρας ἤνοιξε τὸ τεῖ-
χος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἔμπροσθεν
τῶν σρατιωτῶν του ἐρυθρῶν, ὡς καὶ αὐτὸς, ἀπὸ μανίκυν
καὶ ἐκδίκησιν. Ἡθέλησεν εἰς τὴν πρώτην τῆς ὄργης του
ὄρμὴν νὰ φονεύσῃ ὅλους τοῦ Ναγκείου τοὺς κατοίκους.
« Βάρβαρε, τοῦ λέγει ἡ Τελεσία, τὴν ὅποιαν ἔφερον εἰς
αὐτὸν, ἐκνήμεις φονευθῶμεν, εἰς ποίους θέλεις βασιλεύ-
σει; -- Τίς εἶσαι σὺ τολμηρὲ νεανίσκε, καὶ μὲ ὄμιλεις
οῦτως; -- Ἡ αἰγυπτιωτός σου, ἢ τις ἦθελε νὰ σὲ ἐμπο-
δίσῃ ἀπὸ τὸ νὰ πράξῃς καὶ ἄλλο σκληρότητος ἔργον.

Η ἐκφραστικὴ τῆς Τελεσίας φωνὴ, ἡ ὠραιότης τας,
καὶ μᾶλιστα ἡ εὐγενὴς μεγαλοφροσύνη της, ἢ τις εἰς ὅ-
λον ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν της, ἀνέβαλον ὅλιγον τὴν μα-

νίαν τοῦ Καρόλου. Έζήτησεν οὗτος πρὸ πάντων νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτὸν ὁ διοικητὴς, ὃς τις εἰς τὰς παρακλήσεις ὑπείκων τῆς θυγατρός του καὶ εἰς τὰς ὄμοφώνους τῶν Ναγκειωτῶν εὔχας, εύρισκετο ὑπὸ τὸ ἔνδυμα ἀπλοῦ πολίτου μεταξὺ τῶν Λοθαρίγων, οἵ τινες ὅλοι ἐζήτουν ἀπὸ τὴν θηριωδίαν τοῦ νικητοῦ νὰ τον ἀποσπάσωσιν. Υπῆρξε, λοιπὸν ἀδύνατον εἰς τὸν Κάρολον νὰ χορτάσῃ τὴν πρώτην του ἐκδίκησιν εἰς αὐτὸ τὸ πολύτιμον θῦμα, τὸ ὅποῖον ἐπρόσαξε νὰ παραδώσωσιν εἰς τὰς χεῖράς του, ὑποσχόμενος μεγάλην εἰς τὸν προδότην ἀνταμοιβήν. « Μία μόνη δύναται νὰ σὲ κάμῃ νὰ εὕρῃς τὸν διοικητὴν, εἶπεν οὗτος πάντοτε ἀγνώρισος ὅμοιον εἰς τὴν αἰματώδη μάχαιράν σου, ὅτι συγχωρεῖς ὅλους τῆς πόλεως τοὺς κατοίκους..... -- Νὰ τοὺς συγχωρήσω! ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος μανικῶς, κατεφρονήσατε τὴν δύναμίν μου, ἀπερρίψατε ὑδρισικῶς τὰς προσφοράς μου, καὶ δὲν ἀκούω ὡτε τὰς παρακλήσεις σας, οὕτε τὴν φωνὴν τῆς εὐσπλάγχνίας. Εὰν ἡ τύχη φυλάττῃ κατὰ τὸ παρὸν τὸν διοικητὴν σας, θέλω δυνηθῆ ὅμως νὰ τὸν εὕρω μὲ τὸ φρικτὸγ παράδειγμα, τὸ ὅποῖον θέλω δώσει εἰς τοὺς τολμῶντας, καθὼς σεῖς, νὰ ἀνθίσανται κατ' ἔμοῦ, καὶ εἰς τοὺς προσπαθοῦντας νὰ ἐμποδίσωσι τὸν δρόμον τῶν νικῶν μου. Στρέψας δὲ πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἀξιωματικοὺς, διορίζει παρευθὺς τότε γὰ δεκατεύσωσι τοῦ Ναγκείου τοὺς κατοίκους.

Άνδρες, γυναῖκες, γέροντες, παιδία, ὅλοι συναθροίσθησαν εἰς μεγάλην σειρὰν ἀπὸ τὸν Κάρολον ἕως εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως ἐκτεινομένην. Ἐκάστη οἰκογένεια εἰς ἓν μέρος συναθροίζεται· ἡ θυγάτηρ ἐπιτηροῦται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της· ὁ φίλος ἴσαται πλησίον τοῦ φίλου του· ἔκαστος ἀφιερόνται εἰς τὸν θάνατον, ὃς τις μετ' ὄλιγον μελλει νὰ ἔκλεξῃ τὰ θύματά του· ἔκαστος θέλει, ἡ τύχη νὰ τὸν ἀποφασίσῃ, διὸ νὰ διατηρήσῃ τὸ εἰς αὐτὸν ἀγαπητὸν ἀντικείμενον. Οἱ κήρυξ τελευταῖον εἰς τὸ παρὰ τοῦ νικητοῦ δοθὲν σημεῖον, ἀργοῦται νὰ τοὺς ἀριθμῇ, καὶ ὁ σίδηρος μετ' ὄλιγον θέλει κόψει τοὺς ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ δέκα σημειουμένους· ἀλλ' ἐκ τῆς πρώτης ἔκλεγῆς γεννᾶται δυσκολία, ἡ τις ἀναβάλλει τὴν βάρβαρον ταύτην πρᾶξιν.

Η Τελεσία ἐκ δεξιῶν τοῦ πατρός της ἴσαμένη, πάντοτε ἀγνώριστος, ἀκολουθεῖ μὲ ἀκόρεστον ἀνησυχίαν ὅλες τοῦ κήρυκος τὰ κινήματα, τὸν ἀκούει ἀριθμοῦντα μὲ ψηλὴν φωνὴν, καὶ χρίνει, διτι ὁ ἀριθμὸς δέκα θέλει πέσει εἰς τῶν ἡμερῶν της τὸν αἵτιον· ρίπτεται παρευθὺς ὅπεισθεν τοῦ πατρός της· καὶ ὁ ἀριθμὸς ἐννέα τότε πίπτει, εἰς τὴν πολύτιμον ἔκείνην κεφαλήν· ἡ δὲ Τελεσία παρίσαται ως ἡ πρώτη θυσία. Οἱ διοικητὴς, ὃς τις μολις εὐρίσκει δύναμιν νὰ ὄμιλήσῃ, τόσον ἡ τοιαύτη πρᾶξις ἐπληξεν δλας του τὰς αἰσθήσεις, διισχυροῦται, ὅτι πρέπει αὐτὸς νὰ ἀποθάνῃ, ὅτι ἡ τύχη τὸν ἔκλεξε, καὶ ὅτε δὲν θέλει ποτὲ ὑποφέρει ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ νὰ φονευθῇ. Η

Τελεσία, χωρὶς νὰ φανερώσῃ ἀκόμη, ὅτι ὁ σεβάσμιος ἐ-
κεῖνος γηραιὸς εἶναι πατέρ της, βεβαιόνει, ὅτι αὐτὴ ἔλα-
βε τὴν τάξιν τῆς κατὰ συμβεβηκός, καὶ ἐπειδὴ η τύχη
αὐτὴν ἤθέλησεν, αὐτὴ πρέπει νὰ δεχθῇ καὶ τὸν θάνατον.
Οἱ κήρυξ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν δορυφόροι, μὴ γινώσκοντες
τίνα τῶν δύο πρέπει νὰ πιστεύσωσι, τοὺς ἔφερον ἐμπρο-
σθεν Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ διὰ νὰ ἀποφασίσῃ. Αὐτὴ
η τόσον θλιβερὰ σκηνὴ, αὐταὶ αἱ τόσον σπαράσσουσαι
λογοτριβὰ καύνουσι τὸν διοικητὴν νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐ-
τὸς λύπην, τὴν ὅποιαν νὰ ἀποφύγῃ δὲν δύναται. Ἀμφέ-
βολος καὶ αὐτὸς, τεθορυβημένος, δὲν ήξεύρει ὁ ἴδιος τι
νὰ ἀποφασίσῃ; καὶ μένει εἰς τὴν πλέον κατηφῆ σιωπήν.
« Ἀπορεῖς σκληρέ! φωνάζει η Τελεσία μὲ ἀταραξίαν καὶ
μεγαλοπρέπειαν, αἴ τινες τὴν καθίστωσιν ἀκόμη πλέον ἀ-
ξιαγάπητον· ἐμὲ φόνευσε, καὶ ἄφει τὴν ζωὴν εἰς τὸν σε-
βάσμιον τοῦτον γηραιὸν, ὃς τις ήδυνθη νὰ τὴν τιμάσῃ
μὲ ἔξηκοντα ἐτῶν ἀρετάς. -- Πρόστεχε μῆπως ὑπακού-
σης εἰς τὸ ζήτημά της, φωνάζει ὡς ταύτως καὶ ὁ διοικη-
τής. Αἱ, τί εἶναι αἱ ἀρεταὶ αὐταὶ, ὡς πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν
αὐτὴν θυσίαν, η τις γεμίζει ὅλων τὰς καρδίας ἀπὸ θαυ-
μασμὸν, καὶ διὰ τὴν ὅποιαν μῆτε σὺ ὁ ἴδιος δὲν δύνα-
σαι νὰ μὴν φανῆς λυπούμενος; -- Η ζωὴ μου εἶναι ὅλη
γύντερον πολύτιμος παρὰ τὴν ζωὴν τούτου τοῦ γηραιοῦ.
-- Εκάστη ημέρα τῆς ἐδικῆς της ὑπηρέτε, ἀξιοσημείωτος
διὰ τὰς ἀγαθοποιίας της. -- Ιδὲ τὰς λευκὰς ταύτας τρί-
χας· αὐταὶ σοῦ δεικνύουσιν οἰκογενείας ἀρχηγὸν, τὸν ἀ-
ποῖον καὶ ὑπεραγκπῶπτη, καὶ αέβονται τὰ τέκνα του. ~

Ιδε τῆς νεότητος καὶ ὡραιότητος τῆς τὰν λαμπρότητα.
 Αὐτὴν θέλει εἶναι πολὺν καιρὸν ἀκόμη τῶν γυναικῶν· διόλιστος· καὶ σὺ θέλεις τὴν θυσιάσει εἰς τὰς ὄλιγας τῆς ζωῆς μου ἥμέρας! Αἱ καλῶς, ὑπέλαβεν· Τελεσία, βλέπουσα, ὅτι ὁ Κάρολος προσηλόνει εὔσπλαγχνους πρὸς αὐτὴν ὄφθαλμούς, παῦσαι θαυμάζων ὃ, τι μὲν πάγορεύει τὸ καθήκον μου· εἴμαι θυγάτηρ, οὐ τις θέλει νὰ τώσῃ τῶν ἀημερῶν τῆς τὸν αἵτιον μάθε, ὅτι εἶναι πατήρ μου. — Αἱ καλῶς, ἐπαναλαμβάνει ωσαύτως διοικητὴς, τώρα θέλω κάμει νὰ παύσῃ η ἀμφιθολία σου, καὶ θέλω τὲ βιάσει νὰ γαρίσῃς τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν· τῆς θυγατρικῆς ἀγάπης τὸ πρωτότυπον· σοῦ παραδίδω ἔκεινον τὸν ἔγχρον, ἐπὶ τοῦ ὄποιον ἐπιθυμεῖς τέσσον· νὰ χορτάσῃς τὴν ἔκδικησίν σου· βλέπεις ἐμπροσθέν του τοῦ Ναγκείου τὸν διοικητὴν, ὃς τις πρὸ πολλοῦ ἥθελε σοῦ παραδώσει τὴν κεφαλήν του, ἐὰν η βάρβαρος μανία σου δὲν ἥθελεν ἀρνηθῆ νὰ σώσῃ μὲ αὐτὴν· τὴν τιμὴν ὅλους· αὐτοὺς τοὺς πιεσούς συμπατρίωτας του.

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις, ὅλοι τοῦ Ναγκείου οἱ κάτοικοι, τῶν ὅποιων η φαντασία ἡ τον εἰς ἔκσασιν δια τὸν ἡρῷον τῆς Τελεσίας, περιεκύλωσαν τὸν πατέρα καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ περιτειχίσαντες αὐτοὺς μὲ τὰ ἴδια ὄώματα, ἐξήτησαν ὅλοι ἀντ' αὐτῶν νὰ ἀποθάνωσι. Πότε θέαμψ τόσους λυτηρὸν δὲν εἶχε πλήξει Καρόλου τοῦ Τρομεροῦ τοὺς ὄφθαλμούς. Αἱ κραυγαὶ ὅλου ἔκεινου τοῦ λαοῦ, ὃς τις παρεκάλει, ἐνηγκαλίζετο τὰ γόνατά τού, καὶ ἵ-

τὸν ἔτοιμος νὰ θυσιασθῇ διὰ νὰ τώσῃ τὸν διοικητὴν του· ἡ ἐλευθέρα, καὶ ἔντιμος τοῦ γηραιοῦ ἔκείνου ἀπόφασις, ὃς τις ὡς θυσίᾳ μόνος ἐπροσφέρετο· αἱ σπαράττουσαι τῆς Τελεσίας φωναὶ, ἢ τις ὥμηνεν εἰς τὸν οὐρανὸν, ὅτι δὲν θέλει ἐπιζήσει μετὰ τοῦ πατρός της τὸν θάνατον· τὸ θάμβος, καὶ ὁ θαυμασμὸς, ὃς τις ἐγγραφεῖτο εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα· τὰ ἀπὸ ὅλων τοὺς ὄφθαλμοὺς ρέοντα δάκρυα, ἀπετέλεσαν εἰς τὸν νικητὴν, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας του, πάθος, τὸ ὅποῖον νὰ περιορίσωσι δὲν τίθενται. Τελευταῖον, ὅταν ὁ διοικητὴς διαπερῶν τὸ πλῆθος ἥλθε μὲ τὴν Τελεσίαν εἰς τὰς ἀγκάλας του περιπεπλεγμένην νὰ λάβῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης των.

« Δὲν φονεύεσθε οὔτε ὁ εἰς' οὔτε ὁ ἄλλος, ἀπεκρίθη ὁ φοιτερὸς ἔκεινος καὶ τρομερὸς πολεμιστής. Εἶναι δύσκολον νὰ ἀποφασίσω τίς τῶν δύο πρέπει νὰ νικήσῃ· διεπεράσσατε ἔως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου· καὶ ἐὰν ἦναι θαυμασὸν νὰ νικᾷ τις, μὲ κόρμνετε νὰ δοκιμάσω, ὅτι εἶναι ἀκόμη γλυκύτερον νὰ συγγωρῇ. Απόλαυσε, ὥραία Τελεσία, ἀπόλαυσε ὅλην τὴν εὐτυχίαν, ἢτις σὲ περιμένει· λάβε τὸν μισθόν τοῦ θυγατρικοῦ ἡρωϊσμοῦ σου, τὸν ὅποιον ἡ ἴσορία εἰς τοὺς μεταγενεσέρους μέλλει νὰ μεταδώσῃ. Σου γαρίζω ὅγι μόνον τοῦ ἀξίου πατρός σου τὴν ζωὴν, ἄλλὰ καὶ ὅλων τοῦ Ναγείου τῶν κατοίκων, τοὺς ὅποιους ἡ τύχη ἔμελλε νὰ ἀποφασίσῃ..... Μή μὲ εὐγαρίσει· γρεωτῷ ἐγὼ πρὸς σὲ περισσότερον παρ' ὅ, τι σὺ γρεωτεῖς εἰς ἐμέ· διότι γωρίς σου ἡ ψυγή μου, μόνον ἀπὸ φιλοδοξίαν πεπληρωμένη, δὲν γίθελεν ἵσως γνωρίσει

ποτὲ τὴν ἐπιείκειαν, ἦτις, καὶ τὸ αἰσθάνομαι τώρα, πρέ-
πει νὰ ἔναι ὁ πρῶτος αὐτῆς σολισμός.”

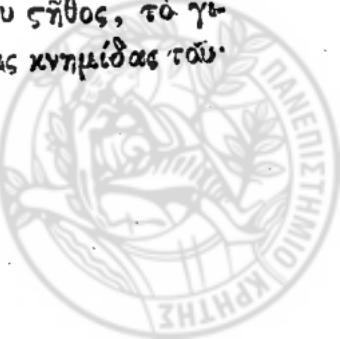
Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ νικητοῦ μὲ ἄκρων ἐδέχθησαν γαράν.
 Ὄλοι οἱ κάτοικοι συνεχέοντο ἀγαλλιζόμενοι, καὶ ἐκβάλ-
 λοντες ἀγαλλιάσεως φωνὰς, μὲ τὰς ὅποιας ἐμιγνύοντο καὶ
 τοῦ Καρόλου τῶν σρατιωτῶν, οἵ τινες ἐμέριζον τοῦ ἀρ-
 χηγοῦ των τὸ συναίσθημα. Οἱ δὲ ἡγεμὸν οὗτος γνωρίσας
 τῶν Λοθαρίγων τὴν πίσιν, καὶ τὴν ἀνδρίαν, ἐκῆρυξεν,
 ὅτι θέλει κατασήσει τὸ Νάγκειον τῶν ἐπαρχιῶν του πρω-
 τεύουσαν. ἔδωκεν εἰς τὸν διοικητὴν τὴν τάξιν καὶ τὰ
 προνόμια του. Ἡ δὲ Τελεσία ἔγεινε πλέον παρὰ ποτὲ εἰς
 ὅλους τοὺς συμπατριώτας της ἀξιαγάπητος. Δὲν ἦτον
 οἰκία, δὲν εὑρίσκετο ἄνθρωπος, ὃς τις νὰ μὴν ἐγράψει
 εἰς αὐτὴν τῶν φιλτάτων του καὶ ἵσως τὴν ἑκτοῦ συντή-
 ρησιν. Τὸ ὄνομά της μὲ σέβας ἐπροφέρετο· καὶ ἐν ὅσῳ ἔ-
 ζη ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐχαριστῶν, ἔμαθε διὰ τῆς πείρας,
 ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ ὑψόνη τις τὴν ψυχὴν του εἰς τῶν
 περιεάσεων τὸ ὑψος, εἰς τὰς ὅποιας εὐρίσκεται, καὶ ὅτι
 τὸ βεβαιότερον μέσον νὰ ἀποφύγῃ μέγαν κίνδυνον. εἶναι
 νὰ καθοπλίζεται μὲ τολμην, μὲ ἀταραξίαν ψυχῆς, καὶ
 μὲ τὴν εἰς Θεὸν πεποίθησιν.

ΑΙ ΟΙΗΣΕΙΣ.

Τίποτε δὲν συνεργεῖ τόσον εἰς τὸ νὰ κατασαθῶμεν ὀξειογέλασοι, ὅσον η μανία νὰ νομίζωμεν ἔαυτους ἀνωτέρους ἀπὸ ὅ, τι εἴμεθα, νὰ ἀποδίδωμεν εἰς ἔαυτους ἀξιότητα, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχομεν, νὰ σοχαζώμεθα, ὅτι προσηλόνομεν ὅλων τὰ ὄμρατα, καὶ καθυποβάλλομεν. ὅλων τὰς καρδίας, ἐνῷ μόλις ἀπὸ φρονίμους παρατηρούμεθα ἀνθρώπους, οἱ δὲ ἄλλοι μᾶς διακρίνουσι μόνον διὰ νὰ εὐφραίνωνται μὲ βλάβην μας, καὶ νὰ μᾶς δεικνύωσιν ὡς τῶν ἀσειωτήτων αὐτῶν ὑπόθεσιν, καὶ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας τὸ παίγνιον.

Αἱ τόσον κοιναὶ καὶ τόσον ποικιλαὶ αὐταὶ οἵσεις παρατηροῦνται καὶ εἰς τὰ δύο ἔξισου γένη. Ιδὲ περιπατοῦνται εἰς τὸν Κεραμεικὸν τῶν Παρισίων αὐτὸν τὸν νεανίσκον, τοῦ ὁποίου τὸ βάδισμα εἶναι σοβαρὸν καὶ τακτικὸν, ὃς τις φέρει τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, προσποιεῖται, ὅτι εἶναι μύσιψ, διὰ νὰ μὴν χωρετήσῃ τινὰ, ὥθετι τοὺς διαβαίνοντας, καὶ σύρει εἰς τὰ ὄπίσω τοῦ ἐνδύματός του τὸ ἔμπροσθεν διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μέγα του σῆθος, τὸ γεγαντιαιόν του ἀνάστημα καὶ τὰς προμήκεις κυνημίδας τοῦ.

ο ἀναίσθητος νομίζει, ὅτι ἐνόνει τὴν ὥραιάν του Ἀντεύοντος κεφαλῆν, καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ του Ἀπόλλωνος σάσιν..... Ἅκουσον τὸν μικρὸν αὐτὸν ἀσματοποιὸν ἄδοντα σίχους τινάς παρατήρησον πῶς πινδαρίζει, μὲ ποιὸν θάρρος ἀκούει τῶν χειρῶν τοὺς κρότους· πῶς φαίρεται πλήρης ἡδη ἀπὸ ἐγκώμια! νομίζει τούλαχιστον ἔαυτὸν ἄλλον Ἀνακρέοντα, καὶ ὅτι θέλει τεθῆ εἰς τὸν πρῶτον τῆς Ἀκαδημίας χρησύοντα τόπον..... Ἰδὲ πόσον εἶναι ἀξιογέλασος ὁ νέος ἐκεῖνος κρτκρίου ὑπουργὸς, ὃς τις νομίζει ἔαυτὸν ἀναγκαῖον καὶ ἀξιωτετόν; καὶ ὃς τις ἐπιφορτίζεται τὴν ὑπόθεσίν σου, καὶ ὑπόσχεται, ὅτι θέλει τὴν χάμεινὰ ἐπιτύχῃ· θέλει ἴδει, λέγει αὐτὸς μὲγάλην πεποίθησιν· θέλει οἰκονομίσῃ τὰ πάντα ἔξαιρέτως, καὶ ἐν ἀπλοῦς ὑπηρέτης, ὑποχρένται τὸν βουλευτήν.

Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὰς γυναικας. Δεκαπενταετῆς νεᾶνις νομίζεται ως τέλειον ὅν· θαυμάζει· διότι δὲν τὴν ζητοῦσιν εἰς γάμου χοινωνίαν. Οἰκογενείας πᾶλιν προθετηκοῦα μήτηρ φαντάζεται, ὅτι εἶναι ως αἱ θυγατέρες της νεαρὰ, καὶ δὲν ἀπαρνεῖται τῶν νεανίδων τὸ σκούφωμα, εἴμη διὰ νὰ κρύπτῃ τὰς ψαρὰς τῆς κεφαλῆς τρίγας της..... Παρατήρησον τὴν χορεύουσαν αὐτὴν νεανίδα· εἶναι βεβαία, ὅτι ἐνόνει εἰς μόνην ἔαυτὴν τῆς Γαρδέλης τὴν χάριν καὶ τὴν τελειότητα, καὶ τῆς Σειίνης τὸ εὔθυμον καὶ τὴν ἀξιέραστον ἀφέλειαν. Ἅκουεις αὐτὴν τὴν νέαν μαθήτριαν, ἢ τις ἦλθε νὰ διατρίψῃ ἡμέρας τὰς εἰς τὸν οἶκον τῶν γονέων της, νὰ ἄδη κακῶς μὲ τὴν

χιθάρων ἔξαιρετον τοῦ Ηλαντάδου ἄσμα, νὰ φέρῃ εἰς ἔκ-
σασι τὸν πάτερα της, τὴν μητέρα της, τὸν πάππον
της, τὸν θεῖόν της καὶ τὰς τρεῖς θείας της· εἶναι πεπε-
σμένη, ὅτι ἐνόνει μὲ τὸν ἀνίκητον τῆς Βραγχοῦς τόνον
τὴν λαμπρὰν τῆς Δουρέτης μέθοδον καὶ τὸν θαυμασὸν
αὐτῆς λαρυγγισμόν. Εἰσελθε εἰς τὴν ἀπλουσέραν
μυρεφόν· καὶ θέλεις ἀκούσει· « Ήμεῖς οἱ ἐμποροι· Ἀ-
νάβγηθι εἰς τὸ ἔργας ήριον πλουσίου τῶν μεταξωτῶν τε-
χνίτου· η γυνή του θέλει σοῦ εἰπεῖ, ὅτι ὁ ἀνήρ της κά-
μνει τὸν τραπεζίτην· παρόροισιάσθητι εἰς οίκον τραπεζί-
του· καὶ θέλεις εῦρει τὸ ηθος καὶ τὸν τόνον βουλευτοῦ.
Φαίνεται, ὅτι ἀγνοεῖ ἔχασος τὸν τόπον, τὸν ὅποιον ἔγει
εἰς τῆς τύχης τὸν τροχὸν, καὶ ἀκαταπαύσως βιαζόμενος
νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ὑψηλότερον βαθὺδύν, νομίζει, ὅτι κάθη-
ται εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του θεωρεῖ.

Δουμόντης, πλούσιος ὑφασμάτων πωλητὴς, εἰς τὸν
δρόμον τοῦ Σαιντονόρου, καὶ μὲ τοὺς τιμιώτερους τῶν
Παρισίων ἐμπόρους συναριθμούμενος, εἶχε δύο θυγατέ-
ρας, τὰς ὁποίας ἔξισου ἥγαπα, καὶ αἱ ὁποῖαι φθάσασαι
εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἥν ἀργοῦσει τις εἰς τὸν κύρον νὰ γί-
νεται ἀξιοπαρατηρητὸς, ἥσαν διόλου κατὰ τὸ ηθος διά-
φοροι. Ἡ πρωτότοχος Άρμαντίνη ὀνομαζόμενη, ἐποχάε-
το, ὅτι ἦτον Αφροδίτη κατὰ τὸ πρόσωπον, Ἡβη κατὰ τὴν
τρυφερότητα καὶ χάριν, δεκάτη Μοῦσα κατὰ τὴν μά-
θησιν καὶ τὰ ἔξαιρετα προτερήματα. Ὅταν εἰσήρχετο εἰς
διμήγυρον τινὰ, η εἰς δημόσιον τόπον, ἔχαμηλονε πάν-

τοτε τοὺς ὡραίους τῆς ὁφθαλμοὺς, διὰ νὰ ἀποφύγῃ δλῶν τὰ ὄμματα, τὰ ὄποια, καθὼς ἐνόμιζεν, εἰς τὸ πρόσωπόν της προστηλόνοντο. Όταν ὥμιλει, ἔφανταζετο, ὅτι ἔφερεν ἡ φωνή της εἰς τῶν καρδιῶν τὸ βάθος συγκίνησιν, τὴν ὄποιαν νὰ ἀποφύγωσιν ἦτον ἀδύνατον· καὶ ὅταν ἐξ ἀνοησίας, ἢ ἀπροσεξίας ἀφίνε νὰ πέσῃ εἰς τινα ἐν μόνον βλέμμα, ἦτον πεπεισμένη, ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν σιγμήν ὁ θεατὴς ἐπλήγη ἀπὸ θαυμασμὸν, ἐὰν ἦτον ἀνὴρ, καὶ ἀπὸ ζηλοτυπίαν, ἐὰν ἦτον γυνή. Διὰ τοῦτο ὅλα τῆς τὰ κινήματα ἐγίνοντο μὲ περιέργειαν, τὸ βάδισμά της ἦτον προσπεποιημένον· ἥθελε τὴν ὄνομάσει τις θεὰν, ἢ τις ἑλησμόνει ἑαυτὴν μιγνυομένη μὲ τοὺς θυητούς· τὰ δὲ παντοῖα ἀρώματα, διὰ τῶν ὄποιων ἡρωματίζετο, ἐμκίνυον τὴν παρουσίαν της, ως ἡ Ἀμβροσία εἰς τῆς Πάφου τὰ ἄλση, ἐδείκνυε τὰ ἰχνη τῆς βασιλίσσης τῶν ἔρωτων.

Δὲν ἦτον ῥῆμας τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν δευτερότοχον ἀδελφήν της Μαρίαν καλουμένην. Άντι νὰ νομίζῃ ἑαυτὴν ἀνωτέραν τῆς ἀληθοῦς αὐτῆς ἀξιότητος, ἢ μετριοφροσύνη της καὶ ἡ φυσική της ἀγαθότης τὴν ἐμπόδιζον πάντοτε νὰ σοχάζεται ἑαυτὴν ὅσον ἔπρεπεν ἀξίαν· ὅλιγώτερον παρὰ τὴν Αρμαντίνην ὡραία, ἀλλὰ χαριεσέρα ἵσως, ἐσοχάζετο πρέπον, ἢ ἀδελφή της νὰ δέχεται δλῶν τὰς προσφορὰς, καὶ νὰ μὴν βλέπωσι διόλου πλησίον της τὴν ἀπλῆν Μαρίαν. Οἱ ὁφθαλμοί της δὲν ἤσαν τόσον ὡραῖοι, ὅσον οἱ τῆς Αρμαντίνης, ἀλλὰ πλέον ζωηροί· τὸ ἕθος της ἦτον ὅλιγοτερον σοβαρὸν, ἀλλὰ πλέον ἀφελέσ· ἐν

συντόμω, παρρησιαζομένη ή πρωτότοκος ἐφαίνετο, ὅτι λέγει· « Θαυμάζετε καὶ προσκυνεῖτε! » Ἡ δευτέροτοκος ταπεινῶς πλησίον της περιπατοῦσα, ἐφαίνετο ἐκ τοῦ ἐναντίου λέγουσα « Μήν προσέχετε εἰς ἐμέ· δὲν εἴμαι διόλου ἀξία. »

Η ἀξιοσημείωτος αὐτὴ ἐναντιότης δὲν ἀπέφευγε τοὺς εἰς τὴν συναναγροφὴν τοῦ Δουμόντου συχνάζοντας· ἐπροξένει δὲ εἰς αὐτοὺς ἀποτέλεσμα διόλου ἀπ' ἐκεῖνο διάφορον, τὸ ὁποῖον ἐφαντάζοντο, ὅτι ἀποτελεῖσιν αἱ δύο ἀδελφαί. Δὲν ἦγάπων τὴν Αρμαντίνην· ὑπερεφίλουν δὲ τὴν Μαρίαν· καὶ ὅμως αἱ δύο εἶχον ὅλα τὰ χαρίσματα ἔξαρέτου φύσεως· ἀλλ' αἱ γελοιώδεις τῆς πρωτοτόκου οἰήσεις τὴν ἡπάτησαν τόσον περὶ τῆς ἀξίας της, καὶ ἔχαμνον νὰ φαίνεται μὲ τόσην ὑπεροχὴν ἡ ἀξιαγάπητος τῆς δευτεροτόκου ἀπλότης, ὥσε πανταχοῦ ἔσπειδον νὰ κάμωσιν εἰς αὐτὴν τὴν εὐνοϊκωτέραν ὑποδοχὴν· καὶ μάλις πρὸς τὴν ἀδελφὴν της διεύθυνον μερικὰς λέξεις.

Ἡ δὲ Αρμαντίνη, ἥτις πάντοτε ἡπατᾶτο εἰς δ, τι πρὸς τοὺς ἄλλους ἐνέπνεε, δὲν ἔβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν, εἰμὴ τὴν συζολὴν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ θάμβους, τὸ ὁποῖον ἐδοκίμαζον, ως ἐνόμιζεν, εἰς τὴν θέαν τῆς φραιστητός της. « Παρατηρεῖς, ἔλεγεν αὐτὴ· πρὸς τὴν Μαρίαν μὲ παιδαριώδη μεγαλοπρέπειαν, ὅταν ὁμοῦ εὑρισκόμεθα, μὲ ποίαν ἔρχονται οἰκειότητα πρὸς σὲ, καὶ ποίαν πρέπουσαν συζολὴν φυλάττουσι πρὸς ἐμέ; Δὲν εἰ-

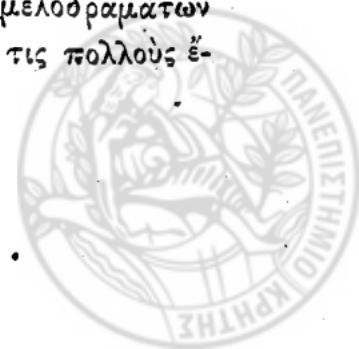
ναι οὔτε νέος, οὔτε γέρων, ἀνόητος, ή σεμνὸς, τὸν ὁποῖον ἐν μόνῳ βλέψιμα μου νὰ μὴν φέρῃ εἰς ἔκσασιν, καὶ νὰ μὴν τὸν κατασήσῃ ως ἀναίσθητον ἀπὸ θάμβος καὶ θαυμασμόν. -- Εἶναι ἀληθὲς, ἀπεκρίθη η Μαρία μὲ τὴν μεγαλητέραν ἀφέλειαν. -- Αὖ μόνη ἡ ὄψις μου τοιοῦτον εἰς αὐτοὺς προξενῆ ἀποτέλεσμα, κρίνε διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποιαν αἰσθάνονται, ὅταν ὅμιλῶ πρὸς αὐτοὺς· μὲ βλέπουσι, ζητοῦσι ματαίως νὰ μὲ ἀποκριθῶσι, καὶ ἡ φωνὴ των ἐκπνέει εἰς τὰ χεῖλη των. -- Ναὶ, ἐγὼ εἴδον πολλοὺς νὰ ἔρχωνται πρὸς σὲ, καὶ νὰ ἀναγωρῶσι γωρὶς νὰ εἰπῶσι τι. Ἀλλὰ δὲν νομίζεις σὺ, ως καὶ ἐγὼ, ἀγαπητή μου Αρμαντίνη, ὅτι ἀγοράζεις ὀλίγον πολυτίμως, τὸ προτέρημα νὰ ἥσαι φραία; -- Πῶς τοῦτο; -- Ἐγὼ συχαζόμαται, ὅτι εἶναι πολλὰ δύσαρεσον νὰ προξενῶμεν τόσον μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀποτέλεσμα, ὡςε καὶ μὴ δύνανται νὰ ἔρχωνται πρὸς ἡμᾶς. -- Συγκατανεύω εἰς τοῦτο· ἐνίστε μᾶλιστα λυποῦμαι δι' αὐτὴν τὴν γενικὴν ἔξουσίαν, τὴν ὅποιαν καὶ μὴ θέλουσα ἐνεργῶ ἀλλ' εἶναι ποτὲ εὐχαρίστησις ἀξία νὰ παραβληθῇ μὲ ἐκείνην, ὅταν δύναται τις νὰ εἰπῇ. « παρόρησιαζόμαται μόνον καὶ ἔκαστος ἀπὸ θάμβος πληττόμενος, δὲν ἔχει τὴν δύναμιν μήτε λόγον κἄν νὰ διευθύνῃ πρὸς ἐμέ,, -- Εἰς τὴν ζωήν μου, εὐχαριστοῦμαι καλλιον νὰ μὲ ὅμιλῶσι, νὰ μὲ ἀποκρίνωνται· καὶ μᾶλιστα νὰ ἔχωσιν ίκανὸν λογικὸν διὰ νὰ μὲ λέγωσιν ὅσα η σεμνότης συγχωρεῖ ἀξιαγάπητα πράγματα· οὕτω πολλάκις σὲ εἶδον σοβαρὰν καὶ σιωπηλὴν ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν θαυμαζόντων τὰς γάριτάς σου.

καὶ ἐνῷ ἐγὼ ἐγέλων μὲν αὐτοὺς, ἀπεκρινόμην ἀντὶ σου,
ἡ ἐνόχλησις, καὶ η ἀδία ἐζωγραφεῖτο εἰς τοὺς ώραιούς
σου ὄφθαλμούς. -- Τούτεσι, ταλαιπωρε Μαρία, ἐγὼ
βασιλεύω· καὶ σὺ ἔξουθενεῖσαι. -- Ό καλά, βασίλευε ὅ.
τον θέλεις· ἐγὼ εὐφραίνομαι περισσότερον, μὲν σέβονται
ὅσον καὶ σὲ, καὶ ἀν τοῦτο ἔναι τὸ ἔξουθενεῖσθαι, ἐγὼ
εὐχαριτοῦμαι εἰς αὐτό.

Αὐταὶ αἱ ἕρεις συγνάκις μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν ἀ-
ναγεούμεναι, δὲν ἐδυνάθησαν νὰ μεταβάλωσι τὴν τρυ-
φερὸν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν πρὸς ἄλληλας ἀπέδιδον, μή-
τε νὰ ἀλλάξωσι τὴν ἴδεαν, τὴν ὁποίαν η μία διὰ τὴν ἄλ-
λην εἶχεν. Ή Αρμαντίνη ἐξοχάζετο μόνον τὴν Μαρίαν
ώς ἀφανὲς ὅν, τὸ ὁποῖον ἡδύνατο νὰ παρατηρηθῇ μίαν σι-
γμὴν τούλαχιστον εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, διὰ τὴν
ἀφελῆ πολυλογίαν, καὶ τὴν θελκτικὴν εύθυμίαν της. Ή
δὲ Μαρία δὲν ἔπαιε νὰ βλέπῃ εἰς τὴν Αρμαντίνην ἐν-
τελῆ ώραιότητα, τελείαν γυναικα, εἰς τῆς ὁποίας τὴν
ἔξουσίαν ἥτον ἀδύνατον νὰ ἀντιστῇ τις.

Πολλὰ δὲ συμβάντα τὰς δύο ταύτας ἀδελφὰς εἰς τὴν
γῆωμην αὐτῶν ἐξερέωσαν. Μίαν ἡμέραν ἡ Δουμόντης,
πολὺ περισσότερον εἰς τὸ ἐμπόριόν του ἡ εἰς τῶν θυγα-
τέρων του ἐνασχολούμενος τὴν ἀνατροφὴν, διὰ τὰς ὁπο-
ιας ἐνόμιζεν, ὅτι ἔπραζεν ἵχανῶς, ἀφῆσας αὐτὰς δύο ἔ-
τη εἰς τὴν σχολὴν, τὰς ἔφερεν εἰς τῶν μελοδραμάτων
τὸ θέατρον. Εἴκαμνον τότε παράστασιν, ἢ τις πολλοὺς ἔ-

συρεν ἀνθρώπους· ὅλα τὰ οὐκίδια ἦσαν μεμισθωμένα· ἐ-
μενον δὲ μάνον εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τόποι. Ἡ Ἀρμαντίνη
καὶ ἡ Μαρία ἦλθον λοιπὸν μὲ τὸν πατέρα τῶν, καὶ ἐκά-
θησαν εἰς τὸν βαθμὸν, ὃς τις προσεγγίζει εἰς τῆς σκηνῆς
τὸ σανίδωμα. Μόλις δε ἐκάθησαν καὶ ὅλων οἱ ὄφθαλμοι
ἐστράφησαν πρὸς τὴν Ἀρματίνην, ἡ τις ἔκαψε περιεργό-
τερον σολισμὸν, καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Μαρία ἔλεγεν ἡσύ-
γως. « Βλέπεις πῶς σὲ θεωροῦσι; ὅλα τὰ διοπτήρια κα-
τευθύνονται πρὸς σέ. Εἶναι ἀληθὲς, ὅτι ποτὲ δὲν μοὶ ἐφά-
νης τόσον ώραία, ὅσον σήμερον. -- Στοχάζομαι τῳότι,
ὅτι προξεγῷ μεγάλην ἐντύπωσιν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμαντίνη
μὲ βεβαιωτικὸν μειδίασμα. Ἐνῷ ωμίλουν οὗτως, ἦλθεν
νὰ καθῆσῃ ἕπισθεν αὐτῶν νέος τις Μελκοῦρος ὀνομαζόμε-
νος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Δουμόντου, εὐάρεστον ἔχων πρό-
σωπον, καὶ ἀξιότητα, ἡ τις προεμήνυεν, ὅτι θελει προ-
βιβασθῆ εἰς τοὺς πλέον μεγάλους βαθμούς. Εσύχναζε δὲ
αὐτὸς πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ τοῦ πλουσίου ἐμ-
πόρου, μὲ τόσην ἐπιμονὴν, ὡςε ἐφαίνετο προμηνύων,
ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ συνδεθῇ διὰ γάμου μὲ αὐτὸν. Ἡ Ἀρ-
μαντίνη δὲν ἀμφίβαλε διόλου, ὅτι ἦτον τὸ ὑποκείμενον
τῶν χαιρετισμῶν αὐτοῦ τοῦ νέου· καὶ ἡ ἀγαθὴ καὶ ἀ-
πλῆ Μαρία ἔχαιρεν ἥδη σοχαζομένη, ὅτι θέλει δυνηθῆ-
ναι τὸν ὀνομάση γαμβρόν της.

Ἡ παράστασις ἀργίζει. Δύο νέαι εὐγενεῖς γυναικεῖς πολ-
λὰ εὔειδεῖς, καὶ γλαφυραὶ ἐκάθησαν ὅπισθεν τῆς Ἀρμα-
τίνης, ἥτις ἦτον ἀρωματισμένη περισσότερον ἀπὸ τὸ σύ-

νηθες· ἦτον δὲ τόσον πολλὰ μὲ τὸ ἄρωμα ἀλειφυμένη, ὥ-
τε αὐτὴ ἡ εὐωδία ἀπὸ τὴν θέρμην καὶ τὸ πλῆθος αὐξη-
θεῖσα ἐγίνετο ἀνυπόφορος, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἔχοντας
τὰ νεῦρα ἀδύνατα. Μία δὲ ἀπὸ τὰς εύρισκομένας πλησι-
ον της, ἀφ' οὗ ἐπάλλασσεν ὀλίγον καιρὸν ἐναντίον τῆς δυ-
νατῆς εὐωδίας, τὴν ὅποιαν ἡ Ἀρμαντίνη διέχεσσεν, ἡσθάν-
θη, ὅτι ἐνοχλεῖται τόσον, ὡς ἡ γαγκάσθη νὰ ἐξέλῃ λέ-
γουσα. « Εἶναι τιμωρία! εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀντιστέψῃ.
-- Ποίαν τιμωρίαν λέγει αὐτὴ; ηρώτησεν ἡ ἀγαθὴ Μα-
ρία τὴν ἀδελφήν της: -- Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ μαν-
τεύσῃ τις, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμαντίνη. Αὐτὴ ἦλθεν ἐδῶ μὲ
σκοπὸν νὰ γενῇ ἀξιοπαρατήρητος· βλέπουσα δὲ, ὅτι ὅ-
λων τὰ ὄμρατα φέρονται πρὸς ἐμὲ, χωρὶς μήτε ἐν καν-
νὰ σρέψῃ πρὸς αὐτὴν, δὲν ἐδυνήθη νὰ ὑπομείνῃ αὐτὴν
τὴν τιμωρίαν. -- Πλὴν εἶναι πολλὰ εὔειδής, ὑπέλαβεν
ἡ εὔπιτος Μαρία· ἀλλ' ὅταν θέλῃ τις νὰ λάμψῃ, δὲν
πρέπει νὰ καθήσῃ ὅπισθέν σου. Οἱ Δουκάντης εἰς τὰς
εὐσμίας τῆς Ἀρμαντίνης συνειθισμένας, ὑπέλαβε τῆς ἀ-
γνωρίζου τὴν ἀναχώρησιν ὡς ἀποτέλεσμα αἴφνιδίου τι-
νὸς ἐνοχλήσεως· οὐδὲ Μελκοῦρος, ὃς τις ἤκουε τῶν δύο
ἀδελφῶν τὴν ὁμιλίαν, καὶ τῶν ὅποιων ἐπαρατήρει τὸ
πόδι, ἐλαβε πολλὴν δυσκολίαν νὰ ἐμποδίσῃ τὸ γέλωτα.

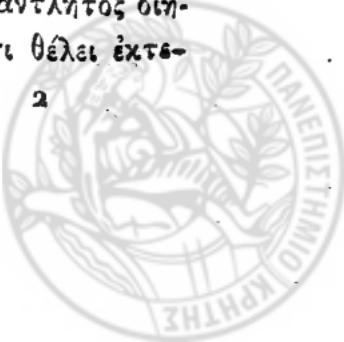
Ο τόπος τῶν ἀπελθουσῶν γυναικῶν ἐπληρώθη πάρευ-
θης ἀπὸ δύο ἀνθρώπους, τῶν ὅποιων ὁ εἰς σολισμένος
μὲ πολλοὺς σαυροὺς, σθεάγυεν, ὅτι ἦτον πρῶτος ἀξιω-
ματικός. Καθήσας δὲ πλησίον τῆς ὥραιάς μοσχοφόρου,

βήγει, χασμάται, λαμβάνει ταυπάκον, καὶ πίπτει κατ' ὅλίγον εἰς ἀξιοπαρατήρητον ταραγήν. Τελευταῖον ἀφ' οὗ ἐπροσπάθησε μχταίως νὰ νικήσῃ τὴν ἐνόγλησιν, τὴν ὁποίαν πάγγει, ἔζερχεται ταχέως, λέγων πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν φίλον του. « Ἄς ἀπομακρυνθῶμεν ἀπεδῶ· αἰσθάνομαι, ὅτι εἶναι κινδυνῶδες εἰς ἐμὲ νὰ μείνω. -- Ακούεις; λέγει πρὸς τὴν Μαρίαν ή Αρμαντίνη· τοῦτο δὲν φανερόνει ἵκανθες τὴν σύγχυσιν, τὴν ὁποίαν εἰς αὐτὸν ἔβλεπον τὸν σρατεωτικόν; -- Τίποτε δὲν ἀνθίσαται εἰς τὰς χάριτάς σου· ὑποτάσσεις καὶ τῆς νίκης τοὺς φίλους. Οἱ Δουμόντης ἐνόμισε καὶ αὐτὸς, ὅτι ὁ ἀξιωματικὸς ἔλεγε διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τῆς Αρμαντίνης τὸ πρόσωπον· ο δὲ Μελκοῦρος ἔλαθεν ἔτι περισσοτέραν δυσκολίαν νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸν γέλωτα.

Ἀλλ' δ', τι ἔφερεν εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν τὴν χαρὰν καὶ τὸν θρίαμβον τῆς ὥραίας οἰηματικῆς, ὃτον ὅτι περὶ τὰ μέσα τῆς παρατάσσεως χαριέστατός τις νεανίσκος, καὶ ὃς τις ἐφαίνετο ἀπὸ αἰσθένειαν ἀναλαμβάνων, ἐκάθητο εἰς κάθισμα ὑπὸ τὸ τῆς Αρμαντίνης σχεδὸν εὐρισκόμενον, τὴν ὁποίαν δὲν ἔπαιε παρατηρῶν εἰς τὸ τέλος ἐκάστης πράξεως, καὶ κάμνον νὰ τὴν θαυμάζωσι καὶ οἱ πλησίον του εὐρισκόμενοι· τὸ δέρωμα, ὅμως ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν τρομερώτατον ἀποτέλεσμα· χάνει παρεύθινς τὰς αἰσθήσεις του· πίπτει ἄφωνος εἰς τὸν ὄμον ἐνὸς τῶν φίλων του, ὃς τις βοηθούμενος ἀπὸ πολλοὺς ἀν-

Θρώπους, τὸν σηκόνει ἀπὸ τὸν τόπον του, καὶ τὸν φέρει, ὅπου οἱ ὑποκριταὶ τὸν χειμῶνα θερμαίνονται. Ο νέος ἀναλαμβάνων, ἐκτυπήθη τότε ἀπὸ τόσον βιαίων τῶν νεύρων προσβολὴν, ὡς ὑποχρεώθησαν νὰ προσρέζωσιν εἰς τοὺς ἰατρούς· καὶ ἐρευνῶσιν ἔὰν εὑρίσκετο ἰατρὸς ἐκεῖ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀξιέραστον αὐτὸν νεανίσκον. « Ω Θεέ μου, λέγει χαμηλὰ ἡ Ἀρμαντίνη πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς, πόσον ἐλυπήθην· διότι ἡ τροχένησα πρὸς αὐτὸν τάσον κακόν! Ἀλλὰ διὰ τί πᾶλιν νὰ μὲ βλέπη ἀκαταπαύσως; -- Εἶσω νὰ κάμνης νὰ φεύγωσιν οἱ ἀξιωματικοὶ, καὶ αἱ εὐειδεῖς γυναῖκες! λέγει μειδιῶσα ἡ Μαρία· ἀλλὰ νὰ προξενῆς εἰς τοὺς νεανίσκους τοιαύτας τῶν νεύρων προσβολάς! Πολλὰ πολυτίμως τοὺς κάμνεις νὰ πληρώσω τὴν εὐδαιμονίαν νὰ σὲ θαυμάζωσιν. » Ο Μελκοῦρος ὅμως δὲν ἐδυνήθη τότε νὰ μὴν καγχάσῃ.

Μετ' ὄλιγας πᾶλιν ήμέρας ὠδήγησεν ὁ Δουμόντης τὰς θυγατέρας του εἰς τὸ θέατρον, ὅπου ἐμελλε νὰ φανῇ εἰς δύο δράματα ὑποκριτὴς, δικαίως παρὰ τοῦ δήμου ἀγαπώμενος, καὶ τοῦ ὅποιου τὸ ὄνομα εἰς τὰς θεατρικὰς εἰδήσεις, εἶναι προμήνυμα μεγάλης θεατῶν συνδρομῆς. Δουμόντης δὲν ἐδυνήθη λοιπὸν νὰ καθήσῃ, εἰ μὴ εἰς ὑψηλὸν τόπον πλησίων τῆς σκηνῆς εύρισκόμενον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τοιοῦτοι τόποι δεικνύουσι διόλου τοὺς εἰς αὐτοὺς καθημένους, ἡ Ἀρμαντίνη ἔμπροσθεν καθημένη, ἔχαρε μεγάλως· διότι ἦδύνατο νὰ δειχθῇ· ἡ δὲ ἀνεξάντλητος οἴησίς της τὴν ἔκαμνεν ἥδη νὰ σογιάζεται, ὅτι θέλει ἐκτε-

λέσει τὴν αὐτὴν φθορὰν, τὴν ὅποίαν ἐπροξένησε καὶ εἰς τὴν προλαβοῦσαν παράσασιν· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦτον ἀρωματισμένη μὲν ἡδεῖας καὶ ὑποφερτὰς εὔσμίκις, οὕτε αἱ πλησίον τῆς καθήμεναι γυναῖκες, οὕτε οἱ αὐτὴν περικυκλοῦντες νεανίσκοι ἔλαβον τὴν δύνατὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὅποίαν αὐτὴ περιέμενεν. Ἐβλεπε μόνον, ὅτι τὴν παρετήρουν μὲν ἐπιμονήν τινα· ἀλλὰ δὲν συνέβη οὕτε πνιγμὸς, οὕτε ἡ πατεχμικρὰ τῶν νεύρων προσβολή· καὶ τοῦτο τὴν ἔκαμε πρὸς τὴν Μαρίαν μὲν ἀνησυχίαν νὰ εἰπῃ. « Δὲν σοχάζομαι νὰ ἡμαι σήμερον ως καὶ ἄλλοτε καλά. -- Εγὼ τούλαχιστον σὲ εύρισκω δύσον καὶ ἄλλοτε ώραίαν. -- Πλὴν ἐνασχολοῦνται περισσότερον εἰς τὴν παράσασιν, παρὰ εἰς ἐμέ. -- Τί θέλεις; Αὐτὸς ὁ κόσμος φίναι ἐνίστε τόσον παράξενος! -- Εἶναι τάχα ἀταξία τις εἰς τὸν σολισμόν μου; -- Διδόου. -- Τώρα μὲν θαρρύνεις. »

Όταν ἡ οἵησίς μας δὲν δύναται νὰ εὕρη ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους τὴν τροφὴν, τῆς ὅποίας ἔχει χρείαν, εἶναι σπάνιον νὰ μὴν τὴν ζητήσῃ εἰς ἄλλο. Ἡ Ἀρμαντίνη ζωηρῶς πληγεῖσα· διότι ἐπροξένει εἰς τοὺς θεατὰς συνειθίσμενον ἀποτέλεσμα, εὗρε παρευθὺς πῶς νὰ ἔκδικηθῇ μὲ ποᾶγμα κοινῶς εἰς τοὺς ὑποκριτὰς συμβαῖνον, τῶν ὅποιών ἡ μῆνη μη εἶναι ἀπὸ πολλὰς πεφορτισμένη περικοπάς. Ός τις δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῇ εἰς τῶν πρώτων τοῦ μελοδραματικοῦ θεάτρου σολισμῶν, ὑπεκρίνετο τότε τὸν ἀξιέραζον ἀγόητον τοῦ Πωλητέου Οἴκου, εἰς τὸν ὅποιον ὅλοι οἱ εἰδῆμονες τὸν ἐπωνόμασαν ἀμίμητον· κα-

τὰ τύχην ἡπατήθη οὗτος πολλάκις τότε, καὶ ἔλαβε τό-
σον μεγάλους περισπασμοὺς, ὡςε τὸ πλῆθος δὲν ἦξευρε
ποῦ νὰ τοὺς ἀποδώσῃ. « Φοβοῦμαι πολλὰ, μήπως εἴ-
μαι ἐγὼ η αἰτία, εἶπεν η Ἀρμαντίνη πρὸς τὴν ἀδελφήν
της· ἐπαρατήρησας πῶς ἔθεώρει; -- Ναι, εἶπεν η Μα-
ρία, καὶ μᾶλιστα ὅταν ἡπατήθη. -- Εγὼ τὸν ταράττω·
δὲν ἀμφιβάλλω πλέον· δός μοι τὸ καλυμμά σου· δὲν ἔχω
τὸ ἐδικόν μου· ἦμην τόσον μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ σοχασθῶ,
ὅτι θέλω τὸ μεταχειρισθῆ! δός ταχέως· διότι ἐὰν μὲ
βλέπῃ ἀκόμη ὁ δυσυχῆς, ἔχοθη βέβαια. « Εἰς αὐτοὺς
τοὺς λόγους, η Ἀρμαντίνη προσπαθεῖ νὰ καλυφθῇ ἐν τῷ
μέσῳ τόσου πλήθους ἀνθρώπων, οἵ τινες δὲν ἦξεύρουσιν
εἰς τί νὰ ἀποδώσωσιν αὐτὴν τὴν ταχεῖαν προφυλακήν.
τοῦτο δὲ σύρει δλῶν εἰς αὐτὴν τὰ ὄμματα, καὶ διπλα-
σιᾶς εἰς τὴν εὐτυχίαν της. Ο Δουμόντης, ὅγι ὀλιγώτερον
παρὰ τὸ πλῆθος, ἔκθαμβος, ἐρωτᾷ τὴν θυγατέρα του,
διὰ τί καλύπτεται εἰς τόπον, ὅπου πνίγονται ἀπὸ τὴν
Θέρμην. « Θέλεις τὸ μάθει, πάτερ μου· ὑπόμεινον τώ-
ρα νὰ σὲ βεβαιώσω μόνον, ὅτι ἐνεργῶ οὕτω, διὰ φρό-
νησιν καὶ ἀνάγκην. -- Ω ναι, πάτερ μου, ἐπρόσθεσεν
η Μαρία, γωρὶς αὐτὴν τῆς ἀδελφῆς μου τὴν πρόνοιαν
οὖν ἥθελες ἵσως ἴδει τελειωμένην τὴν παράστασιν. ---
Δὲν ἐννοῶ διόλου αὐτὸ τὸ μυστήριον, ἐπανέλαβεν ο Δου-
μόντης· θέλεις μοὶ τὸ ἔντυγχον. -- Η Ἀρμαντίνη λοι-
πὸν ἔμεινε κεκαλυμμένη ἔως εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου
δράματος, καὶ ἀφ' οῦ ο ὑποκριτής, ὃς τις δὲν ἐνόησε
τίποτε, ἀνεγκάρησεν, ἀνεκάλυψεν αὐτὴ τὸ πρόσωπόν

της, λέγουσαί πρὸς τὴν ἀδελφὴν της μὲ τὸν πλέον θελκτικὸν οἶκτον. « Εἰς ποίαν σύγγυσιν τὸν ἔρριψα! Φοβοῦμαι πολλὰ μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ ὑποκριθῇ τὸ δεύτερον δράμα. --- Θελω λυπηθῆ πολλὰ, ὑπέλαθεν ἡ Μαρία· τὸν λέγουσι θαυμάσιον εἰς τὸν Αἴγυμαλῶτον. » Παρευθὺς τὸ παραπέτασμα ὑψοῦται, καὶ ὁ χαριέσατος Αἴγυμαλωτος φαίνεται· ἡ δὲ οἰηματικὴ ἀμέσως καλύπτεται· τοῦτο προξενεῖ πάλιν νέον θάρμος, τὸ ὅποιον ὅλος ὁ κόσμος ἐκφρᾶζει μὲ γέλωτα καὶ ἀσεισμούς. Οἱ δὲ Μελκοῦρος, καθήμενος ἄντικρυ, εὐφραίνετο μὲ τῆς Αρμαντίνης τὴν πρᾶξιν, τὴν ὅποιαν ἔκαστος ἔξηγει κατὰ τὴν θέλησιν του, καὶ τῆς ὅποιας μόνον αὐτὸς ἐμάντευε τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν.

Η Ἀρμαντίνη ὅμως, ἀρωματιζομένη περισσότερον παρὰ ποτὲ μὲ τὰ πλέον δυνατὰ ἀρώματα, ἐπαρατηρεῖτο οὕτως, ὥσε πανταχοῦ τὴν ἐδείκνυσον μὲ τὸν δάκτυλον, καὶ τὴν ἔφευγον, ἀφ' οὗ ἐπαρρήσιαζετο. Ἄλλ' ἡ οἴησίς της, πάντοτε ἔτοιμος νὰ ἀρπάζῃ τὸ παραμικρὸν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον νὰ τὴν τρέφῃ ἡδύνατο, δὲν τὴν ἔκαμνε νὰ βλέπῃ εἰς τὰς πολυαριθμους ἀναγωρίσεις· τὰς ὅποιας αὐτὴ ἐπροξένει, εἰμὴ ἀνίκητον τῶν χαρίτων της ἀποτέλεσμα.

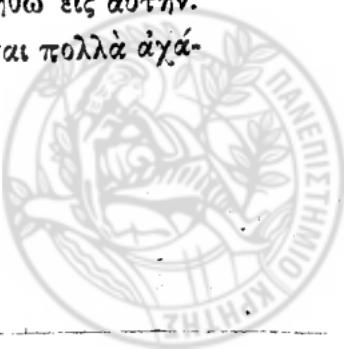
Οἱ δὲ Μελκοῦρος, καθ' ἔκάσην συγγάζων εἰς τοῦ Δουμόντου τὴν οἰκίαν μὲ περισσοτέραν ἐπιμονὴν, ἔκαμε νὰ ὑποψίασθωσιν αἱ δύο ἀδελφαὶ, ὅτι ἡθελε· μὲ τὴν οἰκογέ-

νειαν αὐτῶν νὰ ἔνωθῃ. « Πρό τινων μηνῶν, λέγει ή Μαρία, αὐτὸς μᾶς ἀκολουθεῖ πανταχοῦ, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα· χάνεται διὰ σέ· τίποτε δὲν εἶναι πλέον βέβαιον. -- Λυποῦμαι διὰ τοῦτο· διότι εἴμαι μακρὸν ἀπὸ τὸ νὰ δεχθῶ τὰς προσφοράς του· καὶ ὅμως, ὁσάκις εὑρεθῶμεν ὅμοι, τὸν βλέπω ἔτοιμον νὰ φανερώσῃ τὸν σκοπόν του· καὶ δὲν ηὔεύρω τί νὰ ἀποκριθῶ. -- Εἰς τὴν ζωὴν μου, σὲ εύρισκω πολλὰ δύσκολον· ὁ Μελκοῦρος εἶναι ἐξαίρετος, καὶ ὡραῖος..... ἔχει πνεῦμα, η-ξεύρει τὸν κόσμον, εἶναι χρητῶν ἥθων· καθὼς λέγει ὁ πατήρ μου, καὶ βαθμοῦ, ὃς τις τὸν φέρει εἰς τὰ μεγαλήτερα ἐπαγγέλματα. -- Συγκατανεύω· ἀλλ᾽ ἐὰν προτιμήσω ἔνα, τέθέλουσι γενῆ δῆλοι οἱ ἄλλοι; -- Καὶ δὶ αὐτοὺς σοχάζεσσαι νὰ μείνης ἄγαμος; -- Ω! ἀγαπητή μου Μαρία, πόσον εἶναι σκληρὸν νὰ κάμω ἐνταῦθη τόσα θύματα! -- Άλλὰ κἀνεῖς δὲν ἐφανερώθη ἀκόμη. -- Οχι φανερά· πλὴν τοὺς ἐννοῶ πολλὰ καλά! οἱ δυσυγεῖς! -- Ενῷ αἱ δύο ἀδελφαὶ σύτῳ διελέγοντο, λέγουσιν, ὅτι ἔρχεται ὁ Μελκοῦρος « Θεὲ, φωνάζει ή Ἀριαντίνη, ἔρχεται νὰ εἰπῇ τὸν σκοπόν του, καὶ νὰ μὲ ζητήσῃ εἰς γάμου κοινωνίαν. -- Αἱ καλὰ, πρέπει νὰ τὸν δεχθῆς μὲ τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτὸν ὑποδοχήν. -- Συγγωνίσατε μοι, ὡραῖαι μου ἐξαδέλφαι, λέγει εἰσερχόμενος ὁ Μελκοῦρος, ἐὰν τολμῶ νὰ παρθησικοῦ ἐμπροσθέν σας· ἀλλὰ μοῦ ἐδόθη ή ἄδεια παρὰ τοῦ ἀξίου πατρός σας. -- Δὲν εἶναι πλέον ἀμφιβολίχ, λέγει ή Ἀριαντίνη πρὸς τὴν Μαρίαν καθημένην πλησίον της· μή με παραιτήσῃς, εἰ-

παρακλῶ. -- Πρὸ πολλοῦ, ὑπέλαβεν ὁ Μελκοῦρος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἀρμαντίνην, ἀμφιβάλλων νὰ ἀναφέρω πρὸς σέ.... ἀλλὰ τὰ αἰσθήματα, τὰ ὅποια εἰς ἐμὲ ἐμπνέεις, ὁ φόβος μήπως φανῶ δυσάρεσος....

-- Τοιαῦται προσφοραὶ δὲν δύνανται νὰ λυπήσωσιν, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρμαντίνη μὲ ἀνησυχίαν καὶ προσπεποιημένην ἀξιοπρέπειαν. -- Ἰσως, ώραία ἔξαδελφη, μὲ εὐρῆς ἀδιάκριτον, αὐθάδην ἀλλ' ἡ φιλία, διὰ τῆς ὅποιας ὁ πατήρ σου μὲ τιμῆ, μὲ θαρρόνει εἰς πρᾶγμα.... -- Εὐγαριτοῦμαι βλέπουσά σε, Μελκοῦρε, αἰσθανόμενον δὲν αὐτοῦ τὴν ἀξιότητα. -- Ἐργομαι λοιπὸν νὰ σου φανερώσω, ὅτι ἐὰν τὰ θέλγητρά σου, αἱ γάριτές σου, καὶ ὅλα τὰ προτερήματα, μὲ τὰ ὅποια διακρίνεσαι, σὲ ἀποκαθισῶσιν εἰς τὴν κοινωνίαν ἀγαπητήν.... -- Αἱ καλά. -- Αὐτὰ αὖξανουσι μάλιστα τὸ ἀξιογέλασον ἥθος, τὸ ὅποιον εἰς σεαυτὴν δίδεις. -- Πῶς; ὑπέλαβεν ἡ Ἀρμαντίνη τεταραγμένη, καὶ μεταβαλοῦσα τὸν τόνον τῆς φωνῆς. -- Παραξένος γάμου ζύτησις, εἶπεν ἡ Μαρία, ὃχι ὀλιγώτερον ἔκθαυμος. -- Λέγε σαφέστερον, κύριε. -- Ήμην πολλὰ βέβαιος, ὅτι θέλω φανῆ δυσάρεσος ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπερβάλω τὰ πάντα, διὰ νὰ πληρώσω τὸ ιερώτατον εἰς ἐμὲ καθήκον. Μάθε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἔξις νὰ ἀρωματίζεται ἀκαταπάυσως, κάμνει νὰ φεύγωσι μὲ δυσαρέσκειαν, ὅσοι προσπαθοῦσι περὶ σὲ νὰ εύρισκωνται φοβοῦνται τὴν προσέγγισίν σου, τὴν ὅποιαν μάλιστα ἔκαστος ἥθελε νομίζει ως μεγάλην εὐεργεσίαν, καὶ ἐν συντόμῳ δὲν σὲ διακρίνουσι πλέον εἰς ὅλα τὰ Παρίσια, εἰ μὴ μὲ τὸ ἐπώ-

νυμόν, ή ώραιά Μοσχοφόρος. Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἥθελον σὲ ὑπολάβει ἐνίστε ως ἄλλο μυρεψοῦ ἔργας τήριον. -- Δὲν σοχάζομαι ὅμως; ὅτι τοῦτο ἔφθασεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὡςε νὰ ἐνοχλήσῃ τινά. -- Δὲν τὸ αἰσθάνεσαι διόλου· καὶ τοῦτο λέγω πάντοτε πρὸς ὑπεράσπισιν σου· ἀλλὰ τὴν προλαθοῦσαν ἡμέραν ἀκόμη εἰς τὸ θέατρον, αἱ δύο ἔκειναι γυναῖκες, ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ἀναλαμβάνων νεανίσκος, -- Πῶς; εἶναι δύνατόν!..... -- Συγχώρησόν μοι, ἐὰν διαλύω τὴν εὐάρεστον ἀπάτην σου. Πλὴν ή εὐωδία, τὴν ὅποιαν μὲ τόσην ἐκπνέεις δύναμιν, νὰ ἡ εὐωδία μόνη ἐπροξένησε τὴν ταραχὴν, τὴν ὅποιαν σοῦ ἦτον συγχώρημένον νὰ ἀποδίδῃς εἰς ἄλλην αἰτίαν. Όπου καὶ ἀν παρρήσιασθῆς, εἶναι σπάνιον νὰ μὴν διεγείρῃς ψιθυρισμοὺς, τοὺς ὅποιους παρευθὺς ή πρὸς τὴν νεότητα καὶ ώραιότητα γρεωτουμένη καταπραῦνει ἀγάπη, ἀλλ' οἵ τινες οὕτω μεταδίδονται, ὡςε σὲ καθισῶσι τόσον ἀξιογέλασον, ὃσον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃ τις. Τῷοντι, τὸ ρόδον, τὸ ώραιότερον ἄνθος, δανείζεται ξένας εὐωδίας; Άπόδος παρακαλῶ τὴν συμβουλὴν μου ταύτην εἰς τὴν τρυφερὰν ἀγάπην, τὴν ὅποιαν ἔχω πρὸς σέ· καὶ κρίνε πάσον λυποῦμαι, ἀπὸ τὸν φόβον νὰ μὴν λυπήσω ἔκεινην, εἰς τὴν ὅποιαν ἥδη προσιδιάζω μὲ δεσμοὺς..... τοὺς ὅποιους εἶναι τόσον εἰς ἐμὲ γλυκὺν νὰ σφίγξω ἀκόμη. -- Πίσευσόν μοι, ἀγαπητέ μοι ἐξάδελφε, ὅτι θέλω ώφεληθῆ ἀπὸ τὴν ἀναγκαίαν ταύτην συμβουλὴν, τὴν ὅποιαν ἔδωκας εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἀντὶ νὰ δυσαρεστηθῶ εἰς αὐτήν. -- Νὰ δυσαρεστηθῆς! ἔπρεπε νὰ ἦσαι πολλὰ ἀγά-

ριζος. Έὰν ὁ ἔξαδελφός μου εἶγε τὴν εὐσπλαγχνίαν νὰ μὲ νουθετήσῃ ώσαύτως διὰ τὰ ἐλαττώματά μου, ἐγὼ οὐθελον διορθωθῆ παρευθὺς..... ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷ ως τὴν ἄδελφήν μου. "

Ο Μελκοῦρος δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἀξιαγάπητον αὐτὴν ἀπλότητα, εἰμὴ μὲ ἔωγραφημένην εἰς ὅλους τοὺς χαρακτῆράς του συγχίνησιν ἀφ' οὐ δὲ ἔχαρη διὰ τὸν τρόπον, τὸν ὃποῖον νὰ μεταχειρισθῇ ἐτόλμησεν, ἀνεγώρησεν, εὐχαρισῶν τὴν μίαν διὰ τὴν συγκατάθεσιν, μὲ τὴν ὃποίαν νὰ τὸν δεχθῇ κατεδέχθῃ, καὶ ὑποσγόμενος εἰς τὴν ἄλλην νὰ φανερώσῃ πρὸς αὐτὴν τὰ ἐλαττώματά της, ἀφ' οὐ δυνηθῆ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ.

Ἄν καὶ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς της ἡ Ἀρμαντίνη εἰς ὅσας ἀπάτας ἡ οἴησίς της τὴν ἔρριψε, δὲν ἐγύμνασεν ὅμως χύτὴν ὀλιγώτερον εἰς ἔκεινον, ὃς τις τὴν ἔκαμε νὰ τὰς γνωρίσῃ. « Δεσμοί, τοὺς ὃποίους εἶναι τόσον εἰς ἐμὲ γλυκὺν νὰ σφίγξω ἀκόμη! » ἐπανελάμβανεν αὐτὴν μὲ ἀνησυχίαν. -- Τίποτε δὲν εἶναι σαφέσερον· αὐτὸς ἐπιθυμεῖ νὰ σὲ νυμφευθῇ· οὐθελησεν ὅμως πρῶτην να διορθώσῃ τὰ σφάλματά σου· εἶναι πολλὰ φυσικόν. -- Ποιᾶ ἀμαρτία, νὰ μὴν ἔχω δι' αὐτὸν, εἰμὴ ἀδιαφορίαν! τιμῶμεν ναὶ τῶν ἐλαττωμάτων μας τοὺς κριτὰς, νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν ὅμως, εἶναι δύσκολον. -- Εγὼ οὐθελον συμφωνήσει πολλὰ καλά μὲ αὐτὸν τὸν κριτήν· σοχάζομαι, δι τι οὐθελε μὲ κατασήσει τελείαν. "

Μετ' ὄλίγας ἡμέρας ὁ Δουμόντης, μὲ τὰς δύο του προαριστῶν θυγατέρας, εἶπεν εἰς αὐτὰς, ὅτι ὁ νέος Μελκοῦρος ἐφανέρωσε φητῶς, ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ γενῇ γαμβρός του, καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἔλθῃ τὸ αὐτὸ πρωὶ νὰ ζητήσῃ. « Καὶ οὗτως, ἀγαπητήμου Αρμαντίνη, προετοιμάσθητι νὰ κάμης καὶ τὴν εὐτυχίαν σου καὶ τὴνέ δικήν μου. Τωόντι νομίζω, ὅτι ἀκούω τὸν Μελκοῦρον. Αἱ θυγάτηρ μου, λάθε θάρρος· ἡ παρουσία μου ἀς σὲ θαρρύνη! συλλογίσθητι, ὅτι ἐγίζεις, εἰς τὴν ἀναγκαιωτέραν τῆς ζωῆς σου σιγμήν. -- Ω! πάτερ μου, ἔχω τόσην ταραχήν..... Υπόμεινε νὰ λείψω ὄλίγας σιγμάς. Μαρία, λάθε τὸν τόπον μου..... Ήξεύρεις τὰ φρονήματά μου, λέγει κατὰ μέρος πρὸς αὐτὴν, ὅμιλησον, παρακαλῶ, δι' ἐμὲ καὶ προσπάθησον νὰ ἐφησυγάσῃς τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ὅποίαν θέλει προξενήσει πρὸς αὐτὸν ἡ ἄρνησίς μου.,

Αφ' οὐ εἰσῆλθεν ὁ Μελκοῦρος, ἡ Μαρία ζητοῦσα νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν αἰφνίδιον τῆς Αρμαντίνης ἀναγκώρησιν, ἀπέδωκεν ώς αἰτίαν τὴν συγκίνησιν, τὴν ὅποίαν πάντοτε ἡ αἰδὼς θέλει νὰ κρύπτῃ ἀπ' ἔκεινον, ὃς τις τὴν ἐμπιεύει· καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν. « Ή ταλαιπωρος ἀδελφήμου τρέμει τόσον, ἔχει διὰ σὲ τόσην ὑπόληψιν καὶ εὐγνωμοσύνην, ὡςε πάσχει περισσότερον παρ' ὅ, τι νὰ φανερώσω δύναμαι..... Έν συντόμῳ μὲ ἐπεφάρτισε νὰ δεχθῶ τὴν ἀπόφασίν σου, καὶ νὰ ἀποκριθῶ ἀντ' αὐτῆς -- Δὲν ήδύνατο νὰ ἐκλέξῃ καλλιον, ἀξιαγάπητε Μαρία. Διότι σὲ ἐζήτησα ἀπὸ τὸν ἔξαιρετον πατέρα σου. --

μὲ! ὑπέλαθεν αὐτὴν, ἐρυθριῶσα καὶ μὲ μεταβεβλημένην φωνὴν· εἶσαι βέβαιος εἰς ὃ, τι λέγεις; -- Πῶς! εἴπει ὁ Δουμόντης, δὲν θέλεις νυμφευθῆ τὴν Ἀρμαντίνην; -- Δὲν ὡνόμασα διόλου, μὲ φαίνεται, ποίαν τῶν δύο ἐπιθυμῷ νὰ λάθω. -- Εἶναι ἀληθὲς. Αἱ καλὰ, Μαρία, ἀποκρίθητι. -- Θεέμου! ή ἀπόχρισις δὲν θέλει βραδύνει, ἐὰν ἀληθεύῃ, ὅτι ὁ Μελκοῦρος δὲν μὲ περιπαῖζει· -- Νὰ σὲ περιπαῖζω, ἀξιέραζε Μαρία! ἐσυγχώρησας εἰς ἐμὲ νὰ σου δεικνύω, ὅσα βλέπω ἐπάνω σου ἐλαττώματα· εὑρίσκεται λοιπὸν ἐν, εἰς τὸ ὑποῖον τολμῶ νὰ ἐπιμένω. --- Ὡς εἰπέ· θέλω προσπαθήσει νὰ διορθωθῶ· ποῖον είναι λοιπόν; --- Ὁτι δὲν γνωρίζεις καὶ δὲν ἔκτιμας ποτὲ σεαυτὴν, ὅσον εἶσαι ἀξία· πρὸ πολλοῦ παρατηρῶ τὸν χαρακῆτρά σου, ἀκολουθῶ ὅλα τὰ βήματά σου, συλλέγω ὅλους τοὺς λόγους σου· καὶ ποτὲ, ὅχι ποτὲ, δὲν ἐγγνώρισα πλέον ἀγαπῶσαν ψυγὴν, πλέον ἀφελῆ εὐθυμίαν, καὶ θελκτικώρεφον ἥθος· κάμνουσα καθ' ἐκάστην τὸ ἐγκώμιον τῆς ἀδελφῆς σου, χωρὶς νὰ τὸ ἥξεύρης, κάμνεις τὸ ἐδικόν σου· ναὶ, χαριέστατον πλάσμα, θέλεις εἶσαι τῶν γυναικῶν ή καλητέρα· ὅμνύω δὲ ἔμπροσθέν σου νὰ σὲ κατασήσω καὶ εὐτυγεσέραν· --- Ὡς πόσον ἔκαμες καλὰ νὰ μὲ ἐκλέξῃς! Ἐὰν εἴητεις τὴν ἀδελφήν μου, ἐπεφορτίσθην νὰ τὸ ἀρνηθῶ δι' αὐτὴν· καὶ τωράντι δὲν ἥξευρον πῶς νὰ τὸ ἐκτελέσω. --- Ή Ἀρμαντίνη σὲ ὑπογρέωσε νὰ εὔχαρισθήσῃς τὸν Μελκοῦρον! --- Ναὶ πάτερ μου· καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴν κάμη τόσα θύματα. --- Ἀρμαντίνη! Ἀρμαντίνη! λέγει γελῶν ὁ Δουμόντης, δύνασαι νὰ δειχθῆς χω-

ρίς φόβον. -- Νομίζεις Μελκούρε, εἴπεν αὐτὴν εἰσελθοῦσα, ὅτι τὸ τρομερὸν κακὸν, τὸ ὄποιον σου ἐπέροξένησεν ἡ ἀδελφή μου. -- Τί λέγεις, ώραία Ἀρμαντίνη; Αὐτὴν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπλήρωσεν ὅλας μου τὰς εὐχάς. -- Τί ἀκούω; Μαρία, σὲ παρεκάλεσα μὲ φαίνεται. -- Νὰ μὴν τὸν δεγχθῶ διὰ σέ· ἀλλὰ δὶ' ἐμαυτήν! -- Α! ἀ! ἀ! ἀ! εἴπε καγγάζων ὁ Δούμοντης, δ τρόπος εἶναι ἔξαιρετος. Ἡπατήθημεν, ἀγαπητόν μου τέκνον· τὴν ἀδελφήν σου προτιμᾶ· πρέπει νὰ ὑπομείνῃς, καὶ νὰ δώσῃς μετὰ χαρᾶς τὰ πρωτοτόκιά σου. -- Δὲν εἴναι θυσία, εἴπεν ἡ Ἀρμαντίνη, ἐπειδὴ καὶ βεβαίονει τὴν εὐτυχίαν τῆς Μαρίας. -- Δὲν ἐπρόσμενον ὅλιγώτερον ἀπὸ σὲ, ὑπέλαθεν ὁ Μελκούρος, καὶ λαμβάνω πρὸ καιροῦ μεγίστην ἥδονήν, προσφέρων εἰς σὲ τὸ γλυκὺ τῆς ἀδελφῆς ὄνομα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πάντα φαίνονται συνεργοῦντα εἰς τὰς εὐχάς μου, νὰ τολμήσω νὰ σᾶς παρακαλέσω διὰ νὰ τὰς πληρώσετε, ταχύνοντες τὴν εύτυχεσέραν τῆς ζωῆς μου ἡμέραν; Τὰ καθήκοντα, εἰς τὰ ὄποια μὲ καθυποβάλλει ὁ βαθμὸς, τὸν ὄποιον κατεδέχθησαν νὰ μὲ δώσωσιν, ἐνδέχεται ἀπὸ τὴν μίαν εἰς τὴν ἄλλην σιγμὴν, γὰρ μὲ ὑποχρεώσωσιν εἰς μεγάλην ἀπουσίαν· καὶ ὃν μέλλω ἀπὸ τὴν ἀγαπητήν μου Μαρίαν νὰ χωρισθῶ, πρέπει νὰ φέρω τούλαχιστον τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου της, -- Νὰ χωρισθῶμεν, λέγεις! Καὶ τότε δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ σὲ ἀκολουθήσω; -- Καλῶς, ὑπέλαθεν ὁ Δουμόντης, η προῖκα εἶναι ἔτοιμος· τὴν κυριακὴν ἡ κήρυξις· καὶ ὁ γάμος εἰς ὀκτὼ ἡμέρας. Δὲν ἀρκεῖ; -- Εἶναι ταχύτερον παρ'

δ, τι ἐτόλμων νὰ ἔλπεῖω· ἀλλ' ἵσως η ἀγαπητή μου εὔ-
ρη, δτι αὐτὴ η ἀργοτορία..... -- Τρέμω πολλὰ μή-
πως προσαχθῆσιν ή αναχωρήσης. -- Τὴν πέμπτην λοι-
πὸν, περιπόθητε γαμβρέ! Εἶχομεν διὰ τὰς ἑτοιμασίας και-
ρόν· πίζευσόν μοι, δτι η ἡμέρα ἐκείνη θέλει εἶναι ἐκ τῶν
ώραιωτέρων τῆς ζωῆς μου.“

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ὅλος τοῦ Δουμόντου ὁ οἶκος
αντίχει ἀπὸ τῆς ζωηροτέρας χαρᾶς τὰς κραυγάς. Ο γά-
μος ὑπῆρξε λαμπρὸς καὶ συντεθεμένος ἀπὸ τοὺς συγ-
γενεῖς καὶ τοὺς πολυαρθίμους τῶν δύο συζύγων φίλους.
Η Μαρία ἐφάνη πλέον εὐγενὴς, πλέον παρὰ ποτὲ θελ-
κτικὴ, καὶ ἥνωσεν ὅλων τὰς ψήφους, Ή δὲ Άρμαντίνη,
τὴν ὅποιαν τὴν φυσικὴν της ἀγαθότης ἐμπόδισε τὸν παρα-
μικρὸν νὰ συλλάβῃ φθόνον διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀδελφῆς
της, ἐνέδωκε πάλιν εἰς τὰς συνήθεις οἵτεσις της, καὶ ἐ-
βλεπεν εἰς τὰς ἀπλᾶς προσφορὰς, τὰς ὅποιας πρὸς αὐ-
τὴν ὡς ἀδελφὴν τῆς νυμφευθείσας ἐπρύσφερον, νέον ἀπο-
τέλεσμα τῆς δυνάμεως, τὴν ὅποιαν ἐφαντάζετο, δτι εἰς
ὅλων ἐνεργεῖ τὰς καρδίας. Αὐτὴ η ἀπάτη ηὔξηνθη ἀ-
κόμη εἰς τὸν χορὸν, δις τις τὴν ώραίσιν αὐτὴν ἐτελείωσεν
ἡμέραν. Όλοι οἱ νεανίσκοι, οἵτινες εἰς τὴν συναναστροφὴν
τοῦ Δουμόντου ἐσύγχναζον, εύρεθησαν τότε ἥνωμένοι. Πολ-
λοὶ ἐξ αὐτῶν, οἱ τινες μὲ τὰς γελοιώδεις τῆς Άρμαντί-
νης εὐφραίνοντο οἵτεσις, ἐπαρατήρουν τὴν θέσιν τῆς ώ-
ραίας οἴηματικῆς, ή τις μὲ χαμηλωμένους ὄφθαλμούς,
καὶ μόλις ἀποκρινομένη, κατεδικάζετο τρόπον τινὰ, εἰς

ειωπὴν καὶ ἀκινησίαν, οἰκτείρουσα ὅσους τὴν περιεκύ-
χλουν. καὶ δὲν ἦρεσεν εἰς κάνενα, φοβουμένη μῆτρας εἰς
ὅλον ἀρέσκη τὸν κόσμον.

Τελευταῖον ὁ χορὸς ἥρχισε συντεθειμένος ἀπὸ τὴν
νυμφευθεῖσαν καὶ τὸν νυμφίον της, ἀπὸ τὴν Ἀρμαντίνην,
ἀπὸ δύο συγγενεῖς νεάνιδας πολλὰ ώραιάς, καὶ ἀπὸ τρεῖς
ἐκ τῆς ὄμηγύρεως νεανίσκους, ἐκλεχθέντας ἀπὸ τὸν Δου-
μόντην, ὡς φίλους τοῦ Μελκούρου, καὶ προσιδιάζοντας
εἰς τὴν οἰκογένειάν του. Εἰς τὸ πρῶτον τοῦ χοροῦ σχῆ-
μα, παρατηρεῖ ἡ Ἀρμαντίνη, δτὶ ὁ συγχορευτής της ἀ-
ποφεύγει νὰ τῆς δώσῃ τὴν χεῖρα. Αὐτὸ τὸ παράξενον
πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἀναμφιβόλως ηθελε πληγώσει πᾶσαν
ἄλλην, τὴν ἐκπλήττει κατ’ ἀρχάς· ἀλλ’ ἐπειδὴ καὶ ἐ συγ-
χορευτής ἀκολουθεῖ ἐνεργῶν ὠσαύτως, τῆς οἰηματικῆς
ἡ φιλαυτία τὴν ἔκαμε νὰ πιεύσῃ παρευθὺς, δτὶ εἶναι
ἀπὸ φρόνησιν, καὶ διανὰ μὴν ἐγίση χεῖρα, τὴν ὅποιαν δὲν
ηλπίζε ποτὲ νὰ λάβῃ. Εἰς τὸ δεύτερον σχῆμα; δὲν δο-
κιμάζει ὀλιγώτερον ἡ Ἀρμαντίνη θαυμασμὸν, βλέπουσα
τὸν συγχορευτήν της, ὃς τις ἥτον ὁ καλύτερος χορευ-
τής, νὰ ταράττεται χορεύων μὲ αὐτὴν, νὰ πλανᾶται,
νὰ χάνῃ τὸν ρύθμὸν καὶ νὰ συγχέῃ τὸν χορόν. « Τί ἔ-
χεις λοιπὸν Κάρλε; λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Μελκούρος. --
Τίποτε φῦλε μου, ἀποκρίνεται αὐτὸς, βαθέως σενάζας.
-- Άλλο πᾶλιν θῦμα! λέγει πρὸς ἔσωτὴν ἡ Ἀρμαντίνη
ἔπει ἀκολουθῇ οὕτω, θέλω βιασθῆ νὰ παραιτήσω τὸν χο-
ρόν. » Ο εἰς τὰ δεξιά της εύρισκόμενος νεανίσκος τε-

λευταῖον, βιαζόμενος νὰ τῆς δώσῃ τὴν χεῖρα, καὶ κάτιμνων τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ σειρὰν, ἵσαται αἰφνιδίως· ἡ ζωηροτέρα μεταβολὴ ζωγραφεῖται εἰς τὸ πρόσωπόν του· ὅθεν παρακαλεῖ ἔνα τῶν φίλων του νὰ τελειώσῃ ἀντ' αὐτοῦ τὸν χορόν. « Εὔοχλήθης Ἰσως, Γερκοῦρε; τὸν ἐρωτᾶ παρευθὺς ἡ Μαρία. -- Δὲν εἶναι τίποτε, κυρία, δὲν εἶναι τίποτε· ἡσθάνθην αἰφνιδίως τοιοῦτον θάρησ..... ἀρχίζει τώρα νὰ ἀφανίζεται. » -- Ιδοὺ πολλὰ εὔτυχὴς χορός! ἐφώναξε γελῶν ὁ Δουμόντης. Ή δὲ Αρμαντίνη πεπεισμένη, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη αἰτία, ἐλυπεῖτο εἰλιχρινῶς διὰ τὴν δύναμιν τῶν χαρίτων της· ἡ ἀγαθὴ Μαρία δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον παρὰ τὴν ἀδελφήν της εὐκολόπιτος· καὶ ὁ Μελκοῦρος διά τινων σημείων, τὰ ὄποια πρὸς ἄλληλους οἱ χορευταὶ ἔχαμνον, ἐσοχάσθη, ὅτι ἐσυμφώνησαν νὰ εὐφρανθῶσι μὲ βλάβην τῆς γυναικείας του.

Αφ' οὗ ὁ χορὸς ἐτελείωσεν, ἥλθεν ἡ Αρμαντίνη νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς νυμφευθείσης, καὶ ἐφανέρωσε πρὸς αὐτὴν τὴν σύγχυσιν, τὴν ὄποιαν ἐλάχιστην, τοιοῦτον πρέξενοῦσα ἀποτέλεσμα εἰς τοὺς αὐτὴν πλησιάζοντας. Πῶς! ἔλεγεν εἰς τὴν Μαρίαν, ὁ Κάρλος, ὁ λαμπρότερος τῶν χορευτῶν μας, μήτε ἐν κακῷ νὰ συηματίσῃ βῆμα, χορεύων ἄντικρύ μου!..... Οἱ Δορσάνος νὰ φοβηθῇ νὰ μὲ δώσῃ τὴν χεῖρα!..... Καὶ ὁ ταλαίπωρος Γερκοῦρος, νὰ χάσῃ τόσον τὴν κεφαλὴν, ὥσε νὰ μὴν δυνηθῇ νὰ τελειώσῃ τὸν χορόν! Βλέπω καλῶς, ὅτι πρέπει νὰ ἀρνηθῶ τοῦ

γοροῦ τὴν ἡδανήν, καὶ ὅμως, τὸ γέζεύρεις, ὑπεραγαπῶ τὸν γορόν. -- Άι καλὰ, ἀπεκρίθη Μαρία, εἶχον δι-
καιον νὰ λέγω, ὅτι συγγάκις πληρόνει τις πολλὰ ἀχρ-
ῆται τῆς ωραιότητος τὸ προτέρημα; -- Ενίστε μὲρχεταὶ
νὰ λυποῦμαι ὅχι ὄλγον δὲ αὐτήν.

Ἐνῷ οὕτως ώμῶσυν, ἀρχίζουσιν οἱ μουσουργοὶ ἄλλον
χοροῦ ῥυθμόν· καὶ τέτταρτος νεανίσκου ἔρχεται νὰ προ-
σκαλέσῃ τὴν Ἀρμαντίνην. Αὐτὴ τὸ ἀποποιεῖται διὰ νί-
κτον· αὐτὸς ὅμως ἐπιμένει. Πῶς, λέγει πρὸς αὐτὴν μὲ
χαμηλὴν φωνὴν ή Μαρίκ, δὲν θέλεις χορεύσει τοιεῦτον
χορὸν, ὅπου εἴσαι τόσον ώραία, καὶ κάμνεις τόσαι νὰ
λάμπωσι χάρετες! -- Εἶναι ἀληθὲς, ὑπέλαβεν ἡ Ἀρμαν-
τίνη, ὅτι μὴ μεταβάλλουσα χορευτὴν θέλω κάμει ἐν μό-
νον θῦμα. Δέχεται λοιπὸν τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα καὶ
βάλλεται εἰς τὸν γορόν· ἀλλὰ μόλις ἔκαμε περιστροφάς
τινας, καὶ ὁ νεανίσκος ὡς ἀπὸ αἱρησιδίαν πληγεὶς συγ-
κίνησιν, τὴν παραιτεῖ, ἔξερχεται, καὶ πίπτει εἰς τὸν
σοφᾶν, παραπονάμενος διὰ βίαιου τῆς καρδίας του παλ-
μὸν, ὃς τις μόλις τὸν ἀφνει νὰ ἀγαπνέῃ. Ενῷ δὲ ἔκαστος
τὸν περικυκλώνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ, λέγει
πρὸς τὴν ἀδελφήν της ή Ἀρμαντίνη· «Τὸ βλέπεις· καὶ
νεῦς δὲν δύναται ωκε αντισταθῆ· οὐτερήθην δὲ καὶ ἀπὸ τὸν
γορόν. Καὶ ὅμως, ἐπερύσθεσεν αὐτὴ, δὲν θέλει εἰπεῖ τις
τώρα, ὅτι αἱ δύναται εὐωδίαι. τὰς ὁποίας διαχέω, προ-
ξενοῦσι τὴν ἀταξίαν ταύτην· διότι μετὰ τὴν συμβολὴν
τοῦ ἀνδρός σου δὲν ἔφερον τὸ παραμικρὸν ἄρωμα.»

Λ

Τὰ διάφορα ταῦτα συμβάντα ἔφερον εἰς ὅλον τὸν χορὸν ζωηρὰν ἐντύπωσιν· ὃ δὲ Δουμόντης, ὃς τις δὲν ἐβάθυνεν εἰς τὰ πράγματα, ἐγέλα μὲν ὅλην του τὴν καρδίαν· καὶ ὁ Μελκοῦρος, ὃς τις δὲν ἔπαιε παρατηρῶν τοὺς νέους αὐτοὺς φίλους του, ἐβεβαίωθη διόλου εἰς τὰς ὑποψίας του.

Άφ' οὗ δὲ πολλαὶ παρῆλθον ἡμέραι, η̄ χαρίεσσα τοῦ Μελκούρου γυνὴ ἀπὸ τὰς συναναστροφὰς καὶ τὰς συμπόσια, τὰ ὄποια ὁ γάμος της ἐπροξένησεν, ἀποδιάσασα, ἐπρότεινε μίαν ἡμέραν τὸ πρωῒ εἰς τὸν πατέρα της καὶ εἰς τὸν ἄνδρα της, νὰ ὑπάγωσι μὲ τὴν ἀδελφήν της νὰ προαριστήσωσιν εἰς τὸν Βράχον τοῦ Καγκάλου. Εἶται εἶναι, εἶπεν αὐτὴ, η̄ συγέλευσις τῶν θρασυιωτέρων. τραγῳδίεων· δέ τόπος, ὅπου τρώγονται τὰ καλλίτερα ὅστρα, τὰ ὄποια ὑπεραγαπῶ. Ό πόπον γαίρω διὰ τὴν τοιαύτην ἡμῶν τῶν τεσσάρων περιδιάθασιν! Ο Δουμόντης, καὶ ὁ Μελκοῦρος ἐδέγηθησαν παρευθὺς τῆς Μαρίας τὴν πρότασιν, καὶ τὴν ὠδήγησαν μὲ τὴν Αρμαντίνην εἰς τὸν περίφημον βράχον, ὅπου ἐκάθησαν εἰς μερικώτερον θαλαμον. Τὸ προάριστον ὑπῆρξε λαμπρὸν καὶ πολλὰ εὐφρόσυνον. Ή ἴδια Αρμαντίνη, η̄ τις δὲν ἐφοβεῖτο τότε νὰ κόμη νέα θύματα, ὑπῆρξε πολλὰ εὐθυμος: ἀλλ' ἐνῷ ἐτελείωντας τὸ εὐάρεστον προάριστον, ὥκουσαν εἰς τὸν θάλαμον, ἀπὸ τὸν ὄποιον μὲ πολλὰ λεπτὸν ἐγωρίζοντο περίφραγμα, τοὺς γέλωτας καὶ τὰς φωνὰς νεανίσκων τινῶν εἰς τὸν γάμον τῆς Μαρίας παρευρέθεντο.

· Ήμην βέβαιος, ἔλεγεν ὁ Γερκοῦρος, ὅτι θέλω κερδίσαι τὸ σίγυμα, τὸ ὄπιον κατεβάλομεν δὲ καὶ τὴν ἐμποδίσωμεν γὰρ χορεύσῃ. -- Ή ωραία ἔκεινη Ἀρμαντίνη! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, πόσον εὐφραίνονται μὲν βλάσην τῆς! -- Φαντάζεται, εἶπε καὶ ἡ Δορσάνος καγγάζων, δὲ μὲν δύναται μὲν ἐν μόνον νὰ μᾶς τιμήσῃ βλέψει, γωρίς νὰ μᾶς φλογίσῃ ἀπὸ ἔρωτα. -- Μόλις τὴν προσεγγίζει τις, εἶπεν ἄλλος. καὶ νομίζει παρευθὺς, ὅτε ὑπάγει νὰ τὴν ζητήσῃ πρὸς γάμον. -- Ελπίζω, ὅτι ζηταῖς εξάρετα τοὺς παλιμοὺς, ἐφώναζεν ὁ χορευτὴς, μὲ ποίαν θελκτικὴν γάριν ἔπεσον εἰς τὸν σοφάν!... -- Καὶ ἐγώ, ὑπέλαθεν ὁ Δορσάνος, εἰς ὅλον τὸν χορὸν, νὰ μὴν τολμήσω νὰ τῇς ἐγγίσω τὸν δάκτυλον, νὰ τὴν βλέπω σενάζων, δταν μᾶλιστα ἡμην ἔτοιμος νὰ καγγάσω! -- Καὶ ἐγώ! ἐπρόσθεσεν ὁ Κάρλος, καὶ ἐγώ νὰ κινδυνεύσω τὴν ὑπόληψιν μεγάλου χορευτοῦ, νὰ πλανῶμαι, νὰ γάσω τὸν ρυθμόν!.... ἐγώ τὸν ρυθμόν!.... καὶ τούτο διὰ νὰ τὴν κάμω, νὰ πισεύσῃ, ὅτι αἱ γάριτές της μὲν κεραυνοβόλησαν. -- Επαρκεῖσατε εξαίρετα τὸ μέρος σας, εἶπεν ἄλλη φωνὴ, καὶ πληρόνυμεν εὐθύμως τὸ σίγυμα. -- Ενῷη ἡ ωραία, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, μᾶς νομίζεις σενάζοντας; πνιγομένους, ἐκπνέοντας διὰ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα, τρῦ Άττου ὁ οἶνος, καὶ τοῦ Καγκάλου τὰ ὄστρα μᾶς ἐκδικοῦσιν ἀπὸ τὴν σκληράτητά της. -- Εἰς τὴν ὑγείαν τῆς οὐηματίκης! φωνάζουσιν ὅλοι ἐνταῦτῷ, εἴθε νὰ μᾶς προζενήσῃ πάλιν τὴν εὐκαίριαν, νὰ ἐνώθησεν τύσον εὐθύμως ἐδῶ! "

Ἄ οἱ πανοῦργοι, εἶπεν ὁ Δουμόντης, πόσον εἰς ἐπέρι-
παιξαν! --- Εἴναι ἄφρονες νεανίσκοι, τοὺς ὅποῖους πρέ-
πει νὰ συγχωρῇ τις, εἶπεν ὁ Μελκοῦρος: δὲν σοχάζονται,
ὅτι εἴναι τόσον πλησίον μας· θέλω νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτοὺς,
καὶ νὰ πάνε τοὺς ἀξεισμούς των. --- Πρόσεγε κα-
λά, εἶπεν ἡ Αρμαντίνη ἐμποδίζουσα τὸν Μελκοῦρον· μοῦ
κάμνουσι μεγαλητέραν, παρ' ὅ; τι σοχάζονται, χάριν·
ἀργύζω νὰ βλέπω πόσον ἡπατώμην. --- Όταν δέ-
δη τις τόσην ἀφορμὴν εἰς τὴν χριτικὴν, πρέπει νὰ ἔχῃ
καὶ τὴν γενναιότητα νὰ τὴν ὑποφέρῃ· μὴν τοὺς διακό-
ψης, παρακαλῶ. “

Ωμολογήσατε δῆμως, ὑπέλαθεν ὁ Κάρλος, ὅτι εἰ-
ναι ἀμαρτία τόσον ὥραιά νεᾶνις, νὰ μεταβεληθεῖ τὸν
ἀξιογέλασον οἶσιν της, τὴν σ্নωσιν τῶν ἐρασμωτέρων
προτερημάτων. Εὰν ἦτον πονηρὰ, ποτὲ δὲν ἔθελον τὴν
ὑπερασπισθῆ· ἀλλὰ συγκατανεύσατε, ὅτι οὐ ἀγαθότης
τῆς κερδίας της ἔκαμε νὰ κερδίσωμεν τὸ σύγκριτο· ὁ φό-
βος μήπως αὐξήσῃ τὴν ἀθυμίαν μας τὸν ἐμπόδιος νὰ χο-
ρεύσῃ μὲν μᾶς; καὶ συγχάτεις τὴν ἐμποδίζει νὰ διευθύνῃ
πόθες ἀμάς τὸν παρακατεχόν λόγον, νὰ βίψῃ τὸ παρα-
κάρδιον βλέμματα. --- Άληθεύει, εἶπεν ὁ Γερκοῦρος, ὅτι εἰ-
ναι ἔξαιρέστου φύσεως· ἀλλὰ πῶς θέλετε νὰ μὴν ἔνος τό-
σον τυφλή; Εξ αὐτῆς τῆς νηπιότητος ἡκούει νὰ καυχῶν-
ται· τὴν ὥραιότητά της. Πρὸ πολλοῦ σερηθεῖσα τὴν μη-
τέρα της, διευθύνεται πάρα τοῦ πατρός της, ὅστις εἰ-
ναὶ τῷντι κόσμοις ἄνθρωπος, ἐνασχολεῖται δῆμως πολὺ

περισσότερον εἰς τὸ ἐμπόριόν του, παρὰ εἰς τὰ ἔλαχτωά ματα τῶν τέκνων του. -- Άληθῶς, εἶπεν ὁ Δουμόντης. -- Ή ἀδελφή της, ἐπρόσθεσεν ὁ Δορσάνος, η ἑρασμιώτερα γυνὴ ἀναμφιβόλως, εἶναι τόσον ἀφελής, καὶ τόσον ἐθαμβήθη διὰ τὴν ἀξιότητα, καὶ ὠραιότητα τῆς ἀδελφῆς της, ὡςε ἀκαταπαύσως η ἴδια τὴν καλακεύει καὶ τὴν πλανᾶ. -- Άκούεις Μαρία; εἶπε πρὸς αὐτὴν ἡ Αρμαντίνη μὲ τὸν θελκτικώτερον τόνον καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρά της. -- Ω, ὑπέλαθεν ὁ Κάρλος, ἐὰν ηδύνατο νὰ τῆς ἀνοίξῃ τις τοὺς ὄφθαλμους, καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ γνωρίσῃ πόσον μόνη γίνεται ἀξιογέλασος, εἴμαι βέβαιος, ὅτι θέλει γενῆ η σεμνοτέρα καὶ καλητέρα τῶν γυναικῶν· καὶ τότε αἱ εἰλικρινέστεραι προσφοραί μας θέλουσι λάβει τὸν τόπον τῶν ἀξεῖρμῶν, εἰς τοὺς ὄποιούς, δύολογῶ, οἵτι πάντοτε μὲ δυσαρέσκειαν παραδίδομαι. "

" Θέλω ὥφεληθῇ ἀπὸ τὴν νουθεσίαν ταύτην, εἶπε πρὸς τὸν πιστέρα της η Αρμαντίνη, καὶ εὐχαριστῶ τὴν τύγην, η τις μὲ ἔκαμε νὰ γνωρίσω τὴν ἀλήθειαν. Άς ἐξέλθωμεν γιωρὶς θόρυβον, καὶ ἂς ἀφήσωμεν τοὺς νεανίσκους αὐτοὺς νὰ παραδιδῶνται εἰς τὰς ἀξιεράζους αὐτῶν εὐφροσύνες..... Δὲν θέλω λησμονήσει ποτὲ, ἐπρόσθεσεν αὐτὴ μὲ ἔμφασιν, ὅτι ὁ Κάρλος κατεδέχῃ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, καὶ σογάζομαι νὰ τὸν εὐχαριστήσω εἰς τὸν πρώτην ἡμέραν ἔντευξιν. "

Καὶ τῷρντι, μετά τινας ἡμέρας ὁ Κάρλος ἦλθε νὰ

γαιρετίσῃ τοὺς νεονύμφους, καὶ ἔθαύπεισε διὰ τὸν ἀπλοῦν, καὶ σεμνὸν τῆς Αρμαντίνης τόνον, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγεινεν ἀξιωματίστατος μεταβολή. « Βλέπεις τὸ ἔργον σου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Αρμαντίνη, μὲ τὴν θελκτικωτέραν εὐπροσηγορίαν. -- Τὸ ἔργον μου, λέγεις! Δὲν θυμασίαν νὰ ἔννοησω τίποτε. -- Μάθε λοιπὸν, ἐπρόσθεσεν ὁ Μελκοῦρος, ὅτι ἡ τύχη μᾶς ἔκαμε νὰ ἀκούσωμεν, ὅταν οἱ πέσσαρες εἴπατε εἰς τὸ εὔθυμον προάριστον τοῦ Βράγου τοῦ Καγκάλου. -- Εἶναι δυνατόν!.... Ἄ, ώραία Αρμαντίνη! Πρέπει νὰ γράψαι εἰς τοὺς ὄφθαλμούς σου..... -- Τὸ ὑποκείμενον τῆς αἰωνίου εὐγνωμοσύνης μου. -- Τόση γενναιότης μὲ θορυβοῖ. Πῶς; δύνασαι νὰ συγγωρήσῃς εἰς ἀφροναστικούς!.... -- Εἶναι βέβαιον, εἶπεν ὁ Δουμόντης, ὅτι εὐθύμησαν ἵχανῶς. -- Εἰς δόμις κατεδέγηθη μόνος νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ..... Ωμολόγησε δὲ καὶ τὴν δυναρέσκειαν, τὴν ὁποίαν ἐλάμβανε παραδιδόμενος εἰς αἰτεῖσμούς. εἰς τοὺς ὁποίους, ὅλα μὲ λέγουσιν, ὅτι γρεωτῷ τὴν εὐθαίρωνίαν μου..... Ω, πῶς νὰ ἀποπληρώσω τὸ πρὸς αὐτὸν γρέος μου; -- Δίδουσα εἰς αὐτὸν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θέλει δυνηθῆ ποτὲ νὰ δεχθῇ τὴν γεῖρα ἔκεινης, τὴν ὁποίαν ἐτύλμησε νὰ ὑπερασπισθῇ, καὶ ἡ τις ἀπὸ ταύτην τὴν σιγμὴν γίνεται εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του ἢ τελειωτέρα γυνή. -- Έὰν δὲν ἐδιώρθουνες τὸ ἐλάττωμα τῆς αἰήσεως μου, ἵσως σὲ ἐπίγευουν· ἀλλ' ἂς περιμείνωμεν, ὃ γράνος καὶ ἡ σκέψις νὰ μὲ καταστήσωσι διόλου ἀξίαν διὰ σέ. -- Αξίαν διέμε! φωνάζει ὁ Κάρλος μὲ τὴν ζωηρωτέραν συγκίνησιν· τώρα δὲν εἶναι πλέον ἀργοπορία διὰ

τὴν εὐτυχίαν μου. -- Εἶχε δίκαιον, εἰπέντε ὁ Δουμόντης
 ὅλος χράξει πρὸ πολλοῦ ὁ πατήρ του καὶ ἐγὼ ἐμελετῶμεν
 αὐτὴν τὴν ἔνωσιν· καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γενῆ ὅσον τὸ δυνατὸν
 ταχύτερον· δὲν παρήγασας, ἀγαθὴ Ἀρμαντίνη, πολὺν
 καιρὸν τὰ πρωτοτόκιά σου. -- Δὲν θέλω εἶμαι λοιπὸν ἐ-
 γὼ ή μόνη εὐτυχής! Εἶπε καὶ η Μαρία σφίγγουσα αὐτὴν
 εἰς τὰς ἀγκάλας της..... « Βλέπεις καλῶς, ἀγαπητή
 μου Ἀρμαντίνη, ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾶτε τις ἐνίστε
 καὶ τῶν ἐλαττωμάτων του τοὺς κριτάς. »

ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΥ ΓΕΛΟΙΟΥ

ΑΟΓΟΥ ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ.

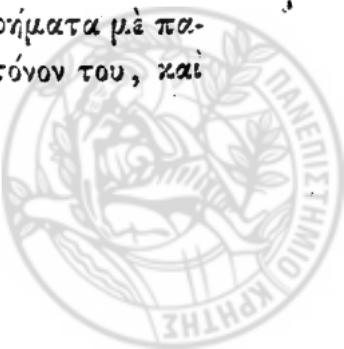
Οχι όλιγάκις είς τὴν πολιτικὴν ἀπαντῶνται κοινωνίαιν
οἱ κακοποιοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, οἵ τινες ἀγαπῶντες τοὺς
ἄλλους νὰ σπαράσσωσι, ἐσυνείθισαν πάντοτε νὰ δάκνω-
σι· διὰ ἐν μόνον σκῶμμα, προδίδουσι τὴν πρὸς αὐτοὺς
τῶν ἄλλων πίστιν, ὑβρίζουσι τὴν φιλίαν, καταχρίνουσι
τοὺς ἐν δυνάμει, καὶ ἀχιμάζουσι τὴν ἀληθῆ ἀξιότητα.
Οἱ παρ’ αὐτῶν διεγειρόμενοι γέλωτες τοὺς ἐμποδίζουσι
νὰ ἀκούωσι τῶν ἄλλων τὴν φιλαυτίαν πληττομένην καὶ
ψιθυρίζουσαν· οἱ δὲ περὶ αὐτοὺς γελῶντες δὲν τοὺς συγ-
γωροῦσι νὰ βλέπωσι τὴν ἐκδίκησιν ἀκούουσαν, οἵ τις θέ-
λει τοὺς κάμει νὰ πληρώσωσι πόλυτίμως μιᾶς μόνης σιγ-
μῆς τὸν θρίαμβον, καὶ τὴν βδελυκτὴν ἥδονὴν, τὴν ὁ-
ποίαν λαμβάνουσι, καταχρίνοντες τὰ σπάνια προτερήμα-
τα καὶ τὴν τιμὴν ἐκείνων, οἵ τινες ἀπόντες νὰ δικαιω-
θῶσι δὲν δύνανται.

Εἶδον φιλοσκόπουνας, ἀγρείας τίχοῦς τῆς φύουερδες
μετριότητος, νὰ μεταβάλλωσιν ἀμέσως καὶ λόγου καὶ

συῆμα, βλέποντες ἐργόμενον τὸν ἀνθρωπὸν, τὸν ὃποῖον δεινῶς κατεσπάραστον, καὶ νὰ τὸν κάψωσι μὲ. ὑποχριτικοὺς τρόπους νὰ νομίζῃ, ὅτι ποτὲ δὲν ἔταλμαν περὶ αὐτοῦ νὰ λαλήσωσιν. Εἰδὼν ἄλλους τόσον χαύγους, ὃσον καὶ θρασεῖς νὰ σπαράσσωσι παρὸν τῶν γυναικῶν τὸ γένος, νὰ χαίρωσιν εἰς τὴν λύπην του, νὰ γελῶσι διὰ τὰ δάκρυά του, καὶ νὰ μιαίνωσι τὴν ὥραιότητα, τὰν νεότητα καὶ ἀθωότητα μὲ τὴν μεμικασμένην χολὴν, τὴν ὄποιαν ἔσταλαζε τὸ ἀκάθαρτον σύμα των. Εἶδον τελευταῖον ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ ἐκεῖνα ἐρπετὰ, τὰ ὃποια ἀσείουσι ἐνομάζουσιν, ἀπὸ τοὺς ἀκορέσους ἐκείνους παρασίτους, οἵ τινες νομίζουσιν, ὅτι καταβάλλουσι τὸν ἴδιον ἔρασον, ἀσείζόμενοι διὰ τὸν οἶκον, ὅπου τὴν προλαβοῦσαν ήμέραν ἡρίσησαν, ἀπὸ τοὺς ὑπολαμβανομένους ἐκείνους ἀγγίνοας, τῶν ὃποιών ὅλη ἡ ἀξιότης εἶναι νὰ σημειώνωσιν ὃσους γελοίους ἀκούουσι λόγους· τοὺς εἶδον ἀποδικθέντας ἀπὸ τοὺς φρενίμους ἀνθρώπους. Ὁσοι πρότερον τοὺς ἐδέχοντο, καταφρονθέντας καὶ ἀπὸ ἐκείνους, τοὺς ὄποιους νὰ γελῶσιν ἔκαμνον, λογοκλόπους ἀποδειγμέντας, συνεργοὺς τῆς παγουργίας, δειλοὺς, σατυρικοὺς ἐπιτραπεζικούς, πωλητὰς, καὶ εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν πᾶλιν καταβυθισθέντας, ὅπεν ἐξελθόντες ἐφάνησαν.

Φλόρβιλλος εἶχε καὶ παιδείας γερίσματα, εἰειδεῖς καὶ γαρίεν πρόσωπον, καὶ τὸ ἐνιότερον ἀγαθοῦ ἀνθρώπου ἦθος· διέφθειρεν ὅμως τὰ ἐπωφελή τεχνητὰ προτερήματα μὲ παραξένον εὐγένειαν, μὲ τὸν αποφασιτικὸν τόνον του, καὶ

τὸ πλέον σαρδόνιον μειδίασμά του· Άπο εὐτυχῆ προ-
κισμένος μνήμην, τὴν ἐπεφόρτισε μὲ δῆλα τὰ γνωστὰ σα-
τυρικὰ ἐπιγράψαται, καὶ τὰς συνήθεις ἀμφιλογίας, ὅ-
σαι καθ' ἔκαστην μιαίνουσι, καὶ διαφθείρουσι τὸ Γαλλικὸν
ἰδίωμα. Γεννητεῖς πτωχὸς, καὶ ἀπὸ ἀλαζονείαν κατε-
σθιόμενος, ἐνόμισεν, ὅτι διὰ νὰ εὐτυχήσῃ, ἐπρεπε νὰ ἔ-
χῃ μόνον θρασύτητα καὶ τοῦ λόγου τὴν εὑροιάν· ὅτι ἀ-
ποφασίζων περὶ παντὸς πράγματος μὲ ἀλαζονείαν, ἔδι-
δεν εἰς τὸ πλῆθος νὰ καταλάβωσιν, ὅτι εἶχε μεγάλην α-
ξιότητα· ὅτι χρίνων θρασέως τὰ πλέον ἔξαίρεται τῶν ἄλ-
λων πόνηματα, ἐφανέρων, ὅτι εἶναι ἐπιτήδειος νὰ γεν-
νήσῃ αὐτὸς καλήτερα· ὅτι κατηγορῶν ἔκαστου τὴν ἀγω-
γὴν, ἔδεικνύετο αὐτὸς ἀμεριπτος· καὶ τελευταῖον, ὅτι
ταπεινόνων τοὺς ἄλλους μὲ τὸν σαρκασμὸν καὶ τὰ σκώμ-
ματα, ἔδεικνύετο αὐτὸς ὑψηλότερος.

Οὕτω δὲ ὁ Φλόρβιλλος ἔγεινε τῶν πεπαιδευμένων ὁ
τρόμος, καὶ τῶν τεχνιτῶν, ὅσοι τὸν καρπὸν τῶν ἔργων
αὐτῶν εἰς τὴν κοινὴν καθυπέβαλλον κρίσιν. Ὅταν ἐδίδε-
το νέον δράμα, ὁ Φλόρβιλλος, τὸν Ἀρίσταρχον μιμούμε-
νος, ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θεάτρου· ἐκεῖ δὲ μὲ τὴν
φλυαρίαν του, μὲ γλαφυράς τινας φράσεις ἐπιτηδείως ρι-
μπομένας, καὶ μὲ τὴν ἀδιάστειον θρασύτητά του, ἐσχη-
μάτιζε περὶ αὐτὸν ἄλλου Ἀρειοπάγου τὸ κριτήριον, εἰς
τοῦ ὄποιου τὰς ἀποφάσεις αὐτὸς ἐγίνετο πρόσεδρος, καὶ
τοῦ ὄποιου δῆλα διεύθυνε τὰ κινήματα. Εὰν δὲ κατὰ τὴν
παράστασιν τοῦ συγγράμματος, εἰς τὸ ὄποιον ἐνησχολήθη

δύο ίσως ἔτη ὁ συγγραφεὺς, ἐπαρρόσιαζετο μία μόνη λέξις ἀμφίβολος, τὴν εὐτυχῆ προσφέρουσα περίσσειν, νὰ τὴν μεταβάλλῃ παῖδων, καὶ ἀσεῖρομενος, ἐλάμβανε μὲ σκληρὰν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τὴν εὔχαιρίαν, καὶ ἔθυσίαζεν εἰς τὴν θύραν νὰ κάμη νὰ γελάσωσι νεανίσκοι τινὲς ἄφονες, ή μωροὶ ἀπαιδευτοι, τὴν ὑπόληψιν, τὴν τύχην, καὶ πολλάκις τὴν ὑπαρξίαν τοῦ ὑποληπτικωτέρου συγγραφέως. Όταν ἀνοίγετο ἡ δημόσιος τῶν εἰκόνων γοὰ, ὁ Φλόρεντλος τὸ πρώτη καθ' ἑκάστην εὐρίσκετο ἔκει· ἐπροσχολλᾶτο δὲ εἰς τὰ πλέον ἀξιοσημείωτα πονήματα· καὶ ἐπειδὴ τίποτε δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν φύσιν τέλειον, ἐντογολεῖτο νὰ γυμνάζῃ τὴν χρίσιν του εἰς ἐλαχφρά τινα ἐλλείματα, τὰ ὅποια πάντοτε συεδόν μὲ τὰς καλλονὰς ὀπισιωδήποτε μίγνυονται ἔργου. Όταν ἔθλεπεν εἰς τὸν περίπατον διεργομένην ἀξίαν παρατηρήσεως διὰ τὴν γάριν καὶ τὸ θελκτικόν της πρόσωπον γυναικα, εὗρισκε τὸ μέσον, νὰ ἀποσπάσῃ μὲ ἀξειότητα τοὺς αὐτὴν θαυμάζοντας· καὶ ἔκαμνε νὰ σραφῶσι κατ' αὐτῆς τὰ πρῶτα συναισθήματα, τὰ ὅποια αὐτὴ ἐνέπνευσε. Δὲν ἦτον τελευταῖον κάμμικ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας κλάστις, κάνεν νέον πόνημα, κάνεις διὰ τὴν ἀξιότητα, βαθὺὸν, καὶ πλαιτόν του ἔξαιρετος ἀνθρωπος; ἐπὶ τῶν ὅποιών νὰ μὴν γυμνάσῃ ὁ Φλόρεντλος τὴν χρίσιν του καὶ νὰ μὴν βάλῃ τὸν ἀσεῖον λόγον του.

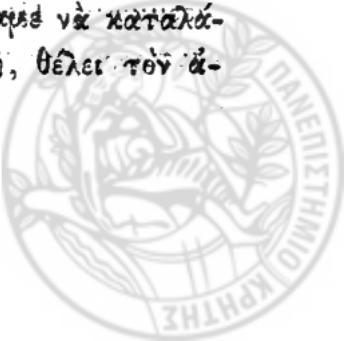
Αἱ ἐπιτυγίαι, τὰς ὅποιας εἰς τοῦτο τὸ εἶδος ἐλάμβανε, πολλάκις ἐταράχθησαν ἀπὸ τὴν δυσαρέσκειαν ἕκσι-

νων, ὅσει ἡσαν τῶν ἀξεῖσθῶν του ὑπόθεστος· ἔλαβε δὲ συληρὰς νουθεσίας, αἱ τινες ἐπρεπε βέβαιαν καὶ τὸν κατασάσωσι προσεκτικώτερον· ἀλλ᾽ ή ἐπιθυμίχ νὰ ὑπολαμβάνεται τις ὡς ἀγγίνους ἀνθρώπος, ὅταν μόνον ὡς τοιοῦτος φαίνεται, ή εὐχαρίστης νὰ ἔχῃ περὶ αὐτὸν ἀκροατὰς, νὰ ἀκούῃ μεταδιδόμενον τὸν παρ᾽ αὐτοῦ λεγθέντα ἀξεῖον λόγον, νὰ φέρῃ τὴν ψῆφον τῆς συναναστροφῆς, νὰ ῥίπτῃ εἰς ἔχασιν τοὺς μωφοὺς ἑτοίμους εἰς γέλωτα, ὅλα ταῦτα ἡσαν διὰ τὸν Φλόρβιλλον εὔτυχία, διὰ τὴν ὄποιαν ἔθυσίαζεν εὐχαρίστως τὴν ἀνάπτασίν του, τὴν τύχην του καὶ τὴν ζωὴν του. Τὸν εἶδον πολλοὶ συντάττοντα ὑβρισικοὺς σίχους, ποτὲ μὲν κατὰ τῶν ὑπερασπισθῶν του, ποτὲ δὲ κατὰ τῶν φίλων του, καὶ ἄλλοτε κατὰ τῶν συγγενῶν του. Τίποτε δὲν ἦτον ἱερὸν δι᾽ αὐτὸν· νὰ ταράττῃ, νὰ κατακρίνῃ, ἢτον ή γλυκυτέρα του εὐφροσύνη· ὅταν δὲ, ῥίπτων ὑβρισικὸν κατά τινος ἐπίγραμμα, ἤκουε τοὺς ἀνθρώπους λέγωντας. « Δῶ πόσον εἶναι κακός! .., ἐνομίζετο εἰς τὸν βαθμὸν τῶν μεγαλοφυῶν ἀνθρώπων, καὶ τοῦ ἐφαίνετο ὁ θρίαμβός του τελειότατος.

Ἐννοεῖ πᾶς τις εὐκόλως, ὅτι η ἀκόρεσος αὐτὴ ἐπιθυμίχ νὰ κατακρίνῃ καὶ νὰ δάκνῃ, ἔβλαψε τὴν πρύοδόν του καὶ τὸν ἐμπόδισε πολὺν καιρὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὄποιαν τόσον ἐπεθύμει· ἐφάνη πολλάκις προσπαθῶν νὰ κρεμασθῇ εἰς τῆς τύχης τὸν τροχὸν, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν βοήθειαν. Υπῆρξε ποτὲ μὲν, παιδαγωγὸς, ποτὲ δὲ, ἀσματογράφος· καὶ ἀλ-

λοτε· ἐφημεριδογράφος· ἐπεθύμησεν ἔπειτα νὰ γενῇ καὶ ποιητής· ἀλλὰ πολλαὶ κατὰ συνέχειαν ἀποτυχίαι ἀπέδειξαν εἰς αὐτὸν, ὅτι δὲν ἦτον τόσον εὔκολον νὰ φθάσῃ οὗτοινος καν, τοὺς ὄποιαν ἀλλοτέ κατέκρινε. Βλέπων, ὅτι τὸ θέατρον δὲν ἦτον δι' αὐτὸν, ἔγεινεν ἐπιχάτης εἰς τὸ τυπογραφεῖον ὑποληπτικοῦ τυπογράφου· καὶ ἐπειδὴ οὐ τύχη ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὸν τὴν περίσσειν νὰ δικρόθηῃ τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα ἐπωφελοῦς τῆς διπλώματικῆς συγγράμματος, ἐλάβε τὴν εὑνοιαν τοῦ συγγραφέως, δις τις ἦτον ὑπουργὸς τῆς διοικήσεως; ἀνθρώπος τόσον ἐνδοξός διὰ τὴν ἀξιότητά του, δεὸν καὶ ἔνοχος διὰ τὴν τάξιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν. Ἐγνώρισεν οὗτος; ὅτι δὲ Φλόριδος ἦτον εὐφυής ἐπείσθη δὲ ἀπὸ τοῦτον διὰ τὴν εὐρεῖν καὶ γάριν τὸν λόγου του. Τοῦ ἐπρόβαλε νὰ συνεργάζεται εἰς τὸ σπουδαῖον του, τοῦ ἐπρόσφερε τὴν ἡραπεζάν του, οἴκημα εἰς τὸ παλάτιόν του, καὶ πρέποντα μισθῶν ἰδοὺ λοιπὸν διατύρικὸς πάλιν εἰς τὴν στεγνήν ἐπιστρέψας τοῦ κδρούμου ὅπου γριναῖει καὶ δεύτερον τὴν ἀκεθρίσιν· τοῦτο νὰ λάμπη μὲν τὰ σκώμματά του· τὰ πρώτα, εἰς πράγματα ἀδισφόρα καὶ εἰς ἀφανεῖς ἀνθρώπους ἀποβλέποντα, ἐπροξένουν γελωτα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βουλευτὴν; ὅσ τις δὲν ἦτον ἔγθρος τῆς πρεπούσης καὶ μετρίας εὐθύμιας· ἀλλὰ παρενθὺς ἐπαρατήρησεν, ὅτι τίποτε δὲν ἦτον ἱερὸν διὰ τὸν Φλόριδον, καὶ ὅτι δὲν εἴδιος ἔγινετο· τῶν σκιωμάτων του ὑπόθεσις. Τὸν ἐσύμβουλευσε λοιπὸν νὰ ἔναι προσεκτικός, καὶ τὸν ἔχασε νὰ κατατάθῃ ὅτι, ἢ τοιαύτη τῆς ψυχῆς διαγροφή, θέλει τὸν ἀ-

φανίσει καὶ θέλει βλάψει, ὅσοι νὰ τὸν ὑπερασπίζωνται
θελουσι.

Η σωτηριώδης αὕτη συμβουλὴ ἀπετέλεσε τὸ μεγαλύτερον εἰς τὸν φιλοσκόπιμον ἀποτέλεσμα. Ἁτον τότε τριακοντούτης, καὶ ἥρχειε νὰ αἰσθάνεται, ὅτι ἔχει χρείαν ὑπολήψεως, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐλθῃ εἰς γάμου κοινωνίαν, διὸ τις νὰ καθωράσῃ τὴν ὑπαρξίαν του καὶ νὰ προένθησῃ εἰς τὸ γῆρας του βούθειαν καὶ τὰς ἀναγκαῖας πρὸς αὐτὸν παρηγορίας. Βιάσας λοιπὸν ἑαυτὸν, καὶ μὲ τελείᾳν καθοπλισθεὶς ἀπόφασιν, ἀπέβαλεν ὅχι χωρὶς δυσαρέσκειαν τὴν κινδυνώδη τῆς σατύρας εὐγαρίστουν καὶ τὴν ἐφήμερον τῶν γελοίων δόξαν· καὶ ἀποδιώξας κατ’ ὅλην τὴν φοβερὰν καὶ κακὴν ὑπόληψίν του, εἶδεν ἐλαττωθέντα καὶ τῶν ἐχθρῶν του τὸν ἀριθμόν.

Εὐγαριστηθεὶς ὁ βουλευτὴς διὰ τὴν συμβᾶσαν εἰς τὸν Φλόρειλλον μεταβολὴν, ἐλαβεν αὐτὸν βίσ μεγαλητέρουν ὑπόληψιν, τοῦ ἕδωκε μεγαλητέραν πίστιν, καὶ τελευταῖον τὸν κατέστησε πρῶτον ἐξ ἀπορρήτων του. Οὗτος δὲ εἰς τοιοῦτον τίμιον εύρεθεὶς ἐπάγγελμα, ὡςε νὰ δύναται νὰ πράξῃ τόσα καλὰ, ὅσα καὶ εἶπε καὶ ἐπράξε κακὰ, ἀπέδειξε διὰ τῆς πείρας, ὅτι ή φιλαυτία, καὶ ή ἐπιθυμία νὰ δοξασθῇ τις ὑποχρύπτουσι πολλάκις ἐξαίρετα προτερήματα, καὶ ὅτι τὸ σύμαδὲν εἶναι πάντοτε τῆς καρδίας διερμηνεύς. Ἡρπασε λοιπὸν ὁ Φλόρειλλος μὲ ἄκρων εὐφροσύνην τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτελῇ ὅσας ἤδύνατο χάρη-

πας· ὁ σαρδόνιος καὶ ἀποφασιστικὸς τόνος του ἐνέδωκεν εἰς τὴν γλυκυτέραν γλῶσσαν, καὶ εἰς τὸ σεμνότερον ἡθος. Βεβαιώθεις ἐμπράκτως, πόσους τὸ ἀπλούσερον σύγραμμα φέρει εἰς τὸν συγγραφέα του πόνους, ώμίλει εἰς τὸ ἔξης περὶ τῶν νέων πονημάτων μὲ συγκατάβασιν, ἐφύλαττε καὶ διὰ τὰ κακῶς πονηθέντα γενναίαν σιωπὴν, καὶ τότε μόνον ώμίλει, ὅσαν δικαίως ἔδύνατο· νὰ ἐπαινῇ. Τὸ πνεῦμα τελευταῖον τὸ τόσον σατυρικὸν, ἢ τόσον φαρμακερὰ κριτικὴ, καὶ ὁ τόσον τρομερὸς ἔξεταστής, ἔγεινευ ὁ πλέον ἀδιάφορος κριτής, ὁ πιεστέρος τῆς ἀληθοῦς ἀξιότητος σπουδαστής, καὶ συχνάκις ὁ συγκαταβατικῶτερος ὑπερασπιστὴς ἔκεινων, ὅσα αὐτηρὰ κατεδίκαζε κριτική.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἡ κοινὴ ὑπόληψις ζωηροτέρας καὶ διαρκεσέρας προξενεῖ εὐφροσύνας, ἢ ἡ ψευδὴς ἔκείνη δρᾶ, καὶ ὁ μιᾶς μόνης τεγμῆς θράμβος, τὸν ὅποιον δίδει ἀγειολόγου ἢ ὑπόληψις. Ἡ φιλία, μὲ τὴν ὅποιαν ὁ ὑπερασπιστής του τὸν ἐτύμα, καὶ αἱ ἐπωφελεῖς χάριτες, ὅσας καθ' ἔκάσην ἔχαμνε, τοῦ ἐπρόσφερον τὴν περίστασιν νὰ ὑποχρεώσῃ τίμιον ἄνθρωπον, τοῦ ὅποιου ἔσωσε καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν κατάστασιν· οὗτος δὲ ἐνόμισεν, ὅτι ἄλλως δὲν δύναται νὰ ἀποπληρώσῃ τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του, εἰ μὴ δίδων εἰς αὐτὸν τῆς θυγατρός του τὴν δεξιὰν, τῆς ὅποιας τὸ ἀξιέραγον πρόσωπον, καὶ τὰ σπάνια προτερήματα προεμύνον εὐτυχεσάτην ἔνωσιν. Εὗρε τῷούτι ὁ Φλόρινδλος εἰς

τὴν σύζυγον ταῦτην τὴν τελείων ὅλων τῶν ἀρετῶν εἰκόνα, οὐ τις μετ' ὄλιγον ἐδιπλασίασε τὴν περὶ αὐτὸν εὐδαιμονίαν διὰ τὴν γέννησιν θυγατρὸς, οὐ τις Ιουλία: ὀνομάσθη.

Αἱ φροντίδες, τὰς ὁποίας ἀπήγει τῆς πεφιλημένης αὐτῆς θυγατρὸς ηὔηπιότης, καὶ ἔπειτα τὰ πρῶτα χαθίκοντα, εἰς τὰς ὁποῖας τὸν ὑποχρέονεν ηὔαστροφή της, ἐνησυχόλουν κατὰ τοῦφρασιν ὅλας τῆς ἀνέτεως τὰς συμβάσεις τοῦ Φλορεῖλλου. Ή πρὸς τὴν Ιουλίαν ἀγάπην του ἥτοι τόσον περισσότερον ἴσχυρωτέρα, ὅσου ἐβλεπεν εἰς αὐτὴν ζῶσαν τὴν εἰκόνα του. Εἶχεν αὐτὴν τοὺς διαφεκριμένους χαρακτῆρας, τὸ ζωηρὸν βλέμμα, καὶ τὸν σαρδόνιον τοῦ πατρὸς της γέλωτα. Οὗτος δὲ μίαν μόνην ἀκόμη πούχετο εὐχὴν νὰ δυνηθῇ δηλαδὴ η Ιουλία νὰ ἀνέσῃ μὲ τὰ προτερήματα ταῦτα, καὶ τὴν εὐαίσθητρην φυγὴν, τὴν θελκτικὴν σεμνότητα, καὶ τὸ ἀγέλεκόν τῆς μητρὸς τὰς ἥθος ἡπατήθη ὅμως εἰς τὰς ἐλπίδας του. Ή μικρὰ τοῦ Φλορεῖλλου θηγάτηρ ἐξ αὐτῆς τῆς νηπιότητος ἐδειξεν, οἵτι εἴχε τὸ καυτῆκὸν πνεῦμα καὶ τὰν σκληρὰν ἐκείνην μάνιαν νὰ καταχρίνῃ τὰ πάντα, οὐ τις ὑπὲρ τὰ τριάκοντα ἔτη τὸν πατέρα της διέκρινε. Άν καὶ ἐξήγησεν οὗτος νὰ φθείρῃ κατ' ἀρχὰς τὴν ὀλεθρίαν ταῦτην κλέσιν, τὴν ἀπεσωρεύσασαν τόσας εἰς τὴν νεότητά του τρικυμίας, καὶ τὴν ὁποίαν προέβλεπεν, οἵτι ἐμελλε νὰ ταράξῃ καὶ τὴν τῆς θυγατρὸς του, δὲν ἐδυνήθη ὅμως ποτὲ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ή Ιουλία, οὐ τις εἰς τὴν νηπιότητά της εἶδε τὸν πατέρα της

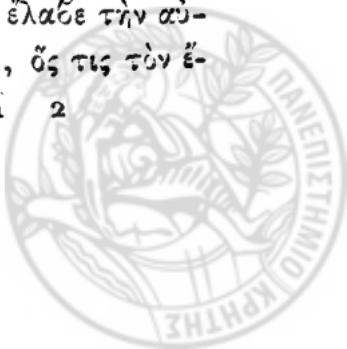
τόσον ὑπερηφανευόμενον διὰ τὰς σατυρικάς του ἐπιτυχίας, ἡθέλησε νὰ τὸν μιμηθῆ καὶ νὰ καταταχθῆ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν κόσμον ἀξιοσημείωτος διὰ τοὺς δηκτικοὺς λόγους της, καὶ τοὺς πικροὺς ἀζεῖσμούς της, τοὺς ὅποιους εἰς ὅ, τι ἔβλεπεν, ἢ ἐφαντάζετο, διέγεεν. Ή λαμπρὰ ἀνατροφὴ, τὴν ὅποιαν ἔλαθε, δὲν ἐδυνήθη νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὰν μεταβολὴν εἰς αὐτὸν τὸν ίκανῶς αὔξηνθέντα χαρακτῆρα· ἐφαίνετο μᾶλιστα, ὅτι ὅσον τῆς Ἰουλίας ἀνεπτύσσετο τὸ πνεῦμα, τόσον ἐγίνετο πλέον σατυρικὸν καὶ δηκτήριον. Ή δὲ τοῦ Φλορβίλλου σύζυγος, τῆς ὅποιας ἢ σεμνότης καὶ ἡ συγχατάβασις ἤναντιοῦντο τόσον μὲ τῆς θυγατρός της τὸν χαρακτῆρα, ἡθέλησε νὰ μεταχειρισθῇ τὴν δι' αὐτὴν ἀγάπην της διὰ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τόσον κινδυνώδη κλίσιν. Άλλ' ἡ Ἰουλία, καὶ αὐτὴν ἐναγκαλίζομένη καὶ κάμνουσα χίλια πρὸς αὐτὴν γάδια, δὲν ἤδυνατο νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸ νὰ προφέρῃ ἀτειοτέρας καὶ πονηροτέρας φράσεις, αἱ τινες συχνάκις ἔφθανον καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα της. Αὕτη δὲ πολλὰ ἀγαθὴ, ὥσε νὰ ἔννοησῃ τῆς κακοτροπίας τὰ ἀποτελέσματα, ἐγέλα διὰ τοὺς πολλοὺς τῆς θυγατρός της σαρκασμοὺς, καὶ τοὺς ἐζοχάζετο πλέον ώς εὐθυμίας συγχωρουμένας εἰς τὴν νεότητα. Οἱ Φλόρβιλλος ὅμως, ὃς τις ἐδοκίμασεν ὅλα τὰ ὑπὸ τῆς σατύρας προξενούμενα κακὰ, καὶ ὃς τις ἐφοβεῖτο μήπως τὰ ἴδῃ εἰς τὴν φίλην του Ἰουλίαν ἐπισωρευόμενα, εἶχε κρυφίαν λύπην, καὶ ἐζοχάζετο τὴν δυσυγίαν ταύτην ώς δικαίαν τιμωρίαν, δι' ὃσα κακὰ αὐτὸς ἔλλοτε ἐπροξένησε.

Τὸ πρόσωπον ὅμως τῆς Ἰουλίας ἐγίνετο καθ' ἔκαστην θελκτικώτερον· τὸ δὲ ἀνάσημα τῆς ἔλαμβανε θαυμαστὴν χάριν, καὶ τὰ λοιπά της προτερήματα τηὔξανον πρὸς τούτοις τὰ τοιαῦτα χαρίσματα· ὅθεν καὶ ἐσυγχώρουν εὐκόλως τοὺς ἀπὸ τοιοῦτον σόμα ἔζερχομένους ἀσεῖσμούς· διότι ή νεότης καὶ ή ὡραιότης ἐμπνέουσι πολλάκις μεγάλην συγχρήσειν· ὁ δὲ Φλόρειλλος ἔκθαμβος καὶ αὐτὸς διὰ ὅλα τῆς Ἰουλίας τὰ θελγάτρα, ἐνόμισεν ὠσαύτως, ὅτι ή θυγάτηρ του παρεδίδετο ὄλιγώτερον τότε εἰς τοὺς συνήθεις χαριεντισμούς της, καὶ ἥλπιζεν, ὅτι ἵσως δυνηθῇ αὐτὴν νὰ τοὺς ἀποποιηθῇ.

Τῆς διοικήσεως δὲ ὑπουργὸς, τοῦ ὅποίου ἔκέρδισε τὴν φιλίαν, ὀνομασθεὶς πρέσβυς εἰς τῆς Σαξονίας τὴν αὐλὴν, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ πρὸς τὸν Φλόρειλλον, ὅτι ἐπειδὴ καὶ εὐρίσκει αὐτὸν ἄξιον νὰ ἐνεργῇ παρ' αὐτῷ τοῦ ἐξ ἀπορρήτων τὸ ἐπαίγελμα, ἐπρεπε νὰ ἐτοιμασθῇ διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ὅτι ἥλπιζεν εἰς τὸν ξῆλόν του καὶ τὴν διάκρισίν του διὰ τὰς ἀναγκαίας ὑπουργίας, τὰς ὅποιας νὰ ἐπιφορτισθῇ ἐμελλεν. Οὐ Φλόρειλλος ἔχαρη τόσον περισσότερον διὰ τὴν πίσιν, τὴν ὅποιαν ἐδείκνυε πρὸς αὐτὸν δὲ προσάτην του, ὃσον τοῦ ἥνοιγε τῆς τύχης τὸν δρόμον, καὶ ἤδυνατο νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν ἐπικερδεσέραν κατάσασιν· αὕτη δὲ, ἡ τις οὐδέποτε ἀπὸ τὸν ὑπεραγαπώμενον ἔχωρίσθη πατέρα της, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ μὲ τὴν μητέρα της. Καὶ

αἱ δύο λαοὶ πὸν ὑπῆργον εἰς τὴν Δρέσδην, ὅπου κατόκησαν εἰς τοῦ πρέσβεως τὸ παλάτιον. Ηἱ Ιουλίᾳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην, εὐρισκομένη ἐν τῷ μέσῳ νέου ὡς πρὸς αὐτὴν λαοῦ, τοῦ ὄποιου τὰ ἥθη, ὁ τόνος, ἡ διαλεκτος ἐφαίνοντο εἰς αὐτὴν τόσον παράξενα, ἐδόθη περισσότερον παρὰ ποτὲ εἰς τοὺς συνήθεις ἀτεῖχους της. Ματαίως ὁ πατέρ της ἐπαράστησεν εἰς αὐτὴν, ὅτι ὁ βαθμὸς, τὸν ὄποιον αὐτὸς ἔχει, ἐπρεπε νὰ τὴν καταστήσωσι προσεκτικωτέραν· ματαίως τὴν ἔκχυμε νὰ αἰσθανθῇ, ὅτι τῶν Γερμανῶν αἱ δέσποιναι, τῶν ὄποιών ἡ εὐγένεια εἰς τοὺς πλέον προγενερέρους ἀναβαίνει αἰῶνας, ἐφύλαττον μεγαλοπρέπειαν, ἡ τις δὲν ἐσυγγώρει νὰ εὐφραίνεται τις δι' αὐτάς· ἡ Ιουλίᾳ εἰς τὴν ὁρμὴν της μόνον ὑπείκουσα, καὶ εἰς τὴν εὐγερίστησιν ἐνθίδουσα νὰ γίνεται διὰ τοὺς ἀγείσμους της ἀξιοσημείωτος, ἀξεῖχετο διὰ τὰς πρώτας τῆς αὐλῆς γυναικας, κατέκρινε τὴν ἀπὸ πλουσίους σολισμοὺς πεφορτισμένην σολὴν αὐτῶν, τοὺς τρόπους καὶ τὴν σοβαρὰν ἐκείνην ὑψηλοφροσύνην, τὴν ὄποιαν ἐκ προγόνων κληρονομοῦσι. Κατ' ἀρχὰς, ὅσοι τὴν ἡκουσαν ἀξιωματικοὶ εὐφραίνοντο διὰ τὰς ἀσειολογίας τῆς νέας καὶ ώραίας Γάλλης, τὴν ὄποιαν ὡς ἀξιέραζον ὑπελάμβανον ἄφροναι· ἀλλ' ἔπειτα τὴν ἐσυμβούλευσαν οἱ ἴδιοι νὰ μὴν παραδίδεται τόσον συγγάκις εἰς τὴν ζωηρὰν καὶ λαμπρὰν φυντασίαν της· νὰ προσέχῃ δὲ μάλιστα, νὰ μὴν πληντῇ τὴν φιλαυτίαν, καὶ νὰ μὴν προσκρούῃ εἰς τὴν ἀρετὴν ὄποιασδήποτε αὐλικῆς γυναικός. Οἱ Φλόρβιλλος ἐλαβε τὴν αὐτὴν συμβούλην ἀπὸ τὸν ὑπερασπιστὴν του, ὃς τις τὸν ἔ-

καμενὰ παρατηρήσῃ, ὅτι ἐπειδὴ καὶ παρὰ πολλῶν Σαξόνων εἰς τὰ Παρίσια ἔγνωρίσθη ὡς φιλοσκάμψων, δὲν κῆθελον λείψει νὰ ἀποδώσωσιν εἰς αὐτὸν τοὺς σκωπτικοὺς τῆς θυγατρός του λόγους, τὸ δόποῖον ἥδύνατο νὰ τὸν βλάψῃ τὰ μέγιστα,

Ο, τι προεῖδεν ὁ πρέσβυς συνέβη μετὰ ταῦτα πραγματικῶς. Μεταξὺ τῶν εὐγενεσέρων τῆς αὐλῆς γυναικῶν ὑπῆρχε τοῦ Κλινακούρτου ή Δούκισσα, συμγενῆς τοῦ πρώτου τῆς Σαξονίας βουλευτοῦ, τεσσαράκοντα ἐτῶν ἔχουσα ἡλικίαν, ἀνάσημα μεγαλοπρεπὲς, καὶ διατηρούσα εἰσέτι μερικὰ τῆς ὡραιότητός της λείψανα. Τῆς Γαλλίας ὁ πρέσβυς ἔχων συστικὰς πρὸς τὴν Δούκισσαν ἐπιειδὼς, ἢ τις εἶχε χατοικήσει ἄλλοτε πολὺν καιρὸν εἰς τὰ Παρίσια, ἔλαθεν ἀπ' αὐτὴν τὴν τιμιωτέραν ὑποδοχὴν. Εἰς τοὺς χαιρετισμοὺς ὅμως, τοὺς δόποίους αὗτη πρὸς τὸν πρέσβυτον ἀπέδωκεν, ἐφόνη, ὅτι δὲν ἔδειξε κάμπιαν διὰ τὸν Φλόρβιλλον προσοχὴν· ὅταν δὲ διὰ τῶν θαλάμων ἔβλεπε τὴν Ιουλίαν καὶ τὴν μητέρα της, ἔδιδε πρὸς αὐτὰς ὑπερασπίσεως μόνον χαιρετισμὸν, καὶ τὰς ἔκαμνε πάντοτε νὰ αἰσθάνωνται τὴν διάσασιν, ἢ τις αὐτὰς ἀπ' ἔκείνην διεχώριζεν. Ἡρκεσε τοῦτο μόνον εἰς τὴν σατυρικὴν νεάνιδα διὰ νὰ μισήσῃ τὴν Δούκισσαν, καὶ νὰ τὴν κατασκήῃ τῶν πλέον παραξένων ἀξεῖσμῶν της ὑπόθεσιν. Ἐμφαθεν αὐτὴ, ὅτι ἡ εὐγενῆς αὗτη γυνὴ, ἢ τις ἄλλοτε εἶχε μεγίσην εἰς τὴν αὐλὴν ἐπιφέρον διὰ τὴν λαμπράντης ὡραιότητα, ἥρχισε νὰ βλέπῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν σπου-

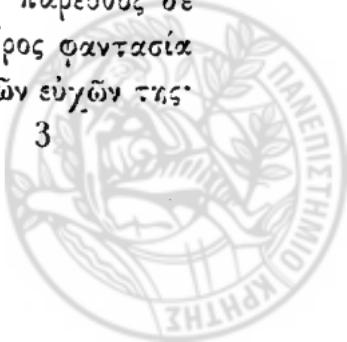

δασῶν της ἐλαττούμενον. Εἴμαθε τελευταῖον, ὅτι τὸ ἀξίωμα αὐλικῆς γυναικὸς, τὸ ὄποιον εἶχεν ἀκόμη, διετηρήθη εἰς αὐτὴν διὰ τὸ πρὸς τὸν ἀποθανόντα ἄνδρα της σέβας, καὶ μᾶλιστα διὰ τῆς συγγενείας τοὺς δεσμοὺς, οἵ τινες μὲ τὸν πρῶτον τὴν συγέδεον βουλευτήν.

Μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν τῆς Γαλλίας ὁ πρέσβυς ἐκάλεσεν εἰς ἄριστον πολλοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ πολλὰς αὐλικὰς γυναικας, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὸ ἑσπέρας μουσικὴν συμφωνίαν, καθ' ἣν ἐψήλθησαν αἱ πλέον ἐξαίρετοι τῶν Γαλλικῶν μελοδραμάτων περικοπά. Ἡ δὲ Ιούλια, ἣ τις ἦνονε μὲ τὴν ὥραιοτέραν φωνὴν, ἐντελῇ τοῦ καλοῦ αἰσθησιν, καὶ λαμπρὰν μέθοδον, ἐψήλλε τὸ ὥραιον τῆς Ἀλκητίδος μελος.

“ Ὁχι, δὲν εἶν’ αὐτὸν θυσία, κ. τ. λ. ”

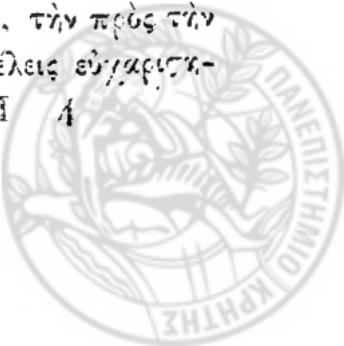
καὶ μὲ τόσην ψυχὴν, καὶ τέχνην, ὡς εἴ προξένησεν εἰς ὅλον τὸ ἀκροατήριον ζωηροτάτην ἐντύπωσιν. Μόνη τοῦ Κλινακούρτου ἡ Δόύκισσα, παρατηρήσασα πολλάκις, ὅτι ἡ νεᾶνις αὕτη δὲν ἐπρόσφερεν εἰς αὐτὴν τὸ σέβας, τὸ ὄποιον ἀπὸ τοὺς κατωτέρους της ἀπήγει, δὲν ἔθαύμασε τὴν Γαλληνή ψάλτριαν, ἀλλὰ καὶ ἀξιοσημείωτον ὀδιαφορίαν διατηροῦσά, τὴν ἔφερεν ἔως καὶ εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν. Ἡ Ιούλια ζωηρῶς διὰ τοῦτο πληγωθεῖσα, ἐμψυχώθη μόνον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὴν ἐκδικηθῇ παρευθὺς δὲ ἡ ἐπιτηδεία καὶ εἰς ἀξείους λόγους καρποφόρος φαντασία της, τὴν ὑπηρέτησε κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῶν εὐγῆῶν της.

περικυκλωμένη ἀπὸ μέγαν ἀριθμὸν ἀνθρώπων, τῶν ὅποι-
ων τινὲς εἶχον δίκαιον νὰ παραπονῶνται διὰ τὴν ὑπερβο-
λεῖται τῆς Δουκίσσης ὑψηλόφροσύνην, ἐδέχετο τὰ πλέον
εὐάρεστα συγχαριτήρια· ἔκαστος ἐδείχνυεν εἰς αὐτὴν τὴν ἡ-
δονὴν. τὴνίτισιας εἶγε νὰ τὴν ἀπούη. « Πόσον εὐχαριστοῦ-
μαι, εἶπε· ή ίουλια εἰς αὐτὰς τὰς δι᾽ ἐμὲ πολυτίμους συγ-
χαταξικὰς ψήφους! Αὐτῷ μὲ παρηγοροῦσιν, ἂν καὶ
δὲν ἐδυνήθην νὰ λάβω την ψήφον γυναικὸς, ή τις δὲν ἐ-
φοβήνη νὰ μὲ ἀποδοκιμάσῃ μεγαλοφύνως....: Βλέπω,
ἐπρόσθετεν αὐτὴ μὲ πικρὸν μείδιασμα, καὶ παρφρόδους
τῆς Δουκίσσης τὸ ὄνομα, βλέπω, ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ
εὐχαριστήσῃ τις..... τὴν κυρίαν Δεκλινακούρτην (ἐν τῇ
αὐλῇ παραχρήμουσαν): « Εἰς αὐτὴν τὴν φορτικὴν
ἀσειότητα μεγαλοφύνως ἐκφωνηθεῖσαν διὰ νὰ ἀκουσθῇ
καὶ ἀπ᾽ ἐκείνην, διὰ τὴν ὅποιαν ἐξεφωνήθη, οὐ περὶ τὴν
σατυρικὴν νεάνιδα ἀξιωματικοὶ δὲν ἐδυνήθησαν τοὺς καγ-
γαχμοὺς νὰ κρατήσωσιν. Όλοι δὲ οἱ λοιποὶ οἱ τὴν πολυά-
ριθμὸν ἐκείνην συμπληροῦντες ὁμήγυριν ἡθέλησαν νὰ μά-
θωσι τὴν αἰτίαν· καὶ ή ἀνόητος παρφρόδια Δεκλινακούρτη,
ἀπὸ σόματος εἰς σόμα μεταβαίνουσα, διεδόθη τὴν ἄλλην
ἡμέραν εἰς ὅλας τῆς Δρέσδης τὰς συναναγροφὰς; καὶ ἐ-
γεινεν ή ἐξαίρετος ἀσειολογία, καὶ τὸ γενικὸν τῆς Δου-
κίσσης ὄνοια, τὴν ὅποιαν πανταχοῦ κυρίαν Δεκλινακούρ-
την ὄνομαζόν,

Αὕτη δὲ, ματαιόφρων καὶ μητοίκην, ἀφῆκε τοῦ
πρέσβεως τῆς Γαλλίας τὸ παλάτιον, καθ' ἣν σιγῇ τὴν

καυσέν ἔχφωνηθεῖσαν τὴν παρῳδίαν ταύτην, οὐ τις ἦτον τόσον περισσότερον σκληρὸν, ὃσον ἔχωγράφει ἐνταῦθι καὶ τῆς δυνάμεως της, καὶ τῆς ὥρξιότητός της τὴν παρακμήν. Όμωσε δὲ εἰς τὴν δικαίαν της ὄργην, νὰ ἐκδικηθῇ καὶ τὸν Φλόρβιλλον καὶ τὴν ἄφρονα θυγατέρα του. μεταχειρίζομένη λοιπὸν τὴν μόνην ἴσχὺν, τὴν ὅποιαν εἶχεν εἰς τὸν πρῶτον τῆς Σαξονίας βουλευτὴν, ἐπαράστησεν εἰς αὐτὸν πόσον καθυβρίσθη, καὶ ἔγινεν ἐκδίκησιν. Μετ' ὅλιγας ἡμέρας τῆς Γαλλίας ὁ πρέσβυς, ἀγνοῶν ὅ, τι εἰς τὸν οἶκόν του συνέβη, ἥλθεν εἰς τὴν αὐλήν· δέγεται ὅμως παρὰ τοῦ πρώτου βουλευτοῦ μὲν ψυχρὰν καὶ πεφυλαγμένην ὑποδοχήν. Ἐσπευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ παρέμοιασθῇ εἰς τὸ παλάτιόν του· ἀλλὰ δὲν τὴν ἐδέχθη διόλου. Ἐκθαμβωσις διὰ τὸ παράξενον τοῦτο πρᾶγμα, ἔγραψε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔγραψε τὴν αἵτίαν. « Μὲ ἐπλήγωσας εἰς ὅ, τι ἔγω πλέον ἀγαπητὸν, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ὁ βουλευτὴς, καὶ ὅλα διεκόπησαν μεταξὺ ἡμῶν. » Μὴ γινώσκων ὁ πρέσβυς εἰς τί νὰ ἀποδώσῃ τόσον φιλίαν ὅρμην, ζητεῖ, λαμβάνει τελευταῖον ἔντευξιν, εἰς τὴν ὅποιαν μανθάνει τὴν δικαίαν αἵτίαν τῆς ὄργης τῆς Δουκίσσης. « Εάν θέλησι, ἐπρόσθετεν ὁ βουλευτὴς, νὰ μὲ ἀποδείξῃς, ὅτι δὲν ἐνέχεσαι διόλου εἰς τὴν ὕδριν· τὴν ὅποιαν εἰς τὸν οἶκόν σου ἔλαβεν ή συγγενής μου, πέμψον μεταξὺ δύο ἡμερῶν εἰς τὴν Γαλλίαν τὸν ἀνόητον εἴς ἀπορρήτων σου, καὶ ὅλην αὐτοῦ τὴν οἰκογένειαν· καὶ τότε λησμονῶ· τὰ πάντα, βέβαιοις ὡν, ὅτι δὲν ὑποφέρεις, ὡς καὶ ἔγω. τὴν πρὸς τὴν Δουκίσσαν μεγάλην αὐτὴν ὕδριν. -- Θέλεις εὐγάριστην

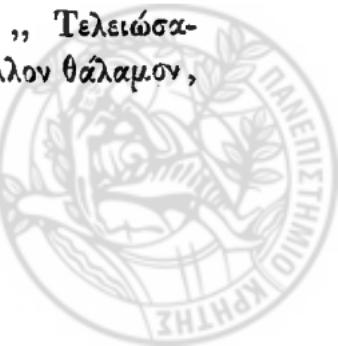

Θῆ, ἀπεκρίθη ὁ πρέσβυς, καὶ εύρισκω, ὅτι η τιμωρία, εἰς τὴν ὄποιαν νὰ περιορισθῇς καταδέχεσαι, δὲν εἶναι μὲ τὴν ὕδριν ἀνάλογος. « Υπάγει λοιπὸν εἰς τὸ παλάτιόν του, καὶ λέγει πρὸς τὸν Φλόρβιλλον, ὅτι δὲν εἶναι πλέον ἐδικός του· προσθέτει δὲ, ὅτι εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τὰ Παρίσια. « Εἰσαι πολλὰ εὐτυχῆς, εἶπεν αὐτὸς μὲ ἀγανάκτησιν· διότι μὲ αὐτὴν ἡλευθερώθης τὴν ποινήν. » Ο Φλόρβιλλος ως ὑπὸ ἄλλου πληγεὶς κεραυνοῦ, ζητεῖ τρέμων, τί δύναται νὰ τοῦ ἐπισύρῃ τοι-αύτην σκληρὰν δυσυχίαν. « Δύνασαι νὰ ἐρωτήσῃς τὴν ἀνόητον θυγατέρα σου. Η αὐθάδειά της, η κακία της, τὴν ὄποιαν ἐδέχθη παρὰ σοῦ, ὀλίγον ἔλλειψε νὰ διαρρήξῃ τηὺς ιεροὺς δύο λαῶν δεσμοὺς, οἵ τινες ἐγεννήθησαν διὰ νὰ τιμῶσιν ἄλληλους..... Μὴ ζήτει προφάσεις, καὶ ἂν εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας θῆσαι ἀκόμη εἰς τὴν Δρέσδην, δὲν ἀποχρίνομαι πλέον διὰ τὴν ἐλευθερίαν σου.

Ἐκπεπληγμένος καὶ τεταπεινωμένος ὁ Φλόρβιλλος, ἔξερχεται ἀπὸ τοῦ πρέσβεως τὸν κοιτῶνα, καὶ ὑπάγει ταχέως νὰ φέρῃ τὰς τρομερὰς ταύτας προσαγάπας, εἰς τὴν γυναικά του καὶ εἰς τὴν Ιούλιαν. Γνωρίσασα δὲ αὗτη, ἀλλὰ πολλὰ βραδέως, τὸ μέγα σφάλμα της, περὶ τοῦ ὅποιου εἰδοποιεῖ τὸν πατέρα της, χάνεται παρευθὺς, περιπατεῖ ὡχρὰ, καὶ παράφορος, τρέχει διαφόρους τῆς πόλεως ὁδοὺς, φθάνει εἰς τῆς Δουκίσσης τὸ παλάτιον, ὅπου μετὰ συγνάς παρακλήσεις, καὶ μετὰ τὰς θερμότερας δεήσεις, ἐδέχθη τελευταῖον. Θέλει νὰ τὴν δυ-

σωπήσῃ, τὴν παρακαλεῖ περὶ τοῦ πατρός της, ὃς τις
μετ' ὄλγον μέλλει νὰ χάσῃ ἐνταυτῷ καὶ τὴν τιμὴν του,
καὶ τὴν κατάσασίν του, καὶ τὴν τύχην του. « Σὺ μό-
νη, κυρία, προσθέτει ἡ Ἰουλία, διαλυομένη εἰς δάκρυα
καὶ πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας της, σὺ μόνη δύνασαι νὰ
μᾶς σώσῃς ἀπὸ τοῦ πρέσβεως τὴν ἀγανάκτησιν· ὁ πα-
τήρ μου εἶναι ἀθῶος! τὸ ὄμνύω εἰς τοὺς πόδας σου,
τοὺς ὅποιους ἐναγκαλίζομαι· ὁ πατήρ μου εἶναι ἀθῶος!

-- Θέλεις μὲ κάμει νὰ πισεύσω, ὅτι ἡ ἀπὸ τὸ σόμα
σου ἔξελθοῦσα ὑβρίς δὲν εἶναι ἐκ τῶν θαυμασῶν ἐκείνων
τοῦ Φλορβίλλου ἀξείων λόγων; Τὸν ἐγγάριον αὖτε εἰς τὰ
Παρίσια τόσον εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος περιέσητον, ὥστε
μόνον αὐτὸς δύναται νὰ λάβῃ τὴν ἰδέαν τοιαύτης κακίας,
ἢ τις εἶναι πολλὰ ἀνωτέρα τῆς ἡλικίας σου, καὶ τὴν ὅ-
ποιαν ἀποδίδεις σὺ εἰς σεαυτὴν, διὸ νὰ σώσῃς τὸν ἔνο-
χον πατέρα σου. -- Μαρτύρομαι, κυρία μου, τῶν ἱερω-
τέρων πραγμάτων τὸ ὄνομα, ὅτι ἡ παρῳδία εἶναι ἐδικά
μου -- Καὶ τολμᾶς νὰ φαίνεσαι ἔμπροσθέν μου! Ἄ!
ἐὰν ἡ γλῶσσα σου καὶ ἡ καρδία σου ζάζωσι τόσον φαρ-
μάκιον εἰς τόσον τρυφερὰν ἡλικίαν, εἶναι ἀνάγκη νὰ προ-
λαΐωσιν ὅσα κακὰ θέλεις διασπείρεις εἰς τὴν πολιτικὴν
κοινωνίαν, καὶ νὰ σὲ ἐμποδίζωσι νὰ μὴν φαίνεσαι πλέον
εἰς αὐτὴν. Ὑπαγε, ἀξία τοιούτου πατρὸς θυγάτηρ! ποτὲ
μὴ λησμόνει, ὅτι ματαίως ταπεινοῦται τις ἔμπροσθεν ἐ-
κείνων, τοὺς ὅποιους νὰ ὑβρίσῃ δὲν ἐφοβήθη· καὶ ὅτι ἡ
φιλαυτία ὑβρισθεῖσα, ποτὲ δὲν συγχωρεῖ. ,, Τελειώσα-
σα τοὺς λόγους τούτους, μεταβαίνει εἰς ἄλλον θάλαμον,

καὶ ἀφίνει τὴν Ιούλιαν γονάτισὴν καὶ μόλις δυναμένην νὰ σηκωθῇ, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς γονεῖς της, εἰς τοὺς ὄποιους λέγει ὅσα ἔκαψε, καὶ ὅτι δὲν εἶναι πλέον κάμρια ἐλπίς.

Ο Φλόρειλλος, μὲ προσηλωμένον βλέμμα μὲ τὸν θάνατὸν εἰς τὴν ψυχὴν, ἀπεφάσισε νὰ ἀναγωρήσῃ τὴν ἴδιαν νύκτα. Ή ταπεινωθεῖσα ἀλαζονεία του, τὰ παρεπόμενα τῆς δυσυγίας καὶ ἔγκαταλεψίας του, τὰ ὅποια εἰς τὴν διάνοιαν του παρίσταντο, τῆς γυναικός του ή θλίψις τῆς θυγατρός τοῦ ή ἀπελπισία, ή τις δὲν ἔπιαυε παραρκτικάς ἐκβιλθυσα φωνὰς, καὶ ἀνωφελεῖς ἐκπνέουσα ἀθυμίας, ἐπληξὸν θύγυρῶς τὰ ὄργανα τοῦ ματαίφρονος αὐτοῦ ἀνθεώπου, οἵ τις δὲν ἦτον ἐκανὸς μεγάλην νὰ ὑποφέρῃ δυσυγίαν. Μετὰ ἡμερῶν τινῶν ὁδοιπορίαν ἤναγκάσθη νὰ μείνῃ εἰς μικρὰν κώμην εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας κειμένην: ἐκεῖ δὲ ὑπερημένος τῆς τέχνης τὴν βούθεαν, ἐκυριεύθη ἀπὸ βίκιον πυρετὸν, ὃς τις τὸν ἔχασμε νὰ ἀποθάνῃ εἰς τὰς ἀρκάλας τῆς συζύγου του, καὶ τῆς ἀγαπητῆς του Ιούλιας. Αὕτη δὲ μὴ θέλουσα ποτὲ νὰ γερισθῇ ἀπὸ τὰ λείψανα τοῦ ὑπέρριπλουμένου πατρός της, τοῦ ὄποιου ἐπροξένησε τὸν θάνατον, ἔμεινε μὲτὰ τῆς μητρός της εἰς τὴν μικρὰν ταύτην κώμην, ὅπου μετ' ἀλίγον κατήγυρσαν νὰ ζῶσι μὲ τὸ ἴδιον ἐργόγειρον. Ή Ιούλια ἐπρόσθεσεν εἰς τὰς θλίψιες τῆς τὸ λυπηρὸν θέαμα τῆς πλέον τρυφερᾶς μητρὸς, ἥτις εἰς ἄκραν ἐφθασε δυσυγίαν. Ή μόνη παρηγορία, τὴν ὄποιαν ή δυσυγής αὕτη, νὰ

εῦρη ἡδύνατο, ἵτον νὰ ὑπάγῃ καθ' ἐκάστην τὸ πρῶτην
φέρη ἄνθη εἰς τὸν ἄδοξον τοῦ αἰτίου τῶν φύμαρῶν τῆς τά-
φου, ὅπου ἡ τρέμουσα χειρὶ τῆς ἔγγραψε τὴν τόσον λαχω-
νικὴν καὶ τόσον θελκτικὴν ἐπιτάφιον ἐπιγραφήν.

« ΕΝΟΣ ΜΟΝΟΥ ΓΕΛΑΟΙΟΥ

ΔΟΓΟΥ ΟΙΚΙΝΔΥΝΟΙ.

Κατά μεταποιεῖσθαι διάβολον γίγνεται τὰ πρῶτα, πάντα
τούτην τὴν φύσιν, οὐδὲν μάλιστα τούτην τὴν φύσιν, οὐδὲν μάλιστα
τούτην τὴν φύσιν, οὐδὲν μάλιστα τούτην τὴν φύσιν, οὐδὲν μάλιστα τούτην τὴν φύσιν,

ΦΙΛΗΣ ΕΚΔΟΓΗ.

Η μεγαλητέρα χρεία, τὴν ὅποιαν ἡ καλῶς γεννηθεῖσα αἰσθάνεται νεότης, εἶναι ἡ τῆς φίλης· ἡ ψυχὴ της ἀκόμη νέα, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ὅποιας τὸ αἰσθημα ἀρχίζει ζωηρὰς νὰ ἔκτελῃ ἐντυπώσεις, ζητεῖ νὰ διαγέεται εἰς ἄλλην ἑαυτήν. Τοὺς λαϊλαπας τῶν παιδικῶν ἀθυρμάτων, τοὺς θορυβώδεις τῆς πρώτης ἡλικίας γέλωτας, ἢ τις εἰς ὅλα εὐφραίνεται, γλυκεῖα διαδέχεται σκέψις, κάμνουσα νὰ λάμπῃ εἰς τὴν καρδίαν ἡ αὐγὴ ἐκεῖνη· ταῦ ξάρος τῆς ζωῆς, καὶ νὰ βλαστάνῃ εἰς αὐτὴν ἡ ἀνέκφραστος τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι ἐπιθυμία, τὸ ἀκατάληπτον θέλγυτρον τῆς πρώτης ἐμπιεσύνης, τοῦ πρῶτου φυλαχθέντος μυστικοῦ, τῆς πρώτης ἐνέργου πίσεως· καὶ ἐν συντόμῳ ἔκείνη ἡ εὐφρόσυνος τῶν λογισμῶν, τῶν συμβουλῶν, τῶν ἥδονῶν, τῶν θλίψεων, τοῦ κέρδους, τῆς ζημίας μεταλλαγὴ, τὴν ὄποιαν ἡ ἀληθὴς προξενεῖ καὶ ἀπαιτεῖ φιλία.

Κατ' αὐτὴν τὴν τύσον διὰ τὰς γυναικας ἀξιοπαρατήρητον ἐποχὴν, τῶν ὅποιων σερεόνει τὰς ὄρεξεις, καὶ προσδιορίζει τὰς κλίσεις, ὁ Σευάννος, ἐπισάτης τῶν δημο-

είων οὐπολογισμῶν, ἀξέιρασος ἄνθρωπος, καὶ πρὸ πολ-
λοῦ σερηθεὶς τὴν γυναικά του, ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον
Ἐρνεσίνην τὴν ρονογενῆ θυγατέρα του, ἵππι τῆς ὅποιας
ἔθεμελίονε τὴν εὔτυχίαν, καὶ τὸ θάρρος τοῦ γήρατός του.
Προικισμένη αὕτη μὲ πεπυρωμένην φαντασίαν καὶ βα-
θεῖαν εὐαισθησίαν, ἔκαμε προσκαίρους μόνον εἰς τὸ σχο-
λεῖον γνωριμίας, αἱ τινες τόσον ταχέως ἀφανίζονται, ὅ-
σον ταχέως καὶ γίνονται: ἀκαταπαύσως εἰς μαθήματα
ἀνασχολουμένη, τὰ ὅποια σπουδαία ἀπαιτεῖ ἀγωγὴ, ἀ-
πὸ σμῆνος νεανίδων περεκυκλουμένη, τῶν ὅποιων ὁ χα-
ρακτὴρ δὲν ἦτον ἀκόμη ἱκανῶς ἀνεπτυγμένος, δὲν ἔδυ-
νθη νὰ πάραδοθῇ εἰς τῆς ἀγαπώστης ψυχῆς της τὰς δια-
χύσεις, καὶ ἔκτὸς γνωριμιῶν τινων ἀκαταπαύσως ἀνα-
γνωνωμένων, ἤγνοει ἀκόμη τί ἔστι φίλη. Ἐπιστρέψασα δὲ
εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν, καὶ ἀναφανεῖσα εἰς τὸν κό-
σμον, ἥσθανθη, ὅτι μόνη ἡ πρὸς τοὺς συγγενεῖς της ἀ-
γάπη δὲν ἔξηρκει εἰς αὐτήν. Ἡκούσεν εἰς τὸ βάθος τῆς
ψυχῆς της ἀπόκρυφον φωνὴν λέγουσαν πρὸς αὐτὴν, ὅτι
μὲ μόνους τοὺς ὄμηλικάς του δύναται τις νὰ διαχυθῇ
χωρὶς φόβον, νὰ ὄμολογῇ τὸ σφάλμα του χωρὶς νὰ ἐ-
ρυθριᾶ, νὰ τὸ διορθόνη χωρὶς πόνον, καὶ νὰ ἔκτελῃ ἔ-
νωσιν, ἢ τις διαχέει εἰς ὅλον τῆς ζωῆς τὸν δρόμον εὐ-
φροσύνην διὰ παντὸς αὐξάνουσαν, καὶ εἰς μόνον τὸν θά-
νατον νὰ σθεσθῇ δυναμένην.

Ζητάσασα λοιπὸν ἡ Ἐρνεσίνη χρόνον τινὰ τὸ τόσον εἰς
τὴν καρδίαν της ἀναγκαῖον ὑποκείμενὸν, ἐνόμισε κατ'

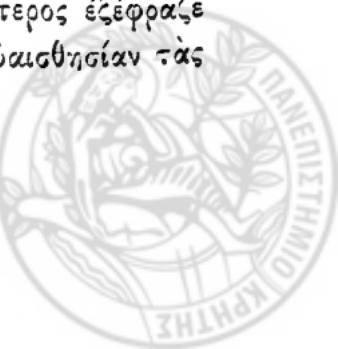

ἀργάς, ὅτι τὸ εὔρισκεν εἰς πολλὰς νεάνιδας, τὰς ὁποίας καθ' ἔκαστην ἀπήνται. Άλλ' η̄ μὲν α, ἐλευθέρα καὶ ἀφελῆς φανισμένη, ἡ τὸν ἀνόητος, τῆς ὁποίας η̄ ἀδιακρισία πᾶσαιν ἀπέβαλλε πίστιν· ἄλλη, διακριτικὴ καὶ μυστικὴ νομιζομένη, ἡ τὸν πανοῦργος καὶ εἰς φιλίαν ἀνεπιτηδεία· αὕτη, σεμνὴ κατὰ τὸ θύος, γλυκεῖα κατὰ τοὺς λόγους, ὑπέκουπτεν ὑπὸ φανισμένην γλυκύτητα μοχθηρὰν διάθεσιν· ἔκεινη, τῆς χάριτος καὶ ὠραιότητος τὰ προτερήματα τεθωμένη, ἐδεικνύετο αὐτὰ ἀναπληροῦσα μὲς σαθερὸν γαρακτῆρα, καὶ μὲ εὔθυμον πνεῦμα· ἄλλ' εὐειδοῦς προσώπου η̄ θέα διηγείρεν εἰς αὐτὴν ζηλοτυπίας συγκίνησιν εἰς δλους ζωγραφουμένην τοὺς χαρακτῆράς της· ἀν καὶ ἐγέλα δὲ διὰ τὴν δυσμορφίαν αὐτῶν, ἀφινεν ὅμως νὰ διέρχεται εἰς ἔκαστον λόγον· η̄ διὰ τὴν ἀμορφίαν τῆς ἀγάνακτησις. Εἶδω η̄ Αγλαΐα ρόλις ἔχουσα ἐν μόνον προτέρημα, ἐνομίζετο ἔξαίρετος μουσουργός· ἔκει η̄ Ελίζα, ἐπειδὴ καὶ ὁ πατήρ της εἰς ὀλίγον καιρὸν ἡδυνθήσα ὑπέρμετρον νὰ κερδίσῃ πλούτον, ἐπροτίμα παντὸς ἄλλου τὸν χρυσόν· εἰς ἄλλο μέρος η̄ Συλεία, νομίζουσα, ὅτι θέλει φανῆ ἀγγίνους, κατέκρινε πικρῶς ὅ, τι ἐπρόσθαλλεν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της..... Όπου τελευταῖον η̄ ἀγάθη Έρνεσίνη κατεύθυνε τὰ βήματά της, η̄ ἔφερε τὸ βλέμμα της, εὔρισκε φιλικύτερα μόνον, ὑπόκρισιν, γελοῖα πράγματα, κατάκρισιν, καὶ ἔχανε τὴν ἐλπίδα νὰ συναντήσῃ ποτὲ τὴν φίλην, η̄ τις μόνη ἐλείπεν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν της.

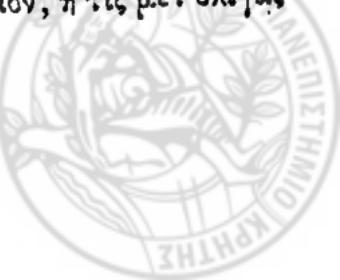

Παρατηρῶν δὲ Σευκίννος εἰς τὴν θυγατέρα του ἀδιάχοπον μελαγχολίαν, ἡ τις ἐζωγράφει τῆς ψυχῆς της τὴν χρείαν, ἥθελησεν ὡς ἄξιος παρατηρητής νὰ φέρῃ τὴν ἀναγκαῖαν σὶς αὐτὴν τροφήν. Ἐζήτησε λοιπὸν ὁ ἕδιος εἰς τὰς διαφόρους συνανατροφὰς, εἰς τὰς ὄφοις ἡ Ἐρνεσίνη ἐσύγχαζε, τὸν τόσον πολύτιμον καὶ σπάνιον θησαυρὸν, ὃς τις διπλασιάζει τὰς ἡδονάς μας, μερίζων αὐτὰς, μᾶς παρηγορεῖ εἰς τὰς θλίψεις μας, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, ταυτοποιεῖ τὴν ὑπαρξίαν του μὲ τὴν ἐδικήν μας· καὶ ἐν συντόμῳ ἀληθῇ φίλην, καὶ ὅχι ὅ, τι κοινῶς ὄνομαζουσι γνωριμίαν. Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ὡς ἀξιώματα ποτὲ νὰ μὴν ἀντιφέρεται· εἰς τῆς θυγατρός του τὰς κλίσεις, καὶ ἐγόμιζεν, ὅτι πρέπει νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὴν διεύθυνσιν αὐτῶν, ἔκρυπτεν εἰς αὐτὴν ὅσας ἔκαμνε ζητήσεις, αἱ τινες πολὺν καιρὸν ὑπῆρχαν χωρὶς κάμμιαν ἔκβασιν.

Η τύχη ὅμως τὸν ἔκαμε νὰ συναντήσῃ εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον δεκαεπτά, ἔως δεκαοκτὼ ἑτῶν νεάνιδα, ἡ τις ἡλθε μὲ τὸν πατέρα της νὰ καθήσῃ εἰς τὸ αὐτὸ οἰκίδιον, εἰς τὸ ὄπιον καὶ αὐτὸς εὑρίσκετο. Παρίσιον ἔκεινην τὴν ἡμέραν τὴν Ἰφιγένειαν ἐν Ταυρίδι τοῦ Γυμώνδου. Ο Ταλμᾶς, καὶ ὁ Δαμᾶς εἶγον τὸ μέρος τοῦ Ορέζου, καὶ τοῦ Πιλάδου. Ο πρῶτος ἐζωγράφει μὲ τὸ ἔξαίρετον αὐτοῦ προτέρημα τὴν εἰς τὸ αἷμα τῶν Ἄτρεδῶν προσκολληθεῖσαν εὔχριμένην· ὁ δεύτερος ἐζέφραζε μὲ ἔλκουσαν ζέσιν καὶ μὲ τὴν βαθύτεραν εὔασθησίαν τὰς

άξιας τῆς φιλίας διαχύσεις. Εἰς τὴν ὥραιάν δὲ τῆς τετάρτης πράξεως σκηνὴν, τὴν ὅποιαν οἱ ἔνδοξοι οὐτοι ὑποκριταὶ μὲ θαυμαστὴν παρισῶσι πάντοτε τελειότητα, ἡ νεᾶνις εἰς τὸν πατέρα της σπρέζομένη καὶ τοὺς ὄφθαλμοὺς μὲ δάκρυα βεβρεγμένους ἔχουσα, λέγει μὲ τὴν πλέον θελκτικὴν φωνὴν. « Ἰδοὺ ή ἀληθής φιλία! εύτυχεῖς, ὅσοι τὰ θελγυτρά της νὰ αἰσθανθῶσι δύνανται! „, Αἱ λέξεις αὐταὶ ἐπληζαν τὸν Σευάννον· καὶ συνέλαβε τότε τὸν σκοπὸν νὰ προξενήσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του τὴν εὐχαρίαν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀξιέραστον αὐτὴν νεανίδα, τῆς ὅποιας τὸ ἐράσμιον πρόσωπον ἐφαίνετο, ὅτι ἦτον τῆς ψυχῆς της τὸ κάσοπτρον. Ἐξήτησε λοιπὸν νὰ σύνομειλήσωσι· καὶ ἐδυνήθη νὰ ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἡ ἀγνώριστος ὀνομάζετο Ναθαλία, καὶ ὅτι ὁ πατέρας της, τοῦ ὅποιου τὸ ὄνομα ἐλέχθη ἀπὸ δύο ἐλθόντας νὰ καθίσωσιν εἰς τὸ αὐτὸ οἰκίδιον. ἦτον ἐμπόρων καὶ τραπεζιτῶν μεσίτης, τόσον ἀξιέπαινος διὰ τὴν ὑπόληψίν του, ὅσον καὶ διὰ τὰ προσωπικά του προτερήματα. Ἡ τύχη, ἡ τις πιλλάκις ἀρέσκεται νὰ σηκώνῃ τὰς δυσκολίας, ἡθέλησεν ὡςεὶ ἡ Ναθαλία ἔκεινη τὴν ἡμέραν νὰ ἐπιειρέψῃ πρὸς τὴν μητέρα της ἀμέσως μετὰ τὴν τραγωδίαν. Ἐξελθούσα λοιπὸν ταχέως, ἀφῆκεν εἰς τὴν καθέδραν της πολύτιμον διοπτήριον. Ο Σευάννος τὸ εἶδε· θέλων ὅμως νὰ ἀρπάσῃ τὴν εὐχαρίαν ταύτην, ἐπῆρε τὸ πολύτιμον αὐτὸ πρᾶγμα· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν μαθίσων εὔκολως ποῦ κατοικεῖ ὁ ρηθεὶς μεσίτης, ὑπῆργεν ὁ ἴδιος νὰ φέρῃ πρὸς τὴν ἀξιέραστον Ναθαλίαν τὸ διοπτήριον, ἡ τις μετ' ὅλες

ήμερας ήλθε μὲ τὴν μῆτέρα της νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Σευάννον διὰ τὴν ἀξιαγάπητον προσοχὴν του· τὸ ὅποιον προεῖδε καὶ αὐτός· διὰ νὰ προετοιμάσῃ δὲ τὴν ποθουμένην ἐντευξίν, εἶχεν εἰπεῖ πρὸς τὴν θυγατέρα του, ὅτι σα εἰς τὸ θέατρον συνέβησαν· ἐπέμεινε δὲ μερικώτερον εἰς τὸ νὰ ζωγραφῇ τὴν νεάνιδα, καὶ νὰ σύναφέρῃ τοὺς ἀξίους παρατηρήσεως λόγους, τοὺς ὅποιους ἐπρόφερεν. Ή ἔξουλόγογεις αὕτη διηγέειρε τῆς Ερνεστίνας τὴν περιέργειαν· καὶ δταν ὁ πατέρης της παρέβησε ἀντὶ της αὐτὴν τὴν Ναθαλίαν, τῆς εἶπεν, ὅτι ἡτον ή νεάνις, ἐπὶ τῆς ὅποιας τῆς φιλίας αἱ φωναὶ τόσουν ἀπετελεσαν· ἀποτελεσματική, ἔλαβε καὶ μὴ θέλουσα ἀκραν ἀγαλλίξοιν· καὶ σογαζομένη αὐτὴν προσεκτικῶς, ἐνόμισεν, ὅτι εὔρεν εἰς αὐτὴν, διότι συνιστᾶ τὴν φίλην, τὴν ὅποιαν τόσον ἐπεθύμει νὰ συναντήσῃ. Ή Ναθαλία πάλιν ἐνικήθη διὰ τὸν τόγον, χάριν καὶ ὄμιλίαν ἐκείνης, τὴν ὅποιαν μὲ προσοχὴν περιεργαζομένη, καὶ λεπτομερῶς ἐξετάζουσα, ἐμερισε τὴν εὐτυχῆ συμπάθειαν, ἵνα τις εἰς αὐτὰς ἐσερεόνετο. Ἐπρεπε κατὰ τὴν συνήθειαν ἡ Ερνεστίνη νὰ ἐπιστρέψῃ τῆς Ναθαλίας τὸν χαιρετισμόν. Υπῆργε λοιπὸν τὴν ἀκολουθὸν ἡμέραν μὲ τὸν πατέρα της, σκοπὸν δχουσα νὰ ζητήσῃ ὅλα τὰ μέσα νὰ φιλιωθῇ· μὲ τὴν ἀξιέραχον Ναθαλίαν. Ξψαλλεν αὕτη εἰς τὴν ἀρπῆν τὸ μέλος τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ιουλίττης·

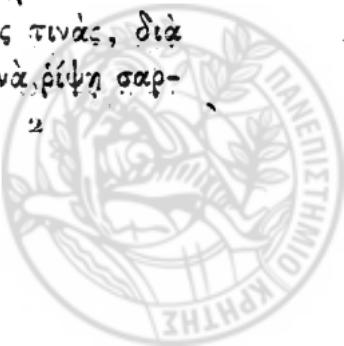
“Εἰς τὴν φιλίαν, εἰς τὴν τριμερὰν ἀγάπην χ. τ. λ.”⁴⁴

καὶ ἦν σιγμὸν εἶπον, ὅτι ἔρχεται ὁ Σευάννος καὶ ἡ θυ-
γάτηρ του. Ἡ περίσσεις αὐτη δὲν ἀπέφυγε τὴν Ἐρνεσί-
νην, ἢ τις εἶπε μὲ τὴν γλυκυτέραν ἐκφρασιν. -- Ψάλλεις
κυρία, τὸ περιπόθητον εἰς ἐμὲ μέλος· ἔχω καὶ ἐγὼ,
ώς καὶ σὺ, τὴν εὐχαρίστουσιν συγνάκις νὰ συμφωνῶ μὲ
τὴν ἄρπην. -- Πῶς, κυρία, παλλιεργεῖς καὶ σὺ τὸ αὐ-
τὸ ὄργανον; -- Εἶναι μεταξύ σας ἀληθής συμπάθεια,
εἶπε καὶ ὁ Σευάννος. -- Ἡθελον διὰ τὴν εύτυχίαν μου
νὰ γενῆ τελεία, ὑπέλαθεν ἡ Ἐρνεσίνη. -- Θέλει εἶναι ω-
φελιμωτέρα εἰς ἐμὲ, ἐπανέλαθεν ἡ Ναθαλία· καὶ δὲν δύ-
ναμαι νὰ κρύψω, ὅτι ἐκ τῆς πρώτης ἡμῶν θέας, ἥσθαν-
θην ἐμαυτὴν διατεθειμένην νὰ σὲ ἀγαπῶ. -- Καὶ ἐγὼ·
ἀπεκρίθη ἡ Ἐρνεσίνη, μὲ τὸ πρῶτον εἰς τὸ ἀξιέραστον
σου πρόσωπον ριφθὲν βλέμμα, εἶπον εἰς ἐμαυτήν. -- Ίδού
ἡ φύλη τὴν ὁποίαν ἔζητον. -- Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ἐκ-
τείνεις τὰς γεῖρας πρὸς τὴν Ναθαλίαν, ἢ τις φίπτεται εἰς
αὐτὰς· καὶ τὰ γλυκύτερα χάδια ἐπεσφράγισαν τὴν πρώ-
την αὐτὴν τῆς φιλίας συνθήκην.

Ο Σευάννος καὶ τῆς Ναθαλίας οἱ γονεῖς ἐπεβθαῖσαν
τὴν ἀμοιβαίαν τῶν θυγατέρων αὐτῶν διάγυσιν, καὶ ἀπε-
φάσισαν νὰ τὰς ἐνώσωσιν, ὅσον τὸ δυνατὸν, ταχύτερον.
Εγκρίθη ἡ Ἐρνεσίνη καὶ ἡ Ναθαλία, ἀλλο ὅταν ἔπινεον, εὐ-
μέρα γωρίς νὰ συνανατραφῶσιν, ἢ διὰ ζώσις φωνῆς, ἢ
θιέκγραψμάτων· ἐγίνετο πάντοτε συνεγγῆς μεταλλαγὴ πε-
ριποιήσεων, φροντίδων, καὶ ἀναριθμήτων δοκιμῶν τῆς

τρυφερωτέρας ἀγάπης. Τὸ προτέρημα, τὸ ὅποιον εἶχον, ηὔξανεν ἀκόμη τὰ θελγητρα τῶν ἐντεύξεων αὐτῶν. Καὶ αἱ δύο τὴν αὐτὴν ἔχουσαι εἰς τὴν ἄρπην δύναμιν, ἐγυμνάζοντο ἀμφιθαίως· καὶ συχνάκις ἐμούσούργουν περικοπᾶς, τῶν ὁπιών τὰς δυσκολίας εὔκολωτερον ὑπερέβαινον. Ή Ἐρνεσίνη ἦτον εἰς τὸν ἄκρον τῆς εὐτυχίας βαθμόν· καὶ ὅσον περισσότερον ἐσύγχαζεν εἰς τὴν νέαν της φίλην· τόσον περισσότερον ἔχειροκρότει διὰ τὴν ἐκλογήν της..... Μίαν ὅμως ἡμέραν, κατὰ τὴν ὄποιαν ἐμουσούργουν καὶ αἱ δύο τὴν αὐτὴν μὲ τὰς ἄρπας τῶν περικοπῶν, ἐπαρατήρησεν, ὅτι ἡ Ναθαλία κατέβαλεν δῆλην τὴν δύναμιν νὰ τὴν ὑπερβῇ. Καὶ τῷρντι ὑπέκρυπτεν αὗτη ὑπὸ τὸ ἔρασμιώτερον ἔξωτερικὸν ἥθος ὑπερβολικὴν φιλαυτίαν. Ύπέφερεν ἔκουσίως νὰ ἔξιδοῦται τις μὲ αὐτὴν ἀλλ' ὅταν τὴν ὑπερχίβαινεν εἰς ὅποιονδήποτε πρᾶγμα, ἐδοκίμαζεν αὐτὴ τιμωρίαν, τὴν ὄποιαν δὲν ἦδινατο νὰ ὑποφέρῃ. Ή Ἐρνεσίνη τὸ ἐπαρατήρησε, καὶ κλείσασα εἰς τὴν ψυχήν της τὸν θαυμασμὸν, καὶ τὴν λύπην, τὴν ὄποιαν ἔλαβεν, ἀπεφάσιτε νὰ μὴν παραιτῆται χωρὶς προφυλακὴν εἰς τὴν νέαν φίλην της, καὶ ἐσοχάσθη νὰ κάμη δι' αὐτὴν; χωρὶς νὰ τὸ ἕξεύρῃ, μερικὰς δοκιμὰς διὰ νὰ βεβαιωθῇ διὰ τὴν δικαίαν ἐπιτροφὴν τῆς τρυφερᾶς φιλίας, τὴν ὄποιαν πρὸς αὐτὴν εἶχεγ. Ἐπεφόρτισε λοιπὸν χρυφίως φίλον τινὰ τοῦ Σευάννου, ὃς τις ἐσύγχαζεν εἰς οἶκον, ὅπου καὶ ἡ Ναθαλία εύρισκετο συχνάκις, νὰ φέρῃ ἔμπρισθέν της ἀμφιθολίας τινὰς, διὰ τὰ εἰς αὐτὴν ἀποδιδόμενα προτερήματα, νὰ βίψῃ σαρ-

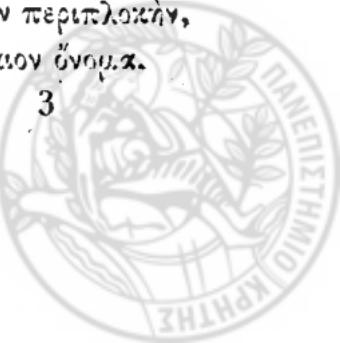

κακομούς τίνας, καὶ ἐν συντόμῳ νὰ τὴν κατηγορήσῃ τόσον, ὡςε νὰ βιάσῃ τὴν Ναθαλίαν νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ. Δὲν ἔβράδυνεν ὁ φίλος νὰ πληρώσῃ τὴν ὑπουργίαν του· εύρισκόμενος εἰς τὸν δειχθέντα οἶκον, ἔκαιμε νὰ πέσῃ ἐπιτηδείως ὁ λόγος εἰς τὴν Ἐρνεσίνην· κατέκρινε τὸν τρόπον της, τὴν ὄμιλίαν της, ἐκτύπωσε τὸ πνεῦμά της, τὸν χαρακτῆρά της, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐπιτηδείως· ἐπειτα
ἔρριψε τὸ βέλος οὗτως, ὡςε νὰ παροξύνῃ τὴν φίλην, τὴν ὅποιαν νὰ δοκιμάσῃ ηθελεν· ἀλλ' αὐτὴ ἀντὶ νὰ δείξῃ τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἐλπιζομένην ζέσιν, ἔδειξε μόνον τὸν θαυμασμόν της, καὶ εὐχαριστήθη νὰ εἰπῇ μὲ ἀξίαν παρατηρήσεως ἀταραξίαν, καὶ μὲ βεβαιωτικὸν μειδίασμα. « Εἶναι ὅμως πολλὰ εὐειδῆς νεᾶνις, καὶ ἡ τις φαίνεται διόλου. πῶς ἐπειτα νὰ πισεύῃ τις εἰς ἔξωτερικὸν ηθος; »

Τῆς Ἐρνεσίνης ὁ ὑπουργὸς ἔφερε πισῶς πρὸς αὐτὴν τῆς Ναθαλίας τοὺς λόγους. « Πῶς! ἐφώναξεν αὐτὴ, Ιδοὺ λοιπὸν τὰ μόνα ὅπλα, τὰ ὅποια ἐλαθε πρὸς ὑπεράσπισήν μου! Ά! δὲν ὄμιλεῖ οὗτως, ἀλλ' οὕτε πράττει οὗτως ἡ ἀληθής φίλη. Δὲν ὑποφέρει ποτὲ νὰ κατηγορηθῇ ἐμπροσθέν της ἡ εἰς αὐτὴν ἐμπισεύθεισα. Όταν ἡ μία εύρισκεται εἰς ὅποιονδήποτε τόπον, ἡ ἀλλη δὲν εἶναι ἀποῦσα· ἡ ὕδρις γίνεται εἰς αὐτὴν πρόσωπική· καὶ διὰ νὰ τὴν ἀποθαλλῃ πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ ὅλην τὴν δύναμίν της. Ὅλην τὴν ἀξίαν της, καὶ ὁ, τι ἐμπνέουσιν εἰς αὐτὴν ἡ τιμὴ καὶ ἡ πίσις· ἄ! έάν ἐμπροσθέν μου ἐτόλμουν νὰ προφέρωσι τὸν παραμυχρὸν κατὰ τῆς Ναθαλίας λόγον,

δὲν θέλον ποτὲ τὸ ὑποφέρει μὲ τόσην γαλήνην, καὶ ἀ-
πάφασιν..... βλέπω καλῶς, ἐπρόσθεσεν αὐτὴ, ἀφίνου-
σαι νὰ χυθῶσι μερικὰ δάκρυα, βλέπω καλῶς, ὅτι αὐτὸ
τὸ αἰσθημα, τὸ ὄποιον μᾶς λέγουσιν, ὅτι εἶναι τὸ πρῶ-
τον τῆς φύσεως δῶρον, εἶναι μόνον Χίμαιρα· καὶ δὲν ὑ-
πάρχει ποτὲ φῖλη ἀξία τοῦ ὡραίου τούτου ὀνόματος. --
Ὑπάρχει θυγάτηρ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σευάννος· ἀλλ' ἐπει-
δὴ καὶ εἶναι ὁ πολυτιμώτερος τῶν ἐπὶ γῆς θησαυρῶν,
εἶναι δύσκολον νὰ εὑρεθῇ. -- Φοβοῦμαι μῆπως τὸν ζη-
τήσω ἀκόμη πολὺν καιρὸν, ὑπέλαθεν ἡ Ερνεσίνη· ή Να-
θαλία δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμὲ, εἰμὴ ἀπλὴ γνωριμία, τὴν
ὄποιαν θέλω καλλιεργεῖ, ως καὶ ἀλλας πολλὰς, εἰς τὴν
πολιτικὴν κοινωνίαν· ἀλλ' ὁ εἰς τὴν καρδίαν μου ὑπ' αὐ-
τῆς κατεχόμενος τόπος ἀφίνει κενὸν, τὸ ὄποιον ἀπὸ μό-
νην ἔκείνην θέλει πληρωθῆ, τῆς ὄποιας ἡ φαντασία μου
ὄνειροπόλησε τὴν ὑπαρξίαν.

Ἐκτοτε αἱ δύο νομιζόμεναι φῖλαι ἐθλέποντο σπανιώ-
τερον. Ματαίως ἐπροσπάθει ἡ Ερνεσίνη νὰ δεικνύεται ἡ
αὐτὴ πρὸς τὴν Ναθαλίαν· διότι ὅταν ἡ καρδία ἀποβάλῃ
τὴν προτέραν γοντείαν της, τὸ σόμα δὲν ἔγει πλέον τὴν
αὐτὴν διάλεκτον. Ἐλαθε δὲ καὶ ἡ Ναθαλία ἐκ μέρους της
τὴν ψυχρότητα, τὴν ὄποιαν ἐδύσκολεύετο νὰ ὑποχρύψῃ·
ἐθλέποντο δημος ἀκόμη συγγάκις· ἀλλ' ὅχι πλέον μὲ τὴν
αὐτὴν τῆς καρδίας διάχυσιν, καὶ τὴν αὐτὴν πίσιν· δὲν εἴ-
χον πλέον τὴν γλυκεῖαν ἔκείνην τῶν καρδιῶν περιπλοκὴν,
χωρὶς τῆς ὄποιας ἡ φιλία εἶναι μόνον μάταιον ὄνομα.

Μετά τινα χρόνον ἡ Ἐρνεσίνη καὶ ἡ Ναθαλία ἐκαλέσθησαν εἰς μεγάλην τεχνιτῶν συνάθροισιν, εἰς τοὺς ὄποιους ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ ἀληθής εὑρίσκεται φιλία: ἔμελλον αὐταὶ νὰ μουσουργήσωσι κατὰ μέρος τῆς ἀρπῆς περικοπῆν· καὶ ἐπειδὴ τότε ἡ καρδία δὲν ἐφοδεῖτο νὰ πληγώσῃ τὴν φιλαυτίαν, συνερίζοντο τίς τῶν δύο νὰ λάμψῃ περισσότερον, καὶ νὰ λάβῃ περισσότερας χειροκροτήσεις. Ἡ Ναθαλία ἐμουσούργησε πρώτη. Ποτὲ δὲν ἔδειξεν αὐτὴ τύσην δύναμιν, καὶ ἔκθεσιν. Ἡ δὲ Ἐρνεσίνη πρώτη φορὰν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐδοκίμασε ζηλότυπον ἀγανάκτησιν, ἥ τις κατ' ἀρχὰς διηγείρεν εἰς αὐτὴν βλαπτικὴν εἰς τὴν πρόσχλησιν, τὴν ύποιαν ἐδέχθη, ταραχὴν· ὅλλα παρευθὺς ἥ ἐπιθυμία νὰ ὑπερβῇ τὴν ἀντίζηλον τῆς τὴν ἔκπληξ νὰ εὕρῃ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς. Ἐξέπληξε διὰ τὴν θέσιν τῆς, ἐνίκησεν ὅλας τὰς δυσκολίας μὲ εὔκολίαν, διὰ τὴν όποιαν ἐνόμιζεν, δτὶ δὲν ἦτον ίκανή. Ἡ δὲ Ναθαλία ἐλάμβανε σκληρὰν λύπην· καὶ μὲ βίαν μεγάλην ἐγειροκρότει, καὶ ἐλεγε μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων « Εἶναι καλά! Δὲν εἶναι δυνατὸν καλύτερα. » Όσα ἐδέχετο ἡ Ἐρνεσίνη συγχαριτίρια, καὶ διὰ νὰ τὸ ὄμολογήσω, ἥ ἀγανάκτησις, καὶ ἥ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀντίζηλου τῆς ζωγραφουμένη ζηλοτυπία, τὴν παρώξυνον τόσον, ὥσε εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ὑπ' αὐτῆς μουσουργούμένης περικοπῆς, ἐδείχθη τόσον, ἀπὸ δ, τι ἐσυνείθιζεν, ἀνωτέρα, ὥσε ὅσοι πρώτην τὴν ἡκουσαν φορὰν, τὴν ὡνόμασαν ἐξαίρετον μουσουργόν. Ἡ βία ὅμως, τὴν όποιαν μεταχειρίζεται κρούουσα τὸ μελωδικὸν αὐτὸ δργανον,

κάμνει νὰ χαμηλώσωσι δύο χορδαὶ, αἱ τινες, σχηματίζουσαι ἐνοχλητικὴν ἀσυμφωνίαν, βλάπτουσιν οὐσιωδῶς τῆς Ἐρνεσίνης τὸν θρίαμβον. Φθάσασα δὲ εἰς λαμπρὸν τῆς περικοπῆς μέρος, δὲν θέλει νὰ σαθῇ, φοβουμένη μή πως μεταβάλῃ τὴν χάριν· ἀλλὰ παρευθὺς ὅπισθεν αὐτῆς καθημένη νεᾶνις σηκόνεται μὲ τῆς ἀσραπῆς τὴν ταχύτητα, καὶ ὠφελουμένη ἀπὸ τὸν ὑποθασαζόμενον ρύθμῳν, τὸν ὅποῖον κρούει ἡ μουσουργὸς, λαμβάνει τῆς ἄρπης τὸ κλειδίον, καὶ τείνει τὰς χορδὰς εἰς τὴν ἀρμόζουσαν εἰς αὐτὰς τάσιν. Ἐκταμβος ἡ Ἐρνεσίνη δὲν δύναται κατ' ἀργὰς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀγνώριστον, εἰμὴ μὲ κίνησιν κεφαλῆς, καὶ μὲ βλέμμα, τὰ ὅποια τὴν ζωηροτέραν ἐκφράζουσιν εὐγνωμοσύνην· ἀλλ᾽ ἀφ' οὐ ἔτελείωσεν, ὑπῆγε πρὸς τὴν ὑποχρεωτικὴν νεάνιδα, ἥ τις διὰ τοῦ ἔργου, τὸ ὅποῖον ἔκχμε, ἐφανέρωνε τὴν μεγαλητέραν εἰς τὴν ἄρπην τελειότητα, καὶ ἐπανέλαβε διὰ ζώστης φωνῆς, ὅ, τι οἱ ὄφθαλμοί της εἶχον εἰπεῖ πρότερον. Ἐπαυσε δὲ θαυμάζουσα διὰ τὸ τοιοῦτον ἔργον, ἀφ' οὐ ἔμαθεν, ὅτι ἡ ἐρασμία ἔκεινη νεᾶνις, Οκταβία καλουμένη, ἡτον θυγάτηρ ἐνὸς τῶν πρώτων τῆς Γαλλίας τονισῶν, καὶ ὅτι ἦνονε μὲ τὰ εἰς τὴν ἄρπην ἐξαίρετα προτερήματά της, καὶ παντὸς εἴδους γνώσεις, καὶ θαυμασὸν γαραχτῆρα. Δὲν ἦτον οὔτε περιέργου μορφῆς, οὔτε μεγαλοπρεποῦς ἀνασῆματος· ἀλλὰ ζωηρὸν καὶ ἀπὸ πῦρ πεπληρωμένον βλέμμα, ἐλευθέρα καὶ ἐνταυτῷ σεμνὴ γειρονομία, ἀπροσποίητος χάρις, πρέπουσα εὐπροσηγορίᾳ, καὶ μάλιστα γύητεύουσα φωνὴ τὴν ἔκχμνον νὰ διακρίνεται καὶ νὰ τάτ-

τεται μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, ὅσαι, χωρὶς νὰ θαμ-
βόνωσι τοὺς ὄφθαλμοὺς, καθηδύνουσι τὴν καρδίαν, διὰ
τῆς ἀγαπητῆς πολλῶν προτερημάτων ἐνώσεως, η̄ τις εἴ-
ναι πολλάκις καὶ αὐτῆς τῆς ὠραιότητος προτιμοτέρα.

« Πόσον σὲ εὐχαριστῶ, εἶπε πρὸς αὐτὴν η̄ Ερνεσίνη,
διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ καλήν σου διάθεσιν! -- Τὸ ἀληθινὸν
προτέρημα, ἀπεκρίθη η̄ Οκταβία, εἶναι τόσης τιμῆς ἄ-
ξιον! -- Πρέπει λοιπὸν, κυρία μου, νὰ περικυκλωσαὶ
σὺ μᾶλιστα ἀπὸ τιμάς· η̄ δὲ πρὸς ἐμὲ χάρις σου, τῆς ὁ-
ποίας θέλω φυλάξει πολὺν καιρὸν τὴν ἀνάμνησιν, ἔξαρ-
κεῖ διὰ νὰ δείξῃ τὸ ὠραῖον ὄνομα, τὸ ὅποιον ἔχεις. --
Εἶναι γλυκὺ, τὸ ὄμολογῶ, ὅταν δύναται τις νὰ καυχᾶ-
ται εἰς τοῦ πατρός του τὸ ὄνομα. -- Δὲν ἔχεις χρείαν
διὸ νὰ λάμψῃς, οὕτε μιᾶς μόνης τῆς δόξης του ἀκτῖνος·
καὶ ἔκαστος η̄ξεύρει, ὅτι τὰ προτερημάτα καὶ η̄ ἀξιότης
σου σὲ καθιέσθωσιν ἀξίαν τῆς μεγάλης του ὑπολήψεως. --
Αὗτη η̄ ἴδεα, τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶς νὰ ἔχῃς δι᾽ ἐμὲ, μὲ κά-
μνει νὰ ὑποψιάζωμαι, μήπως γνωρίζωμαι· μερικώτερον
παρὰ σοῦ· καὶ ὅμως δὲν η̄ξεύρω ποία μὲ κινεῖ ὄρμη νὰ
τὸ ἐπιθυμῶ. -- Πίσευσόν μοι, κυρία, ὅτι μετέγω καὶ
ἐγὼ ζωηρῶς ἀπ᾽ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν· πῶς νὰ μὴν ζητή-
σῃ τις ἔνωσιν ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην γεννηθεῖσαν; -- Εἴ-
νωσις συναναγροφῆς εἰς τοὺς ἄλλους ἔξαρκεῖ· εἰς ἐμὲ ὅ-
μως, τὸ ὄμολογῶ, χρειάζεται φιλία. -- Ή καρδία σου
δὲν ἔχει ὄλιγωτέραν χρείαν παρὰ τὴν ἐδικήν μου. -- Άλ-
λ᾽ εἶναι τόσον σπανία νὰ εὑρεθῇ! ἐπρόσθεσεν η̄ Οκταβία

τενάζουσα. -- Ω! ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ἡ Ἐρνεσίνη, σφίγγουσα, γωρίς νὰ θέλῃ, τὴν χεῖρά της καὶ θεωροῦσα τὴν Ναθαλίαν, ἢ τις μὲ προσογήν τὰς ἐπαρατήρει.

Η συνομιλία αὗτη διεκόπη ἀπὸ τὴν σιωπὴν, ἢ τις ἔγεινε παρευθὺς, διὰ νὰ ἀκούσωσι συμφωνίαν λύρας παρὰ τοῦ Κρευζέρου λυρῳδούμένην, ὃς τις ἐνόνει μὲ τὴν ὑπόληψιν ἐνδοξοτέρου μουσουργοῦ, καὶ τὴν ὑπόληψιν ἔξαιρέτου τονιζοῦ. Καὶ δι' αὐτῆς τῆς ἐκλεκτῆς λυρῳδίας ἐτελείονεν ἡ συμφωνία. Άφ' οὐ δὲ ἀπέδωκαν εἰς τὸν μέγχην αὐτὸν τεχνίτην τὰς ἀξίας αὐτοῦ προσφορὰς, ἡ Ἐρνεσίνη ἔχωρίσθη ἀπὸ τὴν Οχταβίαν, καὶ ἀπῆλθεν, ἔχουσα τὴν καρδίαν πεπληρωμένην ἀπὸ τὴν συνομιλίαν, τὴν ὅποιαν ἔκαμε, καὶ ἀπὸ τὴν γάριν, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν. « Απατῶμαι πολλὰ, ἔλεγεν αὐτὴ πρὸς τὸν πατέρα της, ἐὰν ἡ ἐρασμία αὐτὴ νεᾶνις δὲν ἐνόνη ὅσα ἡ φιλία ἀπατεῖ προτερήματα. -- Μ' ἔλεγες τὰ αὐτὰ καὶ περὶ τῆς Ναθαλίας, ἀπεκρίθη οὗτος· καὶ ἐγὼ, ἀπὸ δ., τι εἰς τὸ Γαλλικὸν συνέβη θέατρον, ἐνόμισα. ὅτι σοῦ προξενῶ ἀληθῆ φίλην· καὶ βλέπεις πῶς καὶ οἱ δύο γ' πατήθημεν. -- Τί με μέλλει; ὑπέλαβεν ἡ Ἐρνεσίνη· θέλω νὰ κάμω νέαν δοκιμήν· καὶ ἐὰν τὸ συναίσθημά μου δὲν μὲ ἀπατᾷ, ἵσως δυνηθῶ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν, τὸν ὅποῖον ἐπιθυμῶ. Έλπίζω εἰς τὴν ἐπιμέλειάν σου καὶ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου νὰ μὲ βοηθήσωσιν. »

Ἐζήτησε λοιπὸν ἡ Ἐρνεσίνη οὐχὶ τὰς περισάτεις, θ-

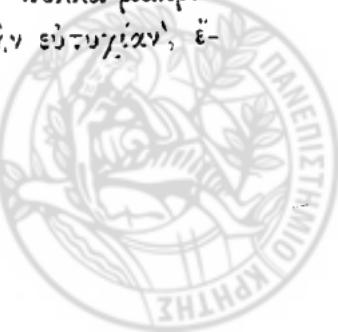

σαι νὰ τὴν προσεγγίζωσιν εἰς τὴν Ὀκταβίαν ἕδυναντο
ἐκάση δὲ ἔντευξις ηὕξανε τὰς ἐλπίδας της, καὶ ἐβεβαίο-
νε τὴν γνώμην, τὴν ὅποιαν περὶ αὐτῆς συνέλαβε. Δὲν ἐ-
θράδυνε δὲ εἰς τὰς διαφόρους αὐτῶν συνομιλίας νὰ ἀνα-
καλύψῃ, ὅτι ἡ ἐρασμίχ αὐτὴ νεᾶνις ἡπατήθη, ὡς καὶ αὐ-
τὴ, κατὰ τὴν φιλίαν, καὶ ὅτι, κατὰ τὸ παράδειγμά της,
ἔγεινε δυσκολωτέρα εἰς τὴν νέαν ἐκλογήν της. Η εὐτυ-
χίας αὗτη ὅμοιότης ἐπλήρωσεν ἀπὸ χαρὰν τὴν Ἐρνεσίνην.
ὅθεν ἐπρόβλεπε περισσοτέραν εἰς τὸ ἐγχείρημά της πρόσ-
όν, καὶ περισσοτέραν βεβαίωσιν καὶ χάριν εἰς τὴν ἐνω-
σίν της· δὲν ἀμφίβαλε λοιπὸν πλέον, νὰ δεικνύῃ τὴν Ὀ-
κταβίαν ὡς τῆς τρυφερᾶς ἀγάπης της τὸ ὑποκείμενον·
καὶ τῆς ὑπεργένη ἀμοιβαίως τὴν σαθερωτέραν φιλίαν.

Μὲ δῆλα αὐτὰ τὰ σημεῖα, τὰ ὅποια δῆλα ἐδείκνυον, ὅ-
τι ἡ Ὀκταβία ἥτον ἀξιοτίμητος τόσον διὰ τὰ προσωπι-
κά της χαρίσματα, ὅσον καὶ ἔξαιρετος διὰ τὰ σπάνιά
της προτερήματα, ἐφοδήθη ὁ Σενάννος μήπως ἡ ἀγαπη-
τή του Ἐρνεσίνη κατασαθῇ πάλιν τὸ παίγνιον τῆς πίσε-
ώς της, ἀπατηθῆ δὲ καὶ εἰς τὴν νέαν φιλην της· ἀπεφά-
σισε λοιπὸν, χωρὶς τῆς θυγατρός του τὴν εἰδησιν, νὰ δο-
κιμάσῃ καὶ τὴν Ὀκταβίαν, διὰ τοῦ φίλου, ὃς τις εἰνὶ ἀ-
ναγκαίαν ἔκαμε δοκιμὴν καὶ εἰς τὴν Ναθαλίαν, διὰ νὰ
γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν. Ο φίλος οὗτος πολλὰ εἰς τὸν κό-
σμον διεσπαρμένος, καὶ ἐνόνων μὲ τὴν λαμπροτέραν πο-
λυλογίαν παρατηρήσεως πνεῦμα, κατήντησε νὰ εὑρεθῇ
εἰς συγχιαστροφὴν μὲ τὴν νεάνιδα, τὴν ὅποιαν ἥθελε νὰ

δοκιμάσῃ, καὶ ὑπεκρίθη, ὅτι κτυπᾷ φανέρᾳ τῆς Ἐρνεσ-
τῆς τὴν γνωστὴν ὑπόληψιν. Άλλὰ παρευθὺς διεκόπη μὲ
αὐτὰς τὰς λέξεις μὲ τόσην δύναμιν, μὲ σον καὶ ἀξιο-
πρέπειαν λεγθείσας. « Ἀγνοεῖς ἀναμφιεύσις, κύριε, ὅτι
τοῦ Σευάννου ἡ θυγάτηρ εἶναι φίλη μου· καὶ ἐπομέγως
ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω νὰ εἰπῃ τις ἀποιονδήποτε
κακὸν δὶ αὐτήν. Ἡ ἐπλανήθης, ἡ ἔγεις μερικωτέρους σκο-
ποὺς, καὶ ὅμιλεῖς οὗτῷ φανέρωσέ το σὲ παρακαλῶ. --
Ἐγὼ ἀναφέρω, ἀπεκρίθη τοῦ Σευάννου ὁ φίλος, ὅ, τι ἦ-
κουσα πολλάκις νὰ λέγεται. -- Πρόσεχε, κύριε, εἶναι
πολλὰ ὀλίγη διαφορὰ μεταξὺ ἔκείνου, ὃς τις γίνεται τῶν
κακούργων ἥχῳ, καὶ τοῦ ἴδιου κακούργου. -- Ήπερασπί-
ζεσαι, κυρία, τὴν φίλην σου μὲ ζέσιν! -- Κάμνω
ὑπὲρ αὐτῆς, ὅ, τι καὶ ἔκείνη ἥθελε κάμει ὑπὲρ ἐμοῦ. Αἱ
δύο ὑπολήψεις μας ἀποτελοῦσι μίαν μόνην· καὶ τὴν μίαν
πρέπει νὰ ἀποκρίνεται διὰ τὴν ἄλλην. Νὰ ὑπερασπίζε-
μαι τὴν Ἐρνεστίνην ἐναντίον τῶν προσβολῶν τῆς διαβο-
λῆς, ἡ τῆς ἀδιακρισίας, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὑπερασπί-
ζωμαι καὶ ἐμαυτήν. -- Μὲ φέρεις, κυρία, εἰς σιωπήν. --
Ὕθελεν εἶναι εἰς ἐμὲ γλυκύτερον νὰ σὲ φέρω εἰς ἀθυμίαν,
καὶ μετάνοιαν. Ἐν μόνον θέλω προσθέσαι ἐπειδύμουν νὰ
ῆμαι τόσον τελεία, ὃσον τοῦ Σευάννου ἡ θυγάτηρ, καὶ
ἄν ἐμελλον νὰ λάβω τὴν δυσυχίαν, νὰ φανῶ δυσάρεσσας
εἰς ἀνθρώπους, ὃσοι νὰ τὴν τιμήσωσι δὲν ἥξεύρουσιν. »

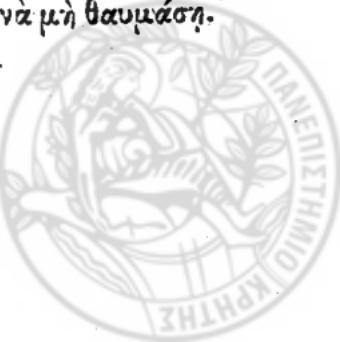
Ο φίλος, τοῦ ἑποίου ἡ Ὀκταβία ἦτον πολλὰ μακρὰν
ἀπὸ τὸ νὰ γνωρίζῃ τοὺς σκοποὺς καὶ τὴν εὐτυχίαν, ἤ-

σπευσε νὰ ἀναφέρῃ πισῶς εἰς τὸν Σευάννον τὴν συνομιλίαν ταύτην. Οὐτος δὲ δὲν ἐδυνήθη εἰς τὴν μεγάλην του χαρὰν νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ τὸ νὰ δικαιώσῃ τῆς θυγατρός τού τὴν ἐκλογὴν· ἀλλ' ἔχρινεν ἀναγκαῖον νὰ κρύψῃ πρὸς αὐτὴν τὴν εὐτυχῆ τῆς δοκιμῆς ἔκβασιν, διὰ νὰ τῆς ἀφῆσῃ ὅλην τὴν ἀδόνην νὰ βεβαιωθῇ ἡ ιδία διὰ ὅλην τῆς νέας της φίλης τὴν ἀξίαν. Αὕτη δὲ εἰς τὴν ἀκόλουθον αὐτῶν ἔντευξιν δὲν εἶπε διόλου πρὸς τὴν Ερνεσίνην, ἀτι τὴν ὑπερασπίσθη· διότι τὸ τοιοῦτον γρέος τῆς ἐφάνετο τόσον ἀπλοῦν, καὶ τόσον ἱερὸν, ὥσε δὲν ἦθελη σε διόλου νὰ ὑποχρεώσῃ μὲ αὐτὸ τὴν φιλίαν της. Περιωρίσθη μόνον νὰ κάμη πολλὰ περὶ τοῦ ἀγνωρίσου ζητήματα, κατὰ τοῦ ὅποιου μὲ τόσον ζῆλον ἤναντιώθη, καὶ νὰ τὸν ζωγραφήσῃ ὡς ἀδιάκριτον, καὶ κινδυνώδη ἄνθρωπον.

Μετ' ὀλίγον καιρὸν ἔφθασεν ἡ ἑορτὴ τῆς γεννήσεως τῆς Ερνεσίνης. Εσυνείθιζε δὲ ὁ Σευάννος νὰ τιμᾶ ἔκείνην τὴν ἡμέραν, τὴν ὅποιαν ὠνόμαζε λαμπροτέραν τῆς ζωῆς του, μὲ λαμπρὸν ἑορτὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἔκάλει τὰς τιμιωτέρας τῶν δημοσίων ὑπολογισῶν οἰκογενείας, καὶ τοὺς ἐνδιξοτέρους τῆς πρωτευούσης πόλεως τεχνίτας. Επρόβαλε δὲ εἰς τὴν ἀξιέρασον Οκταβίαν νὰ ἔκτελέσῃ ἄρπης συμφωνίαν μὲ τὴν θυγατέρα του, ἡ μὲ τὴν Ναθαλίαν εἰς τὴν ὠραίαν ἔκείνην καλεσθεῖσαν διμήγυριν. Ήνέα μουσουργὸς τὸ ἐδέχθη μὲ σπουδὴν, καὶ ἔδειξε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ παρέποιασθῇ μὲ τὴν ἀγαπητήν της Ερνεσίνην· ἀλλ' αὕτη τὴν ἔκαμε νὰ παρατηρήσῃ, ὅτι μέλλουσαν νὰ προσφέ-

ρη αὐτὴ τὰς τιμάς, καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἀποκοπῇ διόλου ἀπὸ τὴν Ναθαλίαν, τὴν παρεκάλει νὰ τὴν δεχθῇ διὰ ἀντίζηλον. Ἡ Ναθαλία ὅμως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέφερον αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἀρνήθη φανερά. « Θέλω μουσουργήσει εὐχαρίστως, εἶπεν αὐτῇ, κατὰ μέρος· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἀντιτεθῶ μὲ πολλὰ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ ἔδικόν μου πνεῦμα, καὶ τὸ ἀποῖον θέλει μὲ ἀμαυρώτερον διόλου. — Καλῶς εἶπεν ἡ Ἐρνεσίνη, θέλεις μουσουργήσει ὅ, τι σὲ ἀρέσκει; ἐγὼ δὲ, μὴ φροντίζουσα διόλου ἐὰν ἀμαυρωθῶ, θέλω τολμήσει αὐτὴν τὴν συμφωνίαν διὰ νὰ προξενήσω εἰς τὸν πατρός μου τοὺς φίλους τὴν ἡδονὴν νὰ ἀκούσωσει τὴν θαυμαστὴν Οκταβίαν. » Ιδοὺ λοιπὸν, βαλλεται πᾶλιν εἰς τὴν ἀρτην τῆς μὲ περισσοτέραν, ἢ πρότερον, σπουδὴν, καὶ προσπαθεῖ, ὅχι νὰ ἀντιταχθῇ μὲ πρώτου βαθμοῦ πνεῦμα, ἀλλὰ νὰ προξενήσῃ εἰς αὐτὸ τὰ μέσα νὰ λάμψῃ μὲ ὅλην αὐτοῦ τὴν λαμπρότητα. Ἡ δὲ Οκταβία ἐκ μέρους τῆς βοηθεῖ τὴν γενναίαν τῆς Ἐρνεσίνης ἀπόφρασιν, ἔπειναλαμβάνοντα καθ' ἔχαστην τὴν ἀγέλθεϊσαν συμφωνίαν. Τὴν συνηθίζει μὲ τὴν μελέτην καὶ ἐπιμέλειαν νὰ μουσουργῇ τὰ δι' ἑνὸς μόνον ὄργάνου μουσουργούμενα, τὸ μέλος, παντὸς εἰδούς δυσκολίας, τὰς ὅποιας ἔως τότε ἦτον ἀδύνατο νὰ ὑπερβῇ· καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κάμημία ἀμειλλα τόσον ἐπωφελής, ὅσον ἡ τῆς φιλίας, ἔκαμεν ἡ Ἐρνεσίνη κατὰ τὸν ὀλίγον χρόνον, κατὰ τὸν ὅποιον ἐπεκράτησεν αὐτὴ ἡ προετοιμασία, προόδους, διὰ τὰς ὅποιας, καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἥδυνατο νὰ μὴ θαυμάσῃ.

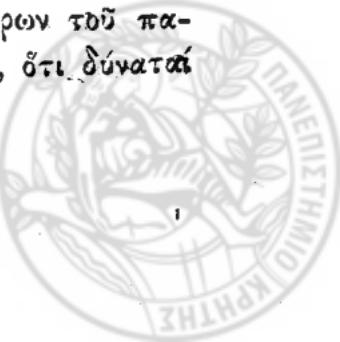
Ἐφθασε τέλευταῖον τῆς ἑορτῆς ή τῇμέρᾳ. Ή δὲ Ἐρνεσίνη ἀπὸ τὸ πρωΐ ἐδέχθη παντοῖα καὶ σπανιώτατα ἄνθη· ἀλλὰ μεταξὺ τῶν προσφορῶν τούτων, διὰ τῶν ὅποιων ἐζόλειτε τὸν θάλαμον τοῦ πατρός της, καὶ τοὺς ἐδικούς της, διέκρινεν αὐτὴν πορσελάνης σκεῦος μὲ χρυσοῦν ἐγολισμένην μονόγραμμα ἀπὸ ἐν μόνον Ο καὶ ἐν Ε συγκείμενον, τὰ ὄπαια ἡσαν περιπεπλεγμένα, καὶ μὲ σέφανον δάφνης ἐξεμπένα. Εἰς αὐτὸ τὸ ἀγίεῖον διὰ τεχνικῶς τεταγμένου βρύου ὑψόνετο. ῥόδονιά ἐν μόνον φέρουσα ῥόδον· εἰς τὴν βάσιν ταύτης ἥτον ἵου βλαστὸς ἐν μόνον φέρων ἄνθος, τὸ ὄποιον ἐλιγρύσου· κλάδος μὲ τὴν ῥόδονὶὰν συνέδεεν· αὕτη δὲ ἐφαίνετο ἐπίσκιαζουσα τρόπον τινὰ τὸ ταπεινὸν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀγώριζον τοῦ ἵου φυτόν.

« Α! φωνάζει ή Ἐρνεσίνη μὲ τὴν ζωηροτέραν συγκίνησιν γνωρίζω δι' αὐτῆς τῆς πράξεως τὴν ἀξιέραστον καὶ ἀγγίνουν Ὀκταβίαν· ἐλλ' ἐὰν ή μετριοφροσύνη τὴν τυφλόνη ὡς πρὸς ἐμὲ, ή φιλία πρέπει νὰ βάλῃ ὅλα εἰς τὸν τόπον αὐτῶν. » Συλλέγει λοιπὸν παρευθὺς τὸ ῥόδον, καὶ τοῦ ἵου τὸ ἄνθος, τὰ ὄποια μὲ τοῦ ἐλιγρύσου ἐνόνει τὸν βλαστόν· ἀλλὰ σγηματίζουσα τὴν ἐμβληματικὴν ταύτην δέσμην, ὑψόνει τὸ ἵον ὑπεράνω τοῦ ῥόδου· ἔπειτα βάλλει αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ ἀποφασίζει νὰ σολισθῇ μὲ αὐτὴν κατὰ τὴν ἑορτήν. Ή δὲ Ὀκταβία, μελλουσα νὰ ἀριστήσῃ μὲ τὸν πατέρα της καὶ μὲ πολλοὺς ἐν· δόξους τεχνίτας, ἥλθε πλέον πρωὶ διὰ νὰ ἐπαναλάβωσιν χκόμη τὴν συμφωνίαν. Ἐγνώρισε δὲ παρευθὺς τὰ ἄνθη, τὰ ὄποια ή Ἐρνεσίνη ἔρεσε, καὶ ἀσπαζομένη αὐτὴν, ἐγκ

τησε νὰ τεθῇ τούλαχιστον τὸ ρόδον, εἰς τὴν αὐτὴν μὲ τὸ
ἴον δέσμην ἀλλ' ἡ Ἐρνεσίνη ἀπεκρίθη μὲ τὸν πλέον ἀξιέ-
ραζον τρόπον. « Θέλουσιν ἐνωθῆ γηράσκοντα.»

Βάλλονται λοιπὸν νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν συμφωνίαν.
Η δὲ Ἐρνεσίνη ζητεῖ ὅλα τὰ μέσα νὰ ὑποβασάξῃ τὸ λαμ-
πρὸν τῆς Οκταβίας μουσούργημα ἀλλ' αὗτη ἐμπροσθεν
τοῦ πατρός της καὶ τῶν περὶ αὐτὸν μουσικῶν, εἰς ὅλην
τὴν ὄρμὴν τῆς ψυχῆς της, καὶ ὅλην τοῦ προτέρηματός
της τὴν δύναμιν παραδοθεῖσα, ἔκπλήττει, μεταφέρει, κι-
νεῖ καὶ συλλέγει τὰ πολυτιμότερα συγχαριστήρια. Η ιδία
Ἐρνεσίνη τοσαύτην λαμβάνει γαρὰν, ὥσε καὶ μὴ θέλου-
σα ἴσαται ἐν τῷ μέσῳ περικοπῆς τινος, καὶ λέγει πρὸς
τὴν φίλην της. « Αἱ, εἶγον ἐγὼ ἄδικον νὰ βάλλω τὸ ί-
ον ὑπεράνω τοῦ ρόδου; Αὐτὸ τὸ ἐσπέρας θέλω φα-
νῆ πολλὰ μικρὸν πρᾶγμα! ἀλλὰ νὰ ταπεινοῦται τις ἐμπρο-
σθεν φίλης, εἶναι νὰ υψοῦται διὰ παντός....! » Η
Οκταβία δὲν τῆς ἀπεκρίθη, εἰμὴ μειδιῶσα καὶ σφίγγου-
σα τὴν χειρά της.

Καθ' ἣν σιγμὴν ἔβαλλοντο εἰς τὴν τρούπεζον, φάίνε-
ται ὁ δοκιμάσας αὐτὴν φίλος, φέρων μεγαλοπρεπῆ πρὸς
τὴν Ἐρνεσίνην δέσμην, καὶ λέγων πρὸς αὐτὴν τὸν πλέ-
ον εὐέρεσον χαιρετισμόν. « Πῶς, λέγει μὲ γαμηλὴν φω-
νὴν ἡ Οκταβία ωγρὰ δι' ἀθυμέαν, δέχεσκι ἄνθη ἀπὸ τοι-
οῦτον ἄνθρωπον! ... Εἶναι ἐξ τῶν καλητέρων τοῦ πα-
τρός μου φίλων. — Αὐτὸς! δὲν ἐνόμιζον, δτι δύναται

τις νὰ ἔκτείνῃ τόσον τὴν ἀπισίαν. — Πόσον εἶναι κυρία εἰς ἐμὲ γλυκὺ, εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ ἀγνώρισος μὲ τὸν ἑρασμιώτερον τόνον, νὰ δυνηθῶ νὰ προσφέρω ἐδῶ τὰς πρὸς σὲ προσφοράς μου! — Καὶ ἐγὼ, κύριέ μου, δὲν ἥλπιζον ποτὲ νὰ σὲ ἀπαντήσω ἐδῶ. Ἐνῷ ἡ συνομιλία ἥρχε νὰ ἔξαπτεται, ὁ Σευάννος λαμβάνων ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν φίλον του, φανερόνει πρὸς τὴν Οκταβίαν τὴν δοκιμὴν, τὴν ὄποιαν χωρὶς τὴν εἰδῆσιν τῆς θυγατρός του ἔκαμε. Μαθοῦσα δὲ αὕτη μὲ ποιῶν ζῆλον καὶ ἀξιοπρέπειαν τὴν ὑπερασπίσθη, καὶ γνωρίσασα ὅλην τῆς φίλης της τὴν ἀξιότητα, ἐφώναξεν. « Ἐκρινα πολλὰ καλὰ τίποτε πλέον δὲν λείπει ἀπὸ τὴν εὐδαιμονίαν μου. »

Ἐκάθισαν εἰς τὴν τράπεζαν. Μετὰ δὲ τὸ ἀριστον, τὸ ὄποιον ὑπῆρχε τόσον εὔθυμον, ὅσου καὶ πολυτελές, ἥλθον πλῆθος εἰς τὴν συμφωνίαν καλεσθέντων ἀνθρώπων. Ἡ Ναθαλία ἐφάνη μὲ τοὺς γονεῖς της, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Ερνεσίνην ξένων ἀνθέων δέσμην, λέγουσα πρὸς αὐτὴν συνήθη χαιρετισμόν. Μετὰ πολλὰς δὲ μουσικὰς περικοπὰς μὲ σπανίαν μουσουργηθείσας ἐντέλειαν, ἐμουσούργησεν αὐτὴ ἐκ τῶν ὡραιωτέρων τοῦ Ναδερμάννου ποιημάτων, καὶ ἐσκεπάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν τοὺς κρότους· ἥκολούθησαν ἐπειτα τὸ διὰ ἐξ τοῦ Μοζάρτου, καὶ μία διὰ πεσσάρων ἀρμονία· τελευταῖδν μετὰ ἐξαίρετον περικοπὴν τοῦ τελευταίου πονήματος τοῦ πατρὸς τῆς Οκταβίας, ἥλθε τῆς ἀρπῆς ἡ συμφωνία. Αἱ δύο φίλαι προσῳδίσουσι κατὰ μέρος· ἡ δὲ Ερνεσίνη παρατηρεῖ, ὅτι ἡ Οκταβία

διὰ νὰ μὴν τὴν φοβήσῃ κατ' ἀρχὰς, δὲν παραδίδεται εἰς
ὅλην τοῦ προτερήματός της τὴν δύναμιν· μουσουργοῦ-
σι τὴν πρώτην περικοπήν. Ή αγάπη, τὴν ὅποιαν ἐμ-
πνέει η μία, καὶ η μεγάλη τῆς ἑτέρας ὑπόληψις προξε-
νούσι βαθυτάτην σιωπήν. Λαβοῦσσα δὲ θάρρος μὲ τὴν φί-
λην της ἡ Ἐρνεστίνη, ἐκτέλει ἀπότελεσμα, τὸ ὅποῖον ἔχ-
πλήττει ὅλους τοὺς αὐτὴν γνῶσσι ζόντας· η δὲ εἰς τοὺς
օφθαλμοὺς τῆς Οκταβίας λάμπουσα γάρ τὴν ἔξπτει
ἀκόμη περισσότερον. Φθάσασα δὲ εἰς μέρος, τὸ ὅποῖον
δι ἑνὸς μόνου μουσουργεῖται ὄργανον, καὶ τὸ ὅποῖον ἀ-
παιτεῖ μεγάλην τῆς τέγυνης ἀκρίβειαν, διέρχεται τὸ κιν-
δυνῶδες αὐτὸν βῆμα μὲ εὔκολιάν καὶ τολμην, διὸ τὴν
ὅποιαν καὶ η ἴδια ἐκπλήττεται. Η Οκταβία ἐπαναλαμ-
βάνει τὴν αὐτὴν περικοπήν· μεγαλητέρα ἀκόμη σιωπὴ
εἰς ὅλον βασιλεύει τὸ ἀκροστήριον· ἀλλ ἡ θαυμαστὴ αὐ-
τὴ μουσουργὸς οίκονομεῖ τὴν δύναμιν της μὲ τότην ἔ-
πιτηδειότητα, καὶ η πρὸς τὴν Ἐρνεστίνην ἀγάπη της εἴ-
ναι τόσον εἰλικρινής, ώστε δὲν θέλει μὲ βλάσπην της νὰ
λάμψῃ· σλη της η ἀλαζονεία περινέεται εἰς τὸνά ἔξι-
σωθῇ μὲ αὐτήν· εἰς τὸ μετρίως ἀργὸν, μημεῖται ὕστε-
πως τῆς φύλης της τὸ μουσουργημα, ώστε εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ ἔννοηθῇ ποία τῶν δύο ἔχει περισσοτέραν ἔκθεσιν.
Εἰς τὸ ταχὺ, δὲν ηξεύρουσι ποία εἶναι η λαμπρότερά
γείρ· εἰς τὸ τέλος τελευταῖον, ὅπου ἔκατος φιλονεικεῖ καὶ
εἰς τὸ παραμικρὸν τὴν ὑπεροχὴν, η Οκταβία ταυτοποιεῖ-
ται τόσου φυσικῶς μὲ τὴν Ἐρνεστίνην, μετρεῖ τόσον ἔξαι-
ρετα τὴν δύναμιν, τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν μάθησίν της μὲ

φῆς φίλης της, ὃτε ἔκαστος μένει ἀμφίβολος· τὸ ὄποιον γίνεται διὰ τὴν Ἐρνεσίνην οὐ ὡραίότερος θρίαμβος. Άλλ' οὐ γενναία αὕτη συγχατάθασις δὲν ἀπέφυγε τὴν τελευταίαν ταύτην. Μόλις οὐ συμφωνία ἐτελείωσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτέρων χειροκροτήσεων, καὶ αὐτὴ ῥίπτεται πρὸς τὴν Ὀκταβίαν, οὐ τις ἐσηκόνετο τότε διὰ νὰ τὴν συγχαρῇ, τὴν σφίγγει εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἔχουσα τοὺς ἀφθαλμοὺς βεβρεγμένους ἀπὸ δάκρυα, καὶ λέγει μὲ τῆς χαρᾶς τὴν παραφροσύνην. « Τὴν εὗρον τελευταῖον· οἶδον οὐ ἀληθὴς φίλη μου. »

Η Ναθαλία σιωπηλὴ καὶ τεταραγμένη, ἐγνώρισε τὸν φίλον τῆς δόκιμης, ἐμπροσθεν τοῦ ὄποιου ἐδείχθη τόσον ὄλιγον τῆς φίλιας ἀξίᾳ. Μετενόσεν, ἀλλὰ πολλὰ βραδέως· διέτει οὐμέλησε τὰς ὑποχρεώσεις, εἰς ὅσας αὐτὴ τὸν ἄνθρωπον καθυποθάλλει, καὶ ἐφάνη διὰ παντὸς τῶν χαρίτων τῆς ὑερημέγη. Ή δὲ Ὀκταβία ἐθαύμαζεν, ὅταν ἔκσυγχωντο εἰς αὐτὴν οὐ, τι ἦτον μόνον καθῆκον, καὶ οὐ πηγὴ πῶν γλυκυτέρων ἀπολαύσεων. Οὐ δὲ Σευάννος, οὓς τις μετεῖχεν ἀπὸ τῶν δύο νέων φίλων τὴν ἀγαλλίασιν, εἶπε πρὸς αὐτὰς ἐνόνων τὰς χεῖράς των, τὰς ὄποιας ἐσφίγγει μὲ τὰς ἐδικάς του. « Εἴθε νὰ χαρῆτε καὶ οἱ δύο ἔως τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς σας ημέραν, τὸν ιερὸν δεσμὸν, οὓς τις σᾶς συνδέει! Εἰὰν τέσσα ἔχῃ θέλγυητρα εἰς τὸ ἔαρ τῆς ηλικίας σας, θέλει ἔχει βέβαια περισσότερα, ὅταν φθάσετε εἰς τὸ τέλος. Όλα τὰ ἄλλα συναισθήματα, ὄποιαδήποτε καὶ ἀν ἦν κι οὐ ἐξ αὐτῶν εὐφροσύνη, ἐλαττοῦν-

ται μὲ τὸν καιρόν· μόνη ἡ φιλία μένει· μόνη αὐτὴ αὔξα-
νει γηράσκουσα..... Καὶ σεῖς, ὅσαι μὲ ἀκούετε νεάνι-
δες, μὴ θαυμόνεσθε διὰ τοῦ ἔξωτερικοῦ μόνον τρόπου·
δοκιμάζετε γενναίως τὴν καρδίαν, ὅπου θέλετε νὰ βάλ-
λετε τὴν ἐδικήν σας· καὶ ὅταν εὕρητε ἄλλην Ὀκταβίαν,
ἢ τις θέλει δειγθῆ πιεσὴ τῆς ὑπολήψεώς σας φύλαξ, ἢ τις
θέλει θυσιάσει τὴν φιλαυτίαν της εὐχαρίστως διὰ νὰ συ-
καταβῇ ἔως εἰς ἐσᾶς· ὥ! δίφθητε τότε μετὰ θάρρους εἰς
τὰς ἀγκάλας της, λέγουσαι.

« Ιδοὺ ἡ Φίλη, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐκλέξωμεν. »

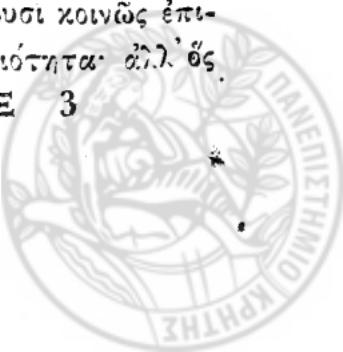

ΝΥΜΦΙΟΥ ΕΚΛΟΓΗ.

Εὰν τῆς φίλης ἡ ἐκλογὴ εἰς τὰ θέλγυτρα αντισφέρῃ τῆς ὑπάρξεως, ἢ τοῦ νυμφίου εἶναι ἀκόμη περισσότερον ἀναγκαῖα· διότι ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν ἢ τὴν δυστυχίαν ὅλης τῆς ζωῆς. Τῆς φίλίας οἱ δεσμοὶ δύνανται νὰ διαλυθῶσι, καὶ ἐνίστη μᾶλιστα νὰ διαδεχθῶσιν ἀπὸ νέους γλυκυτέρους ἀκόμη· ἀλλ' οἱ τοῦ Υμεναίου εἶναι ἀδιάλυτοι· καὶ μόνον ὁ θάνατος νὰ τοὺς ἀφανίσῃ δύναται· ἢ δὲ καλῶς γεννηθεῖσα νεᾶνις δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τοὺς συνδέῃ, χωρὶς νὰ λέγῃ καθ' ἔαυτήν. « Συνδέω διὰ παντὸς τὴν τύχην μου· ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον τὴν ἐμπιτεύομαι, δύναται νὰ τὴν μεταβάλῃ. Ή φύσις, ὁ νόμος, μὲ ταυτοποιεῖ μὲ αὐτόν· οὗτος εἶναι τῶν ἀγαπαύσεών μου, καὶ τῆς ὑπολήψεώς μου μέτοχος· φέρω τὸ ὄνομά του, ὡς καὶ ἔκεινος τὸ ἐδικόν μου, διαμερίζω τὰς εὐτυχίας ἢ δυστυχίας του, τὴν δόξαν ἢ ἀτιμίαν του, τὴν θλίψιν ἢ τὴν χαράν του, τὰς ἀγρυπνίας του, τὰ ἔργα του, τοὺς πόνους του, τὰς ἥδουνάς του, καὶ ἐν συντόμῳ ὅλην αὐτοῦ τὴν ὑπάρξιον.

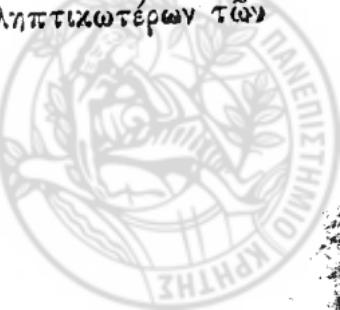
Ποια ἀξιχαράπητος καὶ ἐνάρετος νεύτης, ἀφ' οὗ ταῦτα

τὰ τόσον φυσικῶς εἰς τὸν νοῦν ἐπεργύμενα σογχασθῆ, δὲν λαμβάνει ὅλας τὰς προφυλακὰς, δὲν κάμνει ὅλας τὰς ὀναγκαῖας δοκιμὰς, διὰ νὴ βεβαιωθῆ περὶ τοῦ χαρακτῆρος, περὶ τῶν ἥθων, τῶν ἔξεων, καὶ τῶν γνωριμιῶν ἔκείνου, τὸν ὅποιον ἡ καρδία της δεικνύει πρὸς αὐτὴν ὡς σύζυγόν της; Ισως, ἀφ'οῦ συκώσει τὸ καλύπτον αὐτὸν ἀπατηλὸν προσωπεῖον, θήσει τὸν εὗρει ἀνάξιον ἄγαπητοτέρου ἐνταυτῷ, καὶ φοβερωτέρου ὀνόματος.....
 Α! πόσον εἶναι ἀξιαι τῆς δυσυγίας των, καὶ πολλὰ ὅληγον ἀξιολύπτοι αἱ ἀναίσθητοι ἔκειναι νεάνιδες, αἱ τινες γυνὴς σκέψιν εἰς τὸ πρῶτον παραδιδόμεναι μέρος, τὸ ὅποιον θωπεύει τὴν ματαιοφροσύνην των, δέγονται τοὺς ιεροὺς τοῦ γάμου δεσμοὺς, μόνον διὰ νὰ δειγθῶσιν εἰς μεγαλοπρεπῆ ἀμπελῖν, νὰ κάψωσι νὰ λάψυψωσιν ἀδάμαντες τινὲς, ἢ πολύτιμον σάλιον! Ο βαθὺς, ὁ πλούτος, ἀξιέραγον πρόσωπον, καὶ ἔξωτεροι καὶ θέλητρα, δὲν εἶναι πάντοτε ἀσφαλῆ εὐτυχοῦς γάμου σημεῖα. Ο ἐνδοξότερος ἄνθρωπος, ἐνδέχεται εἰς μίαν σιγμὴν νὰ κρημνισθῇ εἰς ἀφανῆ κατάστασιν· ὁ πλουσιώτερος, νὰ δικρανίῃ ὅλην τοῦ τὴν περιουσίαν μὲ τὰ ἀνόντα ἐγγειρήματά του· τὸ εὐειδὲς πρόσωπον εἶναι σχεδὸν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ εὐήθειαν συνωδευμένον, καὶ μὲ πρόληψιν, ἢ τις κάμνει τὸν ἄνδρα νὰ ἐνασχολῆται περισσότερον διέκατὸν, παρὰ διὰ τὴν γυναῖκά του· οἱ περίεργοι τρόποι, ὁ ἀποφασιτικὸς τόνος, καὶ τὸ ματαιόφρον ἔκεινο ἥθος, τὸ ὅποιον τὴν σύμμερον ἔξαίρετον ὄνομάζουσι, γχρακτηρίζουσι κοινῶς ἐπιπολαῖον πνεῦμα, καὶ ὑπερήφανον ματαιότητα· αἰλ. ०९.

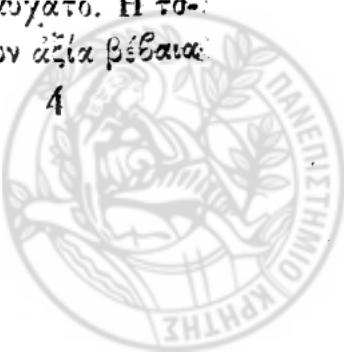

τις είναι τεθειμένος, οὔτε πολλὰ ὑψηλὰ, ώσε νὰ φοβήται μήπως καταβῇ, οὔτε πολλὰ χαρηλὰ, ώσε νὰ μὴν ἔχῃ δικαιώματα νὰ ὑψωθῇ· ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὅποιου ἡ φυσιονομία, ὅποιαιδήποτε καὶ ἀν ἦναι, μηνύει πνεῦμα, εἰλεκρίνειαν καὶ ἀγαθότητα, τοῦ ὅποιου ἡ μετριόφρων ἀπλότης, καὶ ἡ εὐγενῆς σαθερότης δεικνύουσιν ἐνταυτῷ χαρακτῆρα καὶ ἀνατροφῆν· ὁ ἄνθρωπος, ὃς τις διὰ τῶν προτερημάτων καὶ τῆς φιλοπονίας του, χωρὶς νὰ φθάνῃ τὸν πλοῦτον, δὲν γνωρίζει ποτὲ γενοχωρίαν, καὶ ὃς τις δύναται καθ'έαυτὸν νὰ λέγῃ. « Ὁποιαιδήποτε καὶ ἀν ὁσε τῆς τύχης αἱ προσθολαὶ, εὑρίσκω εἰς ἐμαυτὸν τῆς ζωῆς μου τὸν πόρον. « αὐτὸς είναι ὁ νυμφίος, τὸν ὅποιον νὰ ἔκλεξῃ τις πρέπει αὐτὸς είναι ὁ πιεσός σύντροφος, ὁ σαθερὸς φίλος, ὁ ἐπωφελὴς ἄνθρωπος, ὁ ἀξιοτίμητος καὶ ἀξιαγάπητος, ὃς θέλει κάμει νὰ εὐλογῶνται ἀκαταπαύσις οἱ ιεροὶ τοῦ Ὑμεναίου δεσμοὶ, καὶ τοῦ ὅποιου ἡ σύζυγος εὐτυχής καὶ μεγαλύφρων, ώς εἰς αὐτὸν προσιδιάζουσα, θέλει μακαρίζει ἔαυτὴν ἔως εἰς τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς της ἡμέραν· διότι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους τὸν ἐπροτίμησεν.

Οἱ Λεβερτῶν ήτον εἰς τὴν νεότητά του ἐπισάτης εἰς ἐργασήριον, ὅπου κλώθουσι τὸ βαμβάκιον. Οἱ ζῆλοί του, αἱ ἀκατάπαυσι ἐνασχολήσεις του, καὶ τὰ νέα μέσα, τὰ ὅποια, τόσον διὰ τὴν τελειοποίησιν τῶν ἐργῶν, ὃσον καὶ διὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς ἐργασίας ἐφεύρεν, ἔδοσαν εἰς αὐτὸν τοιαύτην φήμην μεταξὺ τῶν ὑποληπτικωτέρων τῶν

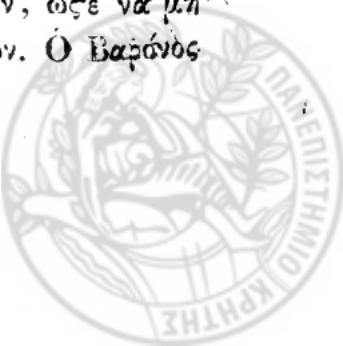
Παρεσίων χειροτεχνῶν, ὡςε ἐκεῖνος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ ἔργαστήριον εὑρίσκετο, τὸν κατέστησεν εἰς τὸ ἐμπόριόν του σύντροφον. Οὐ νέος Ωλερτῶν ἐσπούδασε λοιπὸν νὰ δειγθῇ τῆς τοιαύτης χάριτος ἀξίος, διπλασιάζων τὰς φροντίδας, καὶ τὴν ἐπιμέλειάν του διὰ νὰ κάμη νὰ εὐτυχήσῃ τοῦ συντρόφου του τὸ ἔργαστήριον· ἔφθασε δὲ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὡςε ἐκεῖνος ἐνόμισεν, ὅτι δὲν ἥδυνατο κάλλιον νὰ ἀνασφίγξῃ τοὺς συνδέοντας αὐτὸν δεσμοὺς, εἰμὴ προσφέρων εἰς αὐτὸν διὰ σύζυγον τὴν ἀνεψιάν του, καὶ μόνην κληρονόμον του. Αὐτὸς ὁ Υἱόνεας ἐπλήρωσε τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ωλερτῶνος. Ήτον δὲ ή νεᾶνις, μὲ τὴν ὁποίαν Ἰνώθη, ἐκ τῶν γυναικῶν, τῶν ὁποίων τὰ σαθερὰ προτερήματα συνεισφέρουσι μάλιστα εἰς ἐμπορικοῦ οἶκου τὴν εὐτυχίαν. Τὴν ἔβλεπον νὰ ἐπισκέπτεται ἀμαβδίως τὰ ἔργαστήρια, νὰ ἐνασχολῆται εἰς τὰς ἀνταποκρίσεις, νὰ ἐπισταῇ εἰς τῶν πραγματειῶν τὸ τύλιγμα, νὰ περιποιεῖται, νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς ἔργατας, νὰ περιορίζῃ τὰς ἥδονάς της εἰς τὸ νὰ γενῇ ἀξία τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀγάπης ὅλων τῶν περὶ αὐτήν. Σπανίως ἐφόρει ἀδάμαντας, πολύτιμα σολίδια, ἢ ἄλλο τι τῆς πολυτελείας πρᾶγμα. Νὰ βοηθῇ τοὺς εἰς ἀνάγκην εὑρισκομένους ἔργατας, νὰ παρηγορῇ τοὺς τεθλιμμένους, ἢ τοὺς ὑπερθέντας τινὸς τῶν ἀγαπητοτέρων· καὶ ἐνὶ λόγῳ, νὰ περικυλοῦται ἀκαταπαύσως ἀπὸ μέγαν οἰκογενειῶν ἀξιθμὸν, τὰς ὁποίας εὐηργέτει, ητον ἡ συνίθησις αὐτῆς εὐπρέπεια, καὶ ὁ σολιδὺς, διὰ τὸν ὁποῖον μάλιστα ἐκσυγάπτο. Ή τοσαῦτα ἔχουσα πολύτιμα προτερήματα, ητον ἀξία βέβαια.

νὰ τὰ ἐνεργήσῃ εἰς ὅντα ἀγαπητότερα εἰς αὐτὴν ἀκόμη, παρὰ τοὺς δύσυγεις, τῶν ὄποιών ἡτον τὸ ὑποσήριγμα· ἐχέννυσεν αὐτὴν τέσσαρας θυγατέρας, τῶν ὄποιών ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀγαθὴ φύσις ἐφαίνοντο, ὅτι ἀπέδιδον εἰς αὐτὴν ὅλων τῶν εὐεργεσιῶν την ἀλιτεύην· ἀλλὰ δὲν ἀπῆλαυσεν ἐπὶ πολὺ αὐτὸν τὸν γλυκὺν τῆς ἀγαθῆς γυναικὸς μισθόν. Ἀπέθανεν αὕτη εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἥλικίας της, ἀναζητουμένη ἀπὸ τοῦ σύζυγον, ὃς τις ὑπῆρχεν ἀπαρηγόρητος δι' αὐτὸν τὸν ἀκληρὸν ἀπογωρισμὸν, καὶ ὃς τις δὲν ἔλαβε ποτὲ ἀλλούς Υμεναίου δεσμούς. Οἱ Ωλερτῶν, παραδοθεὶς ὅλος εἰς τῶν θυγατέρων του τὴν ἀνατροφὴν, τῶν ὄποιών αἱ κλίσις καὶ αἱ ὀρέξεις ἀναπτυσσόμεναι, ἐγίνοντο διάφοροι, ἐφάνη μετ' ὅλγον ἀπὸ νέαν πληγωθεὶς πληγὴν, διὰ τὸν θάνατον τοῦ σεβασμίου συντρόφου του, ὃς τις τὸν ἀφῆκε μόνον κληρονόμον τοῦ μεγίσου τῆς κλωσῆς ἐργαστηίου, τὸ ὄποιον καὶ οἱ δύο ἔκαμον νὰ εἴτυγήσῃ τίσον, καὶ τῆς περιουσίας, ἡ τις καθ' ἔκατην νῦζανεν.

Τοῦ Ωλερτῶνος αἱ θυγατέρες, φθάσασαι εἰς τὴν ἥλικιν, καθ' ἓν ἀρχέει τις νὰ γίνεται εἰς τὸν κόσμον ἀξιοπαρατήρητος, ἔκαμον τὸν πατέρα των, ὃς τις τὰς ὑπερηγάπτε, νὰ λάθη ἀνεπαισθήτως ζωὴν ἀνάλογον μὲ τὸν πλοῦτόν του. Ζηλότυπος νὰ κάμνῃ νὰ λάμπωσι τὰ διάφορα τῶν θυγατέρων του προτερήματα, αἱ τινες τὴν λαμπροτέραν ἔλαβον ἀνατροφὴν, ήνονεν εἰς τὸν οἶκόν του τοὺς ὑποληπτικωτέρους τῶν τεγνιτῶν. Η πολυτέλεια,

τὴν ὁποίαν κατ' ὅλγον αἱ νεάνιδες εἰς τὸν πατρικὸν εἰ-
σῆγαζον οἶκον, αἱ εἰς ζένους τόπους ἀναφορὰὶ τοῦ Ὑδερ-
τῶνος, ἡ μεγίστη εἰς τὴν πλατείαν τῶν Παρισίων ὑπόλη-
φίς του, καὶ μᾶλιστα τὸ εὐπροσήγορον τοῦ γαρακτῆρός
του, ἔσυρον εἰς τὸν οἶκόν του πάσσοις τάξεως ἀνθρώπους,
μεταξὺ τῶν ὄποιων ἐπαρθησιάσθησαν καὶ πολλοὶ, ἐπι-
θυμοῦντες νὰ λάβωσι τὴν γεῖτα τῶν ἀξιεράτων θυγατέ-
ρων του. Ἡ πρωτότοκος, Εὔδοξία ὄνομαζομένη, καὶ ἡ
δευτερότοκος, Κλημεντίνη καλούμενη, ἐζητήθησαν, ἡ
πρώτη παρὰ τοῦ Βαρόνου τοῦ Ὁσάλου, δὲ τις ἡτον θα-
λαμηπόλιος ζένου ἡγεμόνος, ἡ δὲ δευτέρα, παρὰ τοῦ Δο-
ταῖγου, υἱοῦ τοῦ πλουσιωτέρου τῶν Παρισίων τραπεζί-
του. Αὐτὰ τὰ δύο μέρη ἐθύπευον ἐξίσου τὴν ματαιοφρο-
σύνην τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἡ Εὔδοξία εὗρισκεν εἰς τὸν
Βαρόνον τίμιον τίτλον, καὶ τὴν ἀφορμὴν νὰ φάίνεται με-
ταξὺ τῶν μεγάλων· ἡ δὲ Κλημεντίνη ἀπήντα εἰς τὸν
νέον Δοταῖγον τὴν ἐλπίδα νὰ δεῖξῃ τὴν πολυτέλειαν τοῦ
μεγαληπτέρου πλούτου, καὶ νὰ νικήσῃ τὰς ἀδελφάς της.
Ματαίως ὁ Ὑδερτών ἔλεγε πρὸς αὐτὰς, δὲτι μόνη ἡ ἐ-
πιθυμία νὰ ὑψωθῶσι καὶ νὰ λάμψωσιν, ἐφαίνετο, δὲτι
προσδιορίζει τὴν ἐκλογὴν των ματαίων τὰς ἔχαμε νὰ
βλέπωσιν ὅλους τοὺς κινδύνους. ὅλα τὰ κακὰ, τὰ ὄποια
ἡ ὑπέρμετρος προξενεῖ φιλοδοξια· ἡ Εὔδοξία καὶ ἡ Κλη-
μεντίνη εὗρισκον, δὲτι τιμῶνται πολλὰ διὰ τοιαύτας προ-
σφοράς· ἦσαν δὲ καὶ πολλὰ ζωτικῶς τεθαμένημέναι διὰ
τὰ φαινόμενα προτερήματα τῶν δύο αὐτῶν, ὥσε νὰ μὴ
πειύσωσι νὰ ἀποκριθῶσιν εἰς τὰς εὐχάς των. Ο Βαρόνος

ἥτον ἐκ τῶν αὐλικῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ εὔγενες
ἡθος, καὶ οἱ μεγαλοπρεπεῖς τρόποι ἐμήνυσον κατὰ πρώτην
ὅψιν, τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ κόσμου. Τῆς ὑ-
περασπίσεως ὁ τύνος, τὸν ὁποῖον ὄμιλῶν εἶχε, τὸ ὑπερο-
πτικὸν βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἀμελῶς πως περιέφερε, καὶ ἡ
ὑψηλοφροσύνη, τὴν ὁποίαν καὶ ἔμπροσθεν τῆς ὥραιας
διετήρει Εὐδοξίας, τὴν ἐξέπληττον καὶ τὴν ἔκαμνον νὰ
περιμένῃ μὲ ἀνησυχίαν τὴν σιγμὴν, ἢ τις ἥθελε τὴν ἀ-
ποδείξει Βαρύναν τοῦ Όσάλου. Ή δὲ Κλημεντίνη ἥργετο
εἰς ἔκσασιν, δσάκις ὁ νέος Δοσάγιος ὄμιλει μὲ αὐτὴν,
διὰ τοὺς ἵππους του, διὰ τοὺς ἀνθρώπους του, διὰ τὰς
ἀμάξις του, διὰ τὰ λαγωνικά του καὶ κυνήγια του, διὰ
τὰς εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἥγοραζε, καὶ διὰ τοὺς ἀδάμαν-
τας, τοὺς ὁποίους εἰς πᾶσαν τριμῆνίαν μετηλλασσεν.....
Ή υψηλόφρων νεᾶνις ἐνόμιζεν ἔσυτὴν κεκαλυμμένην ἥδη
ἀπὸ αὐτοὺς, καὶ προετοιμᾶζετο νὰ μιμηθῇ καλῶς τὸν
μέλλοντα νυμφίον της, εἰς τὴν πολυτέλειαν καὶ εἰς τὴν
ἀσωτίαν.

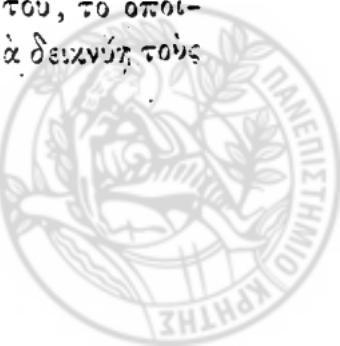
Γεγονητευμέναι αἱ δύο ἀδελφαὶ καὶ ἐριθρυῶσαι ἥδη διὰ
τὴν ταπεινὴν αὐτῶν γέννησιν, ἥνωθησαν τὴν αὐτὴν ἡ-
μέραν μὲ τοὺς δύο νομιζομένους ἐνδόξους, γωρὶς νὰ φρον-
τίσωσιν, ἐὰν ἥδύναντο νὰ ἔχωσι συμπάθειαν μὲ τὰς ὁρέ-
ξεις καὶ τοὺς χαρακτῆράς των, καὶ γωρὶς νὰ ἥξεύρωσι
προσέτι, ἐὰν ἥγαπῶντο παρ' αὐτῶν ἀφῆκαν λοιπὸν τὸν
πατρικὸν οἶκον, ὃπου νηπιόθεν δὲν ἐγνώρισαν, εἰμὴ τὴν

εὐτυχίαν, διὰ νὰ ριφθῶσιν εἰς τῶν μεγαλειοτάτων καὶ τοῦ πλούτου τοὺς λαίλαπας.

Ἅδε τρίτη τοῦ Ὁλερτῶνος θυγάτηρ, Γεωργίνη καλουμένη, δὲν ἐπεθύμει διὰ τοῦ βαθμοῦ νὰ λάμψῃ καὶ τοῦ πλούτου ἀπέβδεπε δὲ μόνον εἰς τὸ ὥραιον πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ἔξαιρετον γλαφυρότητα. « Ἀφίνω εἰς τὰς ἄλλας ἔλεγεν αὐτὴν, τὴν ἀνόητον ματαιοφροσύνην νὰ ἔχωσι τετλους, ἢ τὴν ἡδονὴν νὰ ἐπισωρεύωσι, καὶ νὰ λογαριάζωσι χρυσόν· ἢ ἀληθῆς εὐτυχία, κατ' ἐμὲ, συνίσταται εἰς τὴν ζωηρὰν φαντασίαν, εἰς τὴν τρυφερότητα τῶν ἴδεών, ἢ τις κάμνει ὅλα τὰ πράγματα χαρίεντα, εἰς τὴν λεπτὴν ἔκεινην ἀφήν, ἢ τις σὲ βάλλει ὑπεράνω τῶν κοινῶν ψυχῶν, καὶ σὲ κάμνει νὰ εὑρίσκης χίλια θέλγητρα ἀκαταπαύσως ἀνανεούμενα ἐκεῖ, ὅπου φυτρόνουσι καὶ μαραίνονται τρόπον τινὰ, ὅλα τὰ μόλις ὠργανισμένα ὄντα, τὰ ὅποια ἀκολουθοῦσι μηχανικῶς, πως τὴν πεπατημένην τῆς ζωῆς ὁδόν. »

Εὗρε δὲ ἡ Γεωργίνη ὅλα ταῦτα τὰ προτερήματα, διὰ τὸ εὔθυμον ἀποτελοῦσιν εἶδος, εἰς τὸν κορψὸν Λουζιον, τοῦ ὅποιου ὁ ἔξαιρετος σολισμὸς, τὸ εὔρυθμον βαδισμα, τὰ γαῦνα κινήματα, ἢ μυωπία, τὸ προσπεποιημένον ἦθος καὶ το ἀξιαγάπητον περίπταιγμα, τὸν ἐδείκνυον ὡς φιλόχοσμον ἄνθρωπον, καὶ ὡς τὸν πλέον ἔγκτημένον ἀπὸ ὅλας τὰς εὐειδεῖς γυναικας. Τὸ σόμα του, τὸ ὅποιον εἴχε πάντοτε ἔξη ἡμισείας ἀνοικτὸν, διὰ νὰ δεικνύῃ τοὺς

πλέον ὠραίους: οὐδόντας, ἔσται μὲν ἀνεκδιγούτον γάριν
οὐλα τὰ μικρὰ τῆς κακίας φαρμάκια, τὰ δὲ ποια τὸ ἀπο-
τελοῦσι τόσον γαρίεν καὶ τόσον τρομερόν. Παρεισδύων
πανταχοῦ, ὅπου ἔκαμψε νάνητοῖς, ὅτι τὸν ἐπιθυμοῦ-
σιν, ἐγνώριζε καλλιονί παρ' ὄλλον τινα, τὰς φιλίας, τὰς
ἰδιγονοίας, τὰς φιλαρίας, τὰς φχντασίας, τὰς ἀπωλεσθέν-
τα κυνίδια, τὰ πετάσαντα κανάρια, τὰς προσθολὰς τῶν
νεύρων, τὰς ἡμικρανίας, καὶ ἐν λόγῳ οὐλα τῆς ἀπάτης
τὰ ἐλκτήρια, οὐλα τῆς ἡμέρας τὰ ἀνέκδοτα. Όλίγον πε-
παιδευμένος, ὄλλὰ ἔχων μνήμαν ἐξαιρετον, ἐπανέλαμ-
βανε μὲν μεγαλοπρεπῆ βεβαίτητα, τι ἤκουε νὰ λέγωσι
τὸ ἑσπέρας οἱ ἐν ὑπολήψει ἀνθρώποι. Όλίγης ἐν περιου-
σίας, εἶγε τὸν τρόπον νὰ κάμνῃ ἵχανῶς φχνομένην, καὶ νὰ
παῖη τοὺς δανεισάς του μὲν ἀτάραχον ἐπιτγδειότητα,
καὶ μὲ παράξενον γάριν. Ἐν συντόμῳ ὁ Λούζιος ἦτον
ἐκ τῶν φιλούτων ἐκείνων, ἐκ τῶν παράτηρούντων τὰς
προίκας, ἐκ τῶν ἐπιτηδείων παρασίτων, οἵ τινες διὰ
τοῦ ὀνόματός των, τοῦ ὄποίου νομίζουσιν, ὅτι δὲν εἶναι
γρεῶται νὰ ὑποβασᾶσθαι τὴν λαμπρότητα, ζῶσι μὲ τὰ
ἔξοδα ἐκείνων τῶν ἴδιων, διὰ τοὺς ὄποίους, καὶ ἐνῷ ἐ-
ρευνῶσι τοὺς κόλπους των, ἀτεῖχονται, τοὺς ὄποίους σκώ-
πτουσι, φέροντες ἀκόμη εἰς τὸν σόμαχον τὸ αὐτῶν ἄρι-
στον· καὶ τοὺς ὄποίους δὲν θέλουσιν ἰδεῖ πλέον, ἀφ' οὗ εὔ-
ρωσιν ὄλλους νὰ ἀπατήσωσιν.

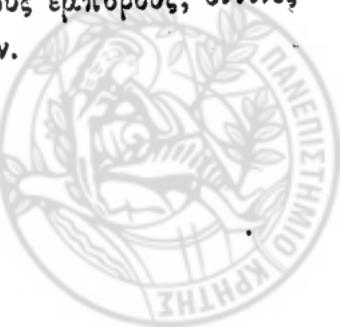
Ἀπὸ τὴν προΐκα ἐλκυσθεὶς, τὴν ὄποίαν ὁ Βλερτών εἰς
τὰς θυγατέρας του ἐδιδεν, ἐγκήτησεν οὐλα τὰ μέσα νὰ ἀ-

φέσκη εἰς τὴν Γεωργίανν, τῆς ὁποίας ἐθώπευσε τὰς ὄρέ-
ξεις, καὶ ἐμελέτησε τὰς κλίσεις· ἐπέτυχε δὲ νὰ κάμη νὰ
προτιμηθῇ αὐτὸς περισσότερον, παρὰ τὰ λοιπὰ ἐπικερ-
δῆ μέρη, ὅσα ἐπαρέησασθησαν διὰ νὰ λάβωσι τὴν χεῖ-
ρα της. Τετύφλωμένη ἀπὸ τὴν φευδῆ λαμπρότητα, διὰ
τῆς ὁποίας ὁ Λουκίος ἔλαυπτεν, ἐνάμισεν, ὅτι ἔμλεπτεν εἰς
αὐτὸν, τῶν ἀξιεράστων ἀνθρώπων τὸν φοίνικας ἐφάνταζετα
ὅτι, ἀρ' οὐ ἄπαξ νυμφευθῆ τὸν ὥραῖον ἐκείνον Κέλαδον,
ἥθελε μαρρωθῆ παρευθῆς εἰς τὸ ἔξαιρετον ἐκείνοι πήθος,
καὶ ἥθελε κατασαθῆ ἡ πλέον διακεκριμένη πόλις. Ήσειν
ων γυνή. Μὲ δῆλας τὰς σφάλας τοῦ πατρός της ἀποδείξεις
διὰ τὴν ματαιοφράσανν; καὶ τὴν ὄλιγην περιουσίαν, τοῦ
χωρίς κατάστασιν, χωρίς ἔρεισμα; χωρὶς αἰκογένειαν μέλ-
λοντος νυμφίου της, ἢ φιλήδονος νέας ἐφανέρωσεν, ὅτι
κἀντεις δὲν ἔχει εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της τάσσην ἀξίαν, τό-
σα μέστα διὰ νὰ φάσῃ εἰς πάντας καὶ ὅτιτήλαχτη, τὴν
ὄποιαν ἔκαμε τοῦ τόσον ἀξίου δι' αὐτὴν νυμφίαν, ἣν τον
ἀμετάτρεπτος. Ἐνυμφεύθη λοιπὸν τὸν λαμπτεὸν Δουζίον·
καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐβιάσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἰκόν
της, ὅπου εὗρε τὰ πλουσιώτερα κινητὰ, ὡφαίστατον ἀ-
μάξιον, ὅμο-σφριγώντας ἵππους, καὶ δῆλους τοὺς οἰκια-
κοὺς, καταγρύσους.

Ο δὲ Ωδερτῶν εὑρέθη μόνος μὲ τὴν νεωτέραν τῶν βι-
γατέρων των Γαβριήλην καλούμενην, καὶ δέκαοκτὸν ἐτῶν
ἔγουσαν τίλικίαν. Ικανώς μεγάλοι γαμοὶ, τοὺς ὄποίους ὁ
ἄξιος αὐτὸς οἰκογενείας πατήρ εἰς τὸ ἐμπόριον που ἔπα-

θε, καὶ τοὺς ὄποιόντες ἔλαβε μεγάλην φροντίδα ἀπὸ ὅλους
 νὰ κρύψῃ, μετέβαλον ἀνεπαισθήτως τὴν φυσικὴν του εὐ-
 θυμίαν, καὶ τὴν ὑγείαν του. Ή δὲ πόλυτελεία, τὴν ὄποι-
 αν συνεργόμενη ἐδείκνυον αἱ τρεῖς νυμφευθεῖσαι θυγατέ-
 ρες του, ὁ συνεχῆς θάρυβος, εἰς τὸν ὄποιον ἔξων, ἔκαμον
 νὰ δοκιμάσῃ ὁ τρυφερὸς οὗτος πατὴρ βαθυτέραν ἀκόμη
 θλίψιν· πχρὸς τὰς ἀποκρύφους λύπας, ἐκ τῶν ὄποιών
 κατετρώγεται· ἔλαβε δὲ καὶ τὴν ὁδύνην νὰ φανῇ παρὰ
 τῶν τέκνων του ἀμελούμενος. Ή Βαρόνα ἀκαταπαύσως
 εἰς καθήκοντα ἐνασχολουμένη, εἰς ὅσα καθυποβάλλουσι
 τὰ μεγαλεῖα, καὶ ἡ συνήθεια, ἐλημονήσε τὸ ιερώτερον
 ἀπὸ ὅλα· διότι ἥρχετο σπανίως καὶ τρόπον τινὰ κρυφίως
 νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της· ωμίλει δὲ πάντοτε πρὸς αὐτὸν
 περὶ τῶν ἀξιωματικῶν, καὶ περὶ τῶν ἔξαιρέτων γυναι-
 κῶν, εἰς τῶν ἕποιών τὴν συνανατροφὴν ἐσύγχναζε· καὶ ἡ-
 ταν οἱ ὀφθαλμοί της εἰς τὸ ἔργα τῆριον, εἰς τὸ ὄποιον ἀ-
 γετράφη, ἐπρόσθαλον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἐρυθριώσα. «Τίς
 ἦθελε τὸ πισεύσει, ὅτι τόσον ταπεινῶς ἐγεννήθην!....»
 Τὸ αὐτὸῦτον διὰ τοῦ Δοσάργου τὴν γυναικαν· διότι ἥρ-
 χομένη νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα της, ἐφαίνετο, ὅτι ἀπετέλει
 ἔογον ἐπίπονον· καὶ ἤγνόσε τὸ τρυφερὸν τῆς νηπιότη-
 τός της ἔρεισμα. Ή γυνὴ ὅμως τοῦ Λουζίου ἥρχετο συ-
 νεχέσερον· πλὴν δὲν τὴν ἔσυρεν ἡ θυγατρικὴ ἀγάπη εἰς
 τὸν πατρικὸν της οἶκον, ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῶν ἀργυρίων,
 τὴν ὄποιαν ἐδοκίμαζεν ἐν τῷ μέσῳ τόσων ἐζητημένων
 κινητῶν χρεωσουμένων ἀκόμη εἰς τοὺς ἐμπόρους, οἵτινες
 εἰς τὸν σύζυγόν της τὰ ἐπρόσφερον.

Η δὲ Γαβριήλη, τῆς ὁποίας ή πραότης καὶ ἡ ἀπλότης ἔκαμνον καθ' ἔκάσην πλέον ἀξιοσημείωτον τὴν πρὸς τὸν πατέρα της τρυφερὰν ἀγάπην, ἐξηπήθη, ὡς καὶ αἱ ἀδελφαὶ της, ἀπὸ πολλὰ μέρη ἀλλὰ κανέν εἰναι ἀδυνήθη νὰ τὴν ἀρέσῃ. Ἐσοχάζετο αὐτὴ τὸν γάμον ὅχι ὡς μέσον νὰ δειχθῇ τις λαμπρῶς εἰς τὸν κόσμον, ἀλλὰ ὡς πηγὴν τῆς εύτυχίας της καὶ τοῦ συζύγου, τὸν ὄποιον ἥθελεν ἐκλέξει. Μὲ δλα τὰ χαρίσματα τῆς μητρὸς της προκισμένη, τῆς ὁποίας ἦτον ἡ ζώσα εἰκὼν, ὑποχρέωσεν ἔστηνεν νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ὡς πρὺς τοὺς πολυαρίθμους τοῦ ἐργασηρίου ἐργάτας. Ή χαρὰ, τὴν ὁποίαν καθ' ἔκάσην ἐλάμβανε ἐν τῷ μέσῳ δλῶν τῶν εύτυχῶν, ὅσους αὐτὴ ἔκαμνε, τῆς ἐφαίνετο ἀπὸ τὰς εὐφροσύνας προτιμοτέρα, τὰς ὄποιας ἡ πολυτέλεια ἐφευρίσκει, καὶ ἡ ματαιότης ἐπιζητεῖ. Αὐτὴ ἐνομίζετο προσέτι τόσον εἰς τὸν πατέρα της ἀναγκαία, ὡςε δὲν ἥδυνατο νὰ ἀποφασίσῃ ἀπὸ αὐτὸν νὰ χωρισθῇ. Όταν δὲ οὗτος τὴν ἐπαρακίνει νὰ κάμῃ ἐκλογὴν, καὶ νὰ συνδέσῃ δεσμοὺς, ὅπου ἥθελε ἔχει, παρ' ἄλλην τινὰ περισσότερον, τὴν προαίσθησιν τῆς εύτυχίας, τότε ἡ Γαβριήλη εἰς τὰς ἀγκάλας του ῥιπτομένη, ἔλεγε πρὸς αὐτὸν, διαλυσμένη εἰς δάκρυα. « Καὶ τίς θέλει φροντίσει διὰ τὰς ἡμέρας τοῦ γήρατός σου; τίς θέλει δεχθῆ τῆς ψυχῆς σου τὰς διαχύσεις; τίς θέλει σοῦ προσφέρει τὰ γλυκὰ ἔκεινα χάδια, εἰς τὰ ὄποια τόσον καιρὸν εἶσαι συνειθισμένος; Γερημένος, ἀπὸ τὴν τρυφερὰν μητέρα μου, παρητημένος, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτως, ἀπὸ τὰς τρεῖς ἀδελφάς μου, αἱ τινες σπανίως σὲ ἐπισκέπτονται, δὲν ἔχεις πλέον, εἰμὴ

τὴν Γαβριήλην σου· καὶ σὺ θέλεις νὰ τὰν ἀποχωρίσθης. --
 Ὄμως, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὴν ὁ Ωδόρτων μὲ συγχίνοιν,
 τῆς ὄποιας πλέον δὲν ἔτοικύριος, δὲν πρέπει νὰ ὑπο-
 φέρω, ωσέ θά θύσικον εἰς ἐμὲ τοῦ δικαιώματος αγαπᾶς
 καὶ νὸς αγαπᾶσαι. Αἴ! πῶς θέλεις, φταν μοῦ ἀναφέρης
 τόσον καλῶς εἰς τὸν νοῦν τὴν ἐνάρετον μητέρα σου, νὰ
 σὲ ἐμποδίσω ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ἴδω, νὰ ἀναζήσῃς, ως αὐτὴ,
 διὰ τέκνων, τὰ δυοῖς θέλουσι κάμει τὴν χάριν. Καὶ τὴν
 παρηγορίαν τοῦ γάρατός σου; Ω ἀγαθὴ Γαβριήλη μου!
 μὴ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἀποθάνω, γυνρίς νὰ γνωρίσω τίς μέλει
 νὰ ήναι μετ' ἐμὲ ὁ ὁδηγός, καὶ τὸ ὑποστήριγμά σου. --
 Αἴ! νομίζεις πάτερ μου, ὅτι δύναται τις τόσον εὐκόλως
 νὰ τὸν εἴρῃ; ποῦ θέλεις νὰ τὸν ἐκλέξω; ἄρα γε ως η Εὐ-
 δοξία, μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν ἀνθρώπων, οἵτινες θέ-
 λουστονίζεται, ὅτι μὲ τιμῶσι πολλά, καὶ θέλουσι μὲ κά-
 μει νὰ αισθανθῶ βέσσατα τὴν ἀπόγαστιν, η τις ἀπὸ αὐτοὺς
 μὲ διαγωρίζει; Ή ως η Κλημεντίνη, μεταξὺ τῶν βαθύ-
 πλούτων ἔχεινται, οἵτινες ἔχεινται λέγει πρὸς ἐμὲ, ὅτι ἔ-
 καμον τὸ πᾶν διὰ τὴν εὐτυχίαν μου, ἀναδείξαντές με
 πλουσίαν; Ή τελευταῖον ως η Γεωργίνη, μεταξὺ τῶν
 γλαφυρῶν ἔχεινται καὶ φιλοκόπιμων, οἵτινες συνηθίζουσι
 μόνον γρέη νὰ ἐπισωρεύωσι· καὶ σὲ νυμφεύονται μόνον διὰ
 τὴν προῖκα, τὴν ὄποιαν, καὶ πρὶν τοῦ γάμου, ὑπερχέ-
 θησαν εἰς τοὺς δανειστάς των; Ω! ἐὰν ποτὲ δουλώσω τὰν
 ἐλευθερίαν μου, ἐὰν, διὰ νὰ ἐνδώσω εἰς τὰς παρακινή-
 σεις σου, ἐκλέξω σύζυγον, θέλω ζητήσει νὰ ἔγη ἐπω-
 φελές εἰς τὸ ἔθνος μου ἐπάγγελμα· δὲν θέλω ἀπατήσει

ἀπ' αὐτὸν ἄλλον τίτλον, ἢ τὸν τοῦ τιμίου ἀνθρώπου, ἀλλὰ περιουσίαν, εἰμὴ ἔχειν τὸν, ἢ τὸν οὐκαὶ τὴν ἀνάγκην, καὶ οὐ τὸν, διὰ νὰ φθάσῃ τις τὴν ἀφθονίαν, τὸν βιάζει νὰ καλλιεργῇ ὅσα προτερήματα καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωγὴν ἔλαβε. Τὸν θέλω μᾶλιστα ἀγχίνουν, καὶ φανεροῦ χαρακτῆρος· διότι η μεγαλητέρα, κατ' ἐμὲ, μάστιξ εἶναι νὰ προσιδιάζῃ τις εἰς μωρὸν, εἰς ἀδύνατον κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ δειλόν. Ή γυνὴ του πρέπει κατὰ πάσαν στριμόνα νὰ ὑποφέρῃ τάλαιπωρίαν, τὴν ὅποιαν δὲν δύναται νὰ καθηδύνῃ οὕτε η ἔξουσία, τὴν ὅποιαν αὐτὴ τότε λαμβάνει. Νὰ βλέπω τεταπεινωμένον ἔχειν, τὸν ὁποῖον ἥθελον ἔκλεῖει διὰ νὰ μὲ βοηθῇ, καὶ νὰ μὲ ὑπερασπίζεται!..... Ω! τοῦτο εἶναι τιμωρία, τὴν ὅποιαν εἶναι ἀδύνατον εἰς ἐμὲ νὰ ὑποφέρω..... Τὸν θέλω τελευταῖον νὰ ἔχῃ ἀληθῆ εὐαισθησίαν, περικυκλωμένον ἀπὸ φίλους, ζηλότυπον διὰ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν· νὰ μὴν θέλῃ ποτὲ νὰ βλάψῃ τινά, πλὴν νὰ μὴν ὑποφέρῃ ποτὲ τὴν ἀτιμίαν· καὶ ἀντὶ νὰ ἐμπορεύεται ως δούλην τὴν σύζυγόν του, νὰ μὴν ἀπαιτῇ ἄλλην προῖκα, εἰμὴ τὰ προτερήματα τιμίας γεγονός καὶ τὴν βεβαιάτητα, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ..... Βοήθησάν μοι, ἀγαθέ μου πάτερ, νὰ εὔρω • ιοῦτον σύζυγον· καὶ παρευθὺς θέλομεν ὑπάρχει δύο διὰ νὰ σὲ ἐπιμελούμεθα καὶ νὰ σὲ ἀγαπῶμεν. -- Τουτέσιν, ἀγαθή μου Γαβριηλη, θέλεις φρεσερὰ νὰ συναντήσῃς τὴν τελειότητα· εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὸ νὰ εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Πίσευσόν μοι, μὴ ζήτει πολλὰ, ἐάν θέλῃς νὰ ἔσαι εὐτυχεσέρα.

Ω

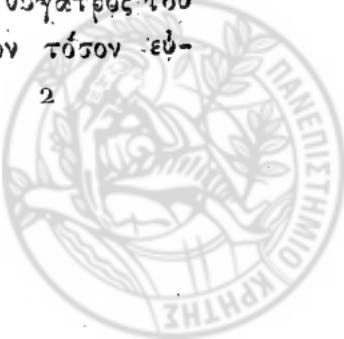

Ἄς σὲ ἀγαπᾷ περῶτον· καὶ δταν μὲ αὐτὴν τὴν ἀπαρά-
τητον βεβαιότητα εὔρης ἡνωμένα εἰς ἔκεινὸν, τὸν ὄποιον
ἡ καρδία σου θέλει σοῦ δεῖξει, καλὰ προτερήματα, ἢ-
θη γρηγά, φιλοπονίαν, κάμε δ; τι δι' ἐμὲ ἡ ἔξαρτος
ἔκαμε μήτηρ σου· προτίμησέ τον γωρίς φόβον ἀπὸ τοὺς
ἀντίκηλους του.

Αἱ συνομιλίαι αὐταὶ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς
ἥσαν συγχαί, καὶ ἔτελείονον πάντοτε μὲ ἀμοιβαίνην ὑ-
πόσγεσιν νὰ μὴ γωρισθῶσι ποτέ. Ο δὲ Ωλερτῶν παρε-
κάγει μὲ τόσον περισσοτέρων ἐπιψούην τὴν Γαβριῆλην
νὰ κάμη νυμφίου ἐκλογὴν, ὅσον ησθάνετο καθ' ἔκάσπη
ἐλαττουμένας τὰς δυνάμεις του, καὶ ἐλάμβανεν ἀδιορ-
θώτους εἰς τὸ ἐμπόριόν του γωμούς. Αἱ διαφοραὶ, τὰς
ὅποιας πρὸς αὐτὸν διηγειρον ἐμπροσθεν τῶν δικασηρίων
αἱ συνεγεῖς γρεωκοπίαι, τὰς ὅποιας ὑπέφερε, τὸν ἔκα-
μον νὰ γνωρίσῃ πρὸ πολλοῦ νέον τινὰ νομικὸν, ὃς τις ἐ-
δείκνυε τὴν εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῶν συνηγόρων εἰσοδόν του
μὲ ἀξίας παρατηρήσεως ἐπιτυγχάσ. Όνομάζετο δὲ οὗτος
Φράμβαλος, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην περίουσίαν, εἰμὴ τὸν
κοιτῶνά του, ὃς τις καθ' ἔκάσπη ἐγίνετο ἀναγκαιότερος.
Η μορφὴ του χωρὶς νὰ ἴναι κανονική, ἦτον τῆς διαθέ-
σεώς του δηλωτική· εἶχε δὲ καὶ τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ
παρεισδύον, τὸ ἀνάσημα ὑψηλὸν; τὸ βάδισμα σαθερὸν,
καὶ πλήρη γάριτος γειρονομίαν. Άλλ' ὁ, τι ἀνίκητον εἰς
τὴ πρόσωπόν του διέγεε θελγυπτρον, ἦτον φωνὴ τόσον
γλυκεῖα, καὶ τόσον καταπεισική. Ήτε ὁ, τι καὶ ἂν ἐ-

πρόφερεν, έμβοτικε παρευθύνει τὸν ἔργον τῆς καρδίας. Μεγαλέφρων μὲ δύος ἐνόμιζεν ἑσυτοὺς ἀνωτέρους τοῖς, εἴγε πρὸς τοὺς ἴσοτίμους, καὶ πρὸς δύοντοὺς κατωτέρους του τὴν θελητικωτέρον εὐπορεστηρίαν. Πάντα τε ἔτηφός νὰ ὑπέραστείται τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν δυνατῶν, νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν πανουργίαν καὶ τὴν καρκὴν πίσιν, εἰς τὰς ὄποιας ποτὲ δὲν ἐσοῦθει, ἔλαβε τὴν γενικὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν ἡδύνασσαν νὰ σύμμηση μέροιν ἀριθμὸν φύκειν καὶ ἐν συντόμῳ; Οἱ Φράγματας εἰς τὸ εἰσόδον ἔκτον τοῦτος ἥλικίας του ἔτος ἐπείθηκαν πόλη τὴν κοινὴν γηώμην εἰς τοὺς συνηγόρων τὴν πάξιν, δύοις ὑπόσχοντο εἰς τὴν ψυχαριστέραν νὰ φθάσσωσιν ψάλτην.

Εἰς τὰς διαφόρους συνομιλίας, τὰς ὄποιας οἱ Φράγματος μὲ τὸν Θερέτρωνα ἔλαβε, δὲν ἐβράδυνεν τῇ Γαλερίᾳ νὰ παρατητοῦ τὰ γενικώτερα εἰς αὐτὸν προτερήματα; δύο εἰς τὴν παρὰ τῆς τύχης δικριτικένον σύζυγον τῆς ἐπείσθηρεν νὰ εύρῃ. Κλείσασε θωπόν· εἰς τὴν ψυχήν της τὴν προθητήν αὐτὴν ἐντύπωσεν, καὶ μελετῶσα μὲ τὴν μεγαλητέραν φροντίδα τοῦ νέου συνηγόρου τὸν χαρακτῆρα; ἐπείσθη διόλου, ὅτι ἥθελεν εὑρεῖ εἰς αὐτὸν δῆλην τὴν εὐτυχίαν; τὴν ὄποιαν ἐπούσει. Ἐσπευσε δὲ νὰ κοινώῃ πρὸς τὴν ἥτταν τῆς, δύο ἔλαβε συναδιθήματα, καὶ τὸν ἐπεφόρτισε τὸ βεβηκιώθη πρὸ πάντων, εἰς ἐμερίζοντα ἀπ' ἔχετον, τοῦ ὄποιου ἔκαμε τὴν ἐκλογήν. Χαίρων πολλὰ ὁ Θερέτρων διὰ τὴν εύτυχη ταύτην τῆς θυγατρός του ἐξηγολόγησεν, ἐδοκίμασε τὸν Φράγματον τόσον εὐ-

κολώτερον, ὅσον οὗτος ἦτον μακρὸν ἀπό τὸ νὰ ἐλπίζῃ
 διὰ τῆς Γαβριὴλης τὴν χεῖρα. Δὲν ἔπαινεν ὅμως καὶ τὴν
 ἐγκαμιάζη, καὶ νὰ μηκερίζῃ πρὸ καιροῦ ἔκεινον, ὃς τις
 ἥθελεν ἀποκτήσει τοιοῦτον θησαυρόν. « Εἶναι εἰς τὴν
 ἐξουσίαν σου νὰ γενῆς αὐτὸς ὁ εὐτυχῆς, εἴπε πρὸς αὐτὸν
 μίαν ἡμέραν ὁ Ωδερτῶν, σφίγων τὴν χεῖρά του -- Εἴ-
 γὼ κύριε! Νὰ σογασθῶ; -- Τοῦτο ιρέμαται ἀπό
 ἐν μόνον πρᾶγμα· νὰ ἐπαινῆς, νὰ θαυμάζῃς τὴν Γαβρι-
 λην μου, τοῦτο γίνεται ἀπὸ ὅλους· πρέπει νὰ λάβῃς δι-
 αὐτὴν βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ ἀγάπην, γωρίς τῆς ὅποιας
 ματαίως ἥθελεν ἐλπίσει τις νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ. --
 Κἀνεῖς εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν δύναται καθλιον ἀπὸ
 διὰ νὰ σοῦ βεβαιώσῃ τὴν εὐτυχίαν της, ἐπανέλαβεν ὁ
 Φράμβαλος μὲ ταρκυγῆν καὶ τύνον φωνῆς, τὰ ὄποια πιστῶς
 ἐκωγράφουν δι, τι συνέβαινεν εἰς τὴν ψυγήν του. Πολλοὶ
 ἄλλοι ἀγαμφιβόλως ἐνικήθησαν ἀπὸ τῆς ἀξιεράσου θυγα-
 τρός σου τὰ θελγητρά· ἀλλὰ κἀνεῖς δὲν ἐνόψειν ἴσως τό-
 σον τὴν ἀξίαν τῶν σπανίων αὐτῆς προτερημάτων· καὶ
 γωρίς τὴν διαχροὰν τῆς διαχωρίσουσης ἡμᾶς περιου-
 σίας..... -- Δὲν εἶναι πλέον, ἐφώναξεν ὁ Ωδερτῶν
 σφίγων αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του· ἡ Γαβριὴλη ἐκ μέ-
 ρους της ἐπαρατήρησε τὴν ἀξιότητα, ἡ τις σὲ διακρίνει·
 καὶ αφ' οὗ τὴν ἀγαπᾶς, δύναμαι νὰ σὲ ὀνομάσω γαμ-
 βρόν μου.» Καλέσας παρευθὺς τὴν θυγατέρα του, παρ-
 βησιάζει τὸν Φράμβαλον πρὶς αὐτὴν ὡς τὸν μέλλοντα
 νυμφίον της· προβάλλει δὲ εἰς τοῦτο νὰ ταχύγυη τὸν γά-
 μον αὐτὸν, ὃς τις τὴν θελκτικωτέραν ἐπλήρωνεν εὐγήν του·

καὶ σπεύδει νὰ καινώσῃ τὸ πρότυμα καὶ εἰς τὴν οἰκογένειαν του.

Άφ' οὗ αἱ τρεῖς τῆς Γαβριήλης ἀδελφαὶ ἔμαθον τὴν μελετηθεῖσαν ταῦτην ἔνωσιν, ἵνα φαίνεται τόσον παραξένος εἰς αὐτὰς, καὶ τόσον ὄλιγον σύμφωνος μὲ τὴν εἰς τὸν κόσμον κατάσασιν των, ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός των, καὶ φανερόνουσι πρὸς αὐτὸν τὰ θάρρος των διὰ τὸν δεσμὸν, τὸν ὃποιον ἀνάρμοσον τολμῶσι νὰ ἐνομάζωσι. « Μὲ τὴν προῖκα, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν Γαβριήλην δίδεις καὶ τὸν τίτλον ἀδελφῆς τῆς Βαρόνης τοῦ Θεόφανου, εἶπεν αὕτη, ἵτον διὰ νὰ νυμφευθῇ ἀξιωματικὸν ἄνθρωπον. -- Ή καλλιον, πλουσιώτατον τῶν Παρισίων τραπεζίτων, εἶπε τοῦ Δασάγρου ἡ γυνή. -- Ή τελευταῖον, ἄνθρωπον, τοῦ ὅποιου τὸ ἥθος, ὁ τρόπος, ὁ ἔξαρστος τόνος ἡδύναντο νὰ κάμωσι τὴν Γαβριήλην νὰ λάθῃ ἔξαρστον εἰς τὴν καινωνίχνιαν βαθμὸν, ἐπρόσθεσε τοῦ Λουζίου ἡ γυνή. Αἴ! Θεέ μου! Δὲν ἐπιθυμῶ, ἀγχοταῖ μου ἀδελφαὶ, ἄλλον βαθμὸν, ἄλλον τίτλον, εἰμὴ τὸν τῆς εὐτυχοῦς συζύγου. -- Δύναται τις νὰ ἴναι εὐτυχῆς εἰς ἀφανῆ κατάσασιν; ἀπεκρίθησαν ἐνταῦθῃ καὶ αἱ τρεῖς ἀδελφαί. -- Τὸ ἐπάργελμα τοῦ συζύγου, τὸν ὃποιον ἐγὼ προτιμῶ, ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ ἴναι ἀφανές· ἔνδοξος συνήγορος δέν εἶναι κάνενὸς κατώτερος. -- Εἶχε δικαιον, ἀπεκρίθη μὲ ἀθυμίαν ὁ Ωλερτών· καὶ ἐγὼ προκρίνω περισσότερον τὸν ἔμπειρον νομικὸν, ὃς τις φυλάττει τὴν τιμὴν, τὴν περιουσίαν, καὶ τὴν ἀνάποδεν τῶν

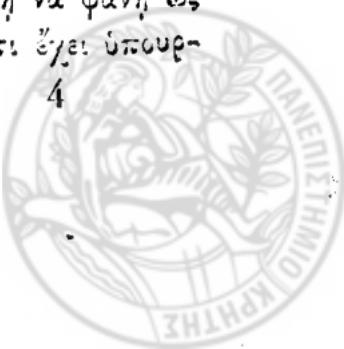
οικογενειῶν, παρ' ὅλους τοὺς φιλαύτους, αἱ τινες ἐνασχο-
λοῦνται μόνον νὰ τὰς ταράττωσι μὲ τὰ ἀτακταὶ οὐθη-
τῶν, η νὰ τὰς σφανίζωσι μὲ τὴν γελοίαν αὐτῶν πολυ-
τελειαν. -- Άλλα τί θέλει εἰπεῖ ο Βαρόνος, μανθάνων,
ὅτι ἡ γυναικαδελφή του γυμφεύεται συνήγορον; -- Θέ-
λει εἰπεῖ, ὅτι ἡ γυναικαδελφή του δὲν ἔλαβεν, ὡς σὺ θυ-
γάτηρ μου, τὴν ἀνόητον ματαιοφροσύνην, νὰ ὑψωθῇ ὑ-
πὲρ τὴν τάξιν, εἰς τὴν ὁπαίαν ἐγεννήθη. -- Καὶ ο Δο-
σαῖγός, ὃς τις σὲ ἀπεφάσιζε διὰ τὸν πλουσιώτερον τῶν
Παρισίων τραπεζίτην, τὸν συναδελφόν του· τί νὰ τὸν εἰ-
πῶ; -- Ότι ο μέγας πλοῦτος μὲ κατατρομάζει. -- Καὶ
ο Λουζίος, ὃς τις ἥδη ἔχαιρε νὰ μορφώσῃ τὴν Γαβριή-
λην, καὶ νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν ἴδιωτῶν τὴν ἀπλῆν
κατάσασιν· τί νὰ τὸν ἀποκριθῶ; -- Ότι πρέπει νὰ πλη-
ρώσῃ τὰ χρέη του, ἐπικνέλαβε μὲ ἀνησυχίαν ο Ζενερτών,
πρὶν λάθη τὴν ἀνησίαν νὰ κατακρίνῃ ταῦν ἄλλων τὴν
ἀγωγήν. Η Γαβριήλη νυμφεύεται δὶ' ἑαυτὴν καὶ ὅχι διὰ
σας. Εἶναι πολλὰ, βλέπουσα τὸν γηραιὸν πατέρα
σας παραβλεπόμενον ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς ὄνδρας σας,
καὶ δὲν θέλει σας μιμηθῆ. Ο γαμέρος, τὸν ὅποιον αὐτὴ
μὲ δίδει, δὲν θέλει ἐρυθριᾳδίολου, λέγων, ὅτι Ζενερτών
ο γειροτέχνης εἶναι πενθερός του· δὲν θέλει βλέπει μὲ
καταφρόνησιν αὐτὸ τῆς κλωστῆς τὸ ἐργαστήριον, ὅπου ἐ-
γὼ ἐκέρδησα μὲ τριάκοντα ἑτῶν μόχθους τὴν προῖκα,
μὲ τὴν ὁποίαν ἔκάστη τῶν τριῶν ἐφοδιάσθη· καὶ ἐκν δὲν
λέγω πρὸς τὸν Φραμβαλον· γαμήρε μου Βαρόνε, γαμ-
ήρε μου τραπεζίτα, γαμήρε μου γλαφυρέ· θέλω λέγει ἐκ

τοῦ ἐναντίου, δεχόμενος τὰς φροντίδας καὶ τὰς παρηγορίας του· ἀγαπητέ μου νιὲ συνήγορε, εὔτυχῇ τῆς εὐτυχούς θυγατρός μου νυμφί·..... Πῶς δὲν δύναμαι νὰ εἰπω, κυριέ μου, τὰ χύτα καὶ διὰ τοὺς ἐδίκους σας! ”

Αὐτὴν αὐστηρὰ τοῦ Ωλερτῶνος παρέκθασις κατέστησε τὰς τρεῖς ἀδελφὰς εἰς σιωπὴν, καὶ τὰς ἔρριψεν εἰς ταραχὴν, ἵνα τις τὰς ἔθλιβε τόσον περισσότερον, ὅσον γίγανοντο, ὅτι ἦσαν τῷντι ἔνοχοι. Ή ἐνόγλυκοις τῶν οὗτον ὑπέρμετρος· ἐνῷ δὲ ματαίως ἐζήτουν προφάσεις, αἰτίας, εἰσῆλθεν εἰς καιρὸν ὁ Φράμβαλος· καὶ οὕτω μετέβαλον συνομιλίαν. Ενόησε δὲ εὐκόλως, ὅτι περὶ τοῦ γάμου του διελέγοντο, τὸν ὄποιον ἤζευρεν, ὅτι δὲν ἦτον κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῶν τριῶν αὐτῶν ὥραίων γυναικῶν. Άλλὰ θέλων νὰ ἀποφύγῃ πᾶσαν διασάφησιν εἰς αἴτην τὴν ὑπόθεσιν, ἐσκέπασε μὲ τόσας προσφορὰς τὰς μελλουσας γυναικαδελφάς του, ἐζήτησεν ἀπ' αὐτὰς μὲ τόσην χάριν καὶ πνεῦμα τὴν συγχώρησιν νὰ γενῇ συγγενής των, ὡς εἰσῆλθον ὀλιγώτερον προκατειλημμέναι, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὰς ἀμάξας λέγουσαι. « Εἶναι τῷντι ἀξιέρασος· ποία δυσυχία νὰ ἔναι μόνον συνήγορος! ”

Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου ἦλθον αὐταὶ μὲ παντοίους ἀδύμαντας πεφορτισμέναι καὶ μὲ λαμπρὰν πολυτέλειαν ἐνδεδυμέναι. Άλλὰ μόνος ὁ Λουζίος τὰς συνώδευσεν. Ο Βαρόνος, μὴ δυνάμενος νὰ συγκατανεύσῃ νὰ φανῇ ὡς συγηγόρου σύγχρονος, ἐπροφασίσθη, ὅτι ἔγει ὑπουρ-

γίαν τινὰ εἰς τὸν ἡγεμόνα, τοῦ ὁποίου ἦτον θαλαμηπόλις. Οἱ τραπεζίτης Δοξάγυς, ὃς τις κατερρόνει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι δὲν ἔξισουντο μὲν αὐτὸν κατὰ τὴν περιουσίαν, ἐπροφασίσθη ἀναγκαίαν τινὰ ὑπόθεσιν, ἵνα τις τὸν ὑπογρέοντε νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ Παρίσια. Οἱ γάμος ὅμως τῆς Γαβριήλης καὶ τοῦ Φραμβάλου ἐωρτάσθη μὲν δὴ τὴν ἐνδεχομένην λαμπρότητα. Οἱ νεόνυμφοι ἐκκατοίκησαν μὲν τὸν Ωθερτῶνα, ὃς τις καθ' ἐκάστην ἔχειροχρότει μὲ τὴν θυγατέρα του διὰ τὴν ἐκλογὴν, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἀλλὰ βλέπων ἔκυτὸν γινόμενον κατὰ μικρὸν θῦμα τῆς δολιότητος, καὶ ὑπερημένος ἀπὸ τὰ εἰς οἰκονομίαν τοῦ ἐμπορίου ἄφευκτα κέρδη, ἥναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ πωλήσῃ τὸ ἔργαστριον, διὰ νὰ δώσῃ τὰ χρέη του· καὶ εὑρέθη εἰς κατάσασιν νὰ μὴν ἔχῃ πλέον πῶς νὰ ὑποβασάξῃ τὰς ἀνάγκας του. Οἱ δὲ Φράμβαλος, ὃς τις ἤνωσε μὲ τῆς γυναικός του τὴν προῖκα, καὶ τοῦ ἐπαγγέλματός του τὸν καρπὸν, ἔλαβε τὴν πεγαλητέραν εὐδαιμονίαν, προσφέρων εἰς τὸν πενθερόν του πρόσφορον οἶκημα, ὃπου συγγάκις συνερίζετο μὲ τὴν ἀγαπητὴν Γαβριήλην του τὴν χαρὰν νὰ τὸν περικυλόνη μὲ περιποιήσεις, καὶ μὲ ἀγάπην. Μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν γχμβρῶν του ἐδείχθη ἀξιος νὰ προσιδιάξῃ εἰς τὸν σεβάσμιον γηραιόν. Οἱ Βαρύνος καὶ ὁ τραπεζίτης ἐφαίνοντο, ὅτι τὸν ἐλησμόνησαν διόλου· καὶ ὁ θαυμαστὸς Λούζιος, ὃς τις εἰς τὸν καιρὸν τῆς δόξης τοῦ Ωθερτῶνος, ἥρχετο συγγάκις νὰ τοῦ ἀποδίδῃ τρυφερὰς ἐπισκέψεις, δεν τὸν εἶδε πλέον, ὅταν ὁ ἀξιος αὐτὸς τῆς οἰκογενείας πατὴρ, ἀφ' οὗ ἐδώκε τόσα

εἰς τὴν ζωὴν του, εὐρέθη εἰς κατάστασιν νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἄλλους. Αἱ τρεῖς δημώς πρωτότοκοι θυγατέρες του ἥρουντο ἐνίστε διὰ νὰ ἀποπληρώσωσι τὸ εἰς αὐτὰς καθῆκον· ἀλλ' ἔντι νὰ φέρωσιν εἰς τὴν ψυχήν του τὴν γαλήνην, τῆς ὁποίας εἶχε χρείαν, ηὗξανον ἀκόμη τὰς θλίψεις του μὲ τὴν διήγησιν, δσων ὑπέφερον δυσυχῶν. Τοῦ Βαρόνου ή γυνὴ ἐπροσκλαίετο πικρῶς διὰ τὴν ὑψηλοφροσύνην, καὶ τὰς ὑδρισικὰς ὑπεροψίας, ὅσας ὁ Βαρόνος τῆς ἔκαμνεν, ἀφ' οὐ τὴν ἔβλεπε νὰ μένῃ μὲ μόνην τὴν προῖκα, τὴν ὁποίαν ἔλαχεν. Ἡ φιλόκοσμος Δοσάγη ήτον καιρίως πληγωμένη· ἐπειδὴ πρὸ ἔξ μηνῶν τῆς ἐπῆρεν ὁ ἀνήρ της τοὺς ἀδάμαντας. Ἡ εὐφρόσυνος τελευταῖον Λουζία ἥρχισε νὰ αἰσθάνεται, ὅτι ὅλη τοῦ συζύγου της ή ἀξιότης ήτον νὰ ἔξοδιαίη ὑπὲρ τὴν δύναμιν του, καὶ ὅτι, ἀφ' οὐ ἔχασε τὴν ἐλπίδα, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ λάβῃ τούλαχιστον καὶ δευτέραν τῆς γυναικός του προῖκα, τὴν μετεχειρίζετο μὲ τραγύτητα, καὶ τὴν ἔβαλλε καθ' ἐκάστην εἰς τὰς κακὰς τῶν δανεισῶν του μεταγειρίσεις.

« Έγὼ λοιπὸν, ἐφώναζεν ἡ Γαβριήλη, τρυφερῶς εἰς τὸν Φράμβαλον ἐπιτηριζομένη, εἴμαι ή μόνη εὔτυχής! Ό φιλε μου, ἔλεγε πρὸς τὸν νυμφίον της, σφίγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, πόσον καλῶς ἐκδικεῖσαι, ὅσος νὰ σὲ καταφρονήσωσιν ἐτόλμησαν, τῶν ὁποίων καθ' ἐκάστην γίνεσαι ἀνώτερος! -- Αἱ καλὰ, κυραί μου φιλόδοξοι, εἶπε καὶ ὁ Ωλερτών, θλίβων μίαν τῶν γειρῶν τοῦ Φράμβαλου εἰς τὸ στήθος του· μέμφεσθε ἀκόμη τὴν ἀδελεγήν

σας· διότι ἐπροτίμησεν ἀπλοῦν συνήγορον; καὶ δὲν ἀνταλλάττετε τώρα δι᾽ αὐτὸν τὸν καλύτερον ἀπὸ ταὺς συζύγους σας;” Ἡθέλεν δ. γηραιός νὰ ἔκτανθῇ ἀκόμη εἰς πρέποντας ἑλέγχους· ἀλλ᾽ ὁ γαμβρός του, θέλων νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ τόσου τὴν ταπεινωθεῖσαν τῶν γυναικαδελφῶν του ἀλαζονείαν, ἥδυνκαθη νὰ τὰς ὑπερασπισθῇ ἐπιτηδείως, καὶ ἔδειξε πρὸς αὐτὰς τόσον τρυφερὰν φιλίαν, ὡς διετέθησαν καὶ ἔως εἰς τὰ δάκρυα, καὶ δὲν εἶδον πλέον εἰς αὐτὸν, εἰμὴ γενναῖον φίλον, τὸν ὅποιον ἐπροσπάθουν τότε νὰ ὀνομάζωσι γαμβρόν.

Ἀλλ᾽ ἡ ἀξιέραστος καὶ τρυφερὰ Γαβριήλη ἐταράχθη εἰς τὴν εὔτυχίαν, τὴν ὅποιαν ἀπελάμβανεν. Οἱ Ωδερτῶν ἀδυνατήσας ως ἐκ τῆς ἡλικίας καὶ τῶν καταβαρυνουσῶν τὴν καρδίαν του· μυσικῶν θλίψεων, ἀπέθανε περικυκλωμένος ἀπὸ τὰς τέσσαρας θυγατέρας του, καὶ ἀπὸ τὸν μόνον γαμβρόν του, τὸν ὅποιον υἱόν του ὠνόμασεν. Οἱ θάνατος ἐξύπνισε τὴν πλεονεξίαν δανεισῶν τινων, οἵ τινες μὴ πληρωθέντες, ζῶντος τοῦ ἀξίου αὐτοῦ γηραιοῦ, ἥθελησαν μὲ καταδιωγμοὺς καὶ ἀπειλὰς τὴν σποδόν του νὰ ταραχῶσιν. Οἱ Φράμβαλος ὑποχρέωσεν ἔσυτὸν νὰ τοὺς ἐφρυσυχάσῃ καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ. Μετεχειρίσθη λοιπὸν δι᾽ αὐτὸ δῆλην σχεδὸν τὴν προῖκα, τὴν ὅποιαν ἀπὸ τὴν γυναικά του ἔλαβεν· εὕρισκε δὲ εἰς τὸ παρ’ αὐτοῦ εὔτυχῶς ἐνεργούμενον ἐπάγγελμα, τόσον ἐπικερδέστερον πόρον, ὃς σον ἥτον ὁ καρπὸς τῆς φιλοπονίας καὶ τῆς ὑπολήψεώς του. Ἀπὸ δὲ τοὺς συγγάμιθρους του κάνεις δὲν ὑπῆρχεν

ικανὸς νὰ συνεισφέρῃ εἰς αὐτὸ τὸ καθῆκον, τὸ ὄποιον ὑπηγόρευεν ή τιμὴ, καὶ τὸ ὄποιον τοῦ σεβασοῦ Ωλερτῶνος ή μνήμη αἴπερται. Ο Βαρόνος ἀπὸ κήρυξιν πολέμου ὠφελούμενος, ὃς τις συνέβη μεταξὺ τῆς Γαλλίας, καὶ τοῦ τῆγεμόνος, τοῦ ὄποιου ἡτον ἀξιωματικὸς, ἀνεγώρησεν, ἀφῆσας τὴν δυσυχὴν Εύδοξίαν χωρὶς καταφυγὴν καὶ μὲ τέκνον πεφορτισμένην, τὸ ὄποιον ἦτον ἀνίσου Υμεναίου καρπός. Μετ' ὅλιγον ὁ τραπεζίτης Δοσάγης, δοκιμάσας καὶ αὐτὸς ἀνελπίσους χαμοὺς, ἀλλὰ πολλὰ πολυτελῆς, ὡςε καὶ διαρθώσῃ τὰς ἀνοίτιους δαπάνας του, ἔχρεωκόπησε, καὶ ἡναγκάσθη νὰ παραιτησῃ τὰ Παρίσια, ὅπου ἀφῆκε τὴν γυναικά του νέαν καὶ ὥραιαν, μὲ δύο παιδία, τόσον περισσότερον βαρύνοντας τὴν μητέρα των, ὃσον εἶδον νὰ λάμψῃ, καὶ εἰς τὰ σπάργανά των ἀκόμη, τῆς πολυτελείας ἡ λαμπρότης. Ο Λούζιος τελευταῖον, ὃς τις πρὸ πολλοῦ κατέφαγεν ὅ, τι ἡ Γεωργίη τοῦ ἔφερεν ὡς τοῦ γάμου της προΐκα, ἥρπασε μὲ μεγίστην αὐθάδειαν καὶ σκληρότητα τὴν πρόφασιν τῆς ἀκαριαίας τοῦ πενθεροῦ του εἰς τὸ πληρῶσαι τὰ χρέη του ἀδυναμίας, διὰνὰ ζητῆσῃ διαζύγιον, καὶ διέσπασε τοὺς συνδέοντας αὐτὸν μὲ τὴν Γεωργίην δεσμοὺς, ἔγχυον μάλιστα τὸ πρῶτόν της παιδίον, τὸ ὄποιον μετ' ὅλιγον ἐγέννησεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων, τῆς ἐγκαταλείψεως καὶ τῆς τρομερωτέρας ἀπελπισίας.

Τότε λοιπὸν ὁ Φραγκίσκος ἐδειξεν ὅλην τὴν ψυχὴν του· ἐπρόσφερεν ἀφθόνως φροντίδας, βοηθείας, παρη-

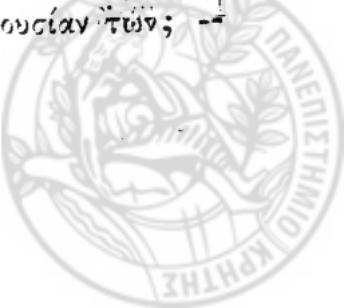
γορίας, τὰ πάντα, πρὸς τὰς δυσυχεῖς γυναικαδελφάς του,
καὶ δὲν ἔξεδικήθη διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν καταφρόνησιν
των, εἰμὴ ἐνούμενος μὲ τὴν σύζητον του διὰ νὰ καθηδύ-
νῃ τὴν σκληρὸν αὐτῶν κατάσασιν. Συναριθμητεῖς εἰς ταῦ-
την τὴν ἐποχὴν μὲ τοὺς ἐνδοξότερους τῶν Παρισίων θυ-
νηγόρους, ἀπελάμβανεν ικανὸν εἰσόδημα, διὰ τοῦ ἐποί-
ου μὲ τὴν οἰκονομίαν του ἡδυνήθη νὰ συναθροίσῃ ἔως δι-
ακοσίας χιλιάδων φράγκων. Πολλὰ ἐνάρετος καὶ πολλὰ
φρόνιμος, ὥσε νὰ κινδυνεύσῃ τὸν πρώτεν τῶν ἔργων του
καρπὸν εἰς ὑπέρμετρον τόκον, ἐνόμισεν, ὅτι πρέπει νὰ πε-
ριορισθῇ εἰς μετριώτερα κέρδη· καὶ ἡγόρασε ἄγρὸν εἰς τὴν
Βρίαν περὶ τὴν πόλιν Μέλδας. Δὲν ἡθελοει δὲ θιόλου
κατ' ἀρχὰς νὰ φανερώσῃ αὐτὴν τὴν ἀγορὰν πρὸς τὴν ἀ-
γαπητὴν Γαβριήλην του· ἀλλὰ προφασιζόμενος ἀναγκαίαν
ὑπόθεσιν, ἢ τις τὸν ὑποχρέονε νὰ λείψῃ ὀλίγον καιρὸν,
ὑπῆργεν εἰς τὸ νέον του κτῆμα· καὶ ἐκεῖ, γωρὶς νὰ γάσῃ
μίαν μόνην σιγμῆν, ἔκαμεν ὅλας τὰ μεταβολὰς καὶ τὰς
ἀναγκαίας ἐτοιμασίας εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁ-
ποῖον κατὰ νοῦν ἔφερεν. Ἐπισρέψας δὲ εἰς τὰ Παρίσια,
λέγει πρὸς τὴν γυναικά του, ὅτι σογάζεται νὰ κάμη ἀ-
σφαλῆ τὴν περιουσίαν του, καὶ νὰ ἀγοράσῃ τὴν πωλου-
μένην τότε καλὴν εἰς τὴν Βρίαν ἔξοχήν. Ἐπρότεινε λοι-
πὸν εἰς αὐτὴν νὰ ὑπάγωσι νὰ τὴν ιδῶσιν ὄμοι. Εὐγαρ-
γίθη πολλὰ ἡ Γαβριήλη νὰ κάμη αὐτὴν τὴν μικρὰν μὲ
τὸν ἄνδρα τῆς ὁδοιπορίαν. Ανεγώρησαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο
περὶ τὰς δέκα ὥρας τῷ πρωί· ἦτον δὲ κατὰ τὸν μῆνα
τοῦ Σεπτεμβρίου, τὴν ἡμέραν, ἢ τις ἡτού τῆς Φραγκά-

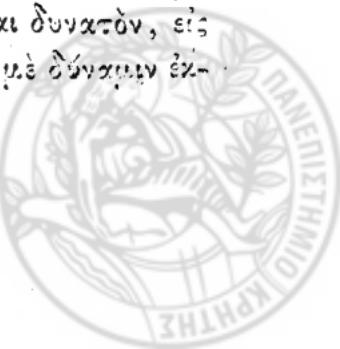
ληστή έφερται. Κατέβησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τοῦ ὄγροῦ τὴν ἔ-
παυλιν, τοῦ ὅποίου ὁ πύργος ἐφαίνετο πολλὰ πλησίον ἐ-
πάνω τοῦ χαριεσέρου λόφου. « Ω! ή γάριεσάτη κατοι-
κία! εἶπεν ἡ Φραμβάλη: πρέπει νὰ ἴναι τις εὐτυχίης εἰς
τοιχούτον οἴκημα! -- Πωλεῖται καὶ αὐτὸ, εἶπε πρὸς αὐ-
τὴν ὁ ἄνθρωπος· λαμβάνοντες χιρὸν διὰ τὴν πληρωμὴν,
δυνάμεθα ἴσως νὰ τὸ ἀγοράσωμεν· φὰς ὑπαγωμεν νὰ τὸ ἰ-
δῶμεν. -- Μετὰ χαρᾶς, φίλε μου· ἀλλ' αὐτὴ η κατοικία
θέλει εἶναι διάτιμας πολλὰ μεγάλη. -- Άς τὴν ἴδωμεν
ὅμως, ὑπέλαθε μὲν ἀδιαφορίαν ὁ Φράμβαλος· τοῦτο
θέλει μᾶς προξενήσει τούλαχιστον εὐάρεστον περίπατον. “
Φθάνουσι λοιπὸν εἰς τὸν πύργον· ὁ δὲ ἐπισάτης, ὃς τις
τὸ ἥξενρεν, ὑπεκρίθη, στὶ δὲν γνωρίζει τοὺς νέους χωρίους
του, καὶ τοὺς ἐδέχθη ὡς ξένους, οἵτινες ἥλθον ἐκεῖ διὰ νὰ
ἀγοράσσωσιν αὐτὸ τὸ κτῆμα. Η Φραμβάλη διατρέχει κα-
τ' ἀρχὰς μὲ τὸν ἄνδρα της τὰ ἔσωθεν τῆς χαριεσάτης αὐ-
τῆς κατοικίας. Όλα τὴν ἀρέσκουσι· ὅλα τὴν θέλγουσιν·
ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ θάμβας της, ὅταν, εἰς τὸ δωμάτιον
εἰσελθοῦσα, βλέπῃ τὴν εἰκόνα τοῦ σεβασμίου πατρός της!
Η συγκίνησις, τὴν ἀποίκην δέχεται, τὴν ἐμποδίζει κα-
τ' ἀρχὰς νὰ προφέρῃ λόγον· ἀλλ' εὐθὺς ἐνόησε τὴν εἰπήγη-
σιν αὐτοῦ τοῦ αἰνίγματος, ὅταν, παρὰ τοῦ ἀνδρός της
ἀδηγούμενη εἰς θάλαμον μὲ τὸ δωμάτιον συνεχόμενον,
ἔγγνώρισε τοῦ γάμου τὸ κάνεον, τὸ κιβώτιον τας, τὴν
χαρτοθήκην τῶν σχεδίων της, καὶ εἰς τῆς κλίνης τὴν
βάσιν, εἰκόνα παρισάγουσαν τὴν ἀπλῆν καὶ εὐεργετικὴν
Γαβριηλῆν, εἰς τῆς κλωστῆς τὸ ἐργαστήριον, περικύκλω-

μένην ἀπὸ τοὺς ἐνδεετέρους ἔργατας, εἰς τοὺς ὄποινς διαμοιράζει κατὰ τὸν καιρὸν σκληροῦ γειμῶνος, τὴν τιμὴν τῶν πολυτίμων πραγμάτων τῆς, τὰ διποῖα διὰ νὰ τοὺς Βοηθῆσῃ ἐπώλησεν. Ήτον αὐτὴ τόσον ζωηρᾶς ὁμοί-
τητος ὁ τόπος τῆς σκηνῆς ἐγγραφήθη τόσον ἐντελῶς,
ὅτε εἰς αὐτὴν τὴν θέαν, ή τις εἰς τὴν Φραμβάλην τὴν
γλυκυτέραν ἐπρόσφερεν ἀνάμνησιν, δὲν ἐδυνήθη νὰ κρά-
τησῃ τὰ δάχρυα, καὶ ἐίπε πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς: « Δὲν
εἶγον χρείαν αὐτῆς τῆς θελκτικωτάτης εἰκόνης, διὰ νὰ
ἀγαπήσω τὴν κοτοκίαν ταύτην....: διότι βλέπω καλῶς,
ὅτι εἴμεστα εἰς τὸν οἶκόν μας. » Παρευθὺς δὲ οἱ οἴκου
οἱ ξυνόρωποι ἐμβαίνουσιν ἀπὸ διαφόρους θύρας εἰς τὸ ση-
μεῖον, τὸ διπόιον δὲ κύριος των ἔκαψε, καὶ ἐρχονται νὰ
πρόσφερωσι πρὸς τὴν Φραμβάλην τὰς προσφορᾶς, καὶ
ὑπουργίας των τὴν ἔκαψον ἐπειτανὰ διατρέξῃ τοὺς κο-
τῶνας τοῦ πύργου. Ἐπάνω τῆς πρώτης θύρας, ἥτις εἰς
τὰ ὅμιλα τῆς προσβάλλεται, ἀναγινώσκει ταῦτας τὰς
λέξεις. « Τῆς Εὐδοξίας δίκημα.... εἰς ἄλλην θύραν. »
Τῆς Κλημεντίνης οἰκημαὶ καὶ τελευταῖον εἰς τὴν τρίτην.
« Τῆς Γεωργίνης οἰκημα. » Βλέπεις Γαβριὴλι μου; εἴτε
πρὸς αὐτὴν δὲ Φραμβάλος μειδιῶν, δτι αὐτὴν κατοικᾷ
Δὲν εἶναι πλέον δι' ἡμᾶς μεγάλη....: -- Σε βέλτι-
τε τῶν ἀδελφῶν! φωνάζει ἡ Φραμβάλη, πίπτουσα εἰς
τὰς ἀγκάλας τοῦ εἰς σὲ μόνον ἀνήκει νὰ ἐκδικήσαι. βὲ
αὐτὸν τὸν τρόπον. -- Ο Κύριος καὶ ἡ Κυρία μου, εἰ-
πε πρὸς αὐτοὺς δὲ κηπούρδος, θελούσι καταδεγθῆ ἀφαγεῖ
τιμήσωσι τοὺς κήπους μου μὲ τὴν παρουσίαν τῶν; --

Ἀναμφιθόλως, καλὲ ἄνθρωπε, ἀπεκρίθη Ζωήρος ὁ Φράμ-
βαλος, πρέπει νὰ δεῖξῃς πρὸς τὴν κυρίαν ὅτα, ἔως καὶ
τὸ παραμικρόν. “Ἴδου λοιπὸν ὅδηγεῖται ἀπὸ τὸν ἄνδρα
της ή Γάβριηλή, δει τις διατρέχει τὰ δάση, τοὺς κήπους,
τοὺς λειμῶνας, τὰ καρποφόρα δένδρα, ὅπου εύρισκει ὅ-
λα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ τὰς χάριτας τῆς τέ-
γγης μὲ τὴν πλούσιωτέραν γεωργίαν ἡνωμένας. Άλλ’ ὅ-
λοι οἱ θαύμασμαὶ, τὸν ὅποιόν εἴδοκίμασε, δὲν δύνα-
ται νὰ συγκριθῶσι μὲ ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον συναίσθανται,
ὅταν ἔξεργομένη ἀπὸ ἀλλοίας δάσος, τὴν πυκνοτέραν ἀ-
ποτελοῦν σκιὰν, βλέπῃ τὰς τρεῖς ἀδελφὰς της ἡνωμένας
ὑπὸ τερπνοτάτους δασυφύλλους κλάδους, καὶ ἀπὸ τὰ
παιδία των περικυκλωμένας. Ή Εὔδοξία ἐνηρχολεῖτο νὰ
διδάσκῃ τὰ γράμματα τὸν πὲνταετῆ υἱὸν της· ή Κλη-
μεντίνη ἐπλέκει τέρχοντα πένθη μὲ τὰ δύο παιδία της
εἰς τοὺς πόδας της καθήμενα· καὶ ή Γεωργίνη ἔτιχε τοὺς
ὄφθαλμοὺς τρυφέρους προσηλώμένους αὐτῇ τὸ νεογνῦν τέ-
κνον της, τὸ διποῖνον κατ’ ἐκείνην τὴν σιγμῆν ἐθηλαζεν.
Αἱ διάφοροι αὐταὶ σύναυθροίσεις ἐπαρρήσσαζον τόσον τε-
λείαν ἔνωσιν· ἔκαστον δὲ πρόσωπον ἐπρόσφερε τοιαύτην
τῆς εὐτυγίας καὶ τῆς εἰρήνης ἐντύπωσιν, ὥσε η Φραμ-
βαλη πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄνδρος της, καὶ ἀ-
πὸ θάψος καὶ χαρὸν κυριεύθεισα, εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ
τὴν φωνὴν ἐκείνην, ή τις ἔργεται ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ
τὴν ὅποιαν δὲν εἶναι δύνατὸν νὰ ἐκθέσῃ τις. “Σὲ προ-
σκαλῶ τώρα νὰ προσθέσῃς ἀκόμη, εὰν ἦναι δύνατὸν, εἰς
τὴν εὐτυχίαν μου! . . .” Αὐτοὶ οἱ λόγοι μὲ δύναμιν ἐκ-

φωνηθέντες, σύρουσι παρευθὺς περὶ αὐτοὺς τὰς τρεῖς μητέρας καὶ τὰ παιδία των, τὰ ὄποια μὲ τὰ χάδιά των καὶ μὲ τὰς ἔκθέσεις τῆς ζωηροτέρας εὐγνωμοσύνης, καθηραΐζουσιν ἀκόμη τὴν τερπνοτάτην αὐτὴν εἰκόνα. Ἡ Γαβριὴλη τὰς σφίγγει ἀμοιβαίως, ἔπειτα ἐν ταχτῷ εἰς τὴν καρδίαν της ὁ Φράμβαλος εὑρίσκεται ὡσαύτως περιπεπλεγμένος εἰς τὰς ἀγκάλας των, καλύπτεται ἀπὸ τὰ φρλήματά των, καὶ ὀνομάζεται φῶλος των, εὐεργέτης, πατύρ των· αἱ δὲ τέσσαρες ἀδελφαὶ οὗτω συνηθροισμέναι, μετὰ τόσας ὑπεροψίας, διγονοίας καὶ δυσυχίας, εὑρίσκουσι τελευταῖον τὰς τρυφερὰς διαχύσεις, καὶ τὴν γλυκεῖαν τῆς νηπιότητος αὐτῶν ἔνωσιν.

Ο Φράμβαλος εἶπε παρευθὺς πρὸς τὴν Γαβριὴλην τὸν σκοπὸν, τὸν ὄποιον εἶχε νὰ ἐνώσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγρὸν τὰς τρεῖς γυναικαδελφάς του, διὰ τὰς ἀπειάς τῶν Παρισίων ἡ σίκησις ἐγένετο τόσον ὀδυνηρά. Τῆς εἶπεν, ὅτι ἀδιάσασαι ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἀποφάσισμέναι νὰ δοθῶσι διόλου εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἐδέχθησαν μιτὰ χαρᾶς τὴν πρότασιν νὰ κατοικήσωσιν ὅμοι αὐτὴν τὴν ἀξιαγάπητον κατοικίαν· καὶ ἐσυμφώνησαν μὲ αὐτὸν νὰ ἐκθαμβήσωσιν οὕτω τὴν ἀγαθὴν καὶ ἀγαπητὴν αὐτῶν Γαβριὴλην. « Ἡθέλησα δὲ νὰ ἐκλέξω αὐτὴν τὴν ὥραιάν ἡμέραν, ἐπρόσθεσεν ὁ Φράμβαλος, δι᾽ αὐτὴν τῆς οἰκογενείας τὴν ἔνωσιν, καὶ ἐσοχόθην, ὅτι δὲν ηδυνάμην νὰ σοῦ προσφέρω διὰ τὴν ἑορτὴν σου, δέσμην ἀπὸ ψαιότερχ ἀνθη συνθεμένην. -- Ω! ὁ τρυφερώτερος, καν

έρασμιώτερος τῶν ἀνθρώπων!..... ποτὲ δὲν τὸ γῆθάν-
θην καλλιον παρ' αὐτὴν τὴν σιγμήν· ναι, ἀπὸ ὅλας τὰς
χάριτας, τὰς ὁποίας ὁ οὐρανὸς εἰς τὴν γυναικα νὰ ἐπι-
σωρεύσῃ δύναται, κάμια δὲν εἶναι ἀξία νὰ συγκριθῇ μὲ
ἐκείνην, τοῦ νὰ ἔναι εὐτυχής καὶ μεγαλόφρων διὰ τὸν
σύζυγον, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἔκλεξε. “

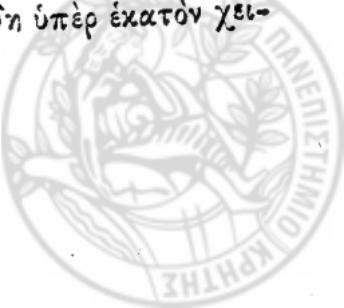

ΤΟΥ ΚΑΤΙΝΑΤΟΥ

ΤΟ

ΔΕΝΔΡΟΝ.

Εἰς τοῦ ἀγίου Γρατιανοῦ τὸ φρούριον, εἰς τὴν ὥραίαν τοῦ Μοντμορέγκου κοιλάδα κείμενον, εύρισκεται δέ δρον διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἀρχιερατήγου Κατινάτου φυτευθέν. Τὸ δένδρον τοῦτο εἶναι καζαναία, τῆς ὁποίας τὸ μέγα πάχος, καὶ οἱ ἐκτεταμένοι κλάδοι ἀποτελοῦσι σκίασμα, ὅλην περικαλύπτον τῆς τιμῆς τὴν αὐλὴν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας μεγαλοπρεπῶς ὑψουμένη φαίνεται. Πρὸς δικτήρησιν δὲ τοῦ μνημείου τούτου, τὸ ὄποιον εἰς ὅλους τοὺς ἀνδρείους, καὶ εἰς ὅλους τοὺς διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπουργίας των ἐνδόξους εἴναι ἀγαπητὸν, ἀσφαλίζουσι μὲ τὴν μεγαλητέραν φροντίδα τὴν βλάστησιν ἐκάσου κλάδου τοῦ ὥραίου τούτου δένδρου μὲ λεπτὰς στιδήρου πλάκας, διὰ νὰ ἐμποδίζωσι τὴν βροχὴν ἐκεῖ νὰ παρεισδύῃ, καὶ νὰ φυλάττωσιν ἀπὸ πᾶσαν βλάβην τὸν φλοιόν του. Όθεν, ἂν καὶ ἐνίκησεν ἡδη ὑπὲρ ἑκατὸν χει-

το εύρισκουσα τελείαν μεταξὺ τῆς νηπιότητας τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἀνδρὸς, καὶ τοῦ Φιδερίκου ὁμοιότητα, ἔρχεται αὐτὸν ἐπισολὴ, ταῦ ὑποίων γνωρίζει τοὺς χαρακτῆρας· τὴν ἀνοίγει ἡ Βανδευΐκα ἀγαλλομένη, καὶ ἀναγινώσκει τὰ ἔσχα.

« Γράφω μὲ ταχύτητα μεγάλην, καὶ εἰς τῆς μάγυς τὸν τόπουν· τῶν Γάλλων ἡ νύκη εἶναι πληρεσάτη· καὶ ἐγὼ ἔγεινα ὑποταξίαρχος.... Ἰως ἀκολουθήσω μετ' ὄλιγον τὴν ἐπισολήν μου.... Ὡστε, τὰν ὅποιαν νηπιόθεν μὲ τὸ γλυκὺ τῆς μητρὸς ὡνόμαζον ὄνομα, καὶ σὺ ἀδελφήμου, φιλτάτη μου, ἀγαπητὴ Μαλθίς μου, ίδού λοιπὸν, εἴμαι τελευταῖον ἄξιος νὰ προσιδιάζω εἰς ἐσᾶς! »

« Φιδερίκος τοῦ Σαιντέλμου. »

« Εἶναι ἄξιωματικός! φωνάζει ἡ Μαλθίς, μᾶλις ἀναπνέουσα· εἶναι ἄξιωματικός, ἐπαναλαμβάνει μὲ σέγαλλίσιν πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, καὶ πρὸς ὅλους τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὴν οἰκειακούς· θέλομεν τὸν ἴδει μετ' ὄλιγον, φίλοι μου!.... Ἰως ἀκολουθήσει μετ' ὄλιγον τὴν ἐπισολήν του. -- Άνδρεις καὶ γενναῖε Φιδερίκε! εἴπεν ἡ Βανδευΐκη, μερίζουσα τῆς θυγατρός της τὴν γχράν, δύναμαι λοιπὸν νὰ σὲ ὀνομάσω οὔνομα μου! Πρέπει, ήκολούθησεν αὐτὴ, νὰ ἀναφέρωμεν τὸ συμβεβηκός καὶ πρὸς

τὸν ναύαρχον· ἔδειξε πρὸς ἡμᾶς τόσην ἀγάπην, ὥσε πρέπει νὰ τὸ εἰπώμεν αἱ ἴδιαι. Τώρα εἶναι πολλὰ ἀργὰ διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ φρούριον· ἀλλ’ αὔριον εἰς τὴν ὥραν τοῦ προαρίστου..... -- Ναι, μαρμαῖ μου, θέλομεν ὑπάγει καὶ αἱ δύο..... καὶ θέλομεν σαθῆ ὅλιγον εἰς τοῦ Κατινάτου τὸ δένδρον.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν λοιπὸν ἡ Βανδευῖλη, καὶ τὸ θυγάτηρ της ὑπῆργον εἰς τοῦ Βρούτζου, ὃς τις ὑπεκρίθη, ὅτι θαυμάζει διὰ τὸν νέον αὐτὸν προθιβασμὸν, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐκίνησε, καὶ περὶ τοῦ ὅποίου κατ’ ἐκείνην τὴν σιγμὴν ἔλαβε τοῦ ταξιάρχου τὴν εἰδῆσιν. « Αἱ καλὰ, κύριε, ἐγὼ ἡμην βεβαία, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ Μαλβίς, ὅτι ὁ Φιδερίκος δὲν θέλει βραδύνει νὰ γενῇ ἀξιωματικός. -- Χρεωστεῖ βέβαια τοιαύτην ταχεῖαν πρόσοδον, ἀπεκρίθη ὁ Βρούτζος, εἰς τὴν προσωπικήν του ἀξιότητα καὶ εἰς πολλὰ λαμπρὰ κατορθώματά του. -- Ω πόσον ἐπιθυμῶ νὰ τὸν κάμω νὰ τὰ διηγηθῇ! Άλλὰ πῶς νὰ ἀκολουθήσῃ ἀμέσως τὴν ἐπιειδήν του; -- Ίσως. ἀπεκρίθη ὁ Βρούτζος, τὸν ἔκλεξει ὁ ταξιάρχος του, διὰ νὰ φέρῃ εἰς τὰ Παρίσια τῆς νίκης τὴν εἰδῆσιν. -- Ω πόσον εἶναι ἀξιέραστος ἐκεῖνος ὁ ταξιάρχος! -- Εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεσις, κυρία μου· δὲν πρέπει νὰ παραδίδεσαι τόσον εἰς τὴν γλυκεῖαν αὐτὴν ιδέαν..... » Ένῳδε τῷ ωμῷ λουν, ἐμβάνει ἐκπεπληγμένη, καὶ χωρὶς ἀναπνοὴν ἡ γραίξ τῆς Βανδευῖλης θαλαμηπόλος, φωναζούσα ἀπὸ τὴν κάτω τῆς κλίμακος βαθύδα. « Κυρά!..... Κυρία!..... ήλθεν..... ήλθεν.....

-- Εἶναι ἀληθὲς; φωνᾶζει καὶ ἡ Μαλθίς μὲ τὴν πλέον
ζωηρὰν συγκίνησιν. -- Τὸν εἶδον, σοῦ λέγω..... μὲ ἀ-
φῆκε νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ..... νομίζω, ὁ Θεός νὰ μου
συγγωρήσῃ, ὅτι εἶναι ὠραιότερος τώρα, παρ' ὅ, τι ἦτον,
ὅταν ἀνεγύρησεν. -- Άς τρέξωμεν μαμμᾶ· άς τρέξω-
μεν! - Άλλα πρόσμενέ με λοιπὸν θυγάτηρ μου! - Αμ-
φιβάλλω, εἶπε πρὸς τὴν Βανδευίλην γελῶν ὁ ναύαρχος,
ὅν δύνασαι νὰ φύσῃς τὴν Μαλθίδα· οὔτε σὲ βλέπεις
πλέον, οὔτε σὲ ἀκούει..... δέξαι, ὅν ἀγαπᾶς, τὸν βρα-
γίονά μου· ἐγὼ μερίζω τὴν χαράν σας, καὶ φλογίζομαι
νὰ γνωρίσω τὸν εὐτυχῆ αὐτὸν Φιδερίκον. “ Βαίνουσι
λοιπὸν εἰς τῆς Μαλθίδος τὰ ἵχνη, ἢ τις ὅν καὶ φέρεται
κατ' ἄρχας ἀπὸ τὴν πρώτην τῆς χαρδίας της ὄρμην, ἴ-
σαται ὅμως μὲ τὴν θαλαμηπόλον εἰς τοῦ κτίπου τὴν θύ-
ραν, σογαζόμενη, ὅτι οὔτε ἡ αἰδὼς, οὔτε τὸ πρέπον
συγγωροῦσιν εἰς αὐτὴν νὰ ἴδῃ τὸν μνησῆρά της, εἰμὴ
ἔμπροσθεν τῆς μητρός της. Οἱ Φιδερίκοις ὅμως βλέπων
αὐτὰς μακρόθεν, τρέχει ἔμπροσθεν των, ἐναγκαλίζεται
τὴν Βανδευίλην, καὶ ζητεῖ τὴν ἀδειαν νὰ χαιρετίσῃ καὶ
τὴν Μαλθίδα. Η συγκίνησις δὲ ταύτης αὐξάνει τόσον,
ὡς ε μόλις δύναται νὰ ὑποβασαχθῇ· ὑποσηριζόμενη δὲ
εἰς τὸν Βρουίζου τὸν βραχίονα, λέγει πρὸς αὐτὸν δει-
κνύοντα τὸν Φιδερίκον μὲ εὐγενῆ σοβαρότητα “ Αἱ κα-
λὰ, τίμιε ναύαρχε, θαυμάζεις πλέον διὰ τὴν σαθερότη-
τά μου; ” Εἰς αὐτὴν τὴν εἰδοποίησιν ὁ Φιδερίκος προ-
γωρεῖ μὲ σένας λέγων· ὑπόμεινε, χύριε, νὰ γαίω, ἔ-
γκων διὰ μάστυρα τῆς γλυκυτέρας τῆς ζωῆς μου σιγμῆς

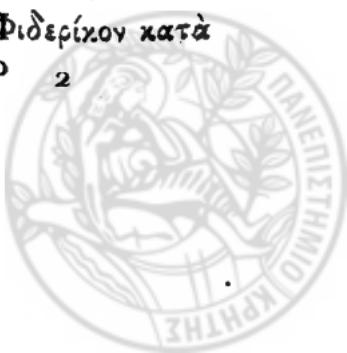

τὸ πρῶτον τοῦ Γαλλικοῦ σόλου ὑποσήριγμα. -- Πίσευ-
σον, κύριε, ὅτι μετὰ τὰς δύο ταύτας εὐγενεῖς γυναικας,
κάνεις δὲν δοκιμάζει βλέπων σε ἐδῶ περισσοτέραν ἀπ' ἐ-
μὲ χαρχν. -- Εἰς ὅλιγώτερον ἀπὸ τρεῖς μῆνας, ἐπανέ-
λαβε μὲ ἀγαλλίασιν ἡ Μαλθίς, εἰς ὅλιγώτερον ἀπὸ τρεῖς
μῆνας, ἀπὸ τὴν ἀπλῆν τῶν σαθμῶν ἐπισασίαν νὰ προ-
βῆῃς εἰς τοῦ ὑποταξιάρχου τὸν βαθμόν! -- Καὶ ήδυνά.
μην ἐγὼ νὰ ταχύνω ὅσον ἔπρεπε, διὰ νὰ συλλέξω τὰς
δάφνας, καὶ νὰ φανῷ αἵτινας τοῦ δι’ ἐμὲ φυλαττομένου
βραβεῖον! Άλλ’ ἐγὼ χρεωσῶ τὸ δι’ ἐμὲ τίμιον αὐτὸ αἴσιω-
μα, διὰ τόσον εἰς πράξεις τινὰς, εἰς τοὺς Γάλλους κοι-
νὰς, ὅσον εἰς τοῦ ταξιάρχου μου τὴν ἀγαθότητα, ὃς τις
γινώσκων τὴν αἰτίαν, ἢ τις μὲ ἔκαιψε νὰ ἐπιθυμῶ τὴν εἰς
τὰ Παρίσια ἐπιειροφήν μου, ηθελησε νὰ μὲ προτείνῃ εἰς
τὸν ἀρχιστράτηγον διὰ νὰ φέρω τῆς εἰδήσεως τὰς ἐπι-
σολάς. Όχι, κάνεις ποτὲ δὲν ἔδειξε τριφερωτέραν ἀγά-
πην· ποτὲ δὲν ἔφρόντισε τόσον, οὔτε ἐθάρρυνεν, ὅσον ὁ
ταξιάρχος μου· ὁ ἴδιος πατήρ δὲν ἤθελε κάμει διὰ τὸν
υἱόν του περισσότερον. --- Βλέπω, εἶπε καθ’ ἔχυτὸν ὁ
ναύαρχος, ὅτι αἱ ἐπισολαί μου ἔκαμον τὸ ἀποτέλεσμα
τῶν. -- Άλλα, ἐπρόσθεσεν ἡ Βανδευΐλη, δυνάμεθα νὰ
ἐλπίζωμεν, ἀγαπητὲ Φιδερίκε, ὅτι θέλομεν σὲ ἔχει με-
ρικὸν κακιὸν μεταξὺ ἡμῶν; -- Ο, τι ήδυνήθην νὰ λάβω,
εἶναι ἡ ἄδεια δύο μηνῶν. -- Πολλὰ ὄλγον! ὑπέλαβεν
ἀκουσίως ἡ Μαλθίς. -- Άλλη ἀχόμη αἰτία διὰ νὰ ταχύ-
νετε τὸν γάμον τοῦ πιεσοῦ τούτου ζεύγους. --- Εἶναι η
θεριποτέρα εὐχῆ μου, ὑπέλαβεν ἡ Βανδευΐλη, καὶ θέλω

ένασχοληθῇ ἀδιακόπως εἰς τὰς ἑτοιμασίας τῆς ὥραιας ἐ-
κείνης ἡμέρας· ἐλπίζω δὲ, ὅτι ὁ ναύαρχος δεν θελει μᾶς
αργήθη τὴν τιμὴν τῆς παρουσίας του. -- Τὸ σογάζομαι
γέρεος μου, κυρία μου. -- Κατασαθεῖς διὰ τῶν εὐεργε-
σιῶν σου ὁ πατὴρ τῶν κατοίκων τῆς κοιλαδος ταύτης,
ἐπρόσθεσεν ἡ Μαλθίς μὲ τὸν θελκτικώτερον τόνον, κατα-
δέγηθτι νὰ λάβῃς τὸν τόπον ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐγὼ ἔ-
γχασα, φέρων με εἰς τὸ θυσιαστήριον! Μή μου ἀρνηθῆς νὰ
καθωραΐσῃς διὰ τῆς παρουσίας σου τὴν ὥραιοτέραν τῆς
Ζωῆς μου ἡμέραν! -- Τὸ δέγομαι, εἶπε μὲ ἔμφασιν ὁ
ναύαρχος, καὶ ἀσπαζόμενος τὰς γεῖράς της· ναὶ, ὥραιά
Μαλθίς, θέλω προσπαθήσαι νὰ λάβω τὸν τόπον τοῦ σε-
βασμίου πατρός σου. -- Άλλαξ πρὸ πάντων, εἶπεν ὁ Φι-
δερίκος, πρέπει νὰ παρθῆται ασθῶ εἰς τὸν πρῶτον τοῦ πολέ-
μου βουλευτὴν διὰ νὰ λάβω τὴν συγκατάθεσίν του. --
Εἶναι φίλος μου, εἶπεν ὁ ναύαρχος· ὑποθέσεις δέ τινες
καὶ ἐμὲ ὡσαύτως καλοῦσιν εἰς τὰ Παρίσια· καὶ ἐπειδὴ
ἡλθες ἔφιππος, καὶ πρέπει νὰ ἴσαι κοπιασμένος, ὑπάγο-
μεν αὐτοῖν μὲ τὴν ἄμαξάν μου· καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος σὲ φέρω
εἰς τοῦ βουλευτοῦ τὸν θαλαμὸν. -- Πύσον εἴμαι ὑπο-
χρεωμένος, τίμε ναύαρχε, διὰ τὴν ἀγαθήν σου διάθεσιν!
--- Αὔριον λοιπόν εἰς τὰς ἐννέα! " Εἰς αὐτὰς τὰς λεῖξεις
ὁ Βρούτιος ἀναγωρεῖ, ρίψας ἀκόμη τριφερόν βλέμμα εἰς
τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο ζεῦγος, τοῦ ὅποιου ὁ ἀγνώριστος
ὑπάρχων ὑπερασπιστής, μεγίστην ἐλαύναντες ἀγαλλιασιν.

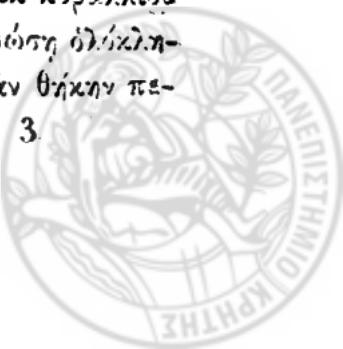
Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἡλθε νὰ πάρῃ τὸν Φιδερίκον κατὰ

συμφωνηθεῖσαν ὥραν, καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὰ Παρίσια. Δὲν ἐπαυσαν δὲ καθ' ὁδὸν περὶ τῆς Μαλθίδος διαλεγόμενοι. Οἱ δὲ Φιδερίκος δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴν ὄμολογήσῃ. ὅτι ὑπέφερε πολλὰ διὰ τὸν πλοῦτον, ὃς τις προσετέθη εἰς τὴν κατάζασιν τῆς φίλης του, ως ἐκ τῆς διαθήκης ἀπομεμακρυσμένου τινὸς συγγενοῦς της, καὶ ὅτι ἐφοβήθη, μή πως ἔχων διὰ προτίχειαν μόνον τὸν ἔρωτά του, καὶ τὸ ξύφος του..... « Αγνοεῖς ἀκόμη, εἴπε πρὸς αὐτὸν ὁ Βρούζος, ὅλην τὴν τιμὴν τοῦ θησαυροῦ, ὃς τις μετ' ὀλίγην θέλει σου προσιδιάζει. Εγὼ ὁ ἴδιος ἀγνοῶν τοὺς ὄρκους, οἵ τινες σᾶς συνέδεον, ηθελησα εἰς τὴν ἀπουσίαν σου νὰ νυμφεύσω τὴν ὡραίαν Μαλθίδα μὲν ἐνα τῶν συγγενῶν μου, τοῦ ὄποιου τὸ εἰς τὸν σόλον ἀξίωμα ἔξισοται μὲ τὸν πλοῦτόν του· ἀλλ' αὐτὴ μοῦ ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν εἶναι κέρδος, τὸ ὄποιον νὰ τὴν κάμη νὰ λησμονήσῃ τῆς νηπιότητός της τὸν φίλον. -- Ω! ὑπέλασεν ὁ Φιδερίκος, πόσον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μὲ κάμνει ἐνοχον! καὶ πῶς δύναμαι ἔγὼ νὰ τὴν κατασήσω εὔτυχῃ, ὅσον εἶναι ἀξία! » Αφ' οὗ ἔφθασαν εἰς τὰ Παρίσια, ὑπῆργον εἰς τοῦ πολέμου τὸν πιστὸν βουλευτὴν, ὃς τις εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ναυάρχου, ἔδωκεν εἰς τὸν νέον ὑποταξίαρχον τὴν ἄδειαν νὰ νυμφευθῇ τῆς Βανδευΐλης τὴν θυγατέρα· τοῦ ἐνεχείρησε δὲ καὶ ἐξ χιλιάδας φράγκα, ως ἀνταμοιβήν τῶν ἀμπτῶν πράξεων, αἵ τινες τὸν ἀνέδειξαν εἰς τὴν τελευταίαν ἐκσρατείαν. Οἱ εὔτυχης Φιδερίκος ἔξελθων ἀπὸ τοῦ βουλευτοῦ, τρέγει παρευθὺς εἰς τοὺς ἐμπόρους, καὶ ἐτοιμάζει τοῦ γάμου τὸ κάνεον· ὅπου ἦνωσεν ὅ, τι τὸ ἔθος

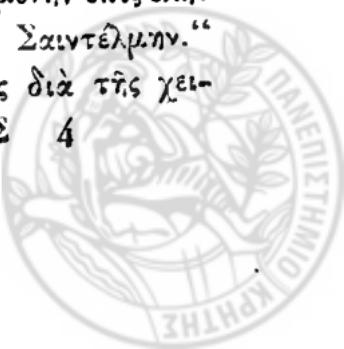
καὶ ἡ ἀρέσκεια νὰ ἐφεύρωσιν ἥδυναντο· καὶ διὰ νὰ ἔχπληξ-
 ἔη περισσότερον τὴν φιλτάτην Μαλθίδα του, ζητεῖ ἀπὸ
 τὸν ναύαρχον τὴν ἄδειαν νὰ βάλῃ εἰς τοῦ ἀγίου Γρατια-
 νοῦ τὸ φρούριον, τὸ κάνεον ἐκεῖνο, ἵνα εἰς τὴν παραμο-
 νὴν τῆς ἡμέρας, ἢ τις ἥθελεν ἀποφασισθῆ διὰ τὸν γάμου
 του. Ἡ Βανδευῖλη πάλιν ἐκ μέρους της, ἔκαμεν ὅλας τὰς
 ἀναγκαίας προετοιμασίας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἑορτασθῇ ἡ
 ἔνωσις ἐκείνη τὴν ἐπομένην τρίτην. Ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς
 συγγενεῖς της, καὶ τοὺς πρώτους τῆς κοιλάδος κατούκους·
 ἥθελησε δὲ, καὶ ὅλοι οἱ ἀγαθοὶ τῆς κώμης τοῦ ἀγίου
 Γρατιανοῦ γεωργοὶ νὰ μεθέξωσιν ἀπὸ τὴν γῆραν τῆς ὁ-
 ραίας ἐκείνης ἡμέρας. ἔκαμε λοιπὸν νὰ σήσωσιν εἰς τοὺς
 κήπους της μεγάλην καὶ εὐρύγωρον σκηνὴν, ὑποκάτω
 τῆς ὅποιας ἔμελλε νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ συμπόσιον τῶν ἀγα-
 θῶν αὐτῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ γενικὸς γορός. Ἡ Μαλθίς,
 ἢ τις ἔβοήθει τὴν μπτέρα της εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς προε-
 τοιμασίας μὲ ἀγαλλίασιν, τὴν ὅπαίαν ματαίως ἐπροσπά-
 θει νὰ κρύψῃ, δὲν ἐπρόσμενε νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Φιδεοίκον
 κἀνεν πολυτελὲς χάρισμα. Άλλὰ ποῖον ὑπῆρχε τὸ θάμ-
 βος της, ὅταν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου της εὔρεν εἰς
 τὸν θάλαμόν της κάνεον ἐκ λευκοῦ μεταξῶτοῦ κατεσκευα-
 σμένον, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἦτον κεντημένον μὲ γρυπίον τὸ
 πρῶτον τοῦ ὄνοματός της γράμμα, καὶ τοῦ νυμφίου της.
 Τὸ ἀνοίγει ταχέως, καὶ εὑρίσκει ἐν πολύτιμον λευκὸν
 σᾶλιον, ἐν Ἀγγλικὸν ἡμικαλλυμαχ. τελεῖον ἐκ κοραλλίου
 καλλωπισμὸν, καὶ ὅ, τι δύναται νὰ ἀποπληρώσῃ ὅλη τὴν
 σολιδιμόν. Εἰς τὴν βάσιν εὑρίσκει μικρὰν θήκην πε-

ριδέραιον περιέχουσαν, τὸ ὅποῖον ἡτον σύνθετον ἀπὸ δύο σειρὰς πολυτίμων μαργαριτάριών, καὶ ἀπὸ μικρὸν ἐκ μᾶλ-
θης καὶ ἀπὸ ἀδάμαντας περικυκλωμένον ἐγκόλπιον. ἐν τῷ
μεσῷ τοῦ ὅποίου ἡτον μὲν χρυσᾶ γράμματα γεγραμμένον.
 « Σταθερότης.... » Φέρει παρευθὺς πρὸς τὴν μητέ-
ρα τῆς κύτῳ τὸ κάνεον ἡ Μαλθίς· εὐροῦσα δὲ καὶ τὸν Φι-
δερίκον ἐκεῖ, λέγει πρὸς αὐτὸν ἀληθεῖς διὰ τὴν πολυτέλει-
αν του ἐλεγμούς. Ο δὲ Φιδερίκος δικαιολογεῖται, φανε-
ρόνων πρὸς αὐτὴν, τὴν ἔντιμον ἀνταμοιβὴν, τὴν ὅποιαν
ἀπὸ τοῦ πολέμου ἔλαβε τὸν βουλευτὴν, καὶ τὴν ὅποιαν
δὲν ἤδυνατο, ἐλεγεν αὐτὸς, καλλιον νὰ μεταχειρισθῇ.
 « Εἶω, ἀπεκρίθη ἡ Μαλθίς, διὰ παραμικρὰ πράγματα
ἀλλὰ τόσον πολύτιμον σάλιον! Κίναι δυνατὸν ὁ Φιδερίκος
νὰ μὲ μεταχειρίζεται ως μίαν τῶν ἀφρόνων νεανίδων, αἱ
τινες νυμφεύονται μόνον διὸ νὰ λάθωσι σάλια; Καὶ ἔπει-
τα ἀδάμαντας.... -- Τί λέγεις; ἀπεκρίθη θαυμαζῶν
ὁ Φιδερίκος. -- Αἱ, ναί· αὐτὸ τὸ περιδέραιον, τοῦ ὅ-
ποίου τὸ κατάλληλον σύμβολον δὲν εἶγε χρέιχν ὅλων τῶν
περὶ κύτῳ ἀδάμαντων, διὰ νὰ ἔναι εἰς ἐμὲ ἀγαπητόν.
 -- Αὐτὸ τὸ δῶρον δὲν εἶναι ἐδικόν μου· ὅμολογῶ, χω-
ρὶς νὰ ἐρυθρῶ, ὅτι ἥθελεν ὑπερβῆ τὴν ἀδύνατον κατά-
σκείν μου· αὐτὸ εἶναι βέβαια τοῦ ναυάργου Βρουέζου,
εἰς τὸν ὅποῖον ἐπιτεύθην, καὶ εἰς τοῦ ὅποῖον τὸν θάλα-
μον ἔμεινε τὸ κάνεον ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἀπὸ τὴ Παρί-
σια ἐπισροφῆς μου. » Ένῷ τούτους ἐτελείονε τοὺς λό-
γους, εἰσέργεται ὁ ναύαργος, εἰς τὸν ὅποῖον ἡ Μαλθίς
μαρτυρεῖ τὸ θάμβος, καὶ τὴν ταραχήν της. « Δέν με

εκλεξας, απεκριθη ο αξιεραγος αυτος ανθρωπος, δια να λαβω του πατρος σου τον τόπον; "

Λάμπει τελευταιον η τόσον επιθυμητή ώραία ήμέρα· ητον δὲ κατὰ τὸ μέσον τοῦ Μαΐου. Οὐ Φιδερίκος σπουδάζει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ φρούριον μὲ τοὺς πλησιεσέρους τῆς Βανδευῖλης συγγενεῖς, νὰ ζητήσῃ τὸν ναύαρχον Βρούεζον, ος τις ἔρχεται εἰς τῆς νύμφης τὸν οἶκον, φορῶν τὴν ναυαρχικὴν σολὴν, καὶ ἀπὸ πολλοὺς τοῦ σόλου αξιωματικοὺς συνοδευόμενος, οἱ τινες ἡσαν ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν του. Όλα τὰ πέριξ χωρία συνηθροίσθησαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἀγίου Γρατιανοῦ, ὅπου η Μαλθίς ώραιωτέρα ἀκόμη διὰ τὴν συγχίνησιν, τὴν ὥποιαν δοκιμάζει, ὑπάγει ἀπὸ τὸν ναύαρχον ὁδηγουμένη. Οὐ δὲ Φιδερίκος τι· ν ἔχειτον σολὴν τού ἐνδεδυμένος, δίδει τὴν χεῖρα εἰς τὴν Βανδευῖλην. Άκολουθεῖ δὲ κατόπιν μεγάλη συγγενῶν, φίλων καὶ γειτόνων συνοδία. Ο γάμος ἔορτάζεται μὲ γενικὴν ὅλων τῶν παρόντων εὐχαρίστησιν· οἱ δὲ νεόνυμφοι φέρονται πάλιν εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν, καὶ δέχονται ὅλων τῶν καθ' ὁδὸν εύρισκομένων τὰ συγχριστήρια. Μετὰ τὰς πρώτας ταύτας διηγύσεις, τὰς ὥποιας ἐμπνέει η πρώτη τοῦ γάμου σιγμὴ, ἔργονται εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου τὸ συμπόσιον ἔτοιμαζετο, καὶ βάιλονται εἰς τὴν τράπεζαν. Ή Μαλθίς μεταξὺ τοῦ ναύαρχου καὶ τοῦ ἀνδρός της καθημένη, εύρισκει ἔμπροσθέν της ἐσφραγισμένην ἐπισολὴν φέρουσαν ἐπιγραφήν. "Πρὸς τὴν κυρίαν Σαΐντελμην." Τὴν ἀνοίγει ταχέως, καὶ εύρισκει τὰ ἔτης διὰ τῆς χει-

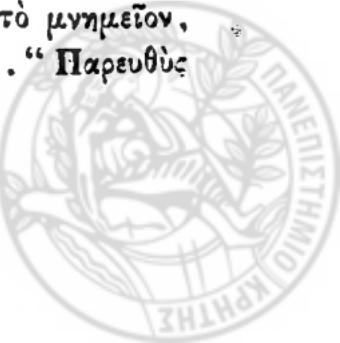
ρὸς τοῦ πολεμικοῦ βουλευτοῦ γεγραμένα.

« Διὸς τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀναφορὰν τὴν διαλαμβάνουσαν περὶ τῶν ἐντίμων τοῦ Φιδερίκου Σαιντέλμου ὑπουργῶν, τοῦ ὑποταξίαρχου εἰς τὸ ἔκτον τῶν δρακόντων τάγμα, καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων ἐπισήμων αὐτοῦ πράξεων, αἵτινες ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν ἐνα τῶν ἐξαιρέτων τοῦ τάγματός του ἀξιωματικῶν, αὐξάνομεν μὲ τέσσαρας ἀκόμη μῆνας, τὴν ἀπὸ τὸν ταξίαρχόν του δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν ἀδειαν, καὶ δίδομεν εἰς αὐτὸν, ἀπὸ τὴν σήμερον, δόλοκληρον ἐξαμηνίαν διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐκσρατείας τοὺς κόπους, καὶ νὰ χαρῇ εἰς τῆς οἰκουγενείας του τοὺς κόλπους, τὴν εἰς τὴν ἀξιότητα καὶ ἀνδρίαν χρεωσουμένην ἀνταμοιβήν. »

Η Μαλθίς δὲν δύναται νὰ τελειώσῃ αὐτὴν τὴν ἐπισόλην, γωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ζωηροτέραν μεταξολήν. Ο δὲ Φιδερίκος ὅχι ὄλιγότερον κεκινημένος, σηκόνεται, καὶ φωνάζει μὲ τῆς εὐγνωμοσύνης τὴν διάγυσιν. « Εἶναι καὶ αὐτὴ τοῦ ναυάρχου εὐεργεσία. -- Δὲν ἥτον δυνατὸν, εἴπε πρὸς αὐτὸν ἡ Μαλθίς, νὰ κάμης ἀγαπητότερον εἰς ἐμὲ γάμου δῶρον » Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ἐγείρεται, ὡς καὶ ὁ Φιδερίκος καὶ οἱ δύο ἐναγκαλίζονται τὸν Βρούιζον, ὃς τις ἔχων τοὺς ὄφθαλμοὺς ἀπὸ δάκρυα βεβρεγμένους, ἐπαναλαμβάνει πρὸς τὴν Μαλθίδα μὲ τὴν θελκτικωτέραν ἔχφρασιν. « Δὲν μὲ ἔχλεξας διὰνὰ λάβω τοῦ πατρός σου τὸν τύπον; »

Μετὰ δὲ τὸ συμπόσιον, τὸ ὅποῖον ἐλάμπρυνεν ἀκόμη
 ἡ τρυφερὰ αὐτὴ σκηνὴ, ἔρχονται εἰς τοὺς κήπους διὰν
 εὗρωσι τοῦ χωρίου τοὺς κατοίκους, οἵτινες περιμένουσι
 τὴν νυμφευθεῖσαν διὰνὰ ἀρχίσῃ τὸν χορὸν, τὸ ὅποῖον μὲ
 τὸν νυμφίον τῆς ἔκαμε. παρευθὺς δὲ ὅλοι σχηματίζονται
 οἱ χοροὶ, καὶ ἐπεκτείνονται εἰς ἴκχνὸν τῆς νυκτὸς μέρος.
 Οἱ δὲ ναύαρχοις, ὃς τις ὑπῆγε νωρὶς εἰς τὸ φρούριον, δὲν
 ἀμφίβαλλεν, ὅτι οἱ νεόνυμφοι δὲν θέλουσιν ἔλθει τὴν ἄλλην
 ἡμέραν τῷ πρωὶ διὰ νὰ κάμωσι τὴν εἰς τὸ δένδρον τοῦ
 Κατινάτου εὐλαβητικὴν ὁδοιπορίαν. Ήξευρεν αὐτὸς καλ-
 λισα τὴν Μαλθίδα, καὶ ἦτον βέβαιος, ὅτι θέλει πισευθῆ
 εἰς τὸν νυμφίον τῆς τὴν εὐγὴν, τὴν ὅποιαν τοσάκις εἰς
 τὴν ἀπουσίαν του ἔκαμεν. Ἐγείρεται λοιπὸν πρὶν τῆς ἡ-
 μέρας καὶ ὅταν ὁ ὄρβῶν ἀρχίζῃ νὰ γρωματίζεται μὲ τῆς
 αὐγῆς τὰ πυρὰ, βλέπει τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο ζεῦγος, τὸ
 ὅποῖον προχωρεῖ μὲ συζολήν. Η Μαλθίς εἰς τοῦ Φιδερί-
 κου ἐπιτηρούμένη τὸν βραχίονα, ἔλεγε πρὸς αὐτόν. « Ε-
 κεῖ, φίλε μου, ἐτέλεσαμεν τοὺς πρώτους ἡμῶν ὅρκους·
 πόσον εἶναι εἰς ἐμὲ γλυκὺ νὰ τοὺς ἀνανεώνωμεν ὑπὸ ταῦ-
 τα τὰ φύλλα! -- Πόσας ὥραίας ἡμέρας, φιλτάτη Μαλ-
 θίς, ἔζησαμεν ὑπὸ τὸ πανευφρόσυνον τοῦτο σκίασμα! ἀλ-
 λ' οὐδεμία μὲ τὴν σήμερον νὰ συγχριθῇ δύναται. -- Μετὰ
 τόσον πολυχρόνιον ἀπεχωρισμὸν, καὶ μετὰ τόσους κινδύ-
 νους, τοὺς ὅποίους διέτρεξας, εὑρίσκομαι λοιπὸν πλησίον
 σου! -- Άς σπεύσωμεν, τρυφερά μου φίλη, νὰ προσφέ-
 ρωμεν εἰς τοῦτο τοῦ πρώτου ἡμῶν ἔρωτος τὸ μνημεῖον,
 δύο εὐγνωμόνων καρδιῶν τὰς προσφοράς! ... » Παρευθὺς

έκβαλλει τὴν περικεφαλαίαν του· τὴν βάλλει εἰς τὸ κάθι σμα· ή Μαλθίς ἀφαιρεῖ ώσαύτως τὸν πῖλόν της· καὶ οἱ δύο ἐνηγχαλισμένοι μὲ τὸν ἔνα βραχίονα, καὶ ἐκτείνοντες τὸν ἄλλον πρὸς τὸ δένδρον, ἐνόνυσι τὰς φωνάς των καὶ προσφέρουσι τοὺς λόγους τούτους. « Σκιὰ τοῦ Κατινάτου δέξαι τὰς εὐγάτις καὶ τὰς προσφοράς μας! -- Καί με, προσθέτει ὁ Φιδερίκος, νὰ δυνηθῶ, κατὰ τὸ παραδειγμά σου, νὰ κατασήσω ἐνδοξὸν τὸ ὄνομά μου, καὶ νὰ δικαιώσω τὴν ἐκλογὴν τῆς ἀγαπητῆς μου! -- Κάμε, ἐπαναλαμβάνει ή Μαλθίς, ὡς ὁ νυμφίος μου, ἀφ' οὗ διατρέξει τὸν πλένι ἐνδοξὸν δρόμον, νὰ ἐπιτρέψῃ, ὡς καὶ σὺ, διὰ νὰ γνράσῃ εἰς τὴν ὥρχιαν ταύτην κοιλαδά, τεμώμενος πάρα τοῦ ἡγεμόνος του, καὶ ὑπεραγαπώμενος ἀπὸ ὅσους τίθελε κατασήσει εὐτυχεῖς. -- Οσάκις νικῶ, θέλω φέρει πρὸς σὲ τὰς δάφνικς μου, καὶ θέλω λέγει. « Ό Κατινάτος μὲ ἐνέπνεε· Ἐνόμισα ὅτι μάχομαι ὑπὸ τὰς προσαγάπας του. -- Τότε ή εύτυχεςέρα τῶν γυναικῶν πλέκουσα σέφανον ἐκ τῶν κλαδῶν τοῦ ἀγαπητοῦ δένδρου σου, θέλειςέφει τὴν κεφαλὴν τοῦ περιποθήτου Φιδερίκου της, -- Καὶ ὅλας τὰς ἡμέραςτῆς ζωῆς μας.... -- Νχ!, ὅλας τὰς ἡμέρας, τὰς ὀποίας ὁ οὐρανὸς μᾶς διορίζει.... -- Θέλομεν ἔρχεσθαι ὁμοῦ εἰς ταύτην τὴν σκιὰν, ἢ τις ὑπερασπίσθη τὴν νηπιότητά μας.... -- Ήτις ὑπῆρξε τοσάκις ἡ καταφυγὴ, καὶ παρηγορία μου. -- Νὰ τιμῶμεν τὴν μνήμην σου. -- Νὰ σὲ εὐγαρισῶμεν, -- Νὰ σὲ εὔλογῶμεν.... ἔρχεσθε, τέκνα μου, ἔρχεσθε!.... » εἶπε φωνὴ, ἢ τις ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ δένδρον ἔξερχομένη. Η Μαλθίς καὶ

ο Φιδερίκος ἔχθαμβοι, καὶ ἐξαγθέντες παρευθὺς ἀπὸ τὴν
ἰδίᾳ ἔκσασιν, θεωροῦσι περὶ αὐτοὺς, καὶ βλέπουσι τὸν
ναύαργον Βρούζον, ὃς τις ἐπρογώρησε χρυπτόμενος ἀ-
πὸ τῆς κασαναίας τὸ πάχος, καὶ ὃς τις μεριζῶν τὴν αὐ-
τῶν ἀγαλλίασιν, ἐξέτεινε πρὸς αὐτοὺς τὰς γείρας, ὅπου
καὶ οἱ δύο ἔτρεξαν παρευθὺς. « Πῶς! λέγει η Μαλθίς, νὰ
μᾶς εὔρης τόσον πρωτί; καὶ τὶς λοιπὸν ήδυνηθῇ νὰ σου
φανερώσῃ τὴν εἰς τούτους τοὺς τόπους παρουσίαν μας;
— Ω, δὲν σὲ ἕχουσα τώρα πρῶτον ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος, να
κατευθύνῃς τὰς εὐγαστούς πρὸς τὸ σεβόμενον τοῦτο δέν-
δρον· ἀπὸ σὲ, ωραία Μαλθίς, ἔμαθον τὸν ἔρωτά σου, γι
τοῦ φίλου σου τὸ ὄνομα. — Τοῦτο μοῦ ἐψήγει τώρα, ί-
ππαδεζωηρὸς ο Φιδερίκος. ο, τι συγχάκις ἐλεγε πρὸς
ἔμε ὁ ταξιαρχός μου. « Εὔρεις, μ. ἐλεγεν αὐτὸς, ίσχυρὸν
φίλον, καὶ ἀνθερμὸν προσάπτην. » Δὲν τίζευρον τίς ήτον·
εἶναι αὐτὸς Μαλθίς· δὲν ἀμφιβάλλω πλέον· ναι, εἶναι ὁ
ναύαρχος, ὃς τις κινηθεῖς εἰς ἔλευν διὰ τὰς δεήσεις σου,
διὰ τὰς θλίψεις σου, μὲ εὐηργέτησε χρυφίως διὰ τοῦ τα-
ξιαρχοῦ μου, καὶ μὲ ἔκαρε νὰ δικενῶ τόσον ταχέως τὸ
διαχωρίζον ἡμᾶς διάσημα. — Ναι, ἐφώναξεν η Μαλθίς,
τὸ ἀνηγρινώσκω εἰς τοῦ ναυάρχου τὸ πρόσωπον· τὸ βλέ-
πω εἰς τὰ ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμούς του ῥέοντα δάκρυα· εἰς
τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι πλέον κύ-
ριος. . . . — Αἴχαλῶς, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος ἐναγκαλιζόμε-
νος πάλιν αὐτοὺς, ναι αἴξιέρασον καὶ πιεὸν ζεῦγος, ήθέ-
λησα νὰ κάμω πρὸς ἐσᾶς, ο, τι ἥθελε κάμει ὁ ἴδιος Κα-
τινάτης, ἐὰν ἔζη ἀκόμη· καὶ διὰ τούτου ἐπλήρωσε τὸ ιε-

ρώτερον τῶν καθηκόντων μου· δέν με ἔκλεῖς σὺ Μαλ-
θίς, διὰ νὰ λάβω τὸν τόπον τοῦ πατρός σου; -- Ναὶ
τοῦ πατρὸς, τοῦ φίλου ἦως εἰς τὸν θάνατον! ἐφώναξεν ὁ
Φιδερίκος ἐνχραλίζομενος αὐτὸν ἀκόμη. Ω πόσον εἶσαι
ἄξιος νὰ ἐπέχῃς εἰς ταύτην τὴν κοιλάδα τὸν τόπον τοῦ
εὐεργετικοῦ ἔκεινου Ἡρωος, τοῦ ὅποίου εἶσαι η ἀληθής
εἰκόν. -- Δὲν θαυμάζω πλέον, ἐπρόσθεσεν η Μαλθίς,
διὰ τὴν τρυφερὰν ἀγάπην· τὴν ὅποιαν εἰς ἡμὲν εἶχες· ἀλ-
λ' εἰς τέ νὰ ἀποδώσω τὰς ζωηρὰς ἔκεινας παρακινήσεις,
διὰ νὰ κάμω ἄλλην ἔκλογὴν, τὴν ἔντιμον ἔκεινην πρότα-
σιν νὰ ἐνωθῶ μὲ τὴν οἰκογένειάν σου; --- Εἰς μόνην τὴν
εὐχαρίστησιν νὰ δοκιμάσω τὰ διὰ τὸν εὔτυχέσερον τῶν
ἀνθρώπων συναισθήματά σου. Ναὶ, τολμῶ νὰ προειπῶ,
ὅτι ὁ νυκτίος σου..... ὅτι ὁ φίλος μου θέλει κατασκ-
θῆ ἐξ τῶν ἐνδοξοτέρων τοῦ Γαλλικοῦ σρατοῦ ἀξιωματι-
κῶν, καὶ ἵσως δεύτερος Κατινάτος. Καὶ τότε χάριεσάτη
γυνὴ, δύνασαι νὰ λέγῃς πρὸς τὰς νεάνιδας εἰς τοῦ ἀγα-
πᾶν καὶ ἀγαπᾶσθαι τὴν ἐποχήν. « Μειμεῖσθε τὴν εύτυ-
χη Μαλθίδα· ποτὲ τῶν μεγαλειοτάτων ἡ λαμπρότης, τῆς
τύχης αἱ ὑπεροχαὶ, καὶ τῆς ἀπουσίας αἱ τιμωρίαι ἃς μὴ
σᾶς κάμνωσινὰ λείπετε ἀπὸ τὴν πίσιν, τὴν ὑπὸ τὴν σκέ-
πην τῶν γονέων σας ὀμοθεῖσαν! Καὶ μὴ λησμονεῖτε πο-
τὲ, ὅτι ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ διόλου χωρὶς ἔρωτος τελεία
εὐδαιμονία, δὲν ὑπάρχει ποτὲ καὶ ἀληθής ἔφως χωρὶς
σαθερότητος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Νομίζω, Φλάντα μου, ότι σε ἔχαμα νὰ διατρέξῃς όλας τὰς διαφόρους ὁδοὺς, ὅσαις εἰς τὴν ἀξιωτέραν τῆς ζωῆς φέρουσιν ἐποχὴν, ἢ τις προσδιορίζει τὰς ὄρεζεις, καὶ τὰς κλίσεις, σερεόνει τὸ ήθος, θεμελιόνει τὴν εἰς τὸν κόσμον ὑπόληψιν, καὶ μετ' ὅλιγον συνδέει τὰς τύγας. Ήθελησα νὰ σὲ ὀδηγήσω ὁ ἴδιος εἰς αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κινδυνώδη δρόμον, διὰ νὰ σὲ κάμω νὰ παρατηρήσῃς όλους τοὺς σκόπελους, ὅσοι ὑπὸ τὰ βῆματά σου νὰ ἐυρεθῶσιν ἐνδέχετο, καὶ νὰ σου δεῖξω ἐνταῦτῷ τὰ ἀσφαλέσερά διὰ νὰ τοὺς ἀποφύγῃς μέσα. Εἶσοχάσθην, ότι ηδυνάμην νὰ σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ ἀπὸ τῆς ὄδοιπορίας τὴν ἀγδίαν, διαλεγόμενός μὲ σὲ, προσάπτων τὰ ὄμματά σου εἰς πολλὰς περιέργους θέσεις, κατευθύνων τὸν σοχασμὸν καὶ τὴν σκέψιν σου εἰς εἰκόνας, τῶν ὅποιών τὰ θελγήτρα ἐμέλλον νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὴν χαρδίαν σὸν ἀνεξάλειπτον ἀνάμνησιν.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ εὐφραδεσέρου ἡθολόγου, ὃς τις μὲ γνώμας μόνας ἐκφράζεται, εἶναι σγεδὸν πάντοτε χωρὶς

ἀποτέλεσμα εἰς τὴν νεότητα, τῆς ὁποίας ή ἐνεργὸς φαντασία ἀποδιάζει εἰς τὴν αὐτῶν ἡπρύτητα· ἀλλ ὅταν οἱ συμβουλαὶ αὗται ἐπισηρίζωνται εἰς ἀνέκδοτα, καὶ καθιεροῦνται μὲν ἀξιχαράπτητα ὄνοματα, τότε γράφονται βαθέως εἰς τὴν δεχομένην αὐτὰς νέαν ψυχήν· διότι ή προσοχή της διεγείρεται διὰ τῆς περιεργείας· διότι βάλλεται αὐτὴ εἰς τὸν τόπον τῶν πρὸς αὐτὴν παρισαμένων προσώπων· ή δὲ νουθεσίκ γίνεται τότε τόσον περισσότερον ἐπωφελῆς, ὅσον φαίνεται, ὅτι πλήττει ὀλιγώτερον κατ' εὐθεῖαν, καὶ οἰκονομεῖ τὴν φιλακτίαν.

Οὕτεν ἐνῷ ἔγγραφες ὑπὸ τὴν ὑπαγόρευσίν μου τὰς συμβουλὰς ταύτας, σὲ εἶδον πωλάκις νὰ μειδιᾶς, ὅταν μάλιστα περιέγραφον αὐτὰς ἐλάττωμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ σὲ διορθώσω ἥθελον· σὲ εἶδον κινουμένην εἰς δάκρυα, ὅταν ἐπρόσφερον θελκτικὸν ἥθος, ἀξέπταινον πρᾶξιν, τὴν ὁποίαν ἥδη νὰ μιμηθῆς ἐφλογίζου. Δεν εἶχον ἀνάγκη νὰ λέγω. « Όμοιαζεις μὲ τὴν δεῖνα· αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον ἐντελῶς σὲ ζωγραφεῖ.....» Διηγούμην μόνον· καὶ παρεύθὺς οἱ ὄφθαλμοί σου κάτω βλέποντες, καὶ τὸ ἀξιέρασον ἐρύθημά σου ἐδείχνυον, ὅτι ἐκτύπωσα πρεπόντως· ή δὲ ἐπικρέλεια, μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευδες νὰ καθιερώσῃς ἔγγραφως τὴν αὐτηροτέραν ἐπίπληξιν, μὲ ἐβεβάσιον, ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ πληγώσῃ, διήγειρε μάλιστα τὴν ἀγάπην σου, καὶ μοῦ ἔδιδε νέα εἰς τὸ θαύρος σου δικαιώματα.

Τελευταῖον ἴδοι ἔψθασας τώρα εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην,

8που τελειόνει ή ἀγωγὴ, ὅπου λαμβάνει τις εἰς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἐποχὴν, ὅπου δεικνύεται, ὅ, τι μέλλει πάντοτε νὰ γίναι· καὶ ἐν συντόμῳ τώρα ἀριθμεῖς τὸ δέκατον ὅγδοον τῆς ζωῆς σου ἔχε! Ἡ ἐποχὴ αὕτη, Φλαυτία μου, ή διὰ τὴν νεάνιδα λαμπροτέρα, εἶναι ἐνταῦτῷ καὶ η ἐπικινδυνεσέρα. Αἱ προσφοραὶ, μὲ τὰς ὁποίας η κολακεία τὴν περικυκλοῦ, διαρθείσουσι πολλάκις εἰς αὐτὴν, τὴν τόσον θελκτικὴν ἔκείνην ἀπλότητα, η τις ἀλλοτε ἔκαμνε τὴν γλυκυτέραν χάριν της. Ὄλοι δὲ οἱ πρὸς αὐτὴν ἀτενίζοντες ὄφθαλμοί, ὅταν εἰς τὸν κόσμον πρῶτον φανῇ, τὴν κάμνουσι νὰ ὑπολαμβάνῃ ὡς θαυμασμὸν, δ, τι εἶναι ἀπλῆ μόνη περιέργεια· η πρώτη προσοχὴ, τὴν ὁποίαν διεγείρει, η πρώτη σιωπὴ, τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ θυμιλοῦσα, καὶ ὁ περὶ αὐτὴν γινόμενος κύκλος διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ, ὅλα ταῦτα τὴν πείθουσιν, ὅτι εἶναι, ἀπὸ δ, τι ἐνόμιζεν, ἀνωτέρα. Ἐκ τούτου προέργεται η τυφλὴ ἔκείνη αἵστις, η τις τὴν κάμνει τόσον ἀξιογέλασον· ἐκ τούτου η ὀλεθρία ἔκείνη τῆς πονηρίας εἰσβολὴ, η τις εἰς μίαν σιγμὴν φθείρει τῶν τρυφερωτέρων φροντίδων, καὶ τῆς σπουδαιοτέρας ἀγωγῆς τὸν χρπόν.

Πρόσεχε καλῶς, Φλαυτία μου, μήπως κακομεταγειρθῆς τοῦ ἀρέσκειν τὸ δικαίωμα! Μὴ λησμόνει, ὅτι η συγγωροῦσα αὐτὸ βύτυχης ἡλικία ἐγείρει τὴν κατάκρισιν, καὶ τὸν φθόνον· καὶ ὅτι εἰς τὰ δεκαοκτὼ ἔτη δὲν πρέπει τις νὰ ἐπισηρύζεται πλέον εἰς τὴν συγκατάθασιν. Μὴ λησμόνει, ὅτι εἰς ταύτην τὴν ἐποχὴν η κοινὴ ὑπόληψις ἀνα-

πτύσσεται, καὶ ὅτι καταγράφει τρόπον τινὰ τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα, τῶν ὁποίων οὐ ἐπίρροια γίνεται ἐπαισθητὴ εἰς ὅλον τῆς ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον. Ή μετριοφροσύνη καὶ η διάκρισίς σου ἀς σὲ κάμωσι νὰ ἀπολαμβάνῃς ἐν εἰρήνῃ τὰς ὑπεροχὰς, τὰς ὁποίας διὰ σὲ η τύχη προσδιορίζει! Μὴ μιμοῦ τὰς ἄφρονας ἐκείνας νεάνιδας, οἵσαι, ὑπερήφανοι διὰ τὰς πρώτας αὐτῶν ἐπιτυχίας, ἔκθαμβοι διὰ τὸ πρὸς αὐτὰς ἀσώτως διδόμενον. Θυμίχιοι, τὸ ὅποιον μετ' ὀλίγον ὡς ἀδύνατος ἀφενίζεται σκιὰ, φαντάζονται, ὅτι ἐνόνουσιν ὅλων τὰς ψήφους, καὶ σπεύδουσι νὰ φανῶσιν εἰς τὸν κόσμον..... Τὸ ἔχρινὸν ἄνθος πάντοτε εἰς τὰς ήλιακὰς ἀκτῖνας ἐκτεθειμένον, ἀποβάλλει πρὸς τοῦ θέρους τὴν εὐωδίαν του, μαραίνεται, καὶ πίπτει ἀχρωμάτισον· τὸ δὲ βραχέως καὶ ὑπὸ ταπεινὴν ἀνθῆσαν σκιὰν, διατηρεῖ πολὺν καιρὸν τὴν λαμπράνη ζωηρότητά του, καὶ καθηδύνει ἀκύην καὶ τοὺς εἰς τὸ φύινόπωρον αὐτὸν εύρίσκοντας.

Συγχώρογον τὴν παρέκβασιν ταῦτην, θυγάτηρ μου· ὑπόλαβε δὲ αὐτὴν ὡς ὄρμὴν ψυγῆς συνειθισμένης εἰς τὴν ἐδικήν σου νὰ ἀιαχέεται..... η καᾶλιν ὡς τὴν τελευταίαν διδασκαλίου πατρὸς νουθεσίαν. Μετ' ὀλίγον δὲν θέλεις ἵσως προσιδιάζεις εἰς ἐψέ· διύτι ο Ἔρως καὶ ο Ὑμέναιος κάμνοντές σε νὰ ἀκούης εὐφραδεσέρχην, περὰ τὴν ἐδικήν μου, φωνὰν, θέλουσι σὲ ἀποστάσει ἀπὸ τοῦ πρώτου σου φίλου τὰς ἀγκάλας, διὰ νὰ ὑπογρεώσωσι καὶ σὲ εἰς καθήκοντα, τὰ ὅποια τόσην ἔλαθον ἡδογήν νὰ ἀπο-

πληρώσω πρὸς σέ..... Ω! ἐὰν αἱ φροντίδες καὶ ἡ τρυ-
φερά μου ἀγάπη ἔγωσι τὸ παραμικρὸν εἰς τὴν καρδίαν
σου δικαίωμα, ἐὰν αἱ συμβουλαί μου ἦναι εἰς τὴν ἀνά-
μνησίν σου ἀγαπηταῖς, ἐὰν τὰς ὑπολαμβάνης ὡς τὴν πα-
τρικὴν αἰγίδα, ἡ τις τὴν νεότητά σου ὑπερασπιζομένη,
τὴν διεφύλαξεν ἀπὸ ὅλους τοὺς κινδύνους, καὶ ἀπὸ τὴν
παραμικρὰν ἐνόγλησιν, δός μου ὑπόσχεσιν, Φλαυτία μου,
ὅτι θέλεις τὰς ἀναγινώσκει ἐνίστε· καὶ διὰ νὰ μοῦ δώσῃς
τὸν δίκαιον μισθὸν, τὸν ὅποῖον τολμῶ νὰ περιμένω, κά-
με, ὥσε καὶ ἔκεινος, μὲ τὸν ὅποῖον μέλλεις νὰ συνδέσῃς
τὴν τύχην σου, ἀναγινώσκων αὐτὰς, νὰ λέγῃ πρὸς ἐκα-
τόν. « Χρεωσῶ εἰς τὸ σύγραμμα τοῦτο, φίλην σαθε-
ρὰν, ἀξιέραστον σύζυγον, καὶ τῆς ζωῆς μου τὴν εὐδαι-
μονίαν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

P I N A Z.

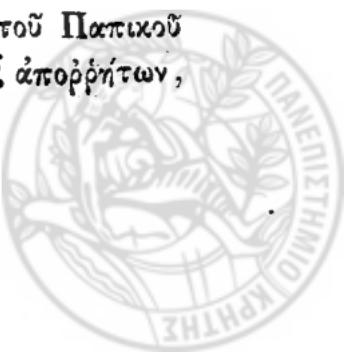
Σελίς

Τὰ πτηνὰ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἐλέατιου.	1
Η ἐσθὴς τῆς Κοττίνης.	17
Τῆς ἥλικίας αἱ μεταβολαί.	32
Τὸ ἄσμα τοῦ Δαλεράκου.	46
Τὸ πρῶτον εἰς τὸν κόσμον βῆμα.	73
Τὰ τρία γένη.	96
Θυγατρὸς Ἡρωϊσμός.	121
Αἱ οἰήσεις.	137
Ἐνὸς μόνου γελοίου λόγου οἱ χίνδυνοι.	168
Φίλης ἔχλογή.	188
Νυμφίου ἔχλογή.	212
Τοῦ Κατινάτου τὸ δένδρον.	242

Παροραμάτων τινῶν διόρθωσις.

Σελίς,	τέχνος	ἀντὶ	γράφε
10	5	ἀνεχώρισεν	ἀνεχώρησεν
12	3	ἐσυνήθισε	ἐσυνείθισε
15	7	παράθυρον	πρόθυρον
18	2	μεταχειρίζετο	μετεχειρίζετο
	6	ζητεῖται	ζητᾶται
	13	ἀφιερόνετο	, ἀφιερόνοτε
21	25	ἐναντιεῖτο	ἡναυτιοῦτο
22	23	συνηθισμένον	συνειθισμένον
28	2	εἰδῶ	ἰδῶ
45	1	εἰδῶμεν	ἰδῶμεν
57	20	πισώτερον	πισότερον
59	16	ἔφερε	ἔφερον
63	8	καὶ πρόνοοιάν της	καὶ τὴν πρόνοιάν
64	7	προετιμάσῃ	προετοιμάσῃ
71	1	συνηθισμένην	συνειθισμένην
104	5	ἄλλοτε προετοιμάζων	ἄλλοτε δὲ προε-
114	4	εύθυνὰ	εύθηνὰ τοιμάζων
123	5	τὴν πολιορκίας	τὴν πολιορκίαν
135	23	Ναγείου	Ναγκείου
138	5	φαίρεται	φαίνεται
	13	οίχονομήσῃ	οίχονομήσει
144	13	νέος τις	νέος τις τοῦ Παπικοῦ πρέσβεως ἐξ ἀπορρήτων,

168	18	τίχοῦς	τίχοῦς
193	25	ἀγάπην	πίσιν
197	8	πολυτιμότερος	πολυτιμότερος
199	5	μεταβάλῃ	μεταβάλῃ
204	11	τὴν φιλίαν της	τὴν φίλην της
214	15	ὅς	ὅς τις
223	18	ἡθελε	ἡθελεν
229	17	Αἴ! Θεέ μου!	-- Αἴ! Θεέ μου!
234	13	ἡλικίας	ἡλικίας.
260	1	συμφωνηθεῖσαν	τὴν συμφωνηθεῖσαν
267	15	ἄνθερπον	ἄνθερμον
272	4	μετριοφροσύνη	μετριοφροσύνη

To səpər bəfjən əvər
ər én rəs Sio. nəvədikən
(-i səpər n əppəcən
əppəpən Ləpəjən kətə-
məs) bəfjən, nə 1820
ən ən Tənəfəzən n
Tənəvəsin və tənəvə
əspət Kəyəkli-n Tənəfə-
zə:

A. Firmin - Didot
Mots d'un voyage
fait dans le Levant
en 1816 et 1817. -
Paris s. s. (1821). P. 288/9.

Brunet: Suppl. de géographie
P. 385. -
To səpər bəfjən

насторожен въ
ни лежатъ въ
тънъ съ Кайса
Евдокия Никола
Кайса.

М. В. И. № 1274.

CYDONIA. Cydonie, ville récente de l'Asie Mineure, située sur le continent au bord de la mer, en face des îles Mosconnisi (Hecatonnesis). C'est sur une de ces îles que l'ancienne ville de Kodonia est située.

En 1816, M. Ambr. Firmin Didot y séjournait dans le célèbre collège de Cydonie. Il en ramena un jeune Grec, Constantin Tompras, qui resta deux ans à Paris, pour être instruit par M. Didot des procédés de la gravure, de la fonte des caractères et de l'imprimerie. Tompras imprimait lui-même chez Didot le livre in 8 sur l'Education : *L'enseignement de l'éducation de l'enfant dans l'école de Kyna-Milia Tompasi. Historia de l'école 1818 à l'école. Tome 2. L'Académie des îles*

En 1819, il retourna à Cydonie pour y établir, aux frais de la Démogérontie de Cydonie, une imprimerie d'où sortirent des livres d'une exécution remarquable ; mais elle eut le sort de celle d'Athènes, et fut anéantie en 1827 par les Turcs, ainsi que la ville et son propre collège.

La première impression faite par Tompras fut une Ode pour célébrer l'installation de l'imprimerie, on y lit cette strophe :

*Nοτίοι αγαθοί,
Αγίαν τη βραχίνα
με ταγμάτων πολεμών
καρπόντων τυραννών
κύρισσα γερπίν
τίτοντας την οδόν.*

L'auteur de cette Ode était un ami et camarade de M. Didot au collège de Cydonie, et il l'a signée ainsi : *Οιρανούν μεγάλων : ον γιν Καιρίς.*

Un des premiers livres imprimés par Tompras est une traduction des "Conseils à ma fille" par Bouillé, *Σύμβουλοι για συγγενεῖς. Εν γένει Καιρίς.* le traducteur fut Melle Evanthe, soeur du célèbre professeur de Cydonie, le docte et vertueux Kairis.

Tompras, échappé au massacre des Turcs, se réfugia à Nauplie, où, mettant à profit ses connaissances des diverses parties de l'Imprimerie, il grava des caractères, les fondit, puis, s'associant avec Joannidès, imprima quelques ouvrages. M. Didot le retrouva à Nauplie en 1838, et en rapporta un livre intéressant imprimé par Tompras.

Tompras envoya ensuite une partie de son imprimerie à Patras.

(F. Didot)

(Bunet. Œuvres. p. 389.)

